FRANCINE RIVERS



Copilul ispășirii

Editura Scriptum®
Oradea

EDITURA SCRIPTUM*

Descrierea OP a Bibliotecii Naţionale a României RIVERS, FRANCINE Copilul ispăşirii / Francine Rivers.
— Oradea: Scriptum, 2012
ISBN 978-973-1813-47-9

Ediţia în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul *Copilul ispăşirii* de Francine Rivers
 str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor Tel. /Fax/Robot: 0359-412.765, Tel. /Robot: 0259-457.428 E-mail: scriptumscriptum.ro Pagină web: WWW.SCRIPTUM.RO

ISBN 978-973-1813-47-9

Tuturor celor care au cunoscut chinurile avortului şi familiilor lor care suferă alături de ele în taină fi în tăcere.

Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, şi sarcina Mea este uşoară.

Matei 11:28-30

Mulţumiri

Rick, îţi mulţumesc pentru sprijinul tău susţinut într-un an lung şi foarte încărcat emoţional. Fără sprijinul şi încurajarea ta şi a copiilor noştri, aş fi renunţat demult la finalizarea acestui proiect.

Doamnelor care mi-au împărtăşit experienţele lor legate de avort, le sunt în mod aparte mulţumitoare. Ca de la răsărit la apus, atât de mult a îndepărtat Iisus fărădelegile noastre de noi. Vă iubesc pe toate.

Donna Corneli, eşti o minune. Tu şi bărbaţii şi femeile care v-aţi oferit să lucraţi ca voluntari la PEC aveţi inimi atât de cuprinzătoare. Dragostea lui Iisus răzbate prin voi în timp ce le slujiţi zilnic celor care se confruntă cu criza unei sarcini nedorite şi celor care suferă în urma unui avort din trecut şi a incestului. Rugăciunea mea este ca lucrarea voastră plină de bunătate să se răspândească în întreaga noastră ţară, să atingă milioane de bărbaţi şi femei care suferă în taină şi în tăcere.

Diane Naber, îţi mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit entuziasmul tău şi uimirea de care eşti cuprinsă în faţa procesului naşterii. Copiii mei sunt deja adulţi, şi am uitat cât de fantastică este minunea naşterii. Într-adevăr binecuvântate sunt femeile care te au pe tine ca îndrumător.

De asemenea doresc să-i mulţumesc lui Lee Ezell pentru timpul preţios pe care l-a petrecut cu mine, împărtăşindu-mi experienţele şi asemenea doresc să-i mulţumesc Lissei Halls Johnson pentru că mi-a împărtăşit informaţiile pe care le-a cules pentru scrierea romanului ei *No Other Choice***. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândouă în lucrarea voastră.

Peggy, Leilani, Karen – nimic din ce aş putea eu spune nu ar fi suficient pentru a vă mulţumi pentru sfaturile voastre înţelepte şi pentru rugăciunile voastre. Nu aş fi putut închega romanul acesta fără voi. Şi lui Rick Hahn, îţi mulţumesc pentru sfatul şi răbdarea ta. De câte ori te-am sunat şi te-am rugat să-mi explici un anumit verset? Sau „Spune-mi unde găsesc versetul acela!”? Continui să fii un om după inima lui Dumnezeu şi o binecuvântare pentru familia bisericii noastre.

Tuturor celor de la Tyndale House, vă mulţumesc pentru încurajările şi sprijinul vostru continuu. Fie ca tot ce facem să fie în continuare jertfa noastră pentru Domnul.

1

Era o seară geroasă de ianuarie când s-a petrecut inimaginabilul, impardonabilul.

Seara era una obişnuită pentru Dynah Cstev, care servea mâncare la Stanton Manor Housee un azil pentru vârstnici fondat anume pentru angajatii orasului Middleton. Ii plăcea munca ei, povestind adesea plina de viaţă cu batrânii care coborau din apartamentele lor minuscule pentru a servi mancarea în comun la bufetul de la parter. Sally Wentworth era o bucătăreasă pe cinste care fâcea un meniu variat. Singura plângere pe care o auzise Dynah în cele cinci luni de când lucra acolo era în legătură cu resturile prea multe de mâncare ce se aruncau. Majoritatea oamenilor care locuiau la Manor trăiseră în perioada de criză economică şi nu puteau suporta să vadă niciun fel de risipă.

În seara aceasta, cei care luaseră cina se întorseseră între timp în locuinţele lor; toţi în afară de Domnul Packard, care-şi lua tot timpul pentru a-şi sorbi ceaşca de cafea fără cofeină.

— Maşina ta e tot la mecanic, Dynah?

— Da, domnule. Nu au primit încă piesa comandată.

— Credeam că ar fi trebuit să termine ieri cu reparaţiile.

E vorba de o întârziere, cred, spuse ea ridicând din umeri. Nu-şi facea griji pentru asta.

Vine tânărul acela să te ia deseară? o întrebă el, privind-o pe Dynah în timp ce umplea solniţele cu sare.

Ea-i zâmbi când trecu la masa următoare.

— Nu în seara asta, domnule Packard. Ţine un studiu biblic.

— Poate că te poate duce Sally acasă.

— Staţia de autobuz nu-i departe.

— E cel puţin jumate’de kilometru până acolo, şi o fată drăguţă ca tine n-ar trebui să umble singură pe afară după lăsarea întunericului.

— Am grijă întotdeauna.

— Nu-i suficient în vremurile astea să ai grijă. Urăsc să mai citesc ziarul de câte scriu ăştia. Era o vreme când te puteai plimba dintr-un capăt în celălalt al oraşului fără

să-ţi faci nicio grijă. Scutură întristat din cap. Acum oraşul e atât de mare de nu se mai cunoaşte nimeni cu nimeni. Oamenii vin şi pleacă mereu. Nici nu mai ştii cine locuieşte la uşa alăturată. Ar putea fi Pollyanna sau fiul lui Sam. S-au construit case peste tot, şi nu mai este nicio logică în felul în care le-au aşezat. Mi-amintesc când eram copil, îi cunoşteam pe toţi. Ne lăsam uşa la casă descuiată. N-a trebuit să ne temem niciodată. Nu ştiu încotro se îndreaptă lumea de azi. Mă bucur că am ajuns aproape la capătul vieţii. Când eram mic, obişnuiam să şed afară, pe verandă şi să stau la poveşti. Vecinii treceau pe la noi şi îi serveam cu limonadă. Ce vremuri. Acum, nimeni nu mai are timp de nimic. Nici măcar nu se mai construiesc verande la case. Toţi sunt înăuntru şi se uită la televizor, şi nu-şi mai spun practic nimic unul altuia.

Dynah rămase în apropiere de el, răspunzând la durerea singurătăţii pe care o simţi în cuvintele şi vocea lui. Nu se văicărea. Jelea de-a dreptul. Soţia lui murise în urmă cu patru luni. Familia se strânsese în jurul lui doar cât durase serviciul de înmormântare, după care toţi se răspândiseră prin toate Statele Unite ale Americii. Cei doi fii ai săi trăiau pe Coasta de Vest, mult prea departe pentru a-l vizita mai des. Fiica lui locuia în Indiana, dar îl sună în fiecare duminică. Duminicile erau zile bune pentru domnul Packard.

Azi era miercuri.

— Mi-e dor de Trooper, spuse el încetişor. Zâmbi visător. Obişnuiam să-i spun Fredei „Trooper” (Cavalerist, n. Ed.).

Domnul Packard îi spuse lui Dynah de unde culese porecla asta, imediat după al Doilea Război Mondial. Luptase în Pacific timp de doi ani, înainte să fie aruncat în aer cu tot cu o maşină de transport.

Fusese apoi dus într-un spital de campanie, unde îşi petrecuse trei luni de zile, după care a fost trimis acasă.

— Cât timp am fost departe, Freda l-a născut pe fiul nostru şi a reuşit să aibă şi un serviciu cu jumătate de normă. Când s-a îmbolnăvit tata de cancer, ea şi-a dat demisia, a preluat atribuţiile lui şi a ajutat-o pe mama să întreţină aprozarul familiei. Freda a mea era un soldat pe frontul de acasă. Expresia lui se îmblânzi, când îşi aduse aminte, iar ochii îi luciră plini de lacrimi.

— Aşa că i-am spus „Trooper”, şi aşa i-a rămas porecla.

— Trebuie să închidem, Dynah! strigă Sally de după tejghea. O spuse suficient de tare ca sărmanul domn Packard să o audă. Dynah se uită la faţa lui şi îi veni să plângă.

Înţelegând aluzia, bătrânul se ridică în picioare.

— În vremurile de azi toţi se grăbesc, spuse el aruncând o privire spre bucătărie. Noapte bună, Dynah. Ai grijă pe-afară în seara asta.

— O să am, domnule, spuse ea cu un zâmbet cald, atingându-l pe umăr când trecu prin dreptul ei. Să nu vă faceţi griji.

Juan Garcia începu să întoarcă scaunele cu picioarele în sus, aranjându-le pe mese. După ce adună lingură, paharul şi farfuria domnului Packard, Dynah îl urmări pe bătrân traversând băţos încăperea. Reumatismul îi dădea din nou de furcă.

— N-am vrut să vă întrerup mica şuetă, spuse Sally când Dynah puse toate vasele în maşina industrială de spălat vasele, şi închise apoi uşa. Unii din bătrânii ăştia ar putea vorbi până încărunţeşti şi tu. Îşi luă sveterul de pe cuierul de pe perete. Nu au unde să se ducă şi nu au nimic de făcut.

— I-i dor de soţia lui, spuse Dynah şi se gândi să urmeze sfatul domnului Packard şi să o roage pe Sally să o ducă acasă cu maşina.

— Ştiu. Şi mie mi-e dor de soţul meu. Şi de copiii mei. Ţie ţi-e dor de frumosul tău logodnic. Îşi zvârli geanta de umăr pe tejghea şi îşi îmbrăcă sveterul şi hanoracul. Dar după cum spunea mereu Scarlett O'Hara: „Şi mâine-i o zi". Işi luă geanta, îi ură noapte bună şi se îndreptă spre uşa din spate.

Sally părea atât de grăbită, încât Dynah nu vru să o încurce. Şi-apoi, chiar nu era departe staţia de autobuz, şi erau o mulţime de felinare până acolo. Dynah îşi luă rucsacul din vestiar, în timp ce se descălţa de pantofii albi cu talpă de cauciuc şi-şi încălţă cizmele de iarnă. Îşi împachetă pantofii de lucru în rucsac şi îi ură noapte bună lui Juan. Traversă diningul, se duse în holul care dădea în parcarea din spate. Sally stinsese deja luminile de veghe. Nu se mai vedea decât lumina slabă de la becurile de siguranţă şi luminile stridente din spatele lui Dynah, unde Juan se pregătea să spele şi să ceruiască podelele.

Luându-şi hanoracul pe ea, Dynah se îndreptă spre uşa din spate.

Ideea că ar fi trebuit să îşi facă griji nu-i trecuse până acum prin minte. Manor nu era chiar un centru cu criminalitate ridicată. Cel mai grav lucru care se întâmplase prin zonă fusese acela că cineva vopsise cu graffiti pe ziduri, în urmă cu trei luni. Managerul pusese să se zugrăvească peste literele şi cifrele imense până a doua zi la prânz, iar poliţia îşi înteţi numărul rondurilor pe care-l făceau pe acolo în fiecare seară. Iar vandalii nu îşi mai făcuseră apariţia.

Împinse uşa şi o deschise, apoi ieşi din clădire. Aerul era rece; zăpada ce căzuse săptămâna trecută se întărise şi era murdară. Respiraţia i se profila albă în întuneric. Auzi uşa închizându-se cu un clic înapoia ei, şi tresări uşor, înfiorată. Îşi închise fermoarul hanoracului până sus, sub bărbie, şi privi în jur. Poate că avertismentul domnului Packard o făcea atât de irascibilă. Nu era nimic altceva ce s-o fi putut îngrijora. Era o seară ca oricare alta, deloc mai întunecată, nici mai geroasă.

Erau umbre peste tot, dar nimic nefamiliar sau ameninţător, în timp ce cobora pe rampa destinată scaunelor pentru invalizi. Apucă pe cărarea ei obişnuită prin parcarea din spate spre Maple Street. Erau doar câteva străzi în jos până la Main, apoi alte opt până la Sycamore, şi alte câteva până la Sixteenth, de unde lua autobuzul. Nu-i luă decât un sfert de oră să ajungă apoi la staţia ei, la Henderson. De acolo, mai avea şapte străzi până la cămin.

Dynah se uită la ceasul ei de mână. Nouă şi jumătate. Janet Wells, colega ei de cameră, avea să stea până târziu la bibliotecă, să înveţe. Janet îşi lăsa întotdeauna totul pe ultima clipă, şi apoi luă fiecare examen cu brio. Dynah zâmbi în sinea ei, dorindu-şi să fi fost şi ea la fel de norocoasă. Ea trebuia să studieze tot semestrul ca să reuşească să ia note suficient de mari pentru a-şi păstra bursa.

Relaxându-se în timp ce mergea, Dynah savură noaptea senină, îi plăcea întotdeauna strada asta, cu casele ei de la sfârşitul secolului.

Şi-i imagină pe oameni şezând vara pe verandele din faţă, sorbindu-şi limonadele, exact aşa cum şi-i amintea domnul Packard. Ca o imagine desprinsă dintr-un film. Era o viaţă cu totul diferită de felul în care crescuse ca pe Ocean Avenue în San Francisco – şi cu toate astea, oarecum asemănătoare.

Privind în urmă, îşi dădu seama cum fusese protejată de părinţii ei şi complet izolată de lume, parcurgând cursurile şcolare acasă. Din multe puncte de vedere dusese o viaţă idilică, cu foarte puţine piedici şi dificultăţi pe drum. Sigur, existaseră momente când fusese curioasă să ştie ce se afla dincolo de zidurile înalte pe care le înălţaseră părinţii ei în jurul ei. Când întrebase, ei îi explicaseră, şi ea se mulţumise cu atât. Îi iubea şi îi respecta mult prea mult pentru a pretinde mai mult.

Mama şi tatăl ei erau creştini de-o viaţă. Nu-şi amintea niciun moment când ei să nu fi fost implicaţi în biserică sau în vreun proiect comunitar. Mama ei cânta în cor şi conducea studiul biblic de duminică dimineaţa. Dynah crescuse înconjurată de dragoste, protejată şi călăuzită la fiecare pas pe drum, până la porţile New Life College. Iar acum,

viaţa ei părea să continue în aceeaşi manieră, la braţul lui Ethan Goodson Turner.

Nu mă plâng, Doamne. Sunt mulţumitoare, atât de mulţumitoare. M-ai binecuvântat cu părinţii pe care îi am fi cu bărbatul cu care mă voi căsători. Oriunde privesc, văd binecuvântările Tale. Lumea este un loc atât de minunat, până la stelele de pe cer.

Doamne, vrei Te rog să-i dai sărmanului domn Packard puţin din speranţa si bucuria pe care le simt eu? Are nevoie de Tine. Şi Sally, Doamne. E întotdeauna măcinată de ceva si întotdeauna atât de grăbită. Are atât de puţină bucurie în viaţă si Juan spunea că unul din copiii lui e bolnav, Tată. Pedro, cel mic. Juan nu are asigurare si...

O maşină trecu încet pe lângă ea.

Dynah observă plăcuţa cu număr de Massachusetts înainte ca maşina să prindă viteză. Luminile din spate semănau cu nişte ochi roşii ce o priveau în timp ce maşina coborî mai departe pe drum, apoi viră scrâşnind pe strada Sycamore. Se încruntă uşor, uitându-se după maşina aceea în timp ce se făcea nevăzută după colţ.

Ciudat.

Gândurile ei hoinăriră din nou în altă direcţie în timp ce trecu încetişor prin dreptul casei ei preferate. Se afla la două case de la colţul cu strada Sycamore, o casă imensă, victoriană, cu o verandă pe întreaga faţadă. Luminile erau aprinse în spatele perdelelor din dantelă de Nottingham. Uşa de la intrare era din lemn greu de mahon, cu paneluri din sticlă plumbiţa şi în partea de sus un ochi de vitraliu. Modelul era o explozie de galben şi auriu.

Ce frumos trebuia să fie să locuieşti pe o stradă umbroasă ca aceasta, într-o casă mare, cu gazon îngrijit, o grădină de flori în faţă, şi o curte în spate cu un leagăn şi o ladă cu nisip pentru copii. Zâmbi gândindu-se la visele ei. Probabil că Ethan va fi repartizat la o biserică într-un oraş mare ca Los Angeles sau Chicago sau New York. Un om cu talentul său de predicator nu trebuia să se plafoneze într-un orăşel din Midwest.

N-ar fi crezut niciodată că un tânăr ca Ethan s-ar fi uitat de două ori la ea, darămite să se mai şi îndrăgostească de ea şi să o ceară în căsătorie. Îi spusese că ştiuse din ziua când o întâlnise că voia lui Dumnezeu era ca ea să fie soţia lui.

Nici nu l-ar fi întâlnit dacă părinţii ei nu ar fi insistat ca ea să viziteze New Life College. Se hotărâse dinainte să urmeze cursurile unei facultăţi din California. Când pomeniră de NLC, ea refuză, convinsă că distanţa şi costurile aveau să îl scoată din

calcul. Ei o asigurară că cea dintâi dintre inconveniente aveau să-i fie de folos, iar pentru cea de-a doua, făcuseră planuri din timp. Părinţii îşi doreau ca ea să devină mai independentă, iar frecventarea unei şcoli în Illinois avea să fie o modalitate potrivită pentru asta. Şi-apoi, notele ei erau suficient de bune cât să o ajute să obţină chiar şi o bursă.

Dynah zâmbea acum când îşi amintea. Părinţii ei nu fuseseră niciodată prea subtili în ceea ce-şi doreau pentru ea. Mama ei lăsase broşuri despre o duzină de colegii creştine răsfirate prin toată casa, pentru a-i stârni curiozitatea. Toate se aflau în locaţii frumoase, idilice, cu gazon bine întreţinut şi grădini îngrijite. NLC cuprindea un complex de şase clădiri cu coloane albe şi faţada din cărămidă, două la est, două la vest, una la nord şi o biserică spre sud. Dar ceea ce o atrăsese cel mai tare pe Dynah fuseseră feţele minunate, tinere şi zâmbitoare ale studenţilor de acolo.

Era dintotdeauna o certitudine că avea să urmeze cursurile unei facultăţi creştine. Ce alt loc mai bun unde să înveţe cum să slujească Domnului decât într-o atmosferă creştinească? Totuşi, Midwestul păruse atât de departe de casă încât nu se gândise niciodată cu interes la locul acela.

În ultima jumătate de an, în timp ce-şi pregătea proiectele pentru diploma de liceu, trimise o duzină de scrisori de intenţie şi primise tot atâtea scrisori de acceptare. Reduse opţiunile la patru, renunţând la toate cele care erau în afara statului. Tatăl său îi sugeră să facă o excursie împreună cu mama ei în sudul Californiei şi să viziteze cele trei campusuri din zonă. După ce-i vizită pe cel din San Jose, îşi făcu programare la celelalte două pentru a discuta cu decanul şi pentru a se familiariza cu condiţiile de admitere, programa de curs şi bursele pe care le ofereau.

Cât timp fusese ea plecată, tatăl său luă legătura cu patru facultăţi pe care el le considera „destul de bune” pentru fiica lui. Una era în Pennsylvania, una în Indiana, şi două în Illinois. De la una dintre facultăţi primise şi un video de prezentare. De la alte două facultăţi au sunat-o câţiva studenţi ca să discute cu ea despre campus, activităţi şi arie curriculară. Cea din urmă, New Life College, îi trimiseră un catalog şi o invitaţie de a-i vizită pentru a se edifica în legătură cu oferta lor.

Ei i se păru ridicol şi o risipă de bani înfiorătoare din partea părinţilor ei, dar tatăl ei insistase să se ducă.

— Trebuie odată să înveţi să zbori singură.

Era pentru prima oară când se ducea undeva fără părinţii ei şi fără un grup de la

biserică. Toate aranjamentele fuseseră făcute dinainte de facultate, aşa că nu trebuia să se îngrijoreze că va fi singură pentru multă vreme. Un student urma să o întâlnească la aeroport şi să o aducă la campus, unde avea să petreacă două zile împreună cu un ghid personal.

Dynah zâmbi când îşi aminti de reacţia ei când îl văzu pentru prima oară pe Ethan cu o hârtie în mână pe care era înscris numele ei. Se gândi că era cel mai atrăgător tânăr pe care-l văzuse vreodată. Mama ei îi spusese că cei de la facultate aveau să trimită probabil un tânăr prezentabil pentru a o întâmpina şi a o conduce apoi la sediu. Dar nu se aşteptase ca acel tânăr să arate ca un actor de cinema. Fusese fâstâcită şi aproape că nu vorbi nimic, dar pe când erau la jumătatea drumului spre facultate, el reuşise să o facă într-atât să se relaxeze, încât îi şi povestise toată viaţa ei de pe Ocean Avenue. Până să ajungă la destinaţie, ştiu că Ethan nu numai că arăta extraordinar, dar şi era un om extraordinar. Se citea în ochii lui pasiunea pentru Dumnezeu, era ambiţios şi avea planuri extraordinare.

— Tata e pastor, şi la fel a fost şi bunicul, îi spuse el. Străbunicul a fost un vestitor ambulant al Evangheliei. Iar eu calc pe urmele lor.

Pe când treceau pe sub bolta din cărămidă ce marca intrarea spre campusul NLC, era convinsă că Ethan Goodson Turner avea să fie următorul Billy Graham.

Când sosiră la căminul de fete, Ethan o prezentă lui Charlotte Hale, din Alabama, studentă în ultimul an la muzică. Charlotte avea un şarm şi o ospitalitate tipic sudice, pline de viaţă. Urma să absolve în iunie, şi deja îşi făcuse planuri să plece cu un grup de misiune în Mexic şi să predice Evanghelia prin muzică şi piese de teatru.

În următoarele două zile, fiecare minut îi fu ocupat cu vizitarea campusului, mai ales a departamentelor de care Dynah era interesată în mod special: muzică şi educaţie. Auzise despre diferite programe, burse şi activităţi, şi întâlni o mulţime de oameni. Charlotte părea să-i cunoască pe toţi şi o prezentă pe Dynah tuturor. Întâlni profesori şi studenţi, decanii, managerul bibliotecii şi chiar doi dintre grădinarii care îngrijeau terenul din jur. Dynah adoră fiecare clipă din timpul petrecut acolo.

Sâmbătă seara, spre surpriza şi încântarea ei, Ethan li se alătură la o cină dată în sala mare. Ea roşi când el se aşeză. Rămase cu ele până când o fată veni la ei şi îl întrebă dacă urma să participe la un studiu biblic de seară.

— Jumătate din fetele din campus îşi doresc să se căsătorească cu el, remarcase atunci Charlotte, privindu-l cum se îndepărtează.

— Nu mă miră, spusese Dynah, amintindu-şi cât de stânjenită fusese ea când îşi dăduse seama că ea însăşi visase la asta pe drumul de la aeroport.

Charlotte o privise atunci drept în faţă şi zâmbise.

— Ar trebui să te întorci. Va fi în ultimul an la anul.

Ea nu înţelese.

— Adică îmi sugerezi să mă alături legiunii de admiratoare ale lui?

Charlotte râse. Nu mai spusese nimic despre Ethan după aceea, dar era evident că făcuse tot posibilul pentru a semăna o sămânţă la care să se gândească.

Nu trecuseră cincisprezece minute de când ajunseseră la cămin, când sună Ethan. Îi spuse lui Dynah că urma să o ia şi să o ducă personal înapoi la aeroport. Îi mulţumi şi îi promise să fie gata la ora stabilită. Până dimineaţa, Dynah luase hotărârea să nu vină la NLC, tocmai din cauza lui Ethan. Dacă era atât de fermecată de el după doar câteva zile, ştia că avea să se îndrăgostească nebuneşte de el dacă avea să-l vadă zi de zi un an întreg, iar NLC nu era un campus atât de mare încât să-l poată evita mereu. Nu, nu voia să devină una din legiune, şi nu-şi făcea nicio speranţă deşartă că ar putea deveni aleasa lui.

Acum zâmbi când se gândi la asta, simţind parcă inelul de logodnă pe deget în timp ce-şi atingea inelarul cu degetul mare. Fusese atât de emoţionată pe drumul înapoi spre O’Hare. Îi spusese lui Ethan că o putea lăsa în faţa terminalului Delta, dar el insistase să o însoţească până la avion. Parcase, îi luă trollerul şi rămase cu ea. Când intrară în terminal, rămase lângă ea la rând când îşi preluă biletul de întoarcere. Apoi se aşeză împreună cu ea la uşa de îmbarcare în avion. Fusese atât de stânjenită, încât îi venea să se strecoare sub scaun.

— Ştiu că n-am prea ieşit în lume, Ethan, dar nu am nevoie de dădacă, spuse ea, încercând să-i ia în derâdere grijă ce i-o afişa.

— Ştiu, spuse el încetişor.

— Şi nici de bodyguard n-am nevoie.

El o privise atunci, iar ea se simţise tânără şi naivă, mult prea tânără pentru el. În privirea lui era atâta intensitate încât ea roşi.

— Întoarce-te la NLC, Dynah.

Atunci îi sunase ca un ordin. Zâmbise.

— Trebuie să îţi faci vreo normă?

— Dumnezeu te doreşte aici.

Păruse atât de sigur, de serios, încât fusese nevoită să-l întrebe:

— De unde ştii?

Sigur, dacă Dumnezeu o voia la NLC, atunci avea să i-o spună personal.

— Pur şi simplu ştiu, Dynah. Am ştiut din clipa când te-am văzut.

Privind în ochii lui albaştri, se hotărî să nu ia uşor cuvintele lui. În realitate, voise să-l creadă. Voise să-l revadă pe Ethan Turner, şi gândul că şi el îşi dorea acelaşi lucru era de-a dreptul incendiar.

— O să te rogi pentru asta?

Ea încuviinţă din cap, ştiind că asta era tot ce intenţiona să facă, cu ardoare.

Nu mai auzi nimic de la Ethan toată primăvara şi toată vara, dar în toamna ce urmă, imediat după ce păşi în sala de sport unde se făceau înscrierile, el veni drept la ea şi-şi puse mâna pe umărul ei, de parcă ar fi pus public stăpânire pe ea. Primul lucru pe care-l făcu apoi fu să o prezinte lui Joseph Guilierno, cel mai bun prieten al său şi colegul său de cameră.

Joe fu o surpriză pentru ea. Nu părea să se potrivească în marele grup NLC, ci semăna mai degrabă cu unul din tinerii pe care-i văzuse prin San Francisco în excursiile pe care le făcuse împreună cu părinţii ei. Înalt, cu ochii negri, vânjos, Joe arăta călit şi mai în vârstă decât Ethan. Nu atât ca ani, cât că experienţă de viaţă.

— Nu mă mir, spuse Joe enigmatic şi-i întinse mâna. Degetele sale i le cuprinseră ferm pe ale ei şi îi zâmbi. Trei luni mai târziu, după ce purta deja inelul de logodnă, Joe îi spusese că în ziua când o luase de la aeroport, Ethan se întorsese în apartamentul lor spunând că o întâlnise pe fata cu care avea să se însoare.

— L-am întrebat dacă S-a consultat cu Dumnezeu, iar Ethan mi-a spus că Dumnezeu i-a pus ideea asta în cap.

Zâmbind din nou, la fel cum făcuse şi atunci când îi spusese Joe asta, Dynah ajunse la colţul cu strada Sixteenth. Îşi lăsă mintea să-i hoinărească pe alei trandafirii. Ethan avea un viitor minunat înainte. Avea să absolve cu notă maximă la sfârşitul anului. Decanul Abernathy era foarte impresionat de munca lui şi-l încuraja pe Ethan să continue cu studiile de master. El aranjase deja totul pentru ca Ethan să lucreze cu jumătate de normă la una din bisericile locale. Dynah putea astfel să-şi încheie şi ea studiile. Ethan era hotărât ca ea să-şi termine studiile la rândul ei, convins că studiile ei în muzică şi în lucrarea cu tineretul aveau să-i fie de mare folos în lucrare.

Se simţea atât de binecuvântată. Aveau să fie amândoi înjugaţi la acelaşi jug,

lucrând împreună pentru slavă lui Dumnezeu. Ce altceva îşi putea dori?

O, Doamne, eşti atât de bun cu mine. Voi face orice pentru tine. Tot ce sunt, tot ce sper vreodată să fiu, este de la Tine, Tată. Foloseşte-mă după voia Ta.

O maşină trase lângă trotuar şi încetini aproape în ritmul paşilor ei. Inima îi sări din loc când băgă de seamă că era aceeaşi care o depăşise şi pe Maple Street. Nervii ei se încordară când geamul fu lăsat jos şi o voce de bărbat, fără chip, îi spuse:

— Vă duceţi spre campus, domnişoară?

— Da, spuse ea, înainte să se gândească.

— Pot să vă duc eu.

— Nu, mulţumesc.

— Eu acolo vreau să ajung. Sunt în vizită la fratele meu. Din nefericire, m-am rătăcit. Sunt pentru prima oară în oraş. Locuieşte chiar lângă poarta principală a campusului.

Ea se relaxă şi se apropie de maşină. Se aplecă uşor şi arătă înainte.

— Coborâţi o milă spre Henderson apoi viraţi la dreapta. Mergeţi tot înainte, şi veţi da de campus. E la o stradă după parcul oraşului.

Nu reuşea să vadă faţa bărbatului.

— Haide să te duc până acolo, şi îmi arăţi drumul.

Simţi dintr-odată o presimţire ciudată.

— Nu, mulţumesc, spuse ea politicos şi făcu un pas în spate. Nu voia să-l ofenseze. Ce scuze putea invoca? Se uită înspre staţia de autobuz unde aştepta o femeie singură şi găsi o scuză. Mă întâlnesc cu o prietenă.

— Nicio problemă. Mersi de indicaţii, spuse bărbatul, părând parcă dintr-odată mult mai puţin amabil. Geamul fu ridicat rapid. În timp ce maşina porni înainte pe Sixteenth, văzu că maşina avea aceleaşi plăcuţe cu număr de Massachusetts. Cele două lumini roşii din spate continuau să o fixeze în timp ce maşina trecu mai departe de staţia de autobuz.

Înfiorându-se, continuă să meargă. O recunoscu pe chelneriţa care şedea pe bancă.

— Bună, Martha. Ce mai faci?

— Aşa-şi-aşa. Mă omoară picioarele. A încercat cineva să se dea la tine?

— Nu chiar. Se rătăcise.

— Da, sigur. Asta-i varianta lui.

— Nu găsea campusul.

— Sper că i-ai spus unde să se ducă.

— I-am dat indicaţii cum să ajungă acolo.

— Sunt convinsă că nu i-ai dat indicaţiile pe care i le-aş fi dat eu.

Povestiră de serviciile lor până când sosi autobuzul. Martha se sui prima şi îşi ocupă locul obişnuit în spate, unde îşi putea citi în voie romanul de dragoste. Dynah ocupă un loc în faţă, lângă şofer.

Încă din prima ei zi observase ecusoanele frumoase de pe reverul jachetei de uniformă a lui Charles. Când îl întrebase ce semnificaţie aveau, el îi spuse că fiecare dintre ele reprezenta câte cinci ani în care condusese fără accident. După câteva săptămâni de mers cu autobuzul condus de el, Dynah se dusese la un magazin de trofee şi comandase o plăcuţă pentru el pe care scrisese „în onoarea slujirii impecabile a oraşului Middleton, lui Charles Booker Washington i se decernează tidul de Şofer Emerit.” El răsese când îşi deschisese cadoul, dar acum îl agăţase lângă plăcuţa cu „Fumatul interzis” de pe parbriz.

— Ce mai faci, Charlie?

El îi zâmbi când acţionă butonul de închidere a uşilor.

— Acum destul de bine, că te-ai urcat în maşina mea. Mi-a lipsit zâmbetul tău strălucitor aseară.

— M-a luat Ethan.

— Conduce deja Cadillacul acela?

Ea râse.

— Nu, domnule. E tot cu Buickul. Se aplecă înainte pe locul ei şi-şi rezemă braţele de balustrada metalică.

Charlie încuviinţă din cap.

— Când o să fie repartizat la o biserică, o să-şi primească şi Cadillacul. Nu-i lăsăm pe predicatorii noştri să umble cu alte maşini. Îi tratăm cum se cuvine.

— Am băgat de seamă.

Când se dusese la biserica lui Charlie, văzuse noul Cadillac maro parcat în spaţiul „Rezervat pentru pastor.” Se simţise atât de bine la biserică, încât îl implorase pe Ethan să o însoţească data următoare. El venise o dată, bombănind, dar refuză să o mai însoţească altă dată. Spusese că serviciul fusese puţin „prea energic” pentru gustul lui. Nu se simţise confortabil cu muzica aceea gospel gălăgioasă intonată de cor şi nici cu

modul în care membrii adunării săreau cu remarcile lor în timpul predicii pastorului.

— Mie mi s-a părut lipsit de reverenţă.

Ea nu-i împărtăşea disconfortul, cu toate că serviciul fusese departe de genul de slujbă cu care era ea obişnuită. Simţise atingerea Duhului în acea biserică. Membrii ei sărbătoreau dragostea lor pentru Iisus şi unul pentru celălalt. Savurase acea experienţă. Ceva de acolo o mişcase profund. Pastorul predicase din Scriptură, iar oamenii îşi manifestau deschis simţămintele şi trăirile faţă de mesajul care le mergea direct la inimă. Oricum, Dynah nu contrazise afirmaţia lui Ethan. Învăţase de la bun început că el lua foarte în serios rolul său de cap spiritual în relaţia lor. În acelaşi timp ştia că fusese crescut într-o denominaţie conservatoare care îşi arăta râvna în alte moduri. Părinţii lui, la fel ca şi mama şi tatăl ei, erau profund implicaţi în acţiuni şi acte caritabile comunitare.

Ea şi Charlie discutau despre tot felul de lucruri. Conducea un autobuz al oraşului Middleton încă dinainte să se nască ea, şi învăţase multe lucruri despre firea omului. Şi nu avea nimic împotrivă să-i împărtăşească şi ei ceea ce ştia.

În seara aceasta, Dynah nu reuşea să şi-l scoată din minte pe domnul Packard.

— Cunosc familia Packard, spuse Charlie. El şi soţia lui obişnuiau să ia autobuzul în fiecare marţi şi să meargă până la capăt de linie. Oameni buni. Am auzit că ea a murit. Păcat. Era o doamnă drăguţă.

— I-aş putea spune domnului că ţi-e dor să-l vezi.

— Aşa să faci, fetiţo. Poate că intru odată să-l văd. Între noi fie vorba, l-am putea scoate din apartamentul acela şi să-l reintegrăm printre cei vii. Luă virajul cu grijă, după care opri înr-o staţie, la colţul străzii Henderson.

— Mulţam’, Charlie.

— Ai grijă de tine, fetiţo.

— O să am.

— Spune-i domnului Packard că-i păstrez un loc în faţă, rezervat anume pentru el, spuse el şi acţionă butonul. Uşile se închiseră, şi Charlie îi făcu cu mâna prin geamul maşinii.

Dynah îi făcu la rândul ei cu mâna şi se uită cum autobuzul iese din staţie. Îşi aranjă cureaua genţii pe umăr, şi porni pe jos spre campus.

Henderson Avenue era o stradă lungă, frumoasă, străjuită de arţari bătrâni şi case frumoase din cărămidă, cu curţile acoperite acum de zăpadă. În parcul oraşului, aflat la

doar o stradă distanţă de campus, era clădirea unui micuţ centru comunitar folosit de studenţii ce lucrau ca lideri de tineret şi ca învăţători. În doi ani, şi ea avea să lucreze aici. Centrul găzduia un program pentru preşcolari în cursul dimineţii, şi activităţi pentru tineret după-amiaza, în fiecare zi a săptămânii, mai puţin duminica – ziua când toate instituţiile din oraş erau închise, în favoarea serviciilor de închinare. Erau deschise doar câteva afaceri, de obicei lanţuri naţionale.

Când Dynah ajunse în dreptul parcului, se opri, încruntându-se. Văzu maşina cu numere de Massachusetts, de cealaltă parte a străzii, parcată după o alee din piatră, sub coroana unui copac cu crengile golaşe. Se uită spre maşină, încordată, apoi băgă de seamă, uşurată, că nu şedea nimeni în locul şoferului. Probabil că bărbatul îşi găsise fratele până la urmă. Spusese că nu locuia departe de campus.

O creangă uscată trosni în dreapta ei, iar nervii i se încordară instantaneu. Se întoarse şi văzu o umbră înaltă, întunecată, îndreptându-se spre ea. Un bărbat.

Fiecare fibră îi urlă, instinctiv: „Fugi!” dar surprinderea o făcu să ezite – şi în doar câteva secunde ştiu că făcuse o greşeală groaznică.

Câteva secunde. Atât îi luă bărbatului să pună mâna pe ea.

Purdy Whitehall primi apelul la Departamentul de Poliţie la 10:37 în seara zilei de miercuri, 8 ianuarie. Fusese o seară liniştită, cu doar o singură plângere, legată de o petrecere care tulburase liniştea publică. Sergentul Don Ferguson raportase cu câteva minute mai devreme că nu era nimic altceva decât câteva persoane de peste 40 de ani, nostalgici ce ascultă discuri cu Elvis.

Dar telefonul acesta era cu totul diferit.

— Cineva ţipă în parc, spuse femeia. Veniţi repede, vă rog! Cineva ţipă!

Numărul de telefon al apelantei îi apăru lui Purdy pe ecranul computerului, împreună cu adresa ei. Henderson Avenue. Vorbind cu un calm exersat, o asigură pe femeie că ajutoarele erau deja pe drum.

Frank Lawson tocmai intra pe Sixteenth, spre Ernie’s Diner, având nevoie strângentă de o pauză de cafea, când auzi prin staţie mesajul. Bombănind pe sub mustăţi, se aplecă spre staţie şi o înşfacă în mână. Apăsând butonul, se identifică pe sine şi numărul maşinii sale.

— Maşina mea suferă din nou de SPM[1], Purdy. Te rog, repetă.

---

1 Sindrom premenstrual (n.trad.)

— E o problemă în parcul de pe Henderson Avenue, Frank. Cât de aproape eşti?

— La zece străzi. Plec într-acolo. Punând staţia la loc, întoarse maşina cu 180° şi îşi aprinse girofarul. Nu avea niciun rost să trezească oamenii din somn dacă nu era neapărat necesar.

În timp ce cobora pe Sixteenth, văzu o maşină albă îndreptându-se spre vest. Stopurile roşii luciră când maşina trase pe marginea drumului, supunându-se legii. Frank nu trecu de el. Viră în viteză la stânga, pe Henderson Avenue.

Se opri când ajunse lângă parc şi coborî din maşină. Survolă parcul după ce-şi înconjură maşina de patrulă. Inima începu să-i bată mai repede, iar părul de pe ceafă i se zburli. Ceva nu era în regulă. Era absolut convins de asta.

Cu adrenalina pompându-i în vene, Frank privi în jur şi văzu lumini la trei case din apropierea parcului. O femeie ieşi pe veranda uneia din ele.

— Acolo! Coborî pe treptele din faţa casei în halat de casă. Acolo lângă centru! Vă rog grăbiţi-vă. Cineva a fost rănit.

— Intraţi în casă, doamnă. Ne ocupăm de asta. O altă maşină de patrulă opri, iar Frank îl văzu pe Greg Townsend coborând din ea.

Femeia urcă în grabă scările şi închise uşa din plasă în spatele ei, dar rămase în cadrul uşii, privind, cuprinzându-se cu braţele în jurul mijlocului, pentru a-şi ţine de cald. Greg ajunse la Frank.

— Vezi ceva?

— Nu, dar ceva nu-i în regulă. Du-te pe aleea asta, iar eu voi veni din partea asta.

— Aşa facem.

Frank cunoştea fiecare centimetru din parcul ăsta, ca pe propria-i curte. Îi aducea pe cei trei copii mici ai săi să se joace aici în fiecare sâmbătă după-amiază, ca soţia lui să aibă câteva ceasuri de respiro.

Era suficientă lumină de la felinarele din parc, aşa că nu avea nevoie să-şi folosească lanterna, dar o păstră în mână, cu dreapta pe revolver. Văzu urme ale unei încăierări în zăpadă lângă trotuar, apoi urmele continuau de-a lungul străzii Henderson, spre campusul NLC. Ceva mai încolo găsi un rucsac. Lângă el un hanorac sfâşiat. Continuă să meargă de-a lungul aleii cu grijă, survolând zona, cu urechile ciulite la orice zgomot neobişnuit.

Când se apropie de centrul de agrement, auzi nişte foşnete prin tufişurile din preajmă. Ceva părea să caute frenetic un loc de ascunzătoare, ca un animal ce se furişa

să se ascundă pe undeva.

Instinctiv, deschise lăcaşul revolverului şi-l scoase de la brâu.

— Poliţia! Ieşiţi pe alee să vă putem vedea.

Se mişca uşor, îndepărtându-se de lumină, pentru a nu deveni el însuşi o ţintă uşoară.

Foşnetul încetă, şi auzi altceva, încetişor şi sugrumat. O voce de femeie suspinând.

OK Doamne. O, Doamne, nu. Nu aici. Nu aici unde-mi aduc copiii în fiecare săptămână.

Simţindu-şi revolverul, Frank se îndreptă spre tufişuri şi îndepărtă câteva crengi. Îşi îndreptă lanterna spre locul acela, şi văzu o fată ghemuită sub ramurile tufişului. Se trase înapoi şi-şi acoperi faţa cu braţul. Părul ei blond era încâlcit şi umezit de zăpadă. Frank observă uniforma de chelneriţă toată sfâşiată, zgârieturile însângerate de pe umăr, şi petele de sânge proaspăt de pe fusta ei.

Simţi cum îl năpădeşte furia.

— Uşurel, spuse el blând. Coborându-şi lanterna de la ea, se lăsă pe vine. Ea se trase înapoi de la el. Sunt sergentul Lawson, domnişoară, şi sunt aici să vă ajut. Continuă să vorbească încetişor, încercând să-i dea un sentiment de siguranţă.

Ea-şi ridică creştetul după câteva minute, cu ochii albaştri mari şi cu pupilele dilatate. Buza de jos îi era crăpată şi sângera, iar ochiul drept îi era umflat de la o lovitură. Îşi ridică genunchii la piept, şi se aşeză pe zăpada murdară iar apoi, îngropându-şi capul în braţe, începu să plângă.

Frank se simţi cuprins de compasiune, dar în acelaşi timp de o furie neputincioasă. Indiferent cine făcuse asta, trebuia să plătească.

Greg se apropie din cealaltă parte a parcului, cu paşii scârţâind prin zăpada îngheţată. Capul fetei se înălţă din nou, cu ochii mari şi speriaţi. Îi vedea pulsul palpitându-i pe gât.

— E în regulă, spuse el, sensibil la frică ei. Se îndreptă şi se trase la o parte să îl poată vedea ea pe Greg. El e Ofiţerul Townsend, domnişoară. Verifică prin zonă să vadă dacă mai e cineva pe aici. Se uită la Greg.

Greg scutură din cap şi se uită pe lângă el la tânăra ghemuită în tufele protectoare.

— Viol?

— Mă tem că da. Mai bine chemăm ambulanţa.

— Nu, spuse fata sugrumată, acoperindu-şi din nou faţa. Vă rog, nu. Umerii începură a-i tremura violent.

— Aveţi nevoie de asistenţă medicală.

— Vreau să mă duc acasă.

— Vei fi bine, spuse el ferm, lăsându-se din nou jos lângă ea, vorbindu-i cu voce calmă şi joasă. Nu vă mai las singură. Îşi ridică privirea la Greg. Spune-le, fără sirene şi lumini, numai atunci când au neapărată nevoie de ele.

— S-a făcut, spuse Greg repede şi porni spre partea de vest a parcului, unde-şi lăsaseră maşinile de patrulă.

— Haide, ieşiţi de acolo, domnişoară. Sunteţi în siguranţă.

Ea se mişcă, venind mai aproape, apoi se opri. Lăsându-se pe spate, reîncepu să plângă, se aplecă înainte, şi-şi cuprinse mijlocul cu amândouă mâinile. Începu să se legene uşor, cu capul plecat.

Frank simţi cum i se pune un nod în gât. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani.

— A fost cineva cunoscut? îşi dorea să nu fi fost nevoit să-i pună întrebări, dar fiecare minut era important, dacă aveau de gând să-l aresteze pe cel care o atacase.

Ea scutură încet din cap.

— Cum arăta?

— Nu ştiu, bâigui ea. Nu i-am văzut nicio clipă faţa. Încercă să se ridice, dar gemu de durere. Frank se întinse, dar ea se trase rapid înapoi, evident nedorind să fie atinsă. Se lăsă din nou jos, plângând.

— Cum vă numiţi, domnişoară?

— Trebuie să vă spun?

— Vreau să vă ajut. Şi ca să vă pot ajuta, trebuie să ştiu cum vă numiţi.

— Dynah Carey. Locuiesc la cămin. Colega mea de cameră mă aşteaptă. O cheamă Janet, Janet Wells. E la doar două străzi mai încolo. Pot să mă duc acum acasă? Vă rog?

— Încă nu. Trebuie să vă ducem mai întâi la spital, domnişoară Carey. Staţi liniştită. Încercăm să vă ajutăm.

Spera ca echipajul de la ambulanţă să aibă o femeie printre ei.

Dar nu aveau. Veniră doi bărbaţi cu o targă. Cel mai în vârstă vorbi cu fata şi o convinse să iasă din ascunzătoarea ei. Frank rămase în preajmă, privindu-l pe paramedic

cum o sprijinea pe fata care dârdâia în timp ce se întinse pe targă. O înveliră în pături călduroase, îi închiseră cataramele curelelor de siguranţă, apoi o duseră cu targă pe aleea parcului spre Henderson Avenue. Ea nu zicea nimic şi ochii şi-i ţinea închişi strâns.

Gura lui Frank se strânse când văzu luminile ambulanţei. Femeia care sunase pentru a raporta incidentul ieşise din nou pe verandă. La fel şi alţii, pe toată strada. Geamurile erau luminate la multe case depărtare, ivind feţele celor ce priveau afară pe după perdele. Unii, mai îndrăzneţi în curiozitatea lor, ieşiseră în faţa casei, privind la cele ce se petreceau. Sperase să o scutească pe fată de situaţii jenante suplimentare.

O suiră rapid în ambulanţă. Unul dintre bărbaţi urcă în spate împreună cu ea şi închise uşile după sine. Celălalt se urcă la volan.

Porniră din curbă spre spital înainte ca Frank să ajungă la maşina lui de patrulare.

Greg îl aştepta deja.

— Am patrulat în cealaltă parte a parcului, dar n-am văzut pe nimeni. Nicio maşină nu e parcată pe strada asta, şi nici pe cealaltă parte. Ţi-a dat o descriere?

— N-a spus decât că nu i-a văzut nicio clipă faţa. O să mai vorbesc cu ea de îndată ce a examinat-o medicul.



Dynah nu se putea opri din tremurat. O întrebă pe asistentă dacă poate face un duş, dar i se spuse că trebuia să aştepte până când o consulta medicul. Asistenta o ajută să se dezbrace şi o înveli într-o cămaşă de noapte albă de spital. Dârdâind, Dynah o urmări pe asistentă cum îi aduna uniforma sfâşiată de chelneriţă, lenjeria de corp şi ciorapii rupţi din nylon într-o pungă mare din plastic. Cizmele murdare de zăpadă şi noroi le puse în alta. Ambele pungi fură apoi înmânate cuiva care aştepta în faţa uşii.

Dynah clănţănea din dinţi, dar dârdâitul ei n-avea nimic de-a face cu temperatura din cameră, care era menţinută la un nivel confortabil de 20°. Frigul cumplit, cutremurător, venea din interior. Chiar şi pătura cu care o învelise asistenta nu reuşi cu nimic să o încălzească.

— Vă aduc încă o pătură, domnişoară Carey, spuse asistenta şi ieşi.

Dynah aproape protestă, temându-se să rămână singură.

Strângând pătura în mână, se aşeză pe marginea mesei de examinare, întrebându-se cu ce avea să se îmbrace până acasă. Tăcerea îi inteţea anxietatea. Îşi dorea cu

disperare să se spele. Tânjea să stea la nesfârşit sub şuvoiul apei, să ia săpunul şi să îşi frece fiecare centimetru din trup, şi să se poate spăla de ce i se întâmplase.

Oare avea să se poată vreodată curăţi de asta? îşi va putea elimina vreodată groaza din minte şi inimă? îşi închise strâns ochii, dorindu-şi ca imaginile din minte să-i dispară. Acum era în siguranţă. Sau nu era? Ochii i se deschiseră larg. Se mai gândise şi înainte că era în siguranţă, dar asta fusese o iluzie, care se spulberase. Cum şedea acum pe masa de examinare în cămaşa scurtă de noapte, se simţi despuiată şi la fel de vulnerabilă pe cât fusese şi în parc. Bolnavă de frică, îşi plimbă privirea de la un capăt al cabinetului la celălalt, căutând o cale de scăpare. Voia să se ducă acasă. Acasă la părinţii ci. Acasă la casa de pe Ocean Avenue. Dar ce aveau să spună părinţii ei? Poate dacă se încuia în camera ei de la cămin, avea să se simtă mai în siguranţă.

Cineva puse mâna pe clanţă, iar ea sări în picioare. Un medic intră în cabinet, urmat imediat de asistenta care-i luase hainele.

— Sunt Dr. Kennon, domnişoară Carey. Cum vă simţiţi?

— Bine, spuse ea fără să se gândească. Nu asta spunea întotdeauna când era într-un cabinet medical? făcu o grimasă, iar ochii i se umplură de lacrimi, la care el tresări. Când vorbi din nou, aproape că nu-şi recunoscu vocea. Aş putea face un duş, vă rog? Vreau să fac un duş.

— Imediat. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un reportofon micuţ. Apăsă un buton şi-l puse pe tejgheaua din dreapta sa. Acum, haide să ne uităm puţin la ochiul tău. Când se uită cu blândeţe la ochiul ei vătămat şi îi lumină pupila cu o lanternă, îi spuse că înregistra consultul pentru a-i ajuta pe poliţişti să-l prindă pe atacatorul ei. O întrebă dacă se simţea ameţită.

— Puţin, spuse ea. Îi era greaţă.

— Întinde-te pe spate, te rog.

Asistenta o ajută, vorbindu-i frumos, încurajând-o să urmeze instrucţiunile medicului. Dynah începu să tremure şi mai violent când el îi examină zgârieturile şi îi puse alte întrebări. În timp ce răspundea, retrăi din nou coşmarul din parc, văzându-l dintr-o cu totul altă lumină. Unele din întrebările medicului o făcură să roşească de stânjeneală şi să pălească de ruşine: Lua anticoncepţionale? Când fusese ultimul ciclu? îi ceru detalii cu privire la cele ce i se întâmplaseră, detalii de care îi era scârbă să-şi amintească, darămite să le mai rostească şi cu voce tare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Tot ce ne spui îi poate ajuta pe poliţişti.

Şi pe ea, *cine avea să o ajute* pe ea? Doamne, Tu unde ai fost?

Când medicul îi spuse să-şi mute uşor şezutul până la capătul mesei şi să-şi ridice picioarele în suporturile ataşate acesteia, nu înţelese ce avea de făcut. Asistenta, sensibilă la frică ei, încercă să-i explice cât mai delicat cu putinţă.

— Medicul trebuie să se asigure că nu ai suferit leziuni interne, domnişoară Carey. Şi va putea lua probe. Drept mărturie.

— Mărturie? spuse ea.

Medicul îi explică; se simţi năpădită de repulsie.

O, Doamne. O, Doamne. De ce trebuie sa trec prin aşa ceva? Nu am suferit destul?

— Mi-e rău. Se ridică repede în şezut. Asistenta îi ţinu o tăviţă şi o mângâie pe spate, vorbindu-i cu blândeţe. Medicul o lăsă câteva minute să-şi revină. După puţin timp, asistenta o linişti suficient cât să poată continua examinarea, iar medicul se întoarse.

Ochii asistentei erau plini de compasiune.

— Se va termina imediat, dragă. Ţine-mă de mână. Strânge-mă tare de ea, dacă vrei. Dynah se prinse cu putere de mâna ei, cu tot trupul încordat.

— Respiraţi, domnişoară Carey. Aşa. Încercaţi să vă relaxaţi.

Medicul îi explica absolut tot ce făcea şi de ce, dar nu îi fu de niciun folos. Examinarea fizică se dovedi agresivă, invazivă şi dureroasă. Când termină, îşi ceru scuze şi apoi o rugă pe asistentă să-i taie unghiile. Alte probe. Unghiile îi fură puse într-o pungă micuţă din plastic şi etichetată pentru laboratorul poliţiei. Asistenta îi făcu fotografii la leziunile de le umăr şi de pe şodul drept, vânătăile de pe coapse, de pe gât, şi de pe faţa lovită.

Cu duhul zdrobit, Dynah tăcu.

Dr. Kennon o privi cu tristeţe şi spuse din nou că îi părea rău.

— Poţi să te ridici acum, spuse asistenta amabilă.

— Voi pune fetele de la biroul de internări să se ocupe de toată partea de documentaţie, spuse dr. Kennon şi se îndreptă spre uşă.

— Nu! sări Dynah, stându-i inima în loc. Vreau să mă duc acasă!

— Înţeleg cum trebuie să vă simţiţi, dar…

— Ba nu, nu mă înţelegeţi! Cum aţi putea? Cu toate strădaniile lui de a-şi dori să o asigure că era bine, se simţi degradată. Ajunsese o bucată de bandă magnetică în

reportofonul lui, şi aceea avea să-i fie înmânată unui poliţist care aştepta în faţa uşii. Nu înţelegeţi nimic! îşi îngropă faţa în mâini şi plânse.

— Aş vrea să vă reţin peste noapte, pentru observaţie.

— Nu.

Fu tot ce mai reuşi să scoată din ea.

— Am începe imediat tratamentul cu estrogen.

Ea-şi ridică creştetul.

— Estrogen…? De ce?

— Pentru eventualitatea în care aţi rămas însărcinată.

Dynah simţi cum o lasă toate puterile. Rămase privindu-l îngrozită în timp ce încerca să înţeleagă ceea ce spusese medicul.

— S-ar putea… s-ar putea să fiu însărcinată?

— Şansele sunt extrem de mici, dar e mai bine să ne luăm toate măsurile de precauţie.

Dacă rămăsese însărcinată, deja era prea târziu.

— S-ar putea să apară câteva efecte secundare la estrogeni. De aceea aş dori să vă ţin aici sub observaţie pentru o noapte, poate două.

Dynah se aşeză pe marginea mesei de examinare, cu ochii strâns închişi. Participase la câteva campanii *prolife* cu Ethan. Ştia că medicul vorbea despre un medicament pentru avort.

— Nu. Scutură din cap. Vreau să plec acasă. Vă rog.

Dr. Kennon o privi pe asistentă care veni lângă el. Discutară câteva clipe cu voce joasă; apoi medicul ieşi din cabinet. Asistenta o înveli din nou cu pătura. Dynah se înveli bine cu ea.

— Îmi pare rău că a trebuit să treceţi prin aşa ceva, domnişoara Carey. Dr. Kennon încerca doar să vă uşureze situaţia. Îi oferi un pahar cu apă rece. Ştiu cât de dificil este totul pentru dumneavoastră. Dacă aţi prefera să nu luaţi acum medicamentul, e în regulă. Puteţi începe să-l administraţi de mâine.

Dynah scutură din cap.

— Aţi trecut prin suficiente lucruri în seara asta. Putem aştepta câteva săptămâni. Dacă nu vă vine ciclul, vă puteţi întoarce şi vom face un test de sarcină. Dacă e pozitiv, putem face o extracţie.

Dynah nici nu voia să se gândească la ceea ce spunea asistenta. Faptul că fusese

violată era suficient de îngrozitor fără să mai trebuiască să se gândească şi la posibilitatea de a fi rămas însărcinată.

O, Dumnezeule, nu poţi fi atât de crud. Sau ai putea, Doamne?

— Acum poţi face un duş, dacă doreşti.

În capătul coridorului, într-o încăpere liniştită, Dynah stătea în picioare sub un jet puternic şi fierbinte de apă, frecându-se în neştire. Continuând să se simtă murdară, se prăbuşi deznădăjduită într-un colţ al căzii şi plânse.

Dumnezeule, de ce? Nu înţeleg. De ce ai îngăduit să mi se întâmple una ca asta? Unde erau îngerii care ar fi trebuit să mă ocrotească? Ce am făcut să Te mânii?

Cineva bătu la uşă şi-o făcu să tresară.

— Sunteţi în regulă, domnişoară Carey?

— Sunt bine, spuse Dynah cu voce sugrumată, ghemuită sub apă fierbinte ce continua să curgă cu putere peste ea. Doar că nu am terminat încă.

— Colega dumneavoastră v-a adus un schimb de haine.

Dynah se ridică cu greu în picioare.

— Janet e aici?

— Tocmai a ajuns. E în sala de aşteptare. Ofiţerul Lawson tocmai stă acum de vorbă cu ea.

Dynah îşi închise ochii uşurată şi-şi rezemă capul de zid.

— O să vă las hainele pe scaun. Nu vreau să vă zoresc, domnişoară Carey. Luaţi-vă tot timpul din lume. O să fiu chiar lângă uşă, dacă aveţi nevoie de ceva.

Dynah simţi un mesaj nespus. Asistenta era suficient de departe cât să-i ofere sentimentul intimităţii, dar nu atât de departe cât să se simtă părăsită.

Dynah coborî de sub duş şi se uscă cu repeziciune.

Îşi luă lenjeria curată din bumbac, un tricou uşor pe gât, o pereche de blugi uzaţi albaştri, şi un sveter galben tricotat. Chiar şi după ce-şi luă şosetele albe din lână şi cizmele înalte gri cu fermoar, nu se putea opri din dârdâit. Violenţa întunecată a atacului îi încleştase sufletul şi nu-i dădea drumul.

Se uită în oglindă, şi aproape că nu se recunoscu. Îşi trecu degetele tremurătoare prin părul blond şi încâlcit, şi încercă să şi-l împletească în spic. După câteva minute, renunţă. Nu-i păsa cum arăta. Nu voia decât să plece. Ar fi vrut să se întoarcă în camera ei de la cămin, să se îngroape sub un morman de pături grele, şi să nu mai iasă niciodată la lumină.

Asistenta o conduse pe Dynah în sala de aşteptare. Îl descoperi mai întâi pe Joe în mijlocul sălii, cu ochii plini de durere şi compasiune. Janet şedea pe canapea; Ethan stătea în picioare lângă geamuri. Când se apropie, se întoarse şi o privi, cu faţa schimonosită de o durere şi o furie îngrozitoare. Janet sări de pe canapea şi o îmbrăţişă strâns.

— O, Dynah, spuse ea plângând. O, Dynah, Dynah. Haide, dragă. Te ducem acasă. O să fii în regulă acum.

Pe drum afară, Ethan o atinse o singură dată, o strânse uşor tocmai de umărul rănit. Ea tresări, iar el se lăsă păgubaş cu totul, cu privirea abătută. Îi simţi furia şi se simţi speriată şi derutată de asta.

Janet o cuibări la pieptul ei pe bancheta din spate a Hondei lui Joe. Rămase cu braţul pe după Dynah, ţinând-o strâns. Dynah îşi ridică privirea şi-l văzu pe Joe privind-o din oglindă retrovizoare. Ochii îi erau întunecaţi, reflectând durerea ei.

— Este o pătură în spate, Janet, spuse el încetişor, pornind motorul. O să-i ţină lui Dynah de cald.

Ethan nu scoase niciun cuvânt, până când Joe ieşi cu maşina din parcarea spitalului.

— O să-l găsim pe nemernic, Dynah. Îţi jur. Şi o să…

Joe îl privi tăios.

— Ajunge acum, Ethan.

— Ba nu ajunge! Nu ajunge nici pe departe! Vocea lui Ethan se frânse. Se întoarse. Cum arăta, Dynah?

— Nu ştiu. Îşi simţi gura tremurând, dar nu se putea opri. Nu i-am văzut faţa nicio clipă. Dintr-odată, a fost acolo, o umbră în întuneric. Şi a pus mâna pe mine.

— Ethan, opreşte-te, spuse Joe ferm. Poliţia se va ocupa de asta.

— Da, sigur. Se vor ocupa de asta la fel cum se ocupă de toate lucrurile în ultima vreme. Continua să o privească pe Dynah.

— Nu se poate să nu fi văzut chiar nimic. N-ai fost atentă deloc când ai mers pe Henderson?

— Las-o în pace! spuse şi Janet, înfuriată şi ea acum. Te porţi de parcă ea ar fi de vină că a fost violată!

— N-am spus asta!

Imediat ce Joe parcă maşina în faţa căminului, Dynah se desprinse de Janet şi dădu

să deschidă portiera. Joe sări din maşină şi i-o deschise. O ajută să coboare. Contrariat, Ethan îi ajunse din urmă la intrarea din faţă.

— Îmi pare rău, Dynah. N-am vrut…

— Vreau să intru. Apăsă clanţa şi descoperi că uşa era încuiată. Trecuse demult ora stingerii. Inima îi bătea cu putere. Uşa din sticlă scoase un zgomot uruit când dădu să o deschidă.

Joe îi acoperi mâna cu a sa.

— Uşurel. Administratoarea tocmai a apărut de după colţ, Dynah. O să descuie uşa. Eşti în siguranţă acum. Vocea lui calmă, liniştitoare şi prezenţa lui o liniştiră uşor.

Doamna Blythe îi descuie uşa. O lăsă pe Dynah şi pe Janet să intre.

— Acum e în siguranţă, domnilor. Vă mulţumesc. Avem noi grijă de ea, le spusese şi încuie uşile din nou. Dynah privi înapoi spre Ethan care rămăsese de cealaltă parte a uşii de sticlă. Era bucuroasă să audă sunetul unei chei răsucindu-se în yală. Doamna Blythe se întoarse îngrijorată spre ea şi-o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— M-am gândit că te vor reţine la spital peste noapte.

— A vrut să vină acasă, răspunse Janet în locul ei, o prezenţă statornică lângă ea.

— Ei bine, presupun că e în regulă, dacă eşti sigură că va fi bine. O privi pe Dynah, studiind-o, şi zâmbindu-i plină de compasiune.

— L-am sunat pe decan. O să-l anunţ că eşti aici, ca să nu se ducă la spital de dimineaţă. Va dori să ştie cum te simţi.

Îngrozită, Dynah nu spuse nimic. Cât de mulţi oameni ştiau deja ce i se întâmplase?

— Mâine va alerta întregul corp studenţesc de pericolul din comunitatea noastră, continuă doamna Blythe. M-a asigurat că nu va pomeni numele tău, drăguţă, dar e important ca toţi să fie avertizaţi, până când îl vor aresta pe individul acesta. Apăsă butonul de sus. Decanul Abernathy doreşte să te scutească de toată stânjeneala posibilă. Studie încă o dată faţa vătămată a lui Dynah. Cred că cel mai bine ar fi să rămâi câteva zile în camera ta.

— Am cursuri.

— Voi trimite vorbă la instructorii tăi că ai fost răcită bocnă. Îţi vor putea trimite temele la cameră. Iar Janet îţi poate aduce mâncarea. Cum ţi se pare?

Dynah încuviinţă plat când păşi în lift.

— O să-i sun dimineaţă pe părinţii tăi.

Dynah lovi cu palma în uşă, împiedicând-o să se închidă.

— Nu! Vă rog, să nu faceţi una ca asta!

— Dar ar trebui să ştie şi ei ce s-a întâmplat, Dynah.

— Oricum nu pot face nimic. Nu veţi reuşi decât să-i îngrijoraţi. Vreau să uit că s-a întâmplat.

— Mai vorbim de dimineaţă. Mai întâi să tragi un pui bun de somn la noapte.

— Promiteţi-mi că nu-i sunaţi.

— Crezi că vor da vina pe şcoală?

— Se vor supăra. Nu vreau să se supere.

— Atunci, să aşteptăm şi să vedem.

Janet rămase plină de solicitudine lângă ea, în timp ce Dynah se pregătea de culcare. O întrebă cum se petrecuse totul, iar Dynah îi povesti. Voia să vorbească despre toate, să-şi verse toată teama şi groază, sentimentele de ruşine şi degradare, dar în faţa faptelor, Janet se strâmbă năpădită de repulsie.

— Iartă-mă că te-am întrebat. Nu vom mai vorbi despre asta. E mai bine să uiţi ce s-a întâmplat. Trase păturile sus şi le aranjă în jurul lui Dynah. Scoate-ţi totul din cap şi culcă-te. Janet se aplecă şi o sărută pe frunte. Aş vrea să mă fi sunat. Aş fi venit să te iau.

Dynah simţi un junghi de vinovăţie pentru că nu procedase astfel. Ar fi trebuit să ia seama la avertismentul domnului Packard. Ar fi trebuit s-o roage pe Sally Wentworth s-o ducă cu maşina. Ar fi trebuit să asculte de Charlie şi să aibă grijă de ea.

— Spuneai că în seara asta te duci să studiezi la bibliotecă.

— Dar nu m-am dus. Am ieşit şi am băut o cafea cu Chad şi apoi m-am întors şi am învăţat aici.

Dynah nu mai spuse nimic. Nu mai putea vorbi, nu-şi mai putea înfrânge nodul dureros care i se pusese în gât. Ar fi trebuit să… ar fi trebuit să…

— Te las câteva minute, te descurci singură? Trebuie să mă spăl pe faţă şi pe dinţi.

Dynah încuviinţă din cap, silindu-se să zâmbească în timp ce se lupta să-şi înfrângă lacrimile ce o pârjoleau.

Janet îşi luă pijamaua roz din mătase şi trusa de baie, apoi aprinse veioza de lângă pat. Deschise uşa, apăsă întrerupătorul pentru becul din tavan şi camera se cufundă în semi-întuneric. Rămase în pragul uşii, o siluetă profilată de lumină ce bătea din coridor.

— Nu durează mult, Dynah. Încearcă să dormi. Totul va arăta mai bine mâine.

Închise uşa după sine.

Dynah se întoarse pe o parte şi se ghemui în poziţie fetală, îşi trase păturile până peste cap şi începu să plângă în hohote.



A doua zi, Dynah o sună pe Sally Wentworth şi îşi dădu demisia din slujba ei de la Stanton Manor House. Surprinsă, Sally o întrebă de ce.

— O să-mi dedic mai mult timp studiului. Ignoră sentimentele de vinovăţie care o năpădiră. Era adevărat, în parte. Avea să aibă o grămadă de lucru pentru a recupera de îndată ce se întorcea la cursuri.

— Dacă ai nevoie de mai mulţi bani, îţi pot da o mărire de salariu de un dolar pe oră.

— Nu e vorba de bani, Sally. Serios. Ştia că va trebui să-şi găsească curând altă slujbă. Nu îşi permitea luxul de a nu lucra deloc. Bursa nu-i acoperea decât o parte din taxele de studii. Părinţii ei plăteau restul, plus taxele pentru cămin. Ei îi rămâneau cheltuielile pentru haine şi cărţi şi întreţinerea maşinii.

Trebuia să-şi plătească asigurarea, benzina şi reparaţiile.

Dacă maşina ei ar fi funcţionat seara trecută, poate că…

— Domnul Packard a şi întrebat de tine. O să-i lipseşti, să ştii.

— Ştiu, spuse ea, cu gâtul sugrumat. Se gândi la avertismentul pe care îl primise din partea bătrânului şi simţi povara suplimentară a faptului că nu-i dăduse curs. Nu am ce-i face, Sally. Pur şi simplu nu mă mai pot întoarce acolo. Nu se putea aduna nici măcar să-i spună că avea să mai vină în vizită.

— Cred că te înţeleg ce simţi. Nu e tocmai o slujbă prea veselă.

— Mi-a făcut plăcere să lucrez acolo.

— Dacă ar fi adevărat, nu ţi-ai da demisia acum. Eşti sigură că nu e vorba de altceva, Dynah? E îngrozitor de subit.

Ezită, apoi îşi rezemă fruntea de zid. Nu se putea aduna să-i spună lui Sally adevărul. Era prea umilitor. Şi mai rău chiar, nu se putea gândi la altceva decât la asta. Îi era frică, atât de frică. Numai gândul de a fi din nou în cealaltă parte a oraşului faţă de campus îi făcu inima să-i bată cu repeziciune. Ethan îi luase maşina de la mecanic în dimineaţa aceasta, dar dacă i se strica din nou? Dacă Janet nu putea veni să o ia?

Trebuia să facă din nou lungul drum de la Maple la Mâine şi apoi să ia autobuzul. După aceea trebuia să parcurgă Henderson şi apoi prin parc…

Nu. Scutură vehement din cap. Nu putea una ca asta.

— Îmi pare rău, Sally. Îi era ruşine că îşi dădea demisia fără niciun preaviz. Îi părea rău să-i părăsească pe Sally şi pe Juan şi să-i lase cu responsabilităţi suplimentare. Îi părea rău de faptul că domnul Packard avea să-i simtă lipsa. Îi părea rău pentru tot.

— Ei bine, mi-am asumat un risc când am angajat o studentă. Ar fi trebuit să ştiu dinainte. Va trebui să lucrez peste program până voi găsi un înlocuitor. Nu te aştepta să-ţi dau o recomandare. Urmă un clic strident când Sally puse receptorul în furcă.

În următoarele zile Dynah încercă să se dedice studiului, dar găsi că era greu. Era atât de obosită, încât tot ce-şi dorea să facă era să doarmă. Cânt dormea, era chinuită de vise ciudate, aproape reale. Nu se putea concentra.

Ofiţerul Lawson o sună şi stabili o întâlnire la secţia de poliţie din Middleton. Spuse că avea să trimită o maşină de patrulare să o ia, însă Dynah spuse că avea să vină singură până la secţie. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să dea cuiva motiv de bârfe. Janet spunea că tot campusul vuia deja din cauza veştii că o fată fusese violată în parcul oraşului.

Ethan insistă să o ducă cu maşina. Când o luă, îi spuse că dacă îi vedea cineva la secţia de poliţie, pregătise deja o scuză credibilă. Erau în vizită la închisoare şi făceau muncă de cercetare.

— Lasă-mă numai pe mine să vorbesc, spuse el.

După aceea, niciunul din ei nu mai scoase nicio vorbă. El părea îngândurat, mohorât şi propriile ei gânduri goneau parcă nebuneşte doar spre un continuu dezastru. Era pentru prima oară când ieşea din camera ei din seara aceea încoace. În loc să iasă pe poartă de est, Ethan se îndreptă pe ruta lui obişnuită, drept prin poarta principală şi apoi pe Henderson. Ea-şi ţinu ochii închişi până virară pe Main.

Odată ajunşi la secţia de poliţie, Ethan rămase în hol. Dynah suportă o oră de întrebări legate de seara violului. Pomeni de maşina cea albă cu numere de Massachusetts. Nu-şi amintea niciunul din numere sau din literele ce erau înscrie pe plăcuţe. Ofiţerul Lawson continuă să o întrebe despre bărbatul acela, iar şi iar, insistând blând dar persistent asupra detaliilor legate de statura lui, voce, orice l-ar fi putut identifica. Era înalt sau scund? Solid său subţire? Cu ce fusese îmbrăcat? Avea vreun fel de accent?

— N-am văzut decât o siluetă neagră. N-a spus nimic. Doar… m-a înşfăcat.

Nu exista nimic hotărâtor care să-l lege pe omul care condusese maşina cea albă cu bărbatul care o violase.

Se duse acasă cu o durere de cap îngrozitoare şi continuă să verse jumătate din noapte.

Dynah se întoarse la ore după nouă zile de la atac. Prima zi fu tortură curată. Întotdeauna se simţise confortabil printre oameni. Acum, era iritată de atât de multă lume în jur. Mai rău chiar, prietenii ei alegeau „incidentul” drept primul subiect de discuţie.

— Mă întreb cine o fi fost.

— Poate vreo fată din Mâine. N-a plecat de la şcoală acum câteva zile?

— Am auzit că era însărcinată.

— Eu n-am auzit asta. Serios?

— Dacă chiar era ea? O poţi condamna că a plecat? Eu n-aş mai sta aici dacă mi s-ar întâmpla una ca asta. Tu ai rămâne?

— L-au prins?

— Nu. Am văzut ieri o maşină de poliţie pe Henderson. Cred că discutau cu vecinii, încercând să găsească pe careva care să fi văzut ceva.

— În ziarul de ieri scria că se caută orice informaţie despre şoferul unei maşini albe cu număr de înmatriculare de Massachusetts.

— Prietenul meu nu crede c-or să-l prindă pe individ. Probabil că a trecut demult graniţa până acum.

— Înapoi în Massachusetts.

— Sper să rămână acolo.

— Sper că a avut vreun accident pe drum.

— Nu te apucă pandaliile când te gândeşti? Adică, poţi să-ţi închipui una ca asta? Mă duc acolo în fiecare după-masă să studiez, încă de când am venit la NLC. Sunt convinsă că acum nu va mai fi la fel, nu?

— Dynah, unde te duci?

Ea roşi, prinsă de privirile lor curioase.

— La biroul de oferte de muncă pentru studenţi, spuse ea, retrăgându-se, cu cărţile strânse la piept ca un scut.

— Dar parcă ai deja o slujbă, nu? La Stanton Manor House.

— Am fost nevoită să-mi dau demisia.

— Plata e bună, dar e mult prea departe şi îmi iroseam tot timpul de învăţat. O să caut o slujbă aici în campus.

Minciuni, minciuni. Erau atât de multe minciuni în viaţa ei acum…

— Este o slujbă la bibliotecă. Ştiu pentru că eu tocmai mi-am dat demisia. E plictisitor să aranjezi cărţile pe rafturi.

Primi slujba, iar până la sfârşitul săptămânii avea şi graficul de lucru. Începu lucrul luni.

După toate aparenţele, totul era bine. Dacă părea să zâmbească mai puţin, prietenii se gândeau că era din cauză că era concentrată pe examenele parţiale de jumătate de semestru. Dar apoi, nu erau toţi preocupaţi de examene?

Dar în adâncul sufletului ei, Dynah ştia… Era zdrobită şi nu ştia cum să se adune din nou. Zăcea în camera ei de cămin, fără să poată dormi, şi o poezie din copilărie nu îi mai ieşea din minte.

Hopa-Mitică s-a suit pe un zid.

Hopa-Mitică grozav s-a lovit.

Toţi: caii – curtenii-au venit la un loc,

Dar n-au mai putut să-l repare deloc.

Ar fi vrut să vorbească despre sentimentele ei cu Ethan, dar orice încercare de-a ei se lovea de un zid impenetrabil, căci el schimbă subiectul de fiecare dată. Simţi distanţa dintre ei ca un hău ce se căsca parcă tot mai mult cu fiecare nouă săptămână. Cu toate astea, continuau să studieze împreună la bibliotecă între cursuri. Continuau să ia cina vinerea şi să meargă sâmbătă la film şi duminica la biserică împreună. Şi totuşi, ea tânjea după relaţia pe care o avuseseră înainte. Îi era dor de tandreţea şi intimitatea de care se bucuraseră cândva. Întotdeauna discutaseră despre orice. Continuau să discute şi acum, dar despre *nimic* important – nu despre ce-i frământa permanent mintea şi inima, nu despre ce-i rodea pe el.

În seara aceasta, ea şedea la o masă mică într-un restaurant italian liniştit şi îl asculta pe Ethan vorbindu-i despre cursul lui de homiletică. În ultima oră, avusese patru idei diferite, la care se gândea pentru lucrarea sa de licenţă. Chelnerul le aduse meniurile, apoi se întoarse să le ia comanda, aduse salata cu carne de viţel şi parmezan pentru Ethan şi porţia de paste pe care şi-o comandase ea, şi lăsă şi nota de plată.

— La ce te gândeşti? o întrebă el în cele din urmă, după ce luă şi ultima

îmbucătură din cina lui şi privind-o peste marginea paharului său de apă. Dynah se juca cu pastele prin farfurie şi îşi ridică uşor capul.

— Dar *tu* la ce te gândeşti? întrebă ea încetişor, cu o durere sfâşietoare în suflet. Îi venea să-i spună: Ce simţi cu adevărat legat de ceea ce mi s-a întâmplat? Dai vina pe mine, Ethan? Crezi că eu sunt de vină că am fost violată? Nu-i puse niciuna din ele, însă el părea să i le fi citit din priviri pentru că faţa lui luă o expresie crâncenă.

— De ce nu poţi pur şi simplu să uiţi de tot?

— Tu poţi să uiţi?

Ochii lui erau întunecaţi, cu toate că nu putea spune dacă de furie sau durere. Ştia că el ar fi vrut să uite, dar nu îi era de folos tentativa de a îngropa totul. Nu ştia ce anume i-ar fi putut fi de folos.

— Şi mie mi-ar plăcea să uit. Aş vrea. Dar nu pot. În fiecare noapte, visez tot ce s-a întâmplat. Privi în jos la faţa de masă cu pătrăţele albe şi roşii, muşcându-şi buza. Dacă începea să plângă nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile pentru el.

— Poate că ar trebui să te duci la consiliere.

Ea se întrebă dacă el îşi dădea seama cât de lipsit de compasiune sunau cuvintele lui, cât de neimplicat. Oare chiar era aceasta doar problema ei? Nu-l privea şi pe el în egală măsură? El avea să fie soţul ei peste câteva luni. N-ar fi trebuit să-i pese de ceea ce simţea ea? Ce-i spunea de fapt? Ea-l privi în faţă, rănită şi confuză.

— Poate că amândoi avem nevoie de consiliere.

— Poate că de timp avem nevoie.

— Eşti furios.

— Da. Sunt furios. Îmi vine să-l omor pe individul acela de ajunge vreodată în mâinile mele. Asta ai vrut să auzi, Dynah? Se potriveşte de minune cu vocaţia mea, nu? Îmi vine să plâng de fiecare dată când mă gândesc ce s-a întâmplat. Aşa că dacă nu te superi, aş prefera să nu avem această discuţie la cină. Îşi aruncă şervetul pe masă înşfacă nota de plată, se uită la ea, o aruncă pe masă, îşi înfundă mâna în buzunar după portmoneu, şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Haide să ieşim de aici. Din câte văd nu prea ţi-e foame.

Aruncă banii pe masă şi se ridică în picioare.

Ea nu spuse nimic pe drum înapoi spre campus. Ce ar fi putut spune care să fi putut schimba ceva? Ethan nu-i spusese ce nu era în regulă, dar o simţea. O vedea uneori în privirea lui, cu toate că încerca să o ascundă de ea şi de sine însuşi. Ea era

întinată.

Ethan trase maşina într-un loc de parcare în apropierea căminului ei şi opri motorul. Ţinând strâns în mâini volanul, oftă greu.

— Îmi pare rău, Dynah. Nu îmi place să mă gândesc la asta, darămite să vorbesc despre asta. O privi cu ochi lipsiţi de orice expresie. N-ai greşit cu nimic. Va trebui să trăim cumva cu asta.

Să trăim cumva cu asta. *Cuvintele lui răsunară în ecou în mintea ei*. Să trăim cumva cu asta. Să trăim cumva cu asta. Va trebui să trăim cumva cu realitatea monstruoasă a ceea ce se întâmplase? Avea să crească precum un monstru viu, cumplit între noi, o bestie la pândă, gata să devoreze…

— O, Ethan, mi-aş dori să mă ţii în braţe şi să-mi spui că totul va fi în regulă.

Atunci el se întinse şi o trase aproape de sine, dar ea simţi diferenţa. Atingerea lui era nesigură, aproape impersonală.

— Oare vor mai fi vreodată lucrurile între noi aşa cum au fost înainte?

Nu trebui să-l privească pentru a-l simţi cum se închidea în sine.

— Dacă Dumnezeu va îngădui.

Cuvintele lui o loviră ca o bombă. Dynah se desprinse de el şi-şi ridică privirea la el, încremenită.

— Tu crezi că Dumnezeu m-a pedepsit pentru ceva. Crezi că a îngăduit să se întâmple una ca asta pentru că a vrut să mă înveţe o lecţie.

— Nu ştiu. Poate că da. Poate că nu. Întotdeauna am fost de acord că în toate există o lecţie de învăţat. Uite, eu unul nu înţeleg de ce se întâmplă astfel de lucruri. De ce există războaie? De ce mor de foame oamenii din Lumea a treia? Nu mă pot preface că înţeleg felul în care gândeşte Dumnezeu. Tot ce ştiu este că Dumnezeu are un motiv pentru tot ce face.

Dynah se uită la el, cu inima frântă. Ethan fusese întotdeauna atât de sigur că înţelegea şi cunoştea voia lui Dumnezeu. Dumnezeu dorise ca ea să vină la NLC. Dumnezeu dorise ca ea să devină soţia lui. Se schimbaseră toate astea? îi întoarse spatele, deschise portiera şi coborî repede din maşină.

— Dynah, aşteaptă puţin! Ethan coborî la rândul lui. Dynah, nu fi aşa!

Ea urcă în fugă scările şi intră în cămin înainte ca el să apuce să-şi închidă portiera şi să o urmeze. Câteva fete tocmai ieşeau din lift când ajunse la el şi se ascunse în interiorul acestuia. Apăsă butonul spre etajul al treilea.

Din fericire, Janet ieşise la o altă întâlnire, aşa că putea fi singură în cameră, să gândească şi să simtă în linişte. Îşi lăsă poşeta pe birou şi se aşeză cu capul în mâini.

Îşi aminti violenţa Vechiului Testament. Era plin de povestiri de vrăjmăşie, robie, şi eliberare. Evreii călătoriseră prin pustie. Chiar şi după ce intraseră în Ţara Promisă, incidentele nu conteneau să apară. Trecuseră prin războaie, moarte, tragedie. Oamenii erau încăpăţânaţi şi răzvrătiţi. Profeţii le strigau să se pocăiască. Dar Israelul îi întorcea iar şi iar spatele lui Dumnezeu. Oamenii lui Dumnezeu nu voiau să asculte. Nu voiau să creadă şi să se supună. Erau încăpăţânaţi şi îndărătnici.

Iar Dumnezeu îi pedepsise pentru a-i aduce înapoi la Sine. O, Doamne, dar eu m-am încrezut în Tine. Ţi-am fost ascultătoare.

Toţi oamenii au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu.

Încercă să se gândească cu ce îl supărase pe Dumnezeu. Îl iubea. Uneori se gândea că se născuse adorându-L. De când îşi amintea, Iisus fusese real în inima ei. Era Mirele, Cel Sfânt, Mântuitorul şi Domnul ei. Fusese educată să se simtă în siguranţă şi ocrotită şi învăluită în dragostea Lui. Fusese învăţată că mâna Lui plină de dragoste era în toate.

În toate.

Doamne, eşti prezent şi în povestea asta? Eşti prezent?

Dumnezeu este olarul. Eu sunt lutul.

O şi vedea pe mama ei zâmbind şi spunându-i: „Dumnezeu te frământă şi te face o femeie frumoasă, aşa cum îi place Lui să fii."

O, Doamne, de ce m-ai frânt? De ce m-ai aruncat în groapă? Nu sunt faptele de violenţă o dovadă a răzbunării? O, Iisuse, ce am făcut să Te supăr? Oare eram prea mândră de Ethan? Eram prea fericită că urma să mă căsătoresc cu el? Sau poate nu am petrecut suficient timp cu sărmanul domn Packard? Am fost oare nepoliticoasă cu omul din maşina aceea albă? Nu m-am rugat îndeajuns? L-am iubit oare pe Ethan mai mult decât pe Tine? Oare de asta ai pus zidul acesta între noi? O, Iisuse, cu ce Ţi-am greşit? O, Iisuse, Iisuse…

Telefonul ţârâi. Ştia că era Ethan şi nu răspunse.

2

Dynah îl văzu pe Joe şezând confortabil pe ultima treaptă a scărilor ce duceau la biblioteca., cu spatele rezemat de un stalp. Îi zâmbi şi se ridică în picioare, intâlnind-o la jumătatea drumului in timp ce urca.

- Te duci la serviciu?

- Nu, incep abia la sase. Işi înălţă capul şi îl privi scurt în ochi. Ma gândeam să învăţ câteva ore.

— E o zi frumoasă de invăţat în aer liber. Ce-ai zice să mergem în poiana?

Ea ezita, suspicioasă.

- Ethan te-a trimis?

Când îl văzu zâmbind, trist, se grăbi să se justifice.

— Întotdeauna ai făcut atâta caz din faptul că eram prietena lui Ethan.

— Şi încă eşti.

Ea se încruntă, întrebându-se ce urmărea el. Sigur avea un motiv ascuns. Cu siguranţă Ethan era în spatele invitaţiei lui. Îşi aranjă cărţile în mână, lipindu-le mai strâns de piept şi aşteptă. Nu era sigură că voia să audă ce avea Joe de spus. Nu era sigură că voia să audă ce i-o fi povestit Ethan despre ieşirea ei din seara precedentă.

— Nu mai sunt supărată, dacă de asta mă aşteptai. Poţi să-i spui lui Ethan că nu sunt supărată pe el. Dacă acestea sunt sentimentele lui, asta este.

Expresia feţei lui Joe se schimbă, devenind mai blând în timp ce o privea cercetător. Nu-i evită privirea, aşa cum o făcea Ethan, ci rămase privind-o drept în ochi, acceptându-i tulburarea şi spaima ce o simţea sub imaginea ei controlată de suprafaţă. El nu dădea bir cu fugiţii în faţa durerii ei.

— Dă-mi voie să fiu *gentleman* şi să-ţi duc eu cărţile.

Dynah îl lăsă să i le ia. Coborâră pe o cărare pietruită apoi trecură printre clădirea de studii politice şi cea de arte frumoase, spre poiană. Arţarii începeau deja să înmugurească. Înainte de incident, ar fi observat şi ar fi făcut şi o remarcă despre asta. Acum, nici măcar nu-şi ridică privirea spre ei. Rămase aproape de Joe în timp ce continuau să meargă la umbră şi apoi din nou la soare.

Joe nu spuse nimic, dar se simţi confortabil în tăcerea lui. Spre deosebire de Ethan, Joe nu se străduia din răsputeri să umple fiecare minut cu vorbe sau presupuneri.

Dumnezeu are un scop în tot ce face.

Nu părea să-şi poată scoate gândul acesta din minte. *Ce scop*, *Doamne*? *Spune-mi*, *ce scop*.

— Uite, aici arată bine, spuse Joe şi-i puse cărţile jos. Dynah privi în jur. El alesese un loc deschis, nu la umbră, un loc unde soarele cădea generos, din cerul senin. Îi plăcuse înainte locul acesta, şi venise adesea aici cu Janet şi cu alte prietene, savurând soarele ce cădea în voie peste ele. Acum, îşi dorea un colţ întunecat, departe de oameni. Simţi cum o privea Joe, aşteptând. Se sili să zâmbească, apoi se aşeză şi-şi adună picioarele lângă ea. Joe se aşeză şi îşi rezemă coatele de genunchii ridicaţi. Întotdeauna se simţise în largul ei lângă el, ceea ce făcea ca încordarea ei de acum să fie cu atât mai supărătoare.

Îşi alese un caiet şi-l deschise.

— Deci, ce vrea Ethan să-mi spui?

— Nu el m-a trimis, Dynah.

Ea-şi înălţă creştetul, iar ochii i se îngustară uşor.

— Eşti sigur?

— Vreau să stau cu tine şi să vorbim. Vreau să ştiu cum te simţi.

Ea-şi plecă capul.

— Sunt bine.

— Ba nu, nu eşti. Eşti prea palidă să fii bine.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte din ultimele două săptămâni în camera mea. Acum lucrez la librărie. Era ruşinată de nota de amărăciune pe care şi-o auzea singură în voce. Supărarea era acum duşmanul ei. Creştinii trebuiau să fie oameni docili, care acceptau şi se supuneau voii lui Dumnezeu…

Aceasta să fi fost oare voia Ta, Doamne? Nu înţeleg. De ce s-a întâmplat asta? De ce mi-e toată viaţa întoarsă pe dos?

— Cum ţi-e somnul?

— În regulă.

— Haide, Dynah. Poţi vorbi cu mine.

Ea strânse din dinţi. De ce trebuia să fie Joe cel care o lua la întrebări? Ethan ar fi trebuit să fie cel care să-şi fi dorit să ştie. Ethan ar fi trebuit să fie cel care să o asculte şi să o consoleze, dar apoi Ethan era implicat personal, nu? El fusese cel care pierduse cel mai mult, nu?

Îşi întoarse privirea de la el.

— Am coşmaruri, spuse ea sec. Stânjenită, îşi plecă din nou privirea. Nu ar fi trebuit să-şi dezvăluie sentimentele înaintea lui Joe. Trebuie să învăţ.

— OK, spuse el încetişor şi se întinse pe o parte. O să învăţăm. Se ridică într-un cot şi-şi scoase la rândul său un caiet. Îşi luă un marker fluorescent, îi scoase capacul cu dinţii în timp ce se apucă de citit. Din când în când sublinia câte un cuvânt sau peste un pasaj.

Cu privirea plecată în caietul deschis în poala ei, Dynah încercă să se concentreze la termenii pe care trebuia să-i înveţe pe de rost. Se apropiau examenele parţiale, dar ea nu reuşea să îşi imprime noţiunile, îşi frecă fruntea şi o luă de la început, luând câte un termen odată, încercând iar şi iar, dar mintea ei continuă să hoinărească hai-hui.

— Tu crezi că există o raţiune în tot ce se întâmplă? îl simţi pe Joe cum o privea. Temându-se de răspunsul lui, continuă repede. Adică, Ethan crede că da. El crede că Dumnezeu are sigur motivele Lui pentru care m-a pedepsit.

— Chiar astea au fost cuvintele lui?

— Ceva de genul ăsta. Poate că nu în cuvintele astea. O, de fapt, chiar nu ştiu. Poate că nu asta a vrut să spună. Poate că ea nu-l înţelesese corect. Poate că ea era nedreaptă. Poate că ea nu gândea cum trebuie cu privire la nimic în ultima vreme. Îşi frământă tâmplele cu degetele tremurătoare.

— N-ai fost tu de vină, Dynah.

— Cum pot şti sigur asta? Ar fi trebuit să-l ascult pe domnul Packard. Aş fi putut-o ruga pe Sally să mă ducă cu maşina sau să o sun pe Janet sau să aştept până când Ethan îşi termina studiul biblic. Aş fi putut...

Joe se ridică, oprindu-i torentul de cuvinte, şi se întinse la ea, apucând-o ferm de mână.

— Ascultă-mă.

Şi ea îl ascultă, fără a reuşi să-i vadă faţa printre lacrimi.

— Nu ai fost tu de vină. N-ai făcut nimic să meriţi asta.

— Trebuie să existe o raţiune.

— Nu Dumnezeu l-a trimis pe omul acela să te violeze.

— Dar nici nu l-a oprit, spuse ea, smulgându-şi mâinile din mâinile lui şi agăţându-se din nou de cărţile ei. Poate că l-a trimis totuşi, Joe. El nu spuse nimic, iar ea încercă să-şi justifice sentimentele răvăşite. Nu i-a trimis Dumnezeu pe asirieni să nimicească

Israelul? Nu au fost cuceriţi de asirieni? Şi Iov. Joe, ce zici de Iov? Cu ce a greşit el de a suferit atât?

— N-a greşit cu nimic, Dynah. L-a iubit pe Dumnezeu. L-a cinstit pe Dumnezeu. De asta a şi vrut Satana să-l cearnă, să dovedească cumva că avea să reuşească să înfrângă credinţa lui Iov.

— Şi atunci să înţeleg că şi eu sunt *cernută*? îl văzu tresărind la sarcasmul acid din răspunsul ei şi se roşi, ruşinată că putea şedea chiar aici, în mijlocul unei facultăţi creştine, şi îndrăznea să-L critice pe Dumnezeu. Ar fi vrut să spună că ea nu era ca şi Iov. Ea avea să cadă înfrântă. Credinţa ei avea să fie zdruncinată. Câteva cuvinte din partea lui Ethan şi deja începea să se dezlănţuie. Îşi închise ochii şi-şi plecă fruntea. Iartă-mă.

— Pentru ce să te iert? Pentru că eşti rănită şi furioasă pe ce ţi s-a întâmplat? Ai toate motivele.

— Dumnezeu are motivele Lui.

Poate că pur şi simplu nu era suficient de bună pentru a face parte din împărăţia Lui. Inima i se strânse şi i se făcu mică de frică.

— Poate că Ethan avea dreptate. Poate că ar trebui să încerc să uit. Să las totul înapoia mea şi să mă duc înainte ca şi când nimic nu s-a întâmplat. Îşi deschise cartea.

— Dynah, spuse Joe, iar compasiunea din tonul vocii lui îi făcu stomacul să i se strângă de durere.

— Dacă trebuie neapărat să vorbim, Joe, atunci haide să vorbim despre altceva. Te rog. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vreau nici măcar să mă gândesc la asta. OK?

Joe rămase tăcut preţ de o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Cum vrei tu. Dar vreau să ştii că sunt prin preajmă dacă ai nevoie de mine.



Ethan o sună în seara aceea şi îşi ceru iertare. Ea spuse că el nu era de vină, cu toate că atitudinea lui o rănea profund. Ea spuse că înţelegea, şi în parte aşa şi era, cu toate că nu voia să analizeze lucrurile îndeaproape. El spuse că nu se mai înţelegea pe sine. Totul era un amalgam de sentimente încâlcite în inima lui şi că trebuia să le dea cumva de cap.

— N-am vrut niciodată să te învinovăţeşti pe tine pentru ce s-a întâmplat.

— Ştiu, spuse ea, iertându-l, ştiind că asta era ceea ce-şi dorea el.

Următoarea dată când ieşiră, el era altul.

— Joe şi cu mine am discutat mult, spuse el, luându-i mâna între mâinile sale. De ce nu am merge să ne plimbăm în seara asta, în loc să vedem un film?

Şi urmă o seară frumoasă. Nu-şi spuseră multe în timp ce se plimbau pe cărările pietruite. Dynah nu-i spuse că umbrele o făceau să se simtă nesigură şi că fiecare sunet din noapte îi făceau inima să-i tresară.

Trecură pe lângă alt cuplu care se plimbau ţinându-se de mână pe aleile îngrijite ale campusului. Ea-şi închipui că trebuia să se simtă în siguranţă în spaţiul protejat, dar nu se simţea. Nici chiar cu Ethan alături de ea.

O dată el se opri şi o trase aproape de sine. Îi atinse obrazul, şi o sărută pe colţul gurii. Era pentru prima oară că o săruta în săptămânile care trecuseră de la viol încoace. O mângâie pe obraz şi o cuprinse în braţele sale.

— Te iubesc în continuare, Dynah.

Ea ştia că el intenţionase să o consoleze cu cuvintele sale, dar ea nu se simţi consolată deloc. *În continuare*, spusese el. O iubea *în continuare*. Cumva, în spatele vorbelor sale era ascuns un *în ciuda*. Te iubesc *în continuare*, *în ciuda* faptului că eşti întinată. Te iubesc *în continuare*, *în ciuda* faptului că nu l-ai oprit pe omul acela. Te iubesc *în continuare*, *în ciuda* faptului că nu mai eşti cea care erai înainte…

Ea alungă gândurile acestea departe de ea. Nu le putea da crezare, nu dacă avea de gând să se agaţe de echilibrul emoţional pe care se străduia din răsputeri să şi-l păstreze – nu dacă dorea să poată privi înainte într-un viitor care trebuia să fie sigur. Dar lucrurile se schimbaseră. Fiorul dulce de dorinţă pe care-l simţea odinioară când o atingea Ethan, dispăruse. Tot ce simţea acum era un nod rece de frică şi repulsie în stomac. Nu se mai simţea confortabil în braţele lui, însă rămânea acolo nemişcată, ştiind că asta era ceea ce-şi dorea el, ceea ce aştepta el din partea ei. O ţinu în braţe şi îi şopti cuvinte tandre în păr. Scuze. Promisiuni.

Ea rămase nemişcată, luptându-se cu tulburarea din interior, cu tumultul sângelui ce-i pulsa în urechi. Îşi închise ochii strâns când începură să-i apară în minte mâinile altui bărbat care o ţineau, o pipăiau, o loveau, o sfâşiau, o zdrobeau. Panica ameninţa să o copleşească, dar nu-i putea spune lui Ethan ceea ce simţea fără să-i distrugă acest moment scurt, nesigur de tandreţe şi poate să distrugă orice şansă pe care o aveau de a rezolva lucrurile între ei.

El îi dădu drumul încet, privind-o de sus. Îl văzu încruntându-se uşor. Era perplex.

Ea se sili să zâmbească, agăţându-se de gândul imaginar că totul era în regulă. Sau cel puţin avea să fie. Într-o bună zi. *Încrede-te în Domnul. Încrede-te în Domnul*.

— Mâna ţi-e rece, spuse el când începură din nou să se plimbe. Haide să îţi iau ceva cald de băut.

Se duseră la cafeneaua studenţilor şi găsiră o masă liberă într-un colţ din spate. Câteva minute mai târziu după ce comandaseră ciocolată caldă, studenţii năvăliră în cafenea, râzând şi chiuind zgomotos.

— Cu siguranţă a câştigat echipa de baschet, spuse Ethan uitându-se la studenţii plini de viaţă ce invadaseră tot localul. Am uitat că aveau meci în seara asta.

Dynah îl descoperi pe Joe în mulţime, cântând un cântec de victorie. Privirea lui o găsi pe a ei, iar râsetul i se preschimbă într-un zâmbet blând. Cineva îl împinse din spate, în timp ce şi mai mulţi studenţi agitaţi intrară în cafenea, trăgând scaune şi umplând tot localul cu o zarvă de nedescris.

Ethan se aplecă înainte, rezemându-se în coate de masă.

— Vrei să plecăm?

— Nu, e în regulă.

Prefera zarva de aici în locul tăcerii întunecate. Prefera să aibă o masă între ea şi Ethan decât să trebuiască să facă faţă strădaniilor sale de a dovedi că totul era ca înainte.

Joe veni la ei şi luă un scaun lângă ea. Ochii săi o priviră în faţă, înainte de a-i arunca o privire lui Ethan, care părea posac şi deloc în largul său.

— Fraţilor, aţi pierdut un meci pe cinste.

— N-am avut dispoziţia necesară, spuse Ethan, strâmbându-se ironic. Să înţeleg că echipa noastră a câştigat.

— A fost un meci strâns până în ultimul minut. I-am bătut la trei puncte. Aproape s-a prăbuşit sala de sport când s-a fluierat sfârşitul meciului.

— Minunat, spuse Ethan, plat.

— Hei, Joe! strigă cineva din cealaltă parte a camerei. Făcu cu mâna şi îşi împinse scaunul înapoi. Nu vreţi să veniţi cu noi? întrebă el privind-o pe ea şi pe Ethan. Vom face un foc de tabără în cinstea victoriei.

Ethan râse sec.

— Da, sigur, e exact ce ne lipseşte. Un muşchi îi tresări pe maxilar. Altădată. O să rămânem aici şi mai povestim puţin, apoi o-să o conduc pe Dynah înapoi la cămin, să se

poată odihni.

Expresia de pe faţa lui Joe era posomorâtă.

— Stai uşor.

— Nu este nimic uşor aici.

Joe nu mai spuse nimic la vorbele lui, însă furia lui Ethan clocotea sub privirile prietenului său. Joe se ridică în picioare, îşi puse mâna pe umărul lui Dynah, o strânse uşor şi îi lăsă singuri.

— Îmi pare rău, spuse Ethan. Ar fi trebuit să te întreb şi pe tine.

Se aplecă înainte, în timp ce-şi cuprinse cană cu ciocolată fierbinte cu mâinile. Vrei să ne ducem cu ei?

— Nu.

— Vrei să mergem în altă parte? Undeva unde să putem vorbi nestingheriţi?

Nu voia să fie singură cu Ethan. Când realiză acest lucru, se simţi rău şi apărură îndoieli legate de relaţia lor. Se temea să fie singură cu el, se temea de ce avea să spună despre cele mai profunde sentimente ale sale. Se temea că deja ştia fără să-i spună el nimic.

Era atât de derutată, corul de voci din capul ei certându-se între ele şi alergând care încotro într-o sută de scenarii care de care mai dureros.

— Nu. E bine aici, spuse ea plat, ştiind că nu era aşa.

El rămase cu privirea plecată în cana sa.

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat în seara aceea? îşi ridică uşor fruntea şi o privi. Poate că asta ar îndrepta puţin lucrurile.

Simţind o scăpărare de speranţă, făcu aşa cum îi ceruse el. La urma urmei, el era cel care participase la toate cursurile acelea de consiliere. El era cel care urma să fie pastor. Se simţi năpădită de uşurare. Ethan era pastor. El avea să o vadă aşa cum era – o mieluşea rătăcită şi rănită. Luând o gură de aer prelungă, începu să-i povestească rând pe rând despre seara ei la Stanton Manor House, începând cu avertismentul domnului Packard. Îi povesti despre lungul drum pe Maple până pe Sycamore. Îi povesti despre bărbatul cu maşina albă şi despre Martha care aştepta în staţie. Îi povesti despre Charlie şi despre drumul de pe Sixteenth. Retrăise noaptea aceea de zece ori la secţia de poliţie împreună cu Ofiţerul Lawson. O putea face încă o dată şi cu Ethan. Cu siguranţă avea să fie mai uşor cu el.

Dar nu a fost.

— Am intrat pe Henderson. Când am ajuns la parc… pur şi simplu era acolo. În umbră. O siluetă.

— Şi?

— Şi m-a înşfăcat.

Încheieturile degetelor sale se albiră cum ţineau cana.

— Te-ai împotrivit?

Ea-şi ridică încet fruntea şi-l privi. Cuvinte urâte îi năvăliră în minte, dar şi le reprimă. Mama ei o învăţase să nu cedeze în faţa furiei, să nu vorbească răstit. Să se pună în papucii celuilalt.

— Da, spuse ea simplu, fără a mai da vreun detaliu cu privire la cât de tare se împotrivise şi încercase să scape. Şi nu încetase să se împotrivească până nu o ameţise el după ce o lovise cu putere în cap.

— Şi?

Ea-şi plecă privirea, incapabilă să-l privească în ochi.

— Asta-i tot. Restul îl ştii.

— Nu, nu ştiu restul. Ce ţi-au făcut la spital? Ai stat mult timp în cabinetul acela de consultaţii, Dynah. Ce s-a întâmplat acolo?

Ea simţi cum parcă îi stă inima în loc.

— Au luat probe, spuse ea cu ton scăzut, ruşinată, şi-şi muşcă buza, rugându-se să nu îi mai ceară şi alte detalii.

— Ţi-au luat ceva probe în timp ce te consultau?

Ea simţi cum se încoardă, începând să înţeleagă unde bătea. Îşi ridică uşor capul şi-l privi în ochi.

— Pentru boli venerice, spuse el în şoaptă, cu toate că nu era nimeni prin preajmă care să-l fi putut auzi. Ştii despre ce vorbesc. Ţi-au luat sânge pentru testul HIV? îşi plecă ochii în cană cu ciocolată, apoi înapoi la ea. Ei bine? Au luat? Ai dreptul să ştii dacă individul acela te-a îmbolnăvit cu ceva.

Se întrebă dacă într-adevăr drepturile ei erau cele care-l preocupau sau altceva mai profund, mai primitiv. Ceea ce voia de fapt să spună era că *el* avea un drept să ştie. Simţi lacrimile venindu-i fierbinţi. Desigur, avea dreptate. Avea dreptul.

— Da. Mi-au făcut tot felul de teste.

— Şi?

Cei de la spital o sunaseră câteva zile mai târziu.

— Au fost negative, spuse ea posomorâtă.

Deocamdată. Trebuia să îşi mai repete de câteva ori anumite teste înainte de-a şti cu certitudine că era în regulă. Îşi împinse cana de la ea cu mâini tremurătoare. Dacă ar fi încercat acum să mai bea vreo picătură din el, ar fi vărsat cu siguranţă.

Vocea lui Ethan era încordată.

— N-am vrut să te rănesc. Dar m-am gândit... ei bine, mă gândeam că ar trebui să lămurim pe faţă lucrurile astea.

— Acum că totul e lămurit, sper că te simţi mai bine.

Faţa lui se posomorî.

— Nu sări la mine acum. Nu eu te-am violat.

Obrajii ei se aprinseră din nou, apoi simţi fiori reci. Se ridică în picioare şi îşi luă rucsacul micuţ pe care-l petrecuse peste spătarul scaunului.

— Unde te duci?

— La cămin.

El murmură ceva printre dinţi, un cuvânt de care era convinsă că nu-i mai atinsese buzele până atunci. Nu l-ar fi rostit poate niciodată dacă nu ar fi fost atât de marcat de ceea ce i se întâmplase ei. Aşa că probabil tot ea era de vină şi pentru asta.

Îi auzi scaunul scrâşnind pe duşumea în timp ce se îndrepta spre ieşire. O prinse din urmă afară, şi intră în pas cu ea.

— Îmi pare rău, spuse el răguşit, părând însă oricum altfel numai că i-ar fi părut rău nu. Mă înfurii de fiecare dată când mă gândesc la asta.

Pe cine oare, îi veni să-l întrebe. Îi venea să se întoarcă spre el şi să-l lovească cu putere. Îi venea să ţipe şi să nu se mai oprească, dar rămase tăcută, pentru că fusese educată să fie politicoasă. Dacă nu ai ceva frumos de spus, mai bine să nu spui nimic. Să nu spună nimic. Să se prefacă şi să îşi spună că nu o durea. Mai ales când cineva drag te rănea.

Purta inelul de logodnă al lui Ethan. Nunta fusese programată pentru ziua de şaptesprezece august. Deja îşi comandase rochia albă de mireasă. Albă.

Pentru puritate.

Doar că ea nu mai era curată. Nu mai era fecioară.

Se desprinse de el şi începu să meargă mai repede, disperată să ajungă odată la cămin, să scape de el, să se închidă în camera ei şi să plângă.

El o prinse de mână şi o sili să se oprească.

— Aşa ai tu de gând să rezolvi problemele? Fugind de fiecare dată când auzi ceva ce nu-ţi place? Vorbeşte!

Era un ordin, nu o rugăminte. Toată furia lui era îndreptată împotriva ei.

— Am vorbit cu tine.

— Cu o voce monotonă. De parcă ai fi povestit ceva ce s-a întâmplat altcuiva. Chiar nu simţi nimic?

— Să simt? spuse ea încordată, revoltată de lipsa lui de sensibilitate. *Simt* Ethan. Mă simt întinată, spuse ea cu voce sugrumată. Mă simt distrusă. Mă simt violată. E destul pentru tine? Eşti mulţumit acum?

Ethan o prinse din nou.

— Dynah, spuse el, trăgând-o la sine din spate şi cuprinzând-o cu braţele sale. Dynah, spuse el din nou şi începu să plângă. Oare plângea pentru ea sau pentru sine? Nu conta. Se întoarse şi-l cuprinse la rândul ei în braţe. Îi înţelegea durerea, dar ştia, mult mai bine decât ar fi vrut să o ştie vreodată, că o anumită durere era mult prea profundă pentru a putea fi spulberată de lacrimi.



În următoarea săptămână lucrurile nu se îmbunătăţiră.

Dynah tocmai termina de făcut un duş care îşi dorea să o liniştească puţin, când intră Janet în cameră.

— A sunat iarăşi mama ta, spuse ea în timp ce-şi lăsă cărţile din mână. M-a întrebat dacă ştiu de ce eşti atât de abătută.

Dynah se aşeză pe pat, cu părul învelit într-un prosop, şi cu corpul ascuns într-un halat gros de baie.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Nu i-am spus nimic.

— Mersi.

— N-am reuşit să fiu prea convingătoare, Dynah. Ştie că ceva nu e în regulă. Nu crezi că ar trebui să-i spui ce s-a întâmplat?

Dynah se lăsă pe pat, desfăcându-şi prosopul umed din jurul părului. Nu voia să se gândească iarăşi la noaptea aceea. Nu mai voia să se gândească la efectele devastatoare pe care le avusese asupra relaţiei ei cu Ethan. El tocmai începea să se

adapteze. Începea să depăşească acel incident. Relaţia dintre ei era tot mai bună. Încă câteva săptămâni, o lună, poate două, şi avea să uite tot.

— O să-i spună tatii, şi atunci o să-şi facă amândoi griji. Şi la ce bun? Nu vor putea schimba ce s-a întâmplat.

Janet rămase privind-o.

— Ştie că ceva nu e în regulă. A spus că o bate gândul să ia avionul şi să vină să te vadă.

Dynah îşi lăsă prosopul să-i cadă pe umeri.

Janet veni şi se aşeză pe pat alături de ea, îndepărtându-i părul încâlcit din faţă.

— Poate că Ethan te-ar putea ajuta să vorbeşti cu ei.

Dynah râse lipsită de orice umor şi scutură din cap.

— O să le spun că sunt răcită, sau aşa ceva. Zâmbi trist. Nu-i mai minţise niciodată pe părinţii ei până atunci, dar avea oare de ales? Ar fi înnebunit amândoi dacă ar fi aflat adevărul. Şi în parte e adevărat, spuse ea, încercând să se scuze. Mi-e rău de la stomac de o săptămână încoace.

Janet o privi cu ochi mari acum.

— O, Dynah! Nu crezi că…

Dynah se simţi cuprinsă de un fior când se uită în ochii îngroziţi ai lui Janet.

— Ce să cred? întrebă ea încetişor, speriată.

— Că poate eşti însărcinată?

Inima lui Dynah începu să bată repede.

— Nu.

Se agăţă de cuvântul acela ce rămase atârnând în aer. *Nu*! *Nu mi-ai face una ca asta*, *nu-i aşa*, *Doamne*? *O*, *Te rog*, *Doamne*, *nu*. AI ÎNCREDERE ÎN MINE, PREAIUBITO.

Dynah începu să tremure în interior. Ştia. Nu trebuia să-şi facă niciun test. Ceva îi spunea deja că problemele nu se încheiaseră. Ci erau abia la început.

Janet se ridică în picioare şi începu să umble de colo-colo.

— Nu se poate. Pur şi simplu nu are cum. Ţi-ar fi dat ceva la spital în noaptea aceea să se asigure că nu avea să se întâmple una ca asta. O pilulă de după. Sau ceva! Ţi-au dat, nu?

— Nu.

— Ai fost şocată, Dynah. Probabil că nu-ţi mai aduci aminte acum.

Îşi amintea absolut fiecare detaliu al nopţii aceleia îngrozitoare. Nu reuşise să uite

nimic din cele petrecute. Nu mi-au dat nimic, Janet.

— Dar asta e crimă curată! Nici măcar nu te-au întrebat?

Dynah îşi muşcă buza, ruşinată să recunoască faptul că doctorul făcuse mult mai mult decât doar să o întrebe. Încercase să o convingă să urmeze tratament estrogenic. Ea fusese cea care refuzase să recunoască posibilităţile devastatoare. Ea era de vină. Totul era din vina ei.

Se întinse după agenda ei, o deschise cu mâinile tremurătoare, întorcând pagină cu pagină. Două luni şi patru zile trecuseră din ziua violului. Continuă să frunzărească agenda până ajunse la o zi aflată cu două săptămâni înaintea aceleia. Ţinând agenda strâns în mână, rămase privind data aceea.

— Presupun că ar fi bine să mă duc să mă vadă un medic.

Janet se întoarse şi se aşeză lângă ea. Îi luă mâna între mâinile ei.

— O să fie bine, spuse ea, deloc convingătoare. Sunt convinsă că dacă eşti însărcinată, ceea ce probabil nu e cazul… adică, ai trecut prin atâtea; sigur, nu ţi-a venit ciclul. Probabil că asta s-a întâmplat. Cu siguranţă îţi vor putea da ceva medicamente să te readucă la normal.

Normal? O, Doamne, voi mai duce vreodată o viaţă normală?

Mâinile lui Janet o strânseră.

— Chiar dacă eşti însărcinată, vor avea grijă de tine. N-ai de ce să te îngrijorezi. Nimeni nu trebuie să ştie. E devreme, oricum n-ar fi cine ştie ce, şi nu e din vina ta, în niciun caz. Aşa că o să fie bine. Orice s-ar întâmpla, o să fie bine. Să nu uiţi asta, Dynah. O să fie bine.

Doar că nu era. Chiar nu era nimic bine.

Niciodată nu o să mai fiu aceeaşi, nu-i aşa, Doamne? Niciodată.



Dr. Kennon îşi scoase mănuşile din cauciuc şi le aruncă într-o tăviţă metalică în timp ce o asistentă o ajută pe Dynah să se ridice la capătul unei mese de examinare. Medicul se uită la asistentă şi îi făcu semn cu capul. Aceasta ieşi încet din cabinet. Întorcându-se cu spatele la Dynah, deschise robinetul şi începu să-şi spele mâinile în timp ce ea-şi aranjă cămaşa de spital pentru a se acoperi în întregime. Inima îi bătea

greu în timp ce îi aştepta verdictul.

El opri robinetul acţionând mânerul robinetului cu dosul mâinii şi-şi luă două prosoape din hârtie din suport.

— Ar fi trebuit să luaţi tratamentul cu estrogeni, domnişoară Carey.

Inima păru să i se prăbuşească în gol. La cum i se adresase, putea la fel de bine să o şi lovească. Implicaţiile erau suficient de limpezi. Se purtase ca o nesăbuită. Îşi simţi pielea lipicioasă, iar înaintea ochilor începură să-i danseze nişte pete galbene înaintea ochilor.

După ce-şi uscă mâinile, o privi mohorât. Aruncă prosoapele de hârtie în tăviţă. Ea-şi închise ochii, simţind valul şocului ridicându-se, apoi coborând la loc, lăsând-o paralizată în urmă.

— Îmi pare rău, spuse el plat. O privi în faţă, apoi o apucă uşor de încheietura mâinii, luându-i pulsul. Întinde-te câteva minute.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Ar fi vrut să se ridice şi să moară.

El îşi puse mâna pe picior şi se îndepărtă de ea.

— Voi pregăti un chiuretaj prin aspiraţie pentru după-amiază, mai târziu. Îi luă fişa şi începu să noteze ceva în ea în timp ce vorbea cu ea. Nu va fi la fel de uşor cum ar fi fost pilulă, dar nici prea rău. Procedura nu va dura prea mult, dar apoi va trebui să rămâi în salonul de supraveghere încă o oră. Nu mă aştept să apară complicaţii. Doar o măsură de precauţie. Închise fişa ei şi îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp, apoi o privi din nou. Vei avea nevoie de cineva care să te ducă acasă cu maşina. Poate logodnicul tău?

Observase inelul cu diamant pe care-l purta pe deget.

Nu spuse nimic.

— Domnişoară Carey? Înţelegeţi ce vă spun?

— Da, domnule, spuse ea cu voce sugrumată, tremurând în interior. Oare chiar era viaţa atât de seacă?

El o privi solemn.

— Poţi să te îmbraci singură, sau ai dori să te ajute doamnă asistentă?

— Mă descurc singură. Mulţumesc.

De îndată ce uşa se închise în spatele ei, coborî repede de pe masa de examinare şi se întinse după hainele ei. Când fu îmbrăcată, îşi împături cămaşa de spital şi o lăsă pe masa de examinare.

Dr. Kennon vorbea cu o femeie în cabinetul asistentelor. Le întinse o fişă peste

tejghea şi luă alta. Când o văzu pe Dynah, se întoarse spre ea.

— Intervenţia e programată pentru ora trei. Să fiţi aici cu treizeci de minute înainte.

Ea-şi ţinu capul plecat când trecu de asistenta care-l asistase pe Dr. Kennon. Angajata îşi ridică privirea la ea. Dynah îşi completase deja formularele cu date personale şi medicale. Nimeni nu-şi spuse nimic în timp ce ea-şi văzu de drum. Uşile din sticlă se deschiseră automat înaintea ei, şi ieşi din clădire.

Îi venea să fugă. Îşi simţea frica până în gât, şi mintea îi alergă înapoi în noaptea aceea din Henderson Park. Înghiţind în gol în aerul răcoros, începu să meargă mai repede pe trotuar spre parcare. Îşi descuie maşina, se strecură pe locul şoferului şi trânti portiera după ea, după care o blocă.

Strângând volanul în mâini, se aplecă înainte şi-şi lipi fruntea de el. Rămase aşezată în felul acesta multă vreme, până când inima începu să-i bată ceva mai rar, ieşind din ritmul acela nebunesc, şi reuşi să respire din nou normal.

Nu se simţi în siguranţă până nu trecu pe sub arcada ce ducea spre New Life College. Intră în parcarea de lângă cămin, rămase la volan, încercând să gândească. Mintea îi era atât de tulburată, guvernată de emoţii. Se simţea ca un iepure fugărit de o haită de câini. Avea nevoie de o gaură în care să se ascundă. Un loc sigur.

O bătaie la geam o făcu să tresară.

Joe stătea privind-o, încruntat.

— Eşti bine?

Se întinse după rucsacul ei şi deschise portiera maşinii. Se sili să zâmbească, apoi ridică din umeri, sperând că nu arăta aşa cum se simţea.

— Nu-ţi uita cheile, spuse el.

Se roşi, se aşeză şi se aplecă înainte să şi le ia. Ieşi din nou şi trânti portiera după ea.

— Ar trebui să o încui, spuse el, deschizând uşa şi acţionând siguranţa înainte de a o închide la loc. Se întoarse şi se uită la ea. Tremuri toată, spuse el încetişor. Ce s-a întâmplat?

— Sunt însărcinată, spuse ea înainte să-şi dea seama că o rostea cu voce tare. Sunt însărcinată, Joe. Se simţi năpădită de emoţii ca un vulcan, până fu absolut convinsă că avea să explodeze. O, Dumnezeule. Ce-o să mă fac, Joe? Ce o să mă fac?

Joe o cuprinse pe sub braţ. Mâna îi era caldă şi puternică, susţinând-o.

— Haide să mergem să şedem puţin pe malul lacului şi să stăm de vorbă, spuse el încetişor, cu un ton plin de tandreţe.

Ea se smulse din mâna lui.

— Nu pot. Nu pot să vorbesc cu tine despre asta. Trebuie mai întâi să vorbesc cu Ethan. N-ar fi trebuit să spun nimic. Trebuia să se liniştească. Oamenii aveau să-şi dea seama. Aveau să vorbească.

— Nu se va întoarce în campus până deseară.

— Dar trebuie să mă întorc la spital după-masă. Trebuie să fiu acolo la douătreizeci. De îndată ce spusese asta, îşi dori să nu o fi făcut. Joe ştiu. Nu trebui să spună la ce se referea. Înţelegea perfect. Ruşinată, îşi întoarse capul. Medicul a spus – îl privi din nou, implorator, dorindu-şi înţelegerea lui, dacă nu chiar acceptarea. Trebuie să o fac.

Joe o atinse tandru pe obraz.

— Nu lăsa pe nimeni să gândească în locul tău, Dynah.

Cuvintele lui reuşiră cumva să o liniştească, potolind tulburarea din sufletul ei.

— Ce altceva pot face, Joe? Nu ştiu ce să fac.

— Nu lua decizii pripite.

— Dar medicul a spus…

— Medicul nu ştie tot. El nu te cunoaşte pe tine.

Ea-şi întoarse privirea.

— Nu pot să vorbesc despre asta chiar acum, spuse ea, nesuportându-i blândeţea. Nu făcea decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, şi ea ştia de ce.

— Dynah, te rog. Haide să ne aşezăm şi să povestim.

— De ce? Ca să-mi spui ce să fac?

— Îţi promit că n-am să-ţi spun ce să faci.

— Ba da, asta o să faci. Crezi că ştii mai bine ca oricine ce e bine şi ce e rău, nu-i aşa? Exact ca Ethan. Eu singură m-am băgat în beleaua asta, nu? Am fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. N-ar fi trebuit să umblu noaptea pe Henderson cu niciun chip. Ar fi trebuit să o sun pe Janet să mă ducă cu maşina. Ar fi trebuit să insist mai mult la mecanic şi să-mi primesc maşina mai devreme. Ar fi trebuit să chem un taxi. Ar fi trebuit să fac orice altceva, numai nu ce am făcut eu. Nu-i aşa? Nimănui nu-i pasă ce simt eu.

— Dynah…

Se întoarse şi fugi spre cămin.

Privi înapoi peste umăr în timp ce intra şi-l văzu pe Joe stând exact în acelaşi loc unde-l lăsase.

Nu se întoarse la spital. Rămase în camera ei, şezând pe pat, cu capul rezemat de zid, cu genunchii ridicaţi la piept. Telefonul sună la ora patru. Ea-şi lipi fruntea de genunchi, convinsă că era medicul care dorea să ştie de ce nu apăruse pentru efectuarea intervenţiei.

Robotul intră în acţiune, şi auzi vocea mamei ei.

— Dynah, dragă? Sunt mama. Sună-mă. Te rog. Ştiu că eşti ocupată cu învăţatul, dar au trecut săptămâni întregi de când am vorbit ultima oară. Mi-e dor de tine, drăguţo.

Dynah îşi rezemă capul de perete şi-şi închise ochii.



Ethan o privea cu ochi mari, cu faţa palidă.

— Glumeşti? Cu siguranţă, trebuie să fie vorba de o greşeală.

— Nu, spuse ea mohorâtă, privind în jos la mâinile ei încleştate. Nu este nicio greşeală. Mi-aş dori să fi fost.

— Nu-mi vine să cred, spuse el, trecându-şi mâna prin păr. Nu-mi vine să cred că se întâmplă una ca asta! Nu credeam că lucrurile pot ajunge mai rău decât sunt deja.

Când îşi ridică creştetul, îi văzu tulburarea de pe faţă. Se temea de ceea ce vedea, se temea de implicaţiile pe care le-ar avea probabil toată starea aceasta de fapt pentru relaţia lor. Cu doar câteva zile înainte, crezuse că ajunseseră la un loc al concesiei, acceptând ceea ce se întâmplase şi mergând împreună mai departe. Acum, văzu că nu era aşa. Nimic nu era rezolvat. Nimic nu era sigur.

— Ce ne facem?

Ethan îşi întoarse privirea, în timp ce un muşchi i se contractă pe obraz, iar ochii i se îngustară de furie. După o clipă, o privi înapoi, cu o expresie sumbră pe faţă.

— Ceea ce trebuie să faci, presupun.

— Să nasc copilul?

— Nu! Vocea îi era joasă, iar ochii sfredelitori. Medicul ţi-a spus ce ai de făcut.

— Dar el vorbea despre avort.

El se aplecă mai aproape de ea, privind în jurul său prin restaurant, asigurându-se

că nu-i auzea nimeni.

— Şi nu crezi că ştiu asta?

— Dar e greşit, Ethan. Am discutat despre asta. Am căzut de acord că avortul este o greşeală.

— Sigur că e o greşeală – atunci când fetele o folosesc în loc de anticoncepţional sau femeile o fac pentru că naşterea unui nou copil este un inconvenient, sau o povară financiară, sau atunci când un bărbat nu-şi asumă responsabilitatea. Dar în situaţia asta? Cum poate fi greşit? Eşti tu de vină că eşti însărcinată? Ar trebui să fiu eu părintele unei făpturi atât de detestabile?

Ea tremură în interior. Nu suportă să privească în ochii lui Ethan şi să-i vadă repulsia. Oare îi trecuse vreo clipă prin minte că făptura ce o purta în pântec era în acelaşi timp o parte din ea?

— Şi-apoi, continuă el cu o voce mai puţin repezită, mai controlată, tu crezi că medicul ţi-ar fi sugerat ceva ce el nu consideră că ar fi neapărat necesar?

— Doar pentru faptul că e legal nu înseamnă neapărat că e şi drept.

— Dar nu înseamnă nici că e greşit. Cum rămâne cu sănătatea ta psihică? Ai fost violată!

— Şi ce, un avort ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? spuse ea, luptându-se cu lacrimile. El îşi dădea oare seama ce spunea? Nu fusese el cel care scrisese articole despre procedurile în discuţie? Nu i le citise chiar el, cu vocea răsunându-i de un zel evlavios?

— Ar pune capăt la tot ce s-a întâmplat. Nu a fost dorinţa lui Dumnezeu să rămâi însărcinată.

— Şi de unde să ştiu eu ce a vrut Dumnezeu? Nu spuneai chiar tu că Dumnezeu are totul în mâini? Că tot ce mi se întâmplă este parte a planului Său pentru mine?

— Doar nu poţi crede una ca asta, Dynah. Chiar crezi că asta e cel mai bun lucru pentru noi doi? Dumnezeu n-ar face una ca asta.

— N-am spus că El *a făcut-o*. Doar că nu a împiedicat cu nimic ca toate astea să se întâmple.

— Ethan o apucă de mâini.

— Ai făcut tot ce era de făcut, Dynah. Ne-am păstrat relaţia curată, îl slujim pe Dumnezeu. Acest… acest incident suferit de tine este o fărădelege. A fost Satana care a încercat să-mi distrugă planurile mele pentru viitorul nostru.

— Dar acum este şi…

— Nu. Mâna lui le strânse dureros pe ale ei. Niciun cuvânt. Nici prin gând măcar să nu-ţi treacă. Trebuie să mă asculţi, Dynah. Nu se poate că Dumnezeu să aibă pretenţia din partea ta să continui povestea asta. Categoric nu! Se lăsă pe spate, desprinzându-şi mâinile de pe mâinile ei, cu faţa împietrită. Categoric nu, Dynah. Nu cred că Dumnezeu ar aştepta una ca asta din partea noastră. Eu unul nu o voi accepta.

— Nu mă pot întoarce acolo, Ethan. Pur şi simplu nu pot. Îşi îngropă faţa în mâini, tremurând. Tu nu înţelegi. Examinarea fizică pe care o suportase în noaptea violului fusese destul de traumatică. Nu credea că putea suporta să treacă prin ceva şi mai îngrozitor. Ştia ce urmau să-i facă trupului ei.

— Vin cu tine. Va fi bine. Îţi promit că aşa va fi. Nu voi îngădui să ţi se întâmple nimic.

Ea-l privi, întrebându-se cum putea spune aşa ceva, ţinând cont de ceea ce îi sugeră.

— Nu va dura mult, şi apoi totul va fi gata. Vom lăsa toată povestea asta în urmă.

Ea se cuprinse cu braţele. Era atât de grăbit să termine odată cu asta. Dar oare avea să se termine vreodată?

— Eu nu sunt pregătită să accept această decizie.

— Cum adică nu eşti pregătită?

— Trebuie să mă gândesc mai întâi.

— *La ce* să te gândeşti? Doar nu vrei să-mi spui că tu ţi-l *doreşti*?

Îşi ţinu respiraţia când îi simţi tonul acuzator.

— Nu, nu mi-l doresc! Chiar nu putea măcar să încerce să înţeleagă prin ce trecea ea? Era atât de grăbit să ia decizii în locul ei, să se asigure că nu apărea nimic în calea preţioaselor sale planuri. Ei bine, planurile lor deja fuseseră distruse. Viaţa ei fusese distrusă, sfărâmată, spulberată cu totul. Iar avortul ar fi trebuit să fie calea rapidă de a rezolva toate problemele? Pentru cine? Violul fusese o experienţă suficient de rea. Examinarea fizică de la spital aproape că fusese chiar mai rea. Iar acum, ar fi trebuit să se supună unui avort? Un chiuretaj de aspiraţie. Medicul o spusese în acelaşi fel în care poate i-ar fi spus că are nevoie de un vaccin pentru cine ştie ce boală infecţioasă.

— Nu-l doresc.

Nimic din toate astea. Nici avortul. Nici copilul. Nici teama şi durerea care îi erau acum tovarăşi nedespărţiţi din noaptea aceea de ianuarie încoace.

— Atunci scapă de el. Cu cât aştepţi mai mult, cu atât va fi mai greu să iei o decizie. Cu cât termini mai repede cu asta, cu atât mai curând se va termina şi vom putea încerca să rezolvăm problemele dintre noi.

Ce probleme, ar fi vrut să-l întrebe, dar nu îndrăznea. Tremura în interior, întrebându-se dacă o mai iubea vreun pic.

— Joe a spus să nu mă grăbesc să fac nimic.

— Joe? spuse el ridicându-şi capul. El ştie că eşti însărcinată?

Ea se îmbujoră.

— Numai ce mă întorsesem de la spital. Şedeam în maşina mea şi…

— I-ai spus?

— Tu nu te întorceai până…

— I-ai spus *lui* înainte să-mi spui *mie*?

— Iartă-mă. N-am vrut să fie aşa, Ethan. Doar că eram atât de necăjită.

— Dar eu n-am niciun drept să fiu, nu?

— N-am spus asta.

— Joe nu e implicat emoţional. Poate să facă pe deşteptul care gândeşte la rece. Îşi poate permite să aibă toate răspunsurile corecte. Nu-l costă nimic să-ţi spună să aştepţi şi să te gândeşti în linişte la tot. Faţa i se întunecă de furie. Ce drept are el să-ţi spună ceva?

— Încerca să mă ajute.

— Serios? Ei bine, nu-l priveşte. Asta nu-i distruge viaţa lui.

Ea simţi cum păleşte.

— Cine-şi închipuie că e? N-are niciun drept să vorbească în numele meu.

— N-a spus-o ca să se bage între noi, Ethan. Tot ce a spus a fost că ar trebui să mă gândesc bine la toate înainte să iau vreo decizie.

— Pentru că el e împotriva ideii de avort, şi tu ştii asta!

— La fel erai şi tu înainte să se întâmple toate astea.

— Poate că acum am ceva mai multă compasiune, spuse el, printre dinţi. Uite ce e. Nu poţi face una ca asta. Vrei să ştie toţi ce ţi s-a întâmplat?

O spuse cu o asemenea vehemenţă… şi auzi şi ceea ce el nu rosti. O văzu şi în privirea lui. Îşi plecă ochii, nedorind să mai vadă nimic.

— Joe nu va spune nimic.

— Nu, nu va spune, dar nici nu va fi nevoit să spună ceva dacă nu te hotărăşti să

faci ceva curând. Toţi o vor vedea cu ochii lor şi vor trage singuri concluziile. Şi ştii care vor fi acelea.

Ea încremeni, înţelegând dintr-o dată care era de fapt principala sa îngrijorare. Îşi făcea oare griji pentru reputaţia ei sau a lui? Dincolo de durere, se simţi năpădită de furie.

— Atunci poate că ar trebui să spunem adevărul. Nu e asta întotdeauna calea cea mai bună?

El râse sec, jucându-se cu tacâmurile sale.

— Oamenii tot vor trage concluziile lor. Suntem logodiţi. După felul în care sunt oamenii azi, ştii prea bine ce vor gândi.

Acum o spusese, clar şi direct.

— Poate că am putea lua niscai fotografii de la poliţie şi să le postăm prin tot campusul. Atunci vor şti cu toţii că tu n-ai greşit cu nimic.

Încetă să-şi împingă furculiţa încoace şi încolo pe masă.

— Nu merit replica asta din partea ta.

— Şi eu oare merit ce sugerezi tu aici? Ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi. Alunecă de-a lungul scaunului, dorind să plece de la masă, dar el o apucă de încheietura mâinii.

— Trebuie să rezolvăm asta, spuse el pornit.

— Adică vrei să fac ce-mi porunceşti tu să fac. Ei bine, voi urma sfatul lui Joe şi nu mă voi grăbi să fac nimic

— Ştiu că eşti speriată, Dynah.

— Mă întreb dacă şti vreun lucru. Mă întreb dacă îţi poţi şi numai imagina ce simt eu. Dă-mi drumul.

— Nici nu mă gândesc. Trebuie să te fac să înţelegi. O să fie mai rău dacă…

— N-am spus că nu o fac, nu?

— Coboară tonul, spuse el, cu ochii scăpărându-i.

— Doamne fereşte să păţească reputaţia ta ceva.

— N-am spus asta!

— Serios? Nu asta te îngrijorează de fapt cel mai tare?

— Nu eşti dreaptă.

— Dreaptă? E ceva drept din toată povestea asta? E drept prin ce trec eu acum? îl privi printre lacrimi. Am un drept să mă gândesc la asta. E trupul meu, nu? Viaţa mea.

Trăim într-o ţară liberă, din câte îmi amintesc. Ar trebui să am de *ales.* Îşi smulse mâna dintr-a lui, şi se ridică de la masă.

Traversă în viteză restaurantul, trecu val vârtej pe lângă un cuplu ce tocmai intra, şi ieşi pe uşă. Era încă lumină afară, zilele începuseră să devină mai lungi acum că sosise primăvara. Primăvara cu toate promisiunile ei.

Promisiuni frânte.

Vise frânte.

Se duse la super-marketul Jewel-Osco aflat la o jumătate de stradă mai încolo, ştiind că Ethan nu avea să o caute acolo. Mai degrabă, avea să conducă de-a lungul străzii ce se îndrepta înapoi spre NLC, gândinduse că avea să o prindă undeva din urmă pe drum. Şi avea să aibă pretenţii din partea ei să-şi ceară iertare pentru ieşirea emoţională.

Ei bine, nu avea să-şi ceară iertare.

Nu mai voia să vorbească cu el în seara asta. Avea destui bani în poşetă să-şi poată chema un taxi.

Plimbându-se aiurea printre rafturile cu conserve, cosmetice, lactate şi mezeluri, încercă să se gândească la situaţia ei. Adevărul era că voia să scape odată de toate. Nu voia să fie însărcinată. Nu voia să treacă prin lunile ce-i stăteau înainte, cu oameni care să se holbeze la ea şi să-i pună întrebări. Nu voia ca viaţa ei să se întoarcă cu fundul în sus. Nu voia să aibă parte de toată durerea şi ruşinea, şi suferinţa ce-o aşteptau.

Ce fel de fiinţă era aceasta ce creştea în pântecele ei? Ar fi meritat să trăiască, ţinând cont de felul în care se înfiripase? Viol. Ce fel de concepere mai era şi asta? Conta? Începuse să o doară capul de atâtea gânduri.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară?

Îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de un angajat îmbrăcat într-o salopetă de lucru. Se roşi imediat. El îi zâmbi uşor, cu o privire îngrijorată în ochi.

— Domnişoară?

Oare de când se învârtea printre rafturi? Probabil că se gândise că o fi vreo hoaţă de magazine sau ceva.

— Nu, eu... ridică din umeri. Aspirină. Aveţi aspirină?

— Pe rândul 10-B, raftul de jos.

După ce-şi cumpără produsul, ieşi din magazin. Pe zidul din cărămidă al magazinului se afla un telefon public. Deschise cartea de telefon la pagini galbene şi

căută un număr de taxi. Era ocupat, îşi lipi fruntea de metalul rece, se luptă cu lacrimile. Ultimul om cu care voia să vorbească era Ethan. Nu voia să treacă iarăşi prin tot ce trecuse odată. Nu voia să privească peste o masă şi să-i vadă repulsia şi să-l audă cât de ruşinat era de ceea ce îngăduise ea să i se întâmple. De parcă ar fi avut de ales. Formă propriul ei număr şi se rugă.

— Janet, dacă eşti acolo, te rog răspunde.

— Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de tine să vii să mă iei cu maşina, Jan. Ai putea?

— Unde eşti?

— La Jewel-Osco. La colţul dintre Talbot şi Sixteenth.

— În cincisprezece minute.

Se auzi un *clic*.

Dynah se aşeză pe banca din faţă. O clipă mai târziu, o doamnă mai în vârstă într-o rochie frumoasă se aşeză alături de ea, cu o sacoşă pe rotile plină cu legume înaintea ei. Îi zâmbi, apoi îşi împreună mâinile în poală şi rămase aşteptând în tăcere. Bătrânica aceea îi amintea dureros de mult de elegantul domn Packard şi o făcu să se întrebe ce o fi făcând acesta. Ar fi fost frumos să se ducă să-l viziteze pe bătrânul domn, dar atunci el avea să o întrebe unde fusese şi de ce renunţase la slujba ei. Şi ce i-ar fi putut spune?

Camaro-ul alb al lui Janet trase în parcare.

— Ethan a sunat cu câteva minute înainte să suni tu, spuse ea când Dynah se urcă lângă ea. Părea destul de supărat. A spus că l-ai lăsat baltă la restaurant şi că nu ştia unde erai.

— Presupun că ar trebui să-l sun, spuse Dynah. Nu era corect să-l lase să se îngrijoreze.

— Am sunat eu deja, spuse Janet, ieşind din nou în strada principală. A vrut să vină el după tine, dar i-am spus că m-ai sunat pe mine şi că nu cred că te-ai bucura prea tare dacă ar apărea el.

— Mulţumesc, Jan.

— Te avertizez însă. Probabil că stă pe treptele de la cămin acum.

— N-am putea…?

— Putem să mergem la Copper Pot. Cum ţi se pare? Oricum aveam nevoie de o pauză de la învăţat.

— Mersi.

Janet viră spre sud. Dynah rămase şezând în tăcere, privind magazinele şi casele gonind prin faţa geamului. Niciuna din ele nu mai spuse nimic cea mai mare parte a drumului.

Janet se uită la ea.

— Ce s-a întâmplat, de fapt?

Dynah îşi rezemă capul de scaunul ei.

— Sunt însărcinată.

— Mă temeam eu de asta, spuse Janet uşor. Şi el ce-a spus? Ar trebui să-l ţii?

Dynah îşi întoarse capul şi rămase privind-o.

Janet se întoarse din nou spre ea, iar ochii îi scăpărau de furie.

— Aşa a spus, nu? Nemernic fără pereche.

— Nu, nu a spus.

— S-a despărţit de tine?

Dynah îşi întoarse capul şi rămase privind înainte prin parbriz.

— Nu, spuse ea mohorât, întrebându-se dacă nu cumva asta urma să se întâmple. Ştia că Ethan avea greutăţi în a face faţă la ceea ce i se întâmplase ei, iar ideea de bază era că nu era obligat să facă faţă la asta. Putea pur şi simplu să-şi vadă mai departe de viaţa lui. Rămase privind în jos la inelul cu diamant pe care-l purta pe deget. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, începu să-l învârtă încoace şi încolo pe deget, întrebându-se dacă suporta ideea de a-l pierde. Ar fi murit dacă îl pierdea. Era convinsă de asta.

Janet se încruntă, privind-o repede dintr-o parte.

— Dynah, eşti în regulă?

Ea-i zâmbi trist.

— O să fiu, spuse ea, agăţându-se de vorbele acelea. O, *Dumnezeule*, *oare voi fi*? *Ce mă fac*?

Janet intră în parcarea de la Copper Pot.

— E aglomerat în seara asta, spuse ea, scoţându-şi cheia din contact şi lăsându-le să-i cadă în poşetă.

Cu toate că locul era aglomerat, reuşiră imediat să găsească loc în spate, chiar lângă uşile ce duceau la bucătărie. Janet comandă două cafele înainte ca fata care le servea să apuce chiar să le ofere meniurile.

— Sunt moartă de foame, spuse ea şi începu să frunzărească meniul. Dă-o încolo de dietă.

Dynah privi în gol spre meniul înfoliat. Ea şi Ethan ar fi trebuit să ia cina în seara aceasta împreună. În schimb, şezuseră în restaurantul acela elegant şi s-au certat, fără ca măcar să-şi deschidă meniurile, încă-i vedea privirea de pe faţă când îi spusese că era însărcinată. Oroare. Repulsie.

— Dynah?

Îşi ridică privirea şi o văzu pe chelneriţa care se întorsese şi era gata să le ia comenzile.

— O supă, vă rog, spuse ea, lăsând meniul deoparte. Ultimul lucru de care-i păsa acum era mâncarea, dar dacă nu comandă ceva, Janet s-ar fi simţit prost.

— Ce fel de supă aţi dori? De mazăre, minestrone, de vită, de pui cu tăiţei sau de cartofi?

Dynah ridică din umeri.

— De vită, cred.

— Minestrone este excelent.

— Bun, minestrone.

— Ce fel de pâine doriţi la ea? întrebă chelneriţa cu pixul pregătit. De secară, de grâu, albă, neagră sau din mălai.

— De grâu, cred

— Cea din mălai este deosebită, spuse Janet.

— Atunci să fie din mălai, spuse Dynah cu un zâmbet abia schiţat. I-o putea lăsa lui Janet.

Janet îşi închise meniul şi-l întinse chelneriţei.

— Eu aş dori hamburger de-luxe cu de toate, cu cartofi prăjiţi în loc de salată de cartofi şi salată asortată. Şi aş vrea înainte o felie de plăcintă cu ciocolată. Zâmbi. Dacă aştept până după, s-ar putea să nu mai am loc şi pentru ea.

Chelneriţa râse.

— Vi-o aduc imediat.

Janet rămase sprijinindu-şi braţele de masă şi se aplecă înainte.

— Nu trebuie să faci ce-ţi spune Ethan, Dynah. E decizia ta.

— Vrea să fac avort.

Ochii lui Janet scăpărară.

— Dar am crezut… se încruntă. Păi, şi atunci care e problema?

— Nu ştiu dacă ar trebui să fac asta.

— Sigur că ar trebui, spuse Janet încet, cu voce joasă şi blândă. Ce altceva ai putea face?

— Să păstrez copilul, cred.

— Şi după aceea? Cine ar vrea un copil conceput în felul acesta? Ai rămâne cu el pe cap tot restul vieţii. Nu e corect, Dynah. Şi nu e nici drept. De ce ar trebui să suferi pentru ceva ce ţi-a făcut altcineva ţie? Nu ai făcut niciodată nimic să meriţi una ca asta.

— Nu mai sunt la fel de sigură de asta.

Janet se aplecă mai aproape de ea, cuprinsă de simpatie.

— Nu cunosc pe nimeni care să te judece pentru faptul că ai face avort în aceste condiţii, Dynah, nici chiar la NLC. Poate în afară de câţiva fundamentalişti radicali care oricum nu contează. Cum ar fi decanul sau vreun membru al bordului. Şi ei nici nu trebuie să afle. Nimeni nu trebuie să afle.

— Ar fi destul că ştiu eu.

Janet îşi muşcă buza şi se încruntă. Nu mai spuse nimic câteva clipe.

— De asemenea ştii şi circumstanţele în care a fost conceput copilul ăsta. Ce fel de început mai e şi asta pentru o viaţă?

Dynah se făcu mică în interior când îşi aduse aminte. Totul era încă atât de crud, încât în cele din urmă se concentră asupra celor întâmplate în dimineaţa aceea.

— Am fost atât de speriată când mi-a spus doctorul. A spus-o fără nicio urmă de sentiment, Jan. Voia să mă întorc în spital până la două şi jumătate. Nici măcar nu m-a întrebat dacă asta era ceea ce-mi doream.

— Poate că încerca să-ţi uşureze situaţia.

— Cum ar putea fi ceva de felul acesta uşor?

Îşi plecă privirea asupra mesei.

— El a spus că mă însoţeşte la spital şi că rămâne cu mine.

Janet se lăsă pe spate, surprinsă şi fără să o ascundă.

— Ei bine, asta e ceva. N-aş fi crezut că ar putea fi atât de înţelegător.

Înţelegător. Cuvântul acesta rămase rezonând în mintea lui Dynah. Îşi dorea să înţeleagă atât de multe lucruri. De ce se întâmplase. De ce, împotriva tuturor statisticilor, trebuise să rămână însărcinată. De ce nu părea să îşi dorească nimeni să ştie cum se simţea ea cu adevărat. Nu reuşea să mai înţeleagă nimic, şi mai puţin decât toate nu mai înţelegea sentimentele arbitrare care se agitau acum în interiorul ei. Toate se învălmăşeau unele peste altele, vuind în – sufletul ei.

Ar fi fost mai bine dacă muream în noaptea aceea.

Gândul acesta rămase străpungând tăcerea între ea şi Janet.

Ar fi fost mai uşor

Chelneriţa se întoarse cu plăcinta lui Janet şi cu supa lui Dynah. Ciudat era faptul că mirosul de mâncare nu-i întoarse stomacul pe dos. De fapt, dintr-odată i se făcu îngrozitor de foame.

Un alt semn al stării ei, se gândi ea, şi-i veni să plângă.

Janet îi zâmbi.

— Vrei să mulţumeşti tu pentru mâncare?

Mulţumesc, Doamne. Pentru ce?

Ştiind că Janet nu s-ar fi simţit niciodată în largul ei să se roage cu voce tare, Dynah încuviinţă cu capul. Cuvintele îi ieşiră cu uşurinţă de pe buze, după atâţia ani de obişnuinţă.

— Mulţumesc, Doamne, pentru mâncarea ce ne stă înainte, şi ajută-ne să-Ţi fim cu adevărat recunoscători. Amin.

O, Doamne, *îşi spuse ea în gând*, *în timp ce inima îi striga iar mâinile îi erau încleştate sub masă*, *departe de ochii lui Janet*. *O*, Doamne, ajută-mă. Ajută-mă! Ia povara asta de deasupra mea. Lasă să fie vorba de un rezultat fals pozitiv. De nu, fă să pierd sarcina asta. Dar fă să se termine odată tot. E mai mult decât pot duce.

— E bun, nu? remarcă Janet, năpustindu-se asupra mâncării cu pofta ei obişnuită.

Dynah mâncă în tăcere, în timp ce un cor întreg de voci din interiorul capului ei purtau o dezbatere aprinsă. Cele din favoarea avortului erau cele mai puternice, cele mai logice, cele mai atrăgătoare pentru duhul ei rănit şi distrus. Şi cu toate acestea, mai era acolo o voce, una tăcută şi calmă, abia perceptibilă, care spunea NU, MAI ESTE O ALTĂ CALE.

Furia ce clocotea în ea era îndreptată asupra acelei voci, îndreptată împotriva ei, pentru că ştia a Cui voce era aceea. O recunoscuse. O ascultase o viaţă întreagă.

Despre ce cale este vorba? Ce cale este cât de cât suportabilă? O cale care să nu aducă ruşine peste mine? Ce cale să alegi şi să nu aducă cu sine complicaţii şi ani întregi de suferinţă? Nu era drept! Nu era corect!

FII LINIŞTITA, IUBITO.

De ce ar trebui să fiu liniştită? Am fost liniştită şi tăcută şi docilă toată viaţa mea! Şi ce mi-a adus asta în afară de durerea aceasta? Te-am iubit încă de la prima suflare. Şi

uite ce-mi faci. De ce ai îngăduit să se întâmple una ca asta?

Cuvintele lui Ethan reuşiră să acopere vocea abia auzită din mintea ei. *Asta nu poate fi cel mai bun lucru din partea lui Dumnezeu pentru noi*. Cu siguranţă avea dreptate. Cu siguranţă Ethan ştia mai bine decât ea. El era mai aproape de Dumnezeu, nu-i aşa? Tatăl lui era pastor, bunicul lui, şi străbunicul lui la fel. Studiase Biblia încă de când învăţase să citească. Urma să predice Cuvântul. Avea să-şi păstorească propria turmă în anii ce aveau să vină.

Asta da imagine frumoasă, nu-i aşa, Doamne? Eu stând lângă el, de mână cu un copil conceput printr-un viol? O soţie de păstor ar trebui să fie o persoană ireproşabilă. Iar eu nu sunt aşa! Ne-am păstrat unul pentru celălalt ca să putem intra curaţi în căsătorie. În schimb, am acum făptura asta în pântece, creatura asta care mi-a fost pusă acolo de cineva a cărui faţă nici nu am văzut-o vreodată!

— A sunat din nou mama ta, spuse Janet, după ce-şi termină de mâncat felia de plăcintă şi îşi împinse farfuria deoparte. Era un mesaj pe robot când m-am întors în cameră.

— Ştiu. Eu eram acolo când a sunat.

— De ce nu ai răspuns?

— N-am putut. Scutură din cap, nereuşind să-i dea un motiv plauzibil. Chelneriţa îi aduse mâncarea lui Janet, după care îşi terminară fiecare mâncarea în tăcere.

— Am auzit că nu-i chiar atât de rău, spuse Janet. Îţi dau ceva pentru durere, iar procedura propriu-zisă nu durează decât cincisprezece sau douăzeci de minute. Apoi te odihneşti puţin. Când pleci din spital, poţi lăsa totul în urma ta. Totul va fi rezolvat şi încheiat.

Cincisprezece sau douăzeci de minute îi păreau lui Dynah o viaţă de om. Violul nu durase atât, şi de două luni nu reuşise să uite nimic din cele întâmplate.



Se făcuse târziu când se întoarseră la cămin. Ethan nu aştepta în faţa clădirii, dar lăsase un mesaj: „Mă rog pentru tine. Ştiu că vei face ceea ce trebuie după ce te vei gândi la toate. Cu drag, Ethan.” Ştia prea bine pentru ce se ruga. În adevăr, probabil că nu era prea diferit de propriile ei rugăciuni.

Janet se întoarse la învăţat. Dynah îşi deschise cărţile şi încercă să se concentreze.

Trecuse cu greu de examenul la engleză şi ştia că notele îi erau în cădere liberă. Avea să-şi piardă bursa dacă nu reuşea să se concentreze.

Alt motiv pentru a termina odată cu toate.

Trebuia să ia o decizie.

Cu cât aştepţi mai mult, cu atât va fi mai greu.

— Am terminat, spuse Janet închizând cu zgomot cartea şi punând-o peste celelalte de pe birou. Nu pot înghiţi mai multă biologie odată. Îşi luă trusa de baie şi ieşi pe uşă. Când se întoarse, îşi spălase faţa, se spălase pe dinţi şi îşi pieptanase părul scurt, îi ură noapte bună lui Dynah şi se duse la culcare. Şi adormi aproape instantaneu.

Dynah şedea pe patul ei cu spatele rezemat de perete, continuând să citească, încercând să rămână cu ceva informaţie în cap. Rămase privind la pagină tipărită simţindu-se cuprinsă de o letargie fără speranţă. Ce folos de toate astea? Nimic din tot ce citea nu părea să aibă vreun înţeles, şi ceea ce înţelegea îi părea cu totul nefolositor.

Doamne, Te superi dacă fac asta? Nu am găsit nimic scris în Biblie despre asta. Am căutat. Dar cu siguranţă n-ai vrea ca un copil ca acesta…

Târai telefonul, făcând-o să tresară în mijlocul rugăciunii ei. Inima îi tresări, bătând repede. Cum Janet dormea, nu avea de ales decât să răspundă.

— Sunt Joe.

Se simţi uşurată, dar apoi se uită la ceas şi văzu că era trecut de miezul nopţii.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu. Eşti bine?

— Eu… Dădu să mintă, dar apoi îşi închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. Nu prea.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Ea zâmbi uşor simţindu-i tandreţea în ton şi-şi închise ochii.

— Asta am făcut toată ziua. Am vorbit iar şi iar, şi iar despre asta. Nu mă ajută cu nimic.

Joe nu spuse nimic preţ de o clipă.

— Îmi pasă de tine, Dynah. Vreau să ştii asta.

Se simţi sugrumată. Ar fi dat aproape orice să audă acelaşi ton în vocea lui Ethan. În schimb, trebuia să facă faţă furiei şi dezgustului său, pretenţiilor lui de a face ceea ce credea el că era mai bine. Mai bine pentru cine? Pentru ce?

Este asta mai bine, Doamne? Este varianta Ta cea mai bună? Nebunia asta îngrozitoare?

— Îmi pasă de ce se întâmplă cu tine.

Îi auzi lacrimile din voce şi se luptă să nu o apuce şi pe ea plânsul.

— Nu ştiu ce să fac, Joe.

— Nu face nimic ce ai putea regreta, spuse el blând.

Nu trebuia să spună la ce se referea.

— Ethan a spus că el crede că ar trebui să fac avort.

— Ştiu ce spune el. Asta nu înseamnă că şi trebuie să faci ce spune el.

— Şi dacă nu fac, atunci ce se întâmplă, Joe? O să mă mai iubească după aceea? Ethan spune că asta nu e voia cea bună a lui Dumnezeu pentru noi. A spus că Dumnezeu nu Se aşteaptă de la mine să nasc copilul ăsta.

— Ethan nu e Dumnezeu, Dynah. Indiferent cât de mult îl iubeşti, el nu e Dumnezeu.

— Înţeleg, dar ce-mi sugerezi tu, de fapt, Joe? Că trebuie să-l nasc. Asta vrei să spui, nu? spunea Ethan că aşa vei spune.

— Închide telefonul, bâigui Janet, întorcându-se de pe o parte pe cealaltă şi trăgându-şi pema peste cap.

— Nu vreau să te văd rănită mai mult decât eşti deja, spuse Joe blând. Îmi pasă de tine.

Ochii o ardeau.

— Ştiu de ce anume îţi pasă, Joe. Să salvezi copiii nenăscuţi, închise telefonul şi-l aruncă în coşul pentru haine murdare. Îşi ridică genunchii la piept şi-şi rezemă capul de ei. Telefonul sună din nou.

Se simţi cuprinsă de furie, iraţională şi ţintită. Împotriva lui Joe. Împotriva principiilor, valorilor, moralităţii sale şi, a fundamentului său puternic în Iisus Cristos. Pe care toate le avusese şi ea în urmă cu nu prea mult timp, şi care acum o umpleau de o confuzie şi o groază de nedescris, de vinovăţie şi disperare. Joe, cu întrebarea proverbială pe care nu o rostise, dar care rămânea la fel de limpede: Ce ar vrea Iisus să faci?

Sări în picioare şi îndesă telefonul portabil adânc printre haine. Îşi luă pernă şi o îndesă în coş, înăbuşind ţârâitul insistent. Când nu se opri, îşi înşfăcă prosopul şi ieşi pe uşă.

Stând sub duş, îşi ridică faţa sub jetul de apă caldă, încercând să-şi înece gândurile ce-i răsunau în minte la fel de insistent cum târâise şi telefonul în camera ei. Îşi dorea să

fi urmat sfatul medicului. Îşi dorea să se fi dus la cabinet în după-masa acelei zile, la două şi jumătate. Îşi dorea să fi terminat odată cu tot şi acum să nu mai fie nevoită să se gândească la nimic.

Începu să plângă cu suspine adânci şi se cuprinse în braţe, cu apa revărsându-se peste ea, un botez al durerii. Oare avea să se termine vreodată? Avea să mai fie ceva la fel ca înainte? Şi dacă alegea avortul, mai avea să se simtă vreodată curată?



Dynah sună acasă a doua zi de dimineaţă. Ştia că amânase mult prea mult discuţia cu părinţii ei. Cu cât aştepta mai mult, cu atât avea să-i fie mai greu.

Răspunse mama ei.

— O, Dynah. Slavă lui Dumnezeu. Ne-am făcut atâtea griji pentru tine.

Sunetul vocii mamei ei o făcu pe Dynah să-şi dorească să plângă din nou. Îşi dorea să fi fost acasă şi să poată cădea la pieptul mamei ei – dar cum ar fi putut, fără să-şi verse oful şi să-i împărtăşească veştile îngrozitoare? Aşa că-şi păstră vocea caldă şi controlată când spuse că-i părea rău. Spuse că nu se simţise bine, dar nu îi sunase pentru că nu dorise să-i îngrijoreze. Spuse că era atât de ocupată cu cursurile şi cu examenele. Iar apoi mai era şi Ethan, care avea aşteptări de la ea. Ştii cum pot fi bărbaţii, mamă. Toate erau adevărate. Îi părea rău. Pentru tot. Era sub tensiune. Nu se simţea bine. Era epuizată. Disperată. Şi chinuită de greţurile matinale.

— Eşti sigură că eşti bine, Dynah? Mie parcă nu-mi pari tu însăţi.

— Sunt bine. Serios, mamă. Totul e în regulă. O, *Doamne*, *o*, *Doamne*, *o*, *Doamne*.

— Dynah, spuse mama ei cu tonul acela blând pe care-l folosea întotdeauna când încerca să o ademenească să iasă din carapacea ei, poţi să-mi spui orice. Ştii asta.

— Ştiu, mamă. Nu ţi-am spus întotdeauna tot? Tocmai de asta amânase atât să sune. Mama ei ştia întotdeauna când ceva nu era în regulă. Avea un al şaptelea simţ când venea vorba de fiica ei. Un fel de radar matern, cum îi spunea ea în glumă. Dar chiar nu era nimic de glumă cu asta, nu de data asta.

— Şi e totul în regulă la şcoală?

— Şcoala e absolut în regulă.

Avea să fie şi în lipsa ei.

— Ethan?

— E bine mersi. Muşcându-şi buza, ezită, apoi continuă. E tot pe lista decanului. Predă studii biblice două seri pe săptămână.

— Te deranjează asta?

— Să mă deranjeze? De ce să mă deranjeze?

— Presupun că activităţile lui vă răpesc din timpul vostru împreună.

— Avem suficient timp împreună. În fiecare după-amiază. Şi majoritatea serilor.

— Îţi faci griji că te măriţi atât de tânără?

— Nu.

Dar oare Ethan îşi făcea griji?

— Dynah, spuse mama ei, pe un ton ezitant, chiar precaut, tu şi Ethan… ei bine, vă apropiaţi mai mult decât s-ar cuveni unul de celălalt?

Dynah se încruntă, întrebându-se la ce s-o fi referit mama ei.

— Suntem logodiţi, mamă. Ne vom căsători în august.

— Da, şi aveţi binecuvântarea noastră.

— Îţi place de Ethan, nu?

Nu-l întâlniseră decât o singură dată. Luaseră avionul şi veniseră la ea exact în acest scop în clipa când le spusese că era îndrăgostită de un tânăr din campus.

— Eu şi tatăl tău îl îndrăgim foarte mult doar că… ei bine, cred că suntem oarecum protectori.

Protectori. Cuvântul o întărâtă.

Întotdeauna se simţise protejată, în siguranţă. Mama şi tatăl ei vegheaseră asupra ei şi o iubiseră atât de mult încât nu avusese niciodată vreun motiv să se teamă. Acum, viaţa ei părea definită de teamă. Teamă faţă de ceea se întâmplase. Teamă faţă de făptura pe care o purta în pântec. Teamă de ceea ce avea de făcut. Teamă faţă de viitor şi de toată durerea şi suferinţa acum necunoscute. O teamă fără margini. Se întindea mult înaintea ei, o viaţă întreagă de teamă.

— Ethan e un tânăr sănătos, spuse mama ei. Eu şi tatăl tău nu am uitat cum e să fii tânăr şi foarte îndrăgostit. Uneori, ei bine, uneori când petreci atât de mult timp împreună, poate genera… ispite.

Dynah ştia că mama ei sonda, testa cu grijă terenul, încercând să descopere un motiv plauzibil pentru tăcerea ei prelungită. Trecu o clipă înainte să înţeleagă ce încerca să insinueze mama ei. Se gândea că se culcau unul cu celălalt. Şocată şi rănită, Dynah îşi închise ochii.

— O, mamă…

— Dragă, spuse mama ei, stânjenită. N-am vrut să te supăr mai mult decât eşti deja. Dacă asta e problema, îi poţi pune capăt.

— Nu e.

— Nu e?

— Nu.

Ethan nici măcar nu se putea aduna să o sărute la fel ca mai înainte.

— Ştiu că ceva nu e în regulă. Doar că am presupus… iartă-mă că am făcut presupuneri. O, draga mea, întotdeauna ne-ai sunat în fiecare săptămână, şi de o lună încoace facem cu rândul de veghe lângă telefon. Scrisorile tale nu ne-au spus prea multe. Te iubim. Dacă tu şi Ethan aţi mers… ei bine, mai departe decât aţi intenţionat, putem înţelege.

Dynah îşi trase nasul, şi-l şterse cu dosul mâinii şi rămase privind peretele.

— Nu am mers.

— Dynah, eu…

— Nu am mers, mamă.

— OK, spuse mama ei încet.

Părea să nu fie convinsă deloc, iar Dynah se simţi întărâtată.

— Jur înaintea Dumnezeului cel Preaînalt că nu m-am culcat cu Ethan. Nu e nimic de felul acesta. *E de o sută de ori mai rău*.

— Îmi pare rău, scumpo. N-am vrut să mă gândesc la ce-i mai rău.

Ce-i mai rău. Mama ei nici măcar nu-şi putea închipui ce era cel mai rău lucru. Cu ajutorul lui Dumnezeu. Dynah nici nu îndrăznea măcar să se gândească ce avea să simtă mama ei dacă îi spunea că fusese violată, darămite să-i dea şi vestea îngrozitoare că era însărcinată. Avea să-i distrugă pe părinţii ei. Avea să le distrugă toate visele pe care le aveau pentru ea.

Dar cum ar fi putut să nu le spună? Cum le-ar fi putut ascunde ceea ce i se întâmplase şi să-i scutească de suferinţă? Avea să se ducă acasă în iunie, să-şi petreacă vara cu ei înainte să se căsătorească în august cu Ethan.

În august avea să fie în luna a şaptea de sarcină, dacă păstra copilul.

Oripilată, se închipui stând alături de tatăl lui Ethan, impunător în roba sa pastorală, în timp ce le oficia cununia. Iar în spatele lor, o biserică plină de rude şi prieteni, toţi dorindu-le tot binele din lume.

O, Doamne! O, Doamne, nu mai suport.

Şi atunci înţelese totul cu o claritate rece. Nu trebuia să suporte nimic. Părinţii ei nu trebuiau să ştie. Nimeni nu trebuia să ştie. Dacă făcea exact ceea ce-şi dorea Ethan, îi putea proteja pe părinţii ei şi ai lui de la a şti cât de îngrozitoare era lumea cu adevărat.

— Tu şi Ethan aveţi amândoi valori foarte puternice, spuse mama ei. Curăţia este un dar scump pe care să vi-l oferiţi unul altuia în noaptea nunţii voastre

Curăţie.

Distrusă şi frântă.

Ce dar mai avea acum să-i dea lui Ethan când avea să se căsătorească cu el? Un trup din care se chiuretase afară progenitura unui violator?

Chiuretată şi curăţită, dar cu toate acestea distrusă. O vedea în ochii lui. Părinţii ei şi ai lui nu trebuiau să afle, dar el avea să ştie întotdeauna.

— Ce este, scumpo? continuă mama ei. Te rog, ai încredere în mine.

— O, mamă. Presiunea, presiunea este atât de cumplită.

— Despre ce fel de presiune vorbeşti?

— Totul, spuse ea evaziv. Nu se putea descărca pe sine şi în acelaşi timp să o împovăreze pe mama ei. La ce bun? Nu avea să schimbe situaţia cu nimic. Asta nu o va face să uite de viol. Nu avea să facă dispărută făptura din ea. Nu era decât o singură cale de a face asta. Nu ştiu dacă o să reuşesc, mamă.

— Sigur c-o să reuşeşti. Ai tot ce trebuie, scumpo.

— Nu înţelegi. Cum ar fi putut să înţeleagă? Iar Dynah nu-i putea explica.

— Întotdeauna ai avut aşteptări prea mari de la tine. Ai avut pretenţia să faci totul exact cum trebuie. Uneori viaţa ni se pune de-a curmezişul. Uneori trebuie să facem ce este necesar.

— Necesar.

— Să stabilim priorităţile. Mai ţii minte cum obişnuiam să vorbim despre furnica ce l-a înfulecat pe elefant?

Mai întâi avortul, apoi toate aveau să se alinieze frumos. Odată ce termină cu asta, se putea apuca să facă ce avea de făcut, să-şi încheie anul universitar, să-şi menţină notele mari, ca să aibă şi anul următor bursă, să-şi termine planurile pentru nuntă, privind înainte la un viitor strălucit, fericit.

— Pune-ţi mintea la treabă să facă faţă la tot ce ai de făcut, spuse mama ei.

— O să încerc, spuse Dynah, frământându-şi tâmplele. Probabil că asta avea de

făcut. Să-şi pună mintea la treabă, să accepte ideea avortului. Să îşi dorească să depăşească problema aceasta. Să aleagă să-şi vadă mai departe de viaţa ei. Să-şi impună să ţină sccret pentru totdeauna ceea ce avea să facă.

Ochii lui Dynah se umplură de lacrimi fierbinţi.

— Ai vorbit cu un consilier, dragă?

Vorbise cu medicul, cu Ethan, şi cu Janet, şi cu Joe. Ei se puneau la număr?

— Nu. Nu chiar.

— Eu mă duc întotdeauna la pastorul Dan când mi se pare că lucrurile îmi scapă de sub control, spuse mama ei râzând uşor. Uneori o părere obiectivă poate aduce ordine în lucruri.

Nu se putea duce la decan sau la pastorul bisericii unde conducea Ethan studiul biblic. Poate la pastorul lui Charlie. Nu. Charlie făcea multă muncă voluntară la biserică. Poate că o vedea acolo. Ar fi vrut să ştie de ce nu mai mersese cu autobuzul lui. Trebuia să găsească altă biserică, alt pastor, pe cineva care nu o cunoştea nici pe ea şi nici pe Ethan. Poate că se putea duce la Chicago.

— De ce nu vii acasă de Paşti? Îţi putem trimite biletele de avion.

— Nu ştiu dacă pot, mamă. Mă îndoiesc că îmi vor da liber de la bibliotecă.

— Bibliotecă? Parcă ştiam că lucrezi la Stanton Manor House.

Dynah îşi simţi obrajii luând foc când îşi dădu seama de gafa făcută.

— Mi-am dat demisia.

— Ţi-ai dat demisia? Dar nu-ţi stă în fire.

— Era mult de mers cu autobuzul, mamă, şi nici orele de lucru nu erau prea potrivite, şi…

— Autobuz? Iarăşi ai probleme cu maşina?

Dynah, îşi închise ochii şi-şi dorise să nu pomenească nimic de autobuz.

— Puţin. Dar acum e în regulă. Maşina avea un nou filtru de ulei şi un acumulator nou, dar curând avea să necesite un set nou de roţi. Iar cu asta avea să-şi cheltuiască toate economiile.

Cât costă un avort? Medicul nu pomenise nimic despre asta, dar era convinsă că nu avea să facă procedura pe gratis. Oare asigurarea ei medicală acoperea cheltuiala aceea?

Nu îşi putea folosi asigurarea. Pentru că dacă o făcea, facturile aveau să-i fie trimise acasă, la părinţii ei. În felul acesta ştiuseră că îşi făcuse o radiografie în

octombrie când medicul din campus o suspectase de pneumonie. Îşi şi imagina ce faţă avea să facă mama ei când avea să deschidă corespondenţa şi să găsească o înştiinţare de la compania de asigurări în care află că fiica ei făcuse un avort.

— Ei bine, nu-mi imaginez că un institut creştin îşi ţine bibliotecă deschisă de Paşti, spuse mama ei.

— Nici nu o ţine deschisă. Nu la sfârşitul acela de săptămână. Dar tot nu pot veni acasă, mamă. Ethan îşi doreşte să-l însoţesc în Missouri. Făcu repede calculele în gând, câte luni va avea pe atunci, dacă nu făcea avort. Nu împlinea încă patru luni, şi probabil că nu avea să se vadă încă, dar mama ei şi-ar fi dat seama din prima clipă. Observa întotdeauna tot.

Dar dacă erau şi părinţii lui Ethan la fel? Ce avea să spună Ethan dacă-l întrebau?

— Da, tată, e însărcinată, dar te asigur că nu e opera mea. A fost violată când a trecut într-o seară prin Henderson Park.

Aveau să-l creadă? Sau la fel ca mulţi alţii, aveau să-şi facă propriile idei despre cât de departe merseseră ea şi Ethan în relaţia lor?

La fel cum presupuseră şi mama şi tatăl ei…

Reputaţia lui avea să fie spulberată.

— Te-ai întors pe 27 decembrie ca să poţi petrece Anul Nou împreună cu familia lui, Dynah. Cred că Ethan se poate lipsi de compania ta de Paşti. Ne dorim să fii împreună cu noi.

— O să vorbesc cu el despre asta, mamă.

— Ne e dor de tine, scumpo.

— Şi mie mi-e dor de voi, spuse Dynah, sugrumată.

Tăcere.

— Eşti sigură că eşti bine, dragă?

— Sunt sigură. Trebuie să închid acum, mamă. Întârzii… Întârzii la un curs.

— Te iubim, Dynah.

— Şi eu vă iubesc. Pa.

Dynah stătea în mijlocul camerei ei de la cămin, ţinând telefonul portabil strâns într-o mână, simţindu-se de parcă şi ultima legătură cu o lume sigură şi înţelegătoare fusese ruptă.

3

Joe se lăsă pe spate pe scaunul său şi-şi întinse picioarele sub masă. Învăţa de două ore deja, pregătindu-şi eseul pentru cursul de lingvistică. S-ar fi descurcat mai bine în apartamentul său. Ethan era plecat la una din actele sale de binefacere. Ar fi putut da drumul la muzică şi sa lucreze la calculatorul lui. În schimb, decise să vină la bibliotecă.

Din vauza lui Dynah.

O văzu intrând, cu geanta de umăr doldora de cărţi. Era palidă şi abătută, dar zâmbea când o saluta cineva în drum spre ieşire. Deschise portiţa şi se strecură în spatele tejghelei. Îşi depuse lucrurile într-un dulăpior aflat pe peretele din spate, apoi se apucă imediat de treabă, sortând cărţi şi aranjându-le în ordine pe un cărucior. Administratorul veni să îi spună ceva. Dynah roşi, încuviinţă din cap şi îşi continuă lucrul.

Joe continua să o privească şi aştepta, dorindu-şi să-şi ridice ochii şi să-l vadă. Când ea îşi ridică ochii, Joe îi citi tulburarea de pe faţă. Şi înţelese imediat: simţise că cineva o privea insistent şi era speriată. Nu se gândise la asta. Când îl recunoscu, îi citi uşurarea pe faţă, împreună cu un zâmbet drept răspuns la propriul său zâmbet. Dar numai un zâmbet schiţat. Apoi văzu altceva în ochii ei albaştri, şi-şi plecă privirile.

Se aplecă încet înainte, îşi plecă privirea în cartea din faţa lui, mohorât.

— Ştiu de ce-ţi pasă ţie, Joe. Să salvezi copiii nenăscuţi.

Nu ştia nici pe departe despre ce era vorba.

Trecându-şi o mână prin păr, luă pixul şi făcu câteva însemnări. Citi alte câteva rânduri.

— Alo? pufni cineva din cealaltă parte a mesei, şi-şi dădu seama că începuse să bată cu pixul în masă.

— Îmi cer scuze, murmură el, aruncându-l pe nişte hârtii mai încolo. Dynah ieşi cu căruciorul pe portiţă şi se îndreptă spre culoarul central, făcându-se mai apoi nevăzută între câteva rafturi înalte din metal pline cu cărţi.

Îşi împinse zgomotos scaunul înapoi, pentru care Joe fu recompensat de altă privire

înfuriată din partea tipului de vizavi. Îşi ridică mâinile.

— Îmi pare rău, murmură el din nou şi-şi puse cu grijă scaunul la loc înainte să pornească pe urmele lui Dynah.

Erau atât de mulţi oameni încordaţi. Chiar şi aici în acest campus, unde s-ar fi aşteptat totuşi că stresul să nu fie atât de prezent, ci să existe o atmosferă mai aproape de alternativa sănătoasă. Cel mai bun student. Cel mai bun slujitor. Cel mai bun creştin. Toţi erau prinşi în alergarea asta, ajungând de-a dreptul obsedaţi şi dominaţi de asta, până uitau cu desăvârşire cui încercau de fapt să placă.

La fel ca Ethan.

Dynah se aplecă peste cărucior, iar părul ei lung şi blond pe care-l împletise în spic se legăna uşor. Privi în direcţia lui, apoi îşi îndreptă atenţia înapoi la cărţi. Alese una, se întoarse şi se ridică pe vârfuri, împingând o carte la o parte, apoi punând-o pe cea aleasă la locul cuvenit.

Rămase multă vreme aşa, odihnindu-şi mâna pe raft.

— Încă nu m-am decis ce să fac, spuse ea pe un ton plat. Se uită la el, iar ochii îi scăpărară o fracţiune de secundă.

Joe tresări.

Dynah se întoarse cu spatele la el, luă căruciorul şi îl împinse pe culoar. Se opri, îşi ridică privirea, după care reveni cu căruciorul înapoi câţiva paşi, punând alte două cărţi la locul lor. Trebuia să se concentreze. Trebuia să îşi facă treaba cum trebuie.

Joe o urmă.

— Lasă subiectul ăsta, bine? spuse el încetişor. Pentru tine îmi fac griji-Puse altă carte la locul ei, o privi, o scoase din nou, împinse o carte la o parte, şi o puse din nou pe raft. Văzu cum îi tremurau uşor mâinile când îşi trecu degetul peste litere şi cifre, recitindu-le pentru a se asigura că o pusese la locul cuvenit.

Rezemându-se de raftul din metal, îşi vârî mâinile în buzunar.

— Te-ai întâlnit cu Ethan de dimineaţă?

— Nu. Am vorbit la telefon. Spunea că va fi ocupat azi. Are cursuri şi ceva treabă. Şi trebuie să se pregătească pentru studiul biblic de deseară de la biserica Community.

Joe ştia că ea îl scuză pe Ethan. Ea se izola pe sine împotriva durerii. Se simţi cuprins de furie. Activitatea frenetică părea a fi punctul forte al lui Ethan. Şi supapa de siguranţă. Atunci când nu voia să se confrunte cu ceva, slujea, din răsputeri, ca pentru Domnul. Dar nu cu adevărat. Era mai uşor să vorbeşti despre Cuvântul lui Dumnezeu

decât să-l trăieşti.

Vârându-şi mâinile adânc în buzunare, Joe se dojeni în sinea lui. Nu avea niciun drept să judece, nici chiar în intimitatea minţii sale. *Iartă-mă, Doamne. E al tău, ştiu asta. Şi face tot ce poate mai bine. Dar îmi doresc să-fi deschidă ochii fi să o privească bine pe Dynah fi să vadă ce se întâmplă cu ea.*

Joe se simţea prins între doi oameni pe care-i iubea. În ultimele câteva luni îşi petrecuse ceasuri în şir ascultându-l pe Ethan descărcându-şi furia şi dezamăgirea şi decepţia.

— Aş vrea să-l omor! spuse Ethan din nou aseară, plângând răvăşit de forţa furiei sale. Cât aş vrea de mult să-l urmăresc şi să-l omor cu mâinile mele pentru ce a făcut.

Joe nu simţise că ar fi prea util să-i spună că simţea la fel. Când văzuse faţa lui Dynah în noaptea aceea întunecată de ianuarie, privirea rănită şi distrusă din ochii ei, fusese năpădit cu toată forţa de sentimente pe care le crezuse demult apuse, odată cu naşterea lui din nou în Cristos. Sângele începu să-i clocotească întărâtat de o arşiţă precum flăcările iadului. Inima îi bubuia. Tremura sub forţa furiei, a unei mânii ucigătoare, însetată de sânge. Era genul de emoţie ce-i năpădea pe când era adolescent şi umbla cu o gaşcă dură în Los Angeles.

Civilizaţia era o pojghiţă tare subţire.

Iar Dumnezeu ştia asta.

Poate că la fel era şi creştinismul.

Se gândise mult la asta în ultimele câteva săptămâni, când se războise cu propriile sale sentimente, când se confruntase cu câte unele din ele cu care nu îndrăznise să se confrunte înainte.

— Încă o iubesc, spuse Ethan, torturat. Adică, mă uit la ea, şi e atât de frumoasă, dar nu pot… nu pot… Scutură din cap. Arată la fel. E aceeaşi Dynah, dar de fiecare dată când o ating, mă apucă sentimentul ăsta groaznic, Joe. Ştiu că ea nu-i de vină pentru ce s-a întâmplat. În capul meu o ştiu. Dar nu mi-e de niciun folos. Adică, dacă are SIDA?

Sarcina lui Dynah adăugase o nouă dimensiune la confuzia lui Ethan, şi totodată îi atrăsese acum toată furia. Cum violatorul era departe şi şansele de a fi prins scădeau simţitor, nu mai era decât o singură persoană asupra căreia să-şi dezlănţuie furia: copilul pe care-l purta Dynah în pântecele ei.

— Nu-i un copil, izbucnise Ethan furios în seara trecută. Să nu-mi spui că el Fiinţa asta pe care o poartă în pântec e o mârşăvie înaintea lui Dumnezeu. E un parazit

neruşinat! Cu cât scapă mai repede de el, cu atât mai bine.

Joe se întreba dacă colegul său de cameră împărtăşise aceste idei ale sale cu Dynah. Ethan fusese întotdeauna receptiv şi sensibil faţă de sentimentele altora, atent în modul în care se raporta la oameni. Dar oare fusese la fel de atent şi cu Dynah?

Nu prea părea să fi fost.

Dynah îl privi pe Joe. El arăta atât de mohorât, iar la muşchiul feţei i se declanşase din nou spasmele. Acum era şi el supărat pe ea? Ethan era. Spusese despre ea că era şovăielnică. Iar ea îi spusese că nu se putea abţine. Când îi spusese azi dimineaţă că urma să se ducă la consiliere înainte de a lua orice decizie, îi trântise telefonul în nas. O, după aceea o sunase să-şi ceară iertare. Ştia pentru că rămase ascultând în timp ce vocea lui era înregistrată de robot. „Dynah, uite, iartă-mă. Răspunde. Te rog. Ştiu că eşti acolo, Dy. Eşti nerezonabilă. Am fost într-o continuă tensiune în ultima vreme. Chiar nu poţi să încerci să înţelegi cum mă simt? Eu pot să înţeleg că vrei să te gândeşti bine la toate, dar am discutat nu odată despre asta. Nu faci decât să înrăutăţeşti toată situaţia pentru amândoi."

Ieşise din cameră înainte ca el să-şi termine monologul.

Uneori se întreba dacă îl cunoştea vreun pic.

— Niciodată să nu te căsătoreşti cu un bărbat până nu-l vezi cum se comportă atunci când are pană la maşină, o auzise odată glumind pe una din mătuşile ei.

Ce mai pană, Doamne.

Şi uite-l aici pe Joe, mohorât. Ştia din ce postură venea el acum la ea. Era un fervent militant împotriva avortului, la fel cum Ethan ajunsese acum să fie în favoarea acestuia. Singurul lucru pe care ea nu-l ştia era unde se potrivea ea în toată ecuaţia aceasta.

Împinse căruciorul mai departe pe culoar, aranjând cărţile cu mare grijă pe rafturi, temându-se să nu greşească.

— Pleacă, Joe. Nu vreau să vorbesc cu tine.

Când plecă, Dynah continuă să-şi vadă de cărţi, roasă de vinovăţie. Nu ar fi trebuit să fie atât de nepoliticoasă cu el. Niciodată nu-i spusese şi nu-i făcuse nimic care să-i scuze purtarea ei de-acum. Când termină de aranjat toate cărţile din cărucior, se întoarse pe culoarul lung dintre rafturi. Joe şedea în continuare la aceeaşi masă, cu cărţi şi hârtii răsfirate în jurul său. Îşi ridică privirea când se opri la masa lui.

— Te rog să mă ierţi, Joe.

— N-ai de ce să-ţi ceri iertare.

Ea ridică din umeri, sugrumată.

Studentul din cealaltă parte a mesei, părând acum că se resemnase şi capitulase, îşi adună cărţile şi hârtiile, le îndesă pe toate în rucsacul său şi se duse la o masă mică aflată la geam. Dynah se roşi şi îşi împinse căruciorul în zona de lucru.

Doamna Talbot îi ceru să se întoarcă să facă curat pe mesele de studiu. Porni din nou cu căruciorul, îşi făcu treaba, lăsând masa lui Joe la urmă. Stânjenită, veni să-i vorbească fără a-l privi în ochi.

— O să mă duc să vorbesc cu pastorul de la Community, spuse ea în şoaptă, punând două cărţi în cărucior.

— Cred că e o idee bună. Când te duci să te întâlneşti cu el?

— Cândva săptămâna asta.

Imediat ce avea să-şi strângă suficient curaj pentru asta. Îşi dorea să nu fi părut atât de nesigură pe ea.

— Vrei să vin cu tine?

Surprinsă, îl privi şi aproape acceptă. Ezitând, se încruntă uşor. Îl rugase pe Ethan să vină cu ea, dar el o refuzase. Ce probleme avea să işte între Joe şi Ethan dacă acceptă.

— Nu, e în regulă. Cred că e mai bine să mă duc singură.

— Eşti sigură? spuse Joe, simţindu-i grijă. Sigur, Ethan avea să se înfurie, poate chiar să fie gelos, dar acum nu-i păsa de asta. Dynah era mai importantă. Mai devreme sau mai târziu, Ethan avea să se trezească şi să-şi dea seama de asta.

— Sunt sigură, dar mulţumesc.

Dar câteva zile mai târziu nu mai era deloc la fel de sigură, când intră pe uşile de la biserica Community şi ceru să-l vadă pe păstor. Secretara fu politicoasă şi nu îi puse nicio întrebare. Spuse că pastorul Whitehall era cu cineva în momentul acela, dar avea să termine curând. Putea să aştepte? Dynah spuse că da, şi ocupă scaunul care i se oferi, cu stomacul tot numai noduri.

Uşa de la biroul pastorului se deschise şi un om distins îmbrăcat într-un costum la trei ace ieşi din birou, cu un diplomat negru şi lucios în mână. Îi făcu semn cu capul secretarei şi o observă pe Dynah. Zâmbi uşor şi privi scurt înapoi la bărbatul care stătea în pragul biroului. Dynah simţi ceva în privirea aceea, un soi de mesaj tăcut care fu schimbat între cei doi.

— Domnişoară... Domnişoară? Vă rog să mă iertaţi. Nu v-am reţinut numele, spuse secretara.

— Jones, spuse Dynah, roşind şi plecându-şi ochii. Mary Jones.

— Domnişoară Jones, acesta este păstorul Tom Whitehall. Domnule pastor, dânsa este Mary Jones. A întrebat dacă ar putea sta puţin de vorbă cu dumneavoastră.

— Nu mai am altă programare? Cea de la spital?

Secretara păru derutată şi se fâstâci. Se uită la calendar, apoi înapoi la el.

— Nu, domnule. Doar dacă n-am uitat eu cumva să o notez.

Dynah îşi ridică ochii la el.

Pastorul îi întâlni privirea şi se încruntă uşor, părând deranjat şi uşor supărat chiar.

— Atunci presupun că am puţin timp. Intră.

Sigură pe sine, Dynah se aşează într-un fotoliu în faţa unui birou imens din lemn de stejar, şi evită să-l privească în ochi pe bărbat. Se uită în schimb la birou. Era plin cu hârtii şi caiete. În spatele acestuia erau rafturi ce înconjurau tot biroul. Pe un raft nu era nimic altceva decât diferite versiuni ale Bibliei. Cărţi de teologie şi comentarii erau aliniate pe alte câteva rafturi, şi observă o mulţime de texte de consiliere. Răsfirate pe toate rafturile erau fotografii de familie şi amintiri din excursii de misiune din Asia de Sud-Est, Asia, Africa şi Mexic.

— Cu ce te pot ajuta, domnişoară Jones? o întrebă pastorul Whitehall, aşezându-se pe scaunul directorial din spatele biroului său. Mary Jones! Putea la fel de bine să-şi fi spus Jane Doe.

Inima lui Dynah îi bubuia în piept şi-şi lipi palmele umede de fustă. Îi simţi reticenţa, dar avusese nevoie de cinci zile să-şi ia inima în dinţi şi să vină aici, aşa că acum nu îndrăznea să plece. Ştia că dacă pleca, nu avea să se mai întoarcă niciodată.

— Am nevoie de un sfat.

Tom Whitehall se lăsă încet pe spate şi o măsură din priviri. Era o fată frumoasă şi evident tulburată. Îşi dădea seama după cearcănele întunecate de sub ochii ei albaştri, după epuizarea din privirea ei. Îşi putea imagina care era problema ei. Era probabil aceeaşi problemă care le aducea pe majoritatea tinerelor în biroul lui, şi ultimul lucru de care mai avea chef azi, după plecarea avocatului său.

Privirea pe care i-o aruncase Jack Hughes fusese suficient de grăitoare. Community Church avea mari probleme din cauza unui proces înaintat de o tânără care fusese consiliată aici şi apoi se dusese o săptămână mai târziu şi se sinucisese. Curtea părea să

încline în favoarea părerii părinţilor. Ei susţineau că el o consiliase când de fapt nu avea competenţa să o facă, iar tentativele lui de a o ajuta o făcuseră pe fată să recurgă la un gest extrem. Nu avea doctorat în psihologie, prin urmare nu avea dreptul de a consilia o fată tulburată.

Tom se simţea copleşit de durere ori de câte ori se gândea la Mara. Chinuit de vinovăţie, verificase iar şi iar tot ce-i spusese, încercând să găsească ceva care ar fi putut-o determina să facă pasul acela. Ea fusese o fată profund tulburată, înstrăinată de părinţii ei care o abuzaseră fizic, care trăiau o viaţă de promiscuitate şi care numai de curând se lăsaseră de droguri. Avusese impresia că fata se simţea mai bine. Se gândise că zărise o urmă de speranţă în ochii ei. Iar apoi primise vestea că ea se sinucisese. Iar acum procesul. Stomacul îl durea îngrozitor.

O privi pe Mary Jones şi se întrebă dacă nu cumva era vorba de un scenariu regizat de părinţii Marei sau de avocatul lor nebun. Community era o biserică mare. Jack spusese că toţi cei implicaţi aveau impresia că era o biserică cu buzunarele pline.

— Ce fel de sfat căutaţi, domnişoară Jones? întrebă el prudent.

— Unul foarte delicat, spuse ea, temându-se că avea să o apuce plânsul. Îşi împleti degetele între ele şi suflă prelung, încercând să se relaxeze puţin şi să îşi controleze puţin sentimentele. În ianuarie am fost violată în Henderson Park.

Informaţia pe care o auzi îl lovi ca un bolovan în stomac. Era de ajuns să arunce o singură privire în ochii ei şi o crezu, iar asta nu făcea decât să înrăutăţească totul. *Tată*, *nu sunt pregătit pentru asta*. *Competenţa mea nu o acoperă*. *Nu sunt psiholog*. *Sunt un cleric*.

— Îmi pare rău, spuse el, cuprins de compasiune şi disperare totodată. Bărbatul a fost arestat?

— Nu. Nu i-am văzut nicio clipă faţa.

Tot felul de lucruri îi veniră în minte, lucruri pe care i le-ar fi putut spune pentru a o consola, dar şi le reţinu, analizând fiecare lucru şi lăsându-l apoi deoparte. Putea fi interpretat drept consiliere, şi el nu era licenţiat în acest sens. Privirea pe care i-o aruncase Jack îi stăruia în minte, ca un avertisment.

Ea-i văzu compasiunea în ochi şi îşi adună suficient curaj pentru a spune tot.

— Am aflat de curând că sunt însărcinată.

Inima lui Tom se strânse.

— Vă rog. Trebuie să ştiu dacă avortul este în regulă în aceste condiţii, spuse ea

încetişor.

El o privi în ochi şi îi citi teama şi confuzia, groaza. Îi venea să plângă. Ştia care era răspunsul la acea întrebare în inima sa. Ştia răspunsul după tot ce studiase de-a lungul anilor în Cuvânt. Dar nu reuşi să se adune să scoată un cuvânt drept răspuns la o întrebare atât de grea. Era periculos. Curtea putea considera că ceea ce avea să-i spună era condamnabil, brutal şi o dovadă de intoleranţă. Convingerile nu erau corecte din punct de vedere politic, şi nu ştia cine era fata asta, care era contextul ei, unde avea să plece de aici. Poate că era ca şi Mara, şi se ducea într-o cameră de hotel şi înghiţea o cutie întreagă cu medicamente, şi apoi lăsa în urma ei un bilet în care să spună cât de rău îi părea că îi dezamăgea pe toţi.

Îşi simţi gâtul sugrumat când se gândi la Mara, care fusese disperat de nefericită. Cum putuse să facă una ca asta? Nu avea să afle nebunia pe care o crease decizia ei. Oare avea să supravieţuiască Community procesului şi scandalului? Sau el?

Dynah îşi ridică din nou privirea la el şi aşteptă, rugându-se să primească îndrumare divină din partea acestui om al lui Dumnezeu. Avea nevoie disperată de aşa ceva.

— E legal, spuse el simplu.

Cuvintele lui se prăvăliră în tăcere, umplându-i pe amândoi cu un sentiment de deznădejde.

— Ştiu asta, spuse Dynah, privindu-l în faţă. Trebuie să ştiu dacă Dumnezeu va înţelege.

— Dumnezeu înţelege totul. El făcu o grimasă în sinea lui. Platitudinea cuvintelor sale erau ca un fel de placebo pe care-l oferea pentru o rană mortală, dar ce altceva ar fi putut spune? îşi întoarse privirea din faţa durerii din ochii ei.

— Ştiţi ce vă întreb, reverend Whitehall. Vă rog. Spuneţi-mi adevărul.

Tom o privi din nou, ruşinat. Trebuia să fie sincer cu ea. Trebuia să

O facă să înţeleagă şi să îl ierte. Se aplecă înainte, se prinse cu mâinile de biroul din faţa sa.

— Da, ştiu ce mă întrebaţi, domnişoară Jones, dar eu nu vă pot răspunde la această întrebare. Nu sunt instruit să consiliez pe cineva, iar biserica aceasta este în proces acum tocmai pentru acest lucru.

— Orice pastor este şi consilier.

— Nu potrivit cu legile acestei ţări. Am urmat câteva cursuri la facultate, dar asta a

fost acum mulţi ani.

— Dar... Îşi ridică privirea la etajere.

— Da. Am citit o mulţime de cărţi de atunci, dar asta nu contează deloc fără un certificat şi un atestat. Nu sunt licenţiat, domnişoară Jones. Sunt dat în judecată, eu şi biserica aceasta, pentru că am sfătuit o tânără şi ea a plecat de aici şi şi-a luat viaţa. Nu-mi pot permite să risc probleme în plus pentru biserica mea. Nu vă cunosc nici pe dumneavoastră şi nici situaţia dumneavoastră nu o cunosc, şi nu îmi voi permite să presupun nimic şi nici să vă dau sfaturi. Am lucrat prea mult şi prea din greu pentru a ridica acest loc doar ca să privesc cum se prăbuşeşte tot.

Din cauza ei. El nu o spusese aşa, dar ea l-a înţeles. Era o străină pentru el. De ce ar fi riscat? Dar trebuia să încerce.

— Sunt sora dumneavoastră în Cristos.

— Atunci îţi sugerez să vorbeşti cu pastorul din biserica ta. El te va ajuta.

Ea-şi plecă privirile.

— El e în California, spuse ea cu jumătate de gură. Dar chiar dacă ea ar fi fost acolo, sau el aici, tot nu ar fi putut vorbi cu el. Pastorul Dan o vedea la fel cum o vedeau şi părinţii ei: neîntinată, angelică. Ce-ar fi gândit despre ea dacă ar fi aflat că era distrusă şi că purta acum un copil al ruşinii?

Niciunul din ei nu spuse nimic multă vreme. Dynah făcu o ultimă încercare.

— N-aţi putea să mă sfătuiţi în conformitate cu Scriptura? N-aţi putea face măcar atât?

Tom ezită, gândindu-se din nou la ceea ce-i spusese Jack. Dacă ar fi fost membră a bisericii lor, lucrurile ar fi fost diferite.

— Îţi pot spune faptul că acest cuvânt, *avort*, nu este menţionat în Biblie, spuse el plat.

Dynah înţelese că nu dorea să mai spună nimic altceva. Poate că ar mai fi spus, dacă insistă ea îndeajuns, dar asta ar fi fost incorect şi nepoliticos faţă de el.

— Ei bine, vă mulţumesc pentru timpul acordat, spuse ea, ridicându-se încet în picioare şi făcându-şi de lucru cu geanta de pe umăr.

Totul în interiorul lui se revoltă. Ar fi vrut să-i spună să rămână, că avea să o ajute, dar făcuse asta cu Mara, şi ce se alesese din asta?

— Îmi pare rău, spuse el trist. Îmi pare atât de rău.

— Şi mie.

— Îmi doresc să te fi putut ajuta mai mult. Sincer. Eu…

— E în regulă, domnule pastor Whitehall. Înţeleg.

Şi chiar înţelegea, dar asta nu o prea ajută.

Dybah se opri afară şi îşi ridică privirea la cerul acoperit de nori, şi ştiu exact cum trebuie să se fi simţit fata aceea când hotărâse să-şi ia viaţa.



Joe sună, dar nu o găsi pe Dynah, ci pe Janet.

— Nu ştii unde este?

— Nu mi-a spus, Joe. Probabil e cu Ethan.

— Ethan e plecat la o conferinţă cu decanul Abemathy.

— Dar ce-i aşa urgent?

— Nu ştiu, Jan. Am sentimentul acesta în stomac şi nu pot scăpa de el.

— Ce sentiment?

— Trebuie s-o găsim. Repede.

— Dar nu crezi… Nu şi-ar face nimic, Joe. Ştii doar că nu şi-ar face nimic.

— Sper că nu.

— Lui Dynah nici măcar nu i-ar trece prin cap.

— Poate că nu. Ai vreo idee unde s-ar duce să fie singură?

— Vorbeşti serios.

— Da, vorbesc serios!

— Ai încercat la bibliotecă? Ei bine, atunci, poate o malul lacului? îi place să se plimbe pe lângă lac. Nu? Uneori mai ieşeam pe la Copper Pot. Nici acolo. Ce zici de Tadishs Coffee Shoppe, sau librăria din centru, de la intersecţia dintre Sixteenth şi Webster. Hai că mi se termină ideile, Joe. Ai fost deja prin toate locurile unde m-aş fi gândit şi eu să caut.

— Gândeşte-te!

Urmă o pauză lungă, apoi Janet spuse nesigură,

— Ei bine, mai este un loc unde obişnuia să se ducă înainte să înceapă să iasă cu Ethan, dar e tare departe. N-a mai fost acolo de la începutul anului.

— Unde?

— Rezervaţia din prerie. Cea de la câteva mile de la autostradă. Ştii la care mă refer?

— Da, ştiu. Ultimul descendent dintr-o familie de pionieri o lăsase drept moştenire ţinutului în urmă cu zece ani. În fiecare primăvară, întreaga regiune era plină de culori vii, galben, portocaliu şi albastru, odată ce înfloreau florile de *coeropsis*, de suzane cu ochi negri, de cicoare şi de gălbenele. Chiar acum, probabil era un loc dezolant. Mersi. Joe puse receptorul în furcă. În timp ce se căuta de chei în buzunar, ieşi din cabina telefonică din faţa librăriei din centru şi se îndreptă spre maşina sa. Cunoştea foarte bine rezervaţia. Se dusese acolo de nenumărate ori singur. Era un loc excelent în care să fii singur, în care să meditezi şi să te rogi. Sau să-ţi iei viaţa.

Îşi deschise cu o smucitură portiera şi se sui în maşină. Roţile scrâşniră când ieşi din locul de parcare şi intră pe strada principală. Se întoarse cu 180 de grade odată ce ajunse la prima stradă laterală şi se îndreptă spre vest.

Acum nu se putea gândi la nimic altceva decât la acri şi acri nesfârşiţi de prerie.

Doamne, ajută-mă să o găsesc. Doamne, nu o lăsa să facă nicio prostie.

Dynah se plimba pe cărarea de lângă iazul ce se formase după topirea zăpezilor. Cerul era de un albastru cristalin, iar aerul era rece. Îşi umplu plămânii cu el şi îl ţinu o clipă, înainte să-l expire prelung. Două păsărele albastre zburară deasupra capului ei, lăsându-se jos şi rotindu-se împreună într-un dans plin de veselie, vestind cumva venirea primăverii.

Era mijlocul săptămânii, miezul zilei, în luna lui martie. Cezar murise într-o astfel de zi. Mai erau cinci zile scurte înainte de prima zi de primăvară. Făcu o pauză, Dynah privi în jur şi nu văzu pe nimeni. Uşurată, continuă să meargă, acum mai hotărâtă, îndreptându-se spre tufele de bumbac şi pâlcurile de salcâm. Păşi din piatră în piatră, traversă pârâul, şi urmă cărarea, trecând prin dreptul unui desiş de ulmi şi sălcii. Imediat după aceea, ieşi de pe cărare şi traversă o întindere acoperită de iarbă, spre un crâng de platani.

Se aşeză şi privi departe, în zare. Era tăcut aici, atât de tăcut, şi atât de lipsit de culoare.

Îşi vârî mâna în buzunarul pardesiului ei, scoase un recipient cu pastile şi îl privi îndelung. În instrucţiuni spunea să nu iei mai mult de şase pastile pe zi. Iar în recipientul mic din plastic erau cincizeci.

Îi deschise capacul şi turnă pastilele roşii în palmă. Antihistaminicele erau cel mai

puternic medicament care-i venise în minte să-l cumpere fără reţetă. Iar pastilele acestea arătau ca şi bomboanele roşii pe care tatălui ei îi plăcea să i le cumpere când o ducea la film. Îşi aminti cum şezuse alături de el în timp ce urmăreau *The Lion King* şi discutând apoi mesajul teologic subtil al filmului de animaţie la o cină pe care o serviseră la debarcader. Întotdeauna îi plăcuse să petreacă timp cu tatăl ei. Unul din lucrurile care-i lipsiseră cel mai mult după ce se mutase în Illinois şi începuse facultatea erau întâlnirile cu tăticul ei o dată pe lună. Spre deosebire de mama ei, el nu se simţea în largul său la telefon.

Oare tati avea să o înţeleagă?

Alungă gândul acesta deoparte.

— Dumnezeu înţelege tot, îi spusese pastorul.

Oare vei înţelege si asta, Doamne? Chiar înţelegi totul*? îşi ridică privirea spre cerul albastru*. Nici măcar nu mai stiu dacă existi sau nu.

Un vântişor uşor îi învolbură şuviţele de păr care-i încadrau faţa.

Nu mai stiu ce să fac, Iisuse. Ce pot face?

Maşina lui Dynah era singura din parcarea rezervaţiei. Joe îi găsi cheile în contact şi geantă pe scaunul din faţă.

— Iisuse, spuse el încetişor. O, Iisuse. Scoase cheile din contact, îi luă poşeta şi le aruncă în portbagajul maşinii sale, pentru siguranţă. Dacă îi venea vreun gând să fugă, nu voia ca ea să ajungă prea departe.

Tu ştii unde este, Doamne. Tu eşti Cel care m-ai adus aici. Acum Te rog arată-mi unde e.

Porni pe cărare, privind în jur, căutând un semn cât de mic al ei. Oare cu ce era îmbrăcată? De dimineaţă nu o văzuse decât scurt, în treacăt. Purtase atunci o fustă de blugi dreaptă, nişte ghete negre până la glezne cu şireturi, un sveter alb şi o haină bleumarin.

Sărind peste pârâu, alergă pe cărarea ce mergea mai departe. Cursul o luă spre vest. Îl urmă preţ de o jumătate de milă, înainte să se oprească, fiind absolut convins dintr-o dată că ea nu venise în direcţia asta. Privi înapoi, pe drumul pe care venise, şi văzu patru platani, stând precum nişte străjeri spre nord. Şi acolo era şi ea.

Joe o găsi şezând între ei, cu braţele îşi cuprinsese genunchii ridicaţi la piept, iar capul plecat, încât nu-i putea vedea faţa.

Ţinându-şi respiraţia, se aşeză lângă ea. Ţinea ceva strâns în pumnul ei. Îi luă recipientul din mână. Era gol. Inima lui bătea cu putere şi repede.

— O, Iisuse. Dynah…

Oare cât îi lua să o ducă la spital şi să-i facă spălătură gastrică? Oare avea suficient timp?

— E în regulă, Joe

— Ba nu-i în regulă. El se ridică în picioare. O apucă de braţ şi o trase după sine în picioare. Ea ţipă uşor, iar cealaltă mână i se deschise şi pastilele roşii se revărsară în ploaie la picioarele ei.

— O, nu! ţipă ea, lăsându-se imediat în genunchi.

— Lasă-le.

— Nu! Strânse mai multe grămadă şi începu să le adune în palmă.

Joe o apucă de braţ şi o trase înapoi în picioare.

— Crezi că o să stau lângă tine şi o să te las să înghiţi aşa ceva?

Ea se smuci în mâna lui.

— Nu le pot lăsa aici! Păsările vor crede că sunt frăguţe.

Reuşi să se smulgă din strânsoarea lui şi începu din nou să le adune.

Joe o privi cum stătea în patru labe, adunând pastilele. Citi încruntat eticheta recipientului şi se lăsă jos, să o ajute să le adune.

Se simţea ceva mai liniştit acum – cel puţin acum nu-i mai venea să o zgâlţâie de să-i sune apa în cap. Deschise recipientul şi-şi întinse mâna spre ea.

— Dă-mi-le.

Ea făcu aşa cum îi ceruse.

— Numără-le, Joe.

— Patruzeci şi două.

— Mai sunt opt, spuse ea, căutând. Trebuie să le găsesc. Trebuie să le găsesc.

Continuară să caute prin iarbă încă douăzeci de minute, înainte să găsească cea din urmă pastilă şi o închiseră în siguranţă în interiorul recipientului. Dynah îşi întinse mâna spre el, dorindu-şi pastilele înapoi.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Joe, vârându-le adânc în buzunarul blugilor săi Levis.

— O să le arunc, îţi promit.

— Las’ că le arunc eu pentru tine.

Ea expiră prelung şi se aşeză din nou.

— Îţi mulţumesc pentru votul tău de încredere.

— Ar trebui să am încredere în tine? Te găsesc aici, cu o grămadă de pastile în mână!

— Dar n-am făcut nimic cu ele, nu?

— Nu mă provoca, domnişoară. M-ai speriat de moarte!

Ea-şi ridică privirile la el.

— Mai respir încă. Şi tot însărcinată sunt!

Îşi plecă bărbia şi-şi întoarse privirile de la el.

Cuvintele ei îi spulberară toată furia. Rămase privind-o de sus. Doar de asta îşi imagina ea că-i păsa lui? Habar n-avea.

Se aşeză lângă ea, expiră prelung şi-şi lăsă toate sentimentele deoparte. Îşi rezemă antebraţele de genunchii ridicaţi.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? o întrebă el cu blândeţe.

— Nu copilul. Îşi întoarse capul, şi-l privi, drept în ochi, cu ochii scăpărându-i. Nu-mi pasă de el. De fapt, îl urăsc de-a dreptul!

El auzi provocarea din tonul vocii ei, ştia ce se aştepta din partea lui să spună. Ei bine, nu avea de gând să-i facă pe plac.

Dynah aşteptă.

— Spune ceva.

— Te-am auzit.

Ea-l privi atentă pe Joe în faţă şi nu descoperi acolo nici urmă de condamnare sau furie. Ruşinată, privi în altă parte şi îşi şterse lacrimile.

— Nu le-am putut înghiţi. Eşti mulţumit? Mă tot întreb ce ar gândi mama şi tata dacă ar afla că sunt moartă. Scutură din cap. Am vorbit cu mama acum câteva zile. Ştie că ceva nu e în regulă. Dacă… dacă… ei bine, dacă m-aş sinucide… ar găsi ea cumva să ia toată vina asupra ei. Ar vrea să ştie de ce. Şi totul va ieşi la iveală. Şi Ethan. El cum s-ar simţi? Şi Janet? Ea ce-ar gândi? îl privi. Şi tu.

El îi spuse adevărul gol-goluţ.

— Eu n-aş trece niciodată peste asta. Absolut niciodată.

Iar ea simţi că vorbea sincer. Iar asta, cumva, reuşi să-i spulbere groaza din interior, şi sentimentul că era singură.

— O, Joe, oriunde privesc, nu există nicio cale de scăpare, nu-i aşa?

— Poate că nici nu trebuie să existe.

Ştia că nu asta era ceea ce avea ea nevoie să audă din clipa când cuvintele îi părăsiră buzele.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că există un scop în toate astea! Să nu-mi spui că Dumnezeu a fost în spatele întregii poveşti, pentru că dacă a fost, o să-L urăsc pentru asta. O să-L urăsc la fel cum îl urăsc pe omul care m-a violat!

Îşi îngropă faţa în mâini.

Într-o bună zi, trebuia să înveţe să-şi ţină gura şi să nu se simtă nevoit, cum fuseseră prietenii lui Iov, să spună neapărat ceva.

Problema era că el era convins că Dumnezeu avea un scop în tot ce făcea, iar Dynah ştia asta. Experienţa vieţii îi spusese că Dumnezeu era aproape şi personal. El şi Ethan avuseseră discuţii frecvente pe această temă şi căzuseră de acord. Fusese uşor să accepte suveranitatea lui Dumnezeu atunci când totul fusese bine, când viaţa fusese un drum acoperit de roze. Dar era cu totul altceva să recunoască mâna lui Dumnezeu într-o dramă dureroasă ca aceasta.

Credinţa îi era încercată.

Şi oare credinţa ei era sugrumată cu totul?

— Vreau să scap, spuse Dynah, fără a-şi ridica faţa. O, Doamne, cum vreau să scap. Mă înţelegi oare, Joe?

— Da, înţeleg, spuse el posomorât, dar sinuciderea nu este soluţia.

— Şi restul? spuse ea nesigur, nefiind capabilă să spună *copilul.* Nu trebuia să-i spună pe nume. Pentru că el înţelese exact ce voia să spună.

— Ce ţi-a spus pastorul de la Community? întrebă el, încercând să câştige timp, încercând să înţeleagă între timp ce aştepta Domnul din partea lui să spună.

— Că e legal.

Joe strânse din dinţi, simţind cum începe să-i fiarbă sângele în vine. Ce mod frumos de a se eschiva alesese.

— Dar tu nu m-ai accepta dacă aş face-o, nu-i aşa?

— Sentimentele mele faţă de tine nu s-ar schimba.

Ea-şi ridică fruntea şi-l privi în ochi.

— Vrei să spui că ai fi de acord să fac avortul?

— Nu. Nu asta vreau să spun. Ea părea aşa de derutată, şi el nu ştia cum să fie mai explicit fără să-i spună totul. Dar nu putea face asta. Nu acum. Nu în situaţia de faţă.

— Vreau să te ajut, Dynah. În orice mod aş putea să te ajut. Spune-mi cum.

Gura ei se arcui tristă.

— Mi-aş dori să ştiu, Joe. Timpul nu poate fi dat înapoi. Lucrurile sunt cum sunt. Îşi întoarse privirea peste toată întinderea aceea, spre autostradă. Poate că Dumnezeu va fi îndurător şi voi pierde sarcina.

Joe nu spuse nimic la remarca ei, dar fu fericit că ea nu-i ceru să se roage pentru asta.

Dynah îi simţi dilema în care se afla. Ruşinată, îşi închise ochii. Nu voia să se mai gândească la asta. Nu voia să mai vorbească despre nimic. Totul era atât de încâlcit în sufletul ei.

— E frumos aici, nu-i aşa?

Asta era destul de inofensiv.

Joe simţi încordarea din ea, auto-controlul rigid pe care-l afişa ea. De dragul lui. Dar el s-ar fi simţit mult mai bine dacă ea ar fi răbufnit.

— Îmi aminteşte de valea Antelope. Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

— Nu arată la fel cu ce-i aici, dar îmi produce acelaşi sentiment. Dezolare. Iar când vine primăvara, pe unde te uiţi, numai culoare. Maci, cafeluţe, *indian paint brush*. Când eram mic, mama mă ducea pe mine, pe fratele meu şi pe surorile mele acolo în fiecare mai. M-am dus în fiecare an acolo, până când am împlinit treisprezece ani.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Am început să ies cu gaşca. Gura i se strânse, uscată. Nu mai era destul de *cool* să mă duc să văd florile care răsăreau primăvara.

Un vânt uşor se abătu deasupra lor, amintindu-le că iarna încă nu plecase chiar de tot. Era încă o oarecare asprime în atmosferă.

— Te-ai mai întors acolo? îl întrebă Dynah, continuând să privească peste întinderea uşor vălurită, acoperită cu iarbă uscată de peste iarnă. Doar mici smocuri de verde începeau să se ivească ici şi colo pe suprafaţa întunecată.

— A fost primul loc unde m-am dus după ce m-am botezat. Chiar am organizat un picnic acolo şi am invitat câţiva dintre foştii prieteni să vină cu mine.

— Şi au venit?

— Da, spuse el zâmbind, dar erau convinşi că mi-am pierdut minţile cu desăvârşire. Înnebunisem pentru Cristos.

Ea-şi întoarse capul spre el, zâmbind trist.

— Eşti în continuare aşa, nu?

— Osândit. Răscumpărat. Cu o misiune. Dar nu mai e cum a fost la început. Culmea aceea emoţionantă, sentimente înflăcărate. Este o strădanie, zi de zi, un efort de a duce fiecare pas la bun sfârşit. Este o încredere. Şi asta a fost cea mai grea parte pentru mine. Să-mi pun încrederea în Dumnezeu. Să umblu în credinţa că El ştie mai bine decât mine ce este bine pentru mine.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

Inima lui Joe se strânse când o privi în ochi. Nu intenţionase să o rănească. Se întinse şi îi atinse cu tandreţe o şuviţă din părul ei blond şi i-o aranjă după ureche.

— Domnul nu te-a părăsit, Dynah.

— Ştiu asta, Joe. Mâna Lui apasă greu peste mine.

Joe veni mai aproape de ea şi-şi puse braţul pe după umerii ei, trăgând-o aproape lângă sine. Consolată, se rezemă de el. Tăcerea dintre ei era plăcută, deloc dezolantă. Dynah îşi aminti acum modul în care arătase preria în septembrie, când ierburile înalte se uscaseră deja şi se unduiau precum valurile mării în vânt.

— Mi-e dor de ocean, spuse ea îngândurată. E singurul lucru peste care nu am reuşit niciodată să trec. Să nu pot vedea oceanul. Mi-e dor de mirosul mării şi de soarele ce încinge nisipul. Mi-e dor să privesc pescăruşii şi pelicanii făcând scufundări. Obişnuiam să mă plimb pe plajă ori de câte ori puteam. Mama şi cu tata adoră să se plimbe pe coastă, cel puţin odată pe an. Pe Highway 1. Când eram mică, îmi doream să fi locuit în Mendocino. Sau la Fort Bragg. E atât de frumos acolo, şi pădurile de sequoia din spate, şi oceanul ce se întinde cât vezi cu doi ochi, şi negura ce se rostogoleşte pe plajă ca o pătură cenuşie.

Vântul se iscă din nou şi ea se înfioră.

Joe observă.

— Ce-ai spune să mergem undeva să mâncăm ceva?

Peste încă o oră avea să apună soarele. Se ridică şi îi întinse mâna.

Dynah nu voia să se întoarcă. Cu siguranţă o aştepta Ethan. Ethan cu soluţiile şi pretenţiile lui. Ethan cu neprihănirea şi furia lui. Ethan cu dragostea lui condiţionată. Voia să rămână aici, în locul acesta retras şi tăcut şi să se gândească la alte lucruri, orice altceva numai nu la Ethan şi la aşteptările lui.

— Voi fi bine, Joe. Nu trebuie să mă păzeşti.

El se lăsă lângă ea şi îi ridică bărbia.

— Dacă vrei să rămâi, rămânem.

Ea-i luă mâna cu ambele mâini ale ei şi îl privi în ochi.

— Aş vrea să mai stau puţin aici, Joe, dar nu vreau să vorbesc.

— În regulă. Se îndreptă şi se îndepărtă puţin de ea. Se opri de cel mai înalt dintre platani şi-şi îndesă mâinile în buzunare. În mâna dreaptă ţinea recipientul cu medicamente. Ea avea nevoie să fie singură. Înţelegea prea bine asta. Dar nu avea nevoie de izolare.

Ea nu se clinti din loc până nu apuse soarele. Apoi se ridică, şi rămase privind orizontul care îşi schimba culoarea. Reuşi să lase deoparte situaţia şi toată tulburarea şi sorbi cu nesaţ toată frumusetea aceea. Nu dură însă suficient de mult. Nuanţele de oranj si de galben se diluară, topindu-se apoi în întunericul ce se lăsa cu repeziciune. Steaua polară îşi făcu apariţia ca un mic punct luminos pe cer. Joe veni lângă ea. Îi simţi mâna aranjându-i coada împletită peste umăr.

— Acum eşti gata?

— Cred că da. Nu putea rămâne aici pentru totdeauna. Trebuia să ne întoarcă şi să facă faţă la orice va fi să vină asupra ei.

Parcurseră împreună cărarea lungă înapoi. Joe o luă de mână când ajunseră la pârâu.

— Ai grijă, spuse el, ţinând-o ferm de mână. La ultimul pas o ridică şi o puse pe pământ sigur. Apoi ajunseră la parcare, iar ea se căută în buzunare după chei.

— O, nu.

— Sunt toate în maşina mea, spuse Joe, descuindu-şi maşina.

Ea roşi.

— Cred că nu mă gândeam…

El îi întinse poşeta.

— Le-am încuiat pentru siguranţă.

Ea ştia prea bine cum stăteau lucrurile. Ce s-ar fi făcut dacă nu ar fi ajuns? îl cuprinse în braţe, ţinându-l strâns pe după mijloc, cu obrazul lipit de pieptul lui.

— Mulţumesc, Joe.

El o ţinu aproape, ţinându-şi mâna pe capul ei. O simţi cum oftează prelung, înfiorându-se, apoi ea se desprinse de el.

Joe o urmă până ajunseră în NLC. El rămase şezând în maşina sa, cu motorul

pornit, şi o privi cum urcă pe treptele căminului, apoi intră în clădire. Aşteptă încă câteva minute, apoi se îndreptă spre apartamentul său. Ethan îi lăsase un mesaj pe robotul telefonului că rămăsese să dea o mână de ajutor la o întâlnire de tineri în Wheaton.

Joe scoase recipientul de pastile din buzunar, îl deschise şi vărsă tot conţinutul acestuia în chiuvetă. Deschise robinetul la maxim, şi acţionă comutatorul. Zgomotul gutural al tocătorului fu înlocuit imediat de un bâzâit constant, după care opri din nou dispozitivul şi aruncă recipientul gol în gunoiul de sub chiuvetă.

Se trânti într-un fotoliu uzat, îşi trecu degetele prin păr şi îşi ţinu capul în mâini.

— Iisuse, spuse el încetişor. Iisuse.



— Domnişoară Carey. Decanul Abernathy doreşte să vă vadă în biroul său cât puteţi de repede, spuse o voce plăcută, feminină.

Dynah ţinu receptorul strâns în mână.

— A spus despre ce este vorba?

— Îmi pare rău, dar nu a spus nimic. N-a spus decât că este ceva important. Aveţi puţin timp în dimineaţa aceasta?

O cuprinse un sentiment îngrozitor, premonitoriu. Notele ei scăzuseră în ultimele trei luni, şi ştia că era în joc bursa ei.

— Aş putea veni între zece şi unsprezece, dacă este în regulă.

— La ora zece are o şedinţă, dar nu va dura mult. De ce nu veniţi la biroul său la ora zece şi un sfert?

Nu mai reuşi să se concentreze deloc în timpul cursului de literatură engleză. Terminase de citit *Bleak Home* de Dickens, dar nu luase parte la discuţia despre personajele romanului sau despre intrigă.

Ce aveau să spună părinţii ei dacă pierdea bursa? Conta pe ea pentru a reuşi să-şi termine cu succes studiile. Nu se prea cădea să ceară ajutor financiar părinţilor ei după ce se căsătorea cu Ethan, iar ea şi Ethan nu puteau câştiga suficient pentru a plăti taxele şi toate celelalte cheltuieli.

— Domnişoară Carey, i se adresă profesorul când cursul luă sfârşit, iar studenţii începură să iasă din amfiteatru. În drum spre ieşire, fiecare dintre ei îşi luă foaia de examinare cu testul de jumătate de semestru de pe o masă aflată lângă uşă. Pot vorbi

câteva minute cu dumneata, te rog?

Cu inima grea, Dynah observă caietul albastru de eseuri în mâna lui şi ştiu că acesta conţinea examenul ei parţial. Încuviinţând din cap, privi repede la ceas în timp ce-şi aduna cărţile. Avea douăzeci de minute să ajungă la întâlnirea cu decanul Abernathy.

— Ia loc, spuse profesorul Provost, arătând cu capul spre o bancă din primul rând. În timp ce se aşeza, el luă un scaun, îl întoarse şi se aşeză înaintea ei. Îi întinse caietul fără o vorbă. Ea simţi cum tot sângele îi fuge din obraji când îşi privi nota de 4 încercuită pe prima pagină, apoi simţi cum se roşeşte ca focul de ruşine. Iar ochii începură să o usture.

— Îmi pare rău.

— Nu am nevoie de nicio scuză, domnişoară Carey. Dar doresc o explicaţie.

— Presupun că nu am învăţat suficient.

— Rezultatul acestui examen dovedeşte faptul că nu ai învăţat deloc.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou încetişor, cu capul plecat.

— Ai fost la cursul meu şi anul trecut. Îţi cunosc potenţialul. Eşti una din cele mai bune studente din câte am avut. Ai avut un 10 bine-meritat la cursul acesta. Apoi ai încetat să mai participi activ la curs.

Ea scutură din cap, cu gâtul strâns şi cu caietul în mâini. Nu vedea nimic în afară de cifră roşie, o dovadă răsunătoare a falimentului ei.

— Înţeleg că urmează să te căsătoreşti în august, domnişoară Carey, dar asta nu înseamnă că trebuie să dai cu piciorul la toată educaţia ta.

— Nu fac asta, domnule.

— Nu? Ei bine, am mai văzut scenariul acesta şi la alţii. Am o studentă strălucită, cu bursă şi un potenţial fantastic; întâlneşte omul viselor ei, se logodeşte, iar educaţia ei se duce pe apa sâmbetei. Nu am nimic împotriva căsătoriei, să ştiţi, sau împotriva faptului că o femeie îşi doreşte să devină soţie şi mamă. Dar sunt categoric împotriva irosirii. Dumnezeu v-a înzestrat cu nişte daruri, domnişoară Carey, nişte daruri speciale. Iar responsabilitatea ta este să faci tot ce poţi din asta.

— Voi încerca, domnule, spuse ea, simţind intens cât de dezamăgit era acesta de ea. Îmi voi da mai mult silinţele.

— Nu aştept să încerci, domnişoară Carey. Ci am pretenţia să izbuteşti. Ai tot restul semestrului la dispoziţie să-ţi corectezi această notă. Sper să nu mă dezamăgeşti. Se ridică şi trase scaunul înapoi la catedra sa. Eşti liberă.

Dynah se opri în pragul sălii de curs, cu stomacul strâns. Tremurând, se uită din nou la ceasul de la mână. Îşi aranjă geanta doldora de cărţi pe umăr, şi se îndreptă pe hol spre ieşirea din clădirea din cărămidă. Se opri între coloanele din marmură, privind spre poiană.

Întârziase cinci minute când ajunse la biroul decanului. El păru deranjat, în ciuda scuzelor ei.

— Ia loc, te rog, domnişoară Carey, spuse el, arătând spre un fotoliu din faţa biroului său masiv din mahon. Când îşi lăsă geanta cu cărţi jos şi luă loc pe scaunul indicat de acesta, el apăsă un buton de la un interfon şi îi transmise secretarei sale că nu dorea să fie deranjat. Dynah rămase aşteptând, iar inima îi bătea greu, prevestind ceva rău.

Decanul Abernathy luă loc şi se aplecă înainte, cu braţele pe birou, iar degetele îi erau strâns lipite între ele.

— E dificil, spuse el încruntat.

— Ştiu că notele mele au scăzut, domnule decan Abernathy. Sper ca asta să se schimbe de când mi-am schimbat locul de muncă. Acum am mai mult timp să învăţ.

— Nu te-am chemat aici pentru a discuta notele tale, domnişoară Carey, spuse el solemn, ci starea ta.

Ea îşi ridică fruntea, cu ochii mari.

— De curând mi-a fost adus la cunoştinţă – spuse el coborându-şi mâinile – că eşti însărcinată.

Ea simţi cum se roşeşte umilită.

— Cunosc circumstanţele, spuse el repede, ridicându-şi mâinile, încercând să spulbere orice stânjeneală care ar fi putut-o avea ea. Şi sunt profund îndurerat de aceasta. Cu toate acestea, trebuie să vedem cum procedăm cu posibilele implicaţii.

Implicaţii? îşi închise ochii, şi-şi plecă fruntea.

— Cine v-a spus?

— Ethan, spuse el mâhnit. Te asigur, nu mi-a oferit informaţia aceasta cu uşurinţă. La început nici n-a vrut să-mi spună, dar a fost nevoit să ia această decizie astăzi de dimineaţă, când ne-am întâlnit. Am observat o scădere a performanţelor sale şcolare şi am dorit să aflu ce se întâmplă. De când a intrat la NLC a fost şef de promoţie în anul său. Câţiva dintre membrii bordului nostru i-au urmărit evoluţia cu mare interes, la fel ca mine de altfel. Cred că Ethan va fi unul din cei mai mari predicatori ai şcolii noastre într-o

bună zi. Dacă nu va apărea nimic care să-i abată atenţia, va continua să se dezvolte armonios. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat cu concentrarea sa, a găsit tot felul de scuze. Dar asta nu îl caracterizează, şi nu am fost mulţumit. Am insistat. Oftă greu. Acum aproape că-mi pare rău că mi-a spus, pentru că mă pune într-o poziţie foarte neplăcută.

Ea-şi strânse mâinile cu putere; în cameră se făcu dintr-o dată frig şi parcă întreaga încăpere se umplu de umbre.

— E foarte supărat pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, spuse decanul Abernathy plin de compasiune. După cum sunt convins că eşti şi tu, Dynah. Şi eu, de asemenea, sunt în asentimentul vostru, te asigur de asta.

Ea-şi ridică fruntea, şi-l privi, încercând să intuiască ce avea să urmeze acum.

— Din nefericire, nu pot schimba regulile şcolii noastre, iar acestea sunt foarte clare. Orice tânără care este descoperită a fi însărcinată este exclusă imediat de la NLC. În această privinţă nu prea am multe de ales, în afară de situaţia în care doreşti să mă duc înaintea bordului şi să împărtăşesc tuturor detaliile a ceea ce ţi s-a întâmplat.

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu. Ai suferit destulă umilinţă.

— Deci să înţeleg că mă daţi afară? spuse ea încet, zdrobită de nedreptatea întregii situaţii.

— Eu nu i-aş spune chiar aşa, Dynah, dar nu vei putea rămâne aici decât dacă eşti de acord să expui în public ceea ce ţi s-a întâmplat. Iar dacă nu poţi face asta, sunt nevoit să te rog să părăseşti şcoala noastră. Chiar nu am de ales în această privinţă.

Ce spunea? Că trebuia să stea în faţa adunării generale a şcolii şi să le spună tuturor că fusese violată? Şi că atunci oamenii aveau să simtă o oarecare compasiune pentru starea ei.

Şi câţi dintre ei aveau să se simtă la fel ca Ethan, că de fapt copilul pe care-l purta în pântece era ceva dezgustător?

— Te rog, încearcă să înţelegi, continuă el cu blândeţe, aplecându-se din nou înainte. Dacă doar câţiva dintre cei mai apropiaţi prieteni ai tăi cunosc circumstanţele sarcinii tale, ce vor presupune toţi ceilalţi din campus? Că tu şi Ethan v-aţi culcat unul cu celălalt, iar NLC tolerează un astfel de lucru tocmai prin faptul că-ţi permite să rămâi în continuare studentă aici. Înţelegi care sunt problemele potenţiale? Tot felul de dificultăţi se pot naşte de aici. Nu dorim ca oamenii să perceapă mesajul greşit.

Nu, sigur că nu. Înţelegea. Aveau să fie stârniţi. Apoi aveau să comită şi ei acelaşi

păcat, şi totul avea să fie din vina ei.

— Dar cum rămâne cu Ethan? Şi lui i se va cere să plece? Asta l-ar distruge.

— Ethan nu are nicio vină pentru asta. Voi lucra cu el în următoarele două luni. Am un interes personal aparte în cariera lui, de vreme ce este student în anul doi, şi nu doresc să-i văd oportunităţile distruse de tragedia aceasta. A fost de acord să se întâlnească cu unul dintre consilierii noştri din campus de două ori pe săptămână, şi cred că asta îl va ajuta. Vom face totul să-l ajutăm să-şi readucă situaţia notelor la normal.

Nu asta îl întrebase, dar îi răspunsese la întrebări pe care nici nu se gândise să i le pună. Deosebirea o lovi greu. Ethan nu avea nicio vină pentru asta. Şi ea avea?

— Ethan doreşte să fac avort, domnule decan Abernathy, spuse ea înainte să se gândească, reacţionând drept urmare a faptului că era rănită şi dintr-un spirit al auto-conservării Ethan, cel ales, cel neprihănit şi neîntinat înaintea Domnului.

— Da, ştiu.

Când decanul Abernathy nu mai spuse nimic, Dynah îl privi atentă în faţă. Văzu ceva în expresia feţei lui care o umplu de confuzie.

— NLC nu permite avortul, spuse decanul Abernathy, alegându-şi cu mare atenţie cuvintele. Înţeleg de ce se simte Ethan în felul acesta, îmi imaginez că m-aş simţi la fel dacă aş fi în situaţia lui. Tu şi Ethan sunteţi amândoi cât se poate de conştienţi de poziţia noastră în această privinţă, cu toate că situaţiile dificile sunt doar arareori discutate.

El se lăsă pe spate, ca şi când ar fi încercat să se retragă cât mai departe cu putinţă de ea.

— Dar putem spera, totuşi. Uneori Dumnezeu şi natură sunt îndurători în aceste situaţii. Ezită, apoi continuă, privind-o drept în ochi. Dacă va fi să pierzi sarcina, nimeni nu va şti vreodată ce s-a întâmplat.

În caz că nu se hotăra Ethan să le spună la toţi” *îi veni dintr-o dată un gând în minte*.

— Şi atunci ar trebui să mă rog să pierd sarcina?

Se întrebă dacă decanul Abernathy îşi dădea seama de presiunile subtile la care o expunea. Dacă nu ar fi fost însărcinată, ar fi putut rămâne aici; dacă era însărcinată, trebuia să plece. Iar dacă ar fi venit la el să-l informeze că nu mai era însărcinată, el n-ar fi întrebat-o ce se întâmplase. Şi nimeni nu trebuia să ştie ce i se întâmplase.

— Dumnezeu ne cunoaşte dorinţele inimii.

Ea se încruntă, confuză şi îndurerată. Deci îi spunea că avortul era modul cel mai

uşor şi mai rezonabil de a rezolva lucrurile, dar dacă l-ar fi ales, el nu dorea să ştie nimic despre asta? Din clipa când nu mai era însărcinată, îşi putea continua studiile ca şi până atunci?

Ethan. Toată grija lui era concentrată asupra lui Ethan. Era îngrijorat de modul în care povestea aceasta avea să-i afecteze educaţia lui Ethan şi cariera lui Ethan, şi slujirea lui Ethan pentru Domnul. Tot ce conta era viitorul lui Ethan. Nu al ei.

Eu sunt neglijabilă.

Îşi plecă fruntea şi-şi strânse mâinile. Nu era dreaptă. Nu că ea n-ar fi conta deloc; doar că ea conta mai puţin. Ea nu avea darurile lui Ethan, daruri care puteau creşte împărăţia lui Dumnezeu şi care îi puteau aduce pe oameni la Dumnezeu. Ea nu era decât o fată obişnuită. Nimic special.

— Roagă-te aşa cum te îndeamnă inima, Dynah, spuse decanul Abernathy. Ea-i întâlni privirea şi citi compasiunea în ei, dar şi resemnare. Înţelese. El simţea că nu avea de ales. Trebuia să se gândească la ce era mai bine pentru majoritatea. Trebuia să se gândească la reputaţia NLC. Şi facă-Se voia lui Dumnezeu.

O mică platitudine care să-i ungă rănile. N-avea de unde să ştie cât de mult o rănea cu vorbele lui.

Când decanul Abernathy se ridică, Dynah ştiu că interviul se încheiase. Îşi luă geanta cu cărţi, şi se ridică la rândul ei. Se apropie de ea, cu toată atitudinea unui tată îngrijorat, dar îi simţi totodată mâna pe spate, care o îndrepta ferm spre ieşire.

— Anunţă-mă ce ai hotărât, spuse el, deschizându-i uşa. Te voi purta în rugăciunile mele zilnice.

— Mulţumesc, spuse ea, oferindu-i răspunsul cuvenit.

Deja ştia ce avea să facă.



Ethan o aştepta la bufetul studenţilor, cu o carte de teologie deschisă înainte, cu un pahar de unică folosinţă cu ceai de plante lângă caietul său de notiţe. Era atât de concentrat asupra studiilor sale, că nu o observă până nu se opri lângă masa lui. Ochii îi scăpărară, şi o uşoară roşeaţă îi cuprinse obrajii când se ridică şi trase un scaun pentru ea.

— Vrei ceai?

— Nu, mulţumesc.

— De ce nu-ţi laşi geanta cu cărţi jos?

— Nu stau mult. Sub marginea mesei, îşi învârtea inelul pe deget. De îndată ce reuşi să-l scoată, îl puse pe masă între ei.

Ethan rămase privindu-l apoi o privi pe ea.

— Ce faci?

— Desfac logodna noastră. Nu se aşteptase să vadă şocul sau privirea rănită din ochii lui, dar nici uşurarea care se amesteca printre acestea. Era la fel de confuz ca şi ea, dar ştia că făcea ce era cel mai bine pentru amândoi.

— Dynah, îmi pare rău că i-am spus decanului Abernathy. Eram supărat. Nu poţi încerca măcar să mă înţelegi şi să mă ierţi? Când mi-a spus ce era în joc, eu…

— Nu e ceva ce poţi ascunde la nesfârşit, Ethan, spuse ea, absolvindu-l din nou de toată vina.

Toţi îşi obţin dezlegarea de păcate, în afară de mine, Doamne.

Ethan acoperi inelul cu mâna şi-l vârî repede în buzunarul hainei sale, departe de privirile indiscrete.

— Îl voi păstra până când vei fi gata să-l primeşti înapoi.

— Nu-l voi mai primi.

— Nu putem rezolva cumva asta?

— Nu, nu putem, Ethan. Singurul mod în care lucrurile s-ar rezolva cumva ar fi dacă aş fi dispusă să fac ceea ce vrei să fac. Şi nu sunt.

Scutură din cap, privind în jos la mâinile ei goale acum. Gâtul i se strânse. Nu-l cunoscuse suficient de bine… sau poate că îl cunoscuse. Dar poate avusese pur şi simplu aşteptări prea mari din partea lui.

Dacă mai rămânea o clipă, nu facea decât să înrăutăţească totul plângând şi asta avea să-i facă pe toţi cei din jurul lor să se întrebe despre ce era vorba şi să îi bârfească şi lui să-i creeze astfel noi pricini de stânjeneală. Îşi trase geanta cu cărţi şi făcu un pas înapoi.

— Dynah, rămâi te rog. Vorbeşte cu mine.

Era prea târziu pentru vorbit.

— N-are niciun rost. Nimic nu se va schimba.

— Ce vei face?

— Mă duc acasă.

Un telefon dat decanului Abernathy şi câteva ceasuri pentru a-şi face bagajele era tot ce fu necesar pentru a sfârşi definitiv viaţa ei de la NLC. Ştia că ar fi trebuit să-l sune pe Joe şi să-şi ia rămas bun, dar alese calea mai simplă şi-i scrise un bilet. Îl puse într-un plic şi-i puse un timbru. Avea să-l lase în cutia poştală la plecare.

— Dacă sună mama, să nu-i spui nimic. O să ajung acasă într-o săptămână, şi până atunci vor şti totul. Promiţi?

— Promit, spuse Janet mohorâtă. Eşti sigură că faci ce trebuie? N-ai putea să te gândeşti să…

— Nu.

— Ar fi mult mai uşor dacă ai…

— Nu, n-ar fi. Jan, chiar dacă aş face avort, asta nu va schimba sentimentele mele cu nimic. Ethan şi cu mine am încheiat socotelile.

— Te iubeşte, Dynah. Ştiu că te iubeşte. Se va rezolva cumva. Sigur.

Cu ce preţ?

— Şi eu îl iubesc, dar nu e suficient. Pur şi simplu nu e.

— De ce?

— Pentru că eu nu mai pot avea încredere-în el. Iar atunci când nu mai poţi avea încredere în cineva, nu poţi zidi niciun fel de relaţie de durată eu el.

La fel si cu Dumnezeu, gândi ea. Nici în El nu mai avea încredere.

Îşi închise valiza, o încuie, o ridică de pe pat şi o puse pe podea.

— Trebuie să plec. La lăsatul serii voia să fie cât se putea de departe de NLC.

O, Doamne, ce vor spune părinţii mei când vor auzi? Ce le voi spune?

Avea să aibă suficient timp de gândire pe lungul drum spre casă până în California.



— Cum adică, a plecat? spuse Joe, venindu-i să-l zgâlţâie pe Ethan până îl trezea din letargia lui egocentrică. Unde a plecat?

— Acasă. Auzi, lasă-mă în pace, bine? Sunt destul de supărat şi aşa, fără să mai sari şi tu la mine. Şi mai avea de pregătit şi o prezentare, cea mai importantă prezentare a anului. Nu-şi putea permite să piardă vremea cu obsesii legate de Dynah şi de problemele ei.

— Şi cu şcoala? Mai sunt câteva săptămânii până la vacanţa de primăvară. Nu poate pleca…

— A plecat de tot.

— De tot? Joe văzu cum obrajii lui Ethan se colorează încet. Cu ochii uşor mijiţi, se încruntă. De ce?

— Păi de unde să ştiu eu de ce?

— Hai că ceva tot ştii tu! Joe simţi cum îl cuprinde furia. Ce a determinat-o să plece? Sau mai bine să întreb cine?

Ethan se întoarse furios spre el.

— Nu te uita la mine! Nimic n-a determinat-o pe Dynah să facă nimic. N-a vrut să plece urechea la raţiune. N-a vrut să asculte de nimeni. A hotărât asta de una singură, aşa cum a luat alte câteva decizii în tot acest timp. Mi-a dat inelul înapoi. Ştiai asta? Mi l-a aruncat pe masă la uniunea studenţilor, de faţă cu toţi ceilalţi, ca şi când n-ar fi avut nicio valoare pentru ea. Am sunat-o azi de dimineaţă, iar Janet mi-a spus că a plecat. Ieri! Şi-a făcut bagajele şi s-a făcut nevăzută! Uite atât de mult îi pasă ei.

Joe simţi cum i se fac mâinile pumni. Licărul lacrimilor din ochii lui Ethan fu singurul lucru care-l opri să nu se năpustească asupra lui şi să-l bată măr chiar acolo, în bucătăria apartamentului.

Ieşi val vârtej din apartament, se duse cu maşina până la cămin şi o sună pe Janet din hol. Umblând de colo-colo, îşi trecea iar şi iar mâinile prin păr. Trebuia să-l tundă curând. NLC avea reguli care interziceau ca părul să atingă gulerul cămăşii. NLC avea reguli pentru toate. Se încruntă, întrebându-se dacă nu cumva tocmai regulile de aici aveau legătură cu ceea ce se întâmplase. Imposibil! Nu puteau fi atât de lipsiţi de inimă. Nu când ştiau toată povestea. Văzu uşile liftului deschizându-se şi pe Janet ieşind din el.

— Ce s-a întâmplat?

— Decanul Abernathy a stat de vorbă cu ea.

— Minunat. Şi ce i-a spus? Că notele au început să-i scadă şi că i-i în joc bursa?

— Nu. Era îngrijorat de performanţa lui Ethan. Din nefericire, în timpul interviului de ieri, Ethan i-a spus decanului Abernathy că Dynah e însărcinată.

— Şi i-a spus şi care au fost circumstanţele?

— Da, dar asta n-a prea contat.

— Cum adică n-a prea contat?

Ea-i povesti tot restul.

Joe rămase încremenit o clipă, simţind cum îi fierbe sângele în vine, iar inima îi bubuie în piept. Erau fără suflet.

— Am încercat să o conving să nu plece, Joe, dar era hotărâtă.

— Cât de supărată era? Avea de gând să se oprească undeva pe autostradă şi să-şi cumpere iarăşi pastile?

— Părea în regulă. Şi-a strâns majoritatea lucrurilor în cutii şi le-a pus etichete. Iar eu i le voi trimite prin poştă într-o săptămâna. Probabil că se gândea că va ajunge acasă odată cu ele.

— Pe ce rută s-a dus?

— O, Joe, n-ai nicio şansă să o prinzi din urmă. Nu fi fără minte. Şi-apoi, nici n-a spus nimic. L-80, presupun. Şi sper că reuşeşte să ajungă până acasă cu rabla aia a ei. Probabil că până acum a traversat jumătate din Nebraska deja.

— Sună-mă în clipa când ai veşti de la ea. Traversă în viteză holul şi lovi mânerele uşilor din sticlă cu podul palmelor, deschizându-le larg înainte. Coborî treptele şi apoi traversă campusul. Oamenii se dădeau la o parte din calea lui, privindu-l cum se îndepărtează.

Urcă treptele clădirii unde se aflau birourile, deschise uşa şi porni pe hol spre birourile decanului.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Doresc să-l văd pe decanul Abernathy.

— Aveţi programare?

— Nu. Anunţaţi-l. Joe Guilierno. Spuneţi-i că e important.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea cu sprâncenele arcuite. Dar sunteţi de-a dreptul neruşinat.

— Lasă. O să-i spun chiar eu.

Îi ocoli biroul şi se îndreptă spre intrarea în biroul decanului.

— Aşteptaţi o clipă! spuse ea, ridicându-se în picioare. Nu puteţi intra acolo!

Joe smuci uşa, o deschise şi năvăli în biroul decanului.

Decanul Abernathy şedea în spatele biroului său, cu un teanc de hârtii în faţa sa. Surprins, îşi ridică privirea, deranjat de întrerupere. Avea o întâlnire de consiliu în seara aceasta şi dorea să treacă în revistă cererea sa pentru mai multe fonduri pentru departamentul de sociologie. Şi urma să aibă loc şi o discuţie despre un nou curs de psihologie.

— Ce se întâmplă aici?

— Îmi pare rău, domnule decan – spuse secretara fâstâcită. Nu vrea să asculte. Pur şi simplu…

— Dynah, spuse Joe. Dynah Carey.

Decanul Abernathy simţi cum i se face inima mică. Îşi scoase ochelarii şi se ridică în picioare.

— E în regulă, doamnă Halverson. Puteţi pleca. Şi vă rog să închideţi uşile în urma dumneavoastră. Îşi lăsă ochelarii pe masă şi îl privi obosit pe Joe. Ştiu că eşti prieten cu Ethan.

— Şi Dynah e prietena mea.

— Toate bune şi frumoase, spuse decanul, ridicându-şi mâna, în speranţa de a reduce la tăcere torentul pe care era convins că Joe Guilierno dorea să-l reverse din pieptul său. Italienii ăştia pătimaşi. Dar nu am nicio intenţie să discut cazul lui Dynah Carey cu dumneata sau cu altcineva.

— Prea bine. Voi încerca să reconstruiesc ce s-a întâmplat aici alaltăieri, iar dumneata îmi vei confirma dacă am dreptate sau nu. Sper pentru Numele lui Dumnezeu să mă înşel.

— Am spus…

— L-aţi chemat pe Ethan pentru că eraţi îngrijorat pentru lipsa lui de concentrare de care dă dovadă în ultimele câteva luni. Da? El v-a spus că Dynah a fost violată. Apoi şi-a vărsat tot oful şi v-a spus că e însărcinată.

— Ei, ia vezi acum…

— Deci dumneavoastră aţi convocat-o aici şi aţi informat-o de toate regulile şi reglementările de la NLC legate de sarcinile care apar la fetele necăsătorite. Aşa e?

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul acesta?

— Iar ea trebuia să iasă în public şi să salveze reputaţia lui Ethan şi reputaţia ei. Nu-i aşa? Sigur, dacă era prea ruşinată şi traumatizată să facă asta, ei bine, trebuia să plece.

Faţa decanului Abernathy era roşie ca focul.

— Ajunge, domnule Guilierno.

— Şi-n plus, continuă Joe, înfuriat la culme, chiar dacă adevărul ieşea la iveală, întotdeauna există o şansă ca unii studenţi să creadă că ea şi Ethan au inventat nu ştiu ce poveste care să le acopere păcatul.

— Ieşi afară!

— Ipocrit ce sunteţi, fariseu…

— Dacă continui cu atitudinea aceasta, va trebui să iau măsuri disciplinare în cazul dumitale!

— Prea bine! Aşa să faceţi! Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să apar înaintea consiliului director şi să le spun tuturor ce s-a petrecut aici. Mă întreb dacă şi cei de acolo vă împărtăşesc concepţia îngustă şi ipocrită de a aborda această situaţie.

— Ieşi afară din biroul meu! Acum!

— Voi ieşi afară din biroul dumneavoastră. Chiar şi din campusul dumneavoastră! Dar mai întâi, vreau să ştiu ce aţi făcut. Se apropie de marginea biroului şi îşi îndreptă arătătorul spre el. Aţi lepădat-o.

— Ce tot spui? N-am făcut aşa ceva.

— Nu? Ei bine, ia gândiţi-vă puţin. De fapt, gândiţi-vă mai bine, domnule decan Abernathy. Dumnezeu v-a oferit oportunitatea perfectă să-i arătaţi compasiune lui Dynah, şi dumneavoastră ce aţi facut? Aţi înlăturat-o din lumea asta frumoasă şi desăvârşită pe care v-aţi creat-o aici şi aţi aruncat-o la gunoi.

Ochii decanului Abernathy scăpărară, iar la faţă pălise.

Joe văzu că vorbele sale îşi făceau încet efectul.

— Mda, spuse el, întristat, asta aţi făcut, dumneavoastră şi mulţi alţi oameni care ar trebui să fie mai buni de atât. Se întoarse şi se îndreptă spre ieşire. Dar se opri, şi privi înapoi. Scopul NLC este de a pregăti bărbaţi şi femei evlavioşi care să poată duce lumina lui Cristos în fiecare domeniu al vieţii. Nu-i aşa?

— Aşa e.

— Ei bine, spuneţi-mi şi mie domnule decan, cum putem face asta. Spuneţi-mi cum, Doamne iartă-mă, putem îndrăzni să ducem mântuirea într-o lume care moare când suntem atât de ocupaţi să ne omorâm toţi răniţii din poporul nostru.

Ieşi din birou, trântind uşa după sine.

Ieşind din clădire, *Joe se întrebă cum o putea ajuta pe Dynah acum*. *Nu ştia unde era*, şi *chiar dacă ar fi ştiut*, *nu reuşea să ajungă suficient de repede la ea*. *Undeva în centrul Nebraskăi*. Iisuse, Dumnezeule, Te rog priveşte Tu asupra ei. Înconjoar-o cu îngerii Tăi. Păstreaz-o în siguranţă. Dă-i pacea Ta în mijlocul acestei încercări. Nu o lăsa să-şi piardă speranţa. *Îşi închise ochii*, *năpădit de tristeţe*. Nu ne lăsa nici pe *noi* să ne pierdem speranţa, Doamne. Indiferent cât de deznădăjduiţi ne-am simţi.

Janet sună în fiecare seară imediat după ce vorbea cu Dynah.

— A ajuns în Grand Island, în Nebaska.

— E în Cheyenne, Wyoming.

— Stă într-un motel micuţ în Salt Lake City, Joe. Am auzit gălăgie prin pereţii ei.

— E în Wells, Nevada. Suna de la un telefon cu fise dintr-o parcare de camioane de lângă drum.

Joe continua să se roage. Doamne, Te rog ai grijă de maşina ei, să funcţioneze. Tată, nu o lăsa să rămână în pană pe undeva prin deşert. Iisuse, ajut-o să-Ţi simtă prezenţa. Ţine-o în siguranţă.

— E în Reno. Părea foarte obosită, Joe. A spus că probabil pe mâine după-amiază ar trebui să ajungă acasă. A promis să sune de îndată ce ajunge acasă.

— Anunţă-mă de îndată de afli ceva.

Janet făcu o pauză.

— Cum se descurcă Ethan?

Joe se uită la perete, posac.

— A luat un zece răsunător cu prezentarea lui.

Dynah opri în faţa casei de pe Ocean Avenue la ora două a doua zi, după-amiază. Nu reuşise să doarmă în noaptea trecută şi plecase din Reno la ora şapte. Se oprise de două ori, o dată pentru a alimenta în Sacramento şi a doua oară pentru a mânca ceva la Danny`s în Vacaville.

Epuizată, deschise portiera din faţă şi intră în casă. Părinţii ei erau doar arareori acasă la această oră din zi. Tatăl ei probabil era la biroul lui din centru la lucru, iar mama ei la cumpărături, făcând ordine prin dulapurile de la biserică sau în vizită la unul din membrii bisericii, imobilizaţi acasă din cauza vârstei sau a bolii.

— Acum că nu mai eşti acasă, nu are rost să stau pe-acasă fără să fac nimic, îi spusese ultima dată când venise acasă.

Îşi lăsă valizele din mână, Dynah luă telefonul şi formă un număr. Numără ţârâiturile de la celălalt capăt al firului. Unu, doi, trei, patru. Intră robotul. „Bună! Sunt Janet. Îmi pare rău, dar în clipa aceasta nu pot veni la telefon. Vă rog să-mi lăsaţi un mesaj şi numărul dumneavoastră de telefon după ce veţi auzi semnalul sonor şi vă voi suna de îndată ce pot. La revedere!”

— Sunt acasă, Jan. Totul e în regulă. Mulţumesc.

Puse receptorul înapoi în furcă şi îşi luă valizele şi se îndreptă spre scări.

Camera ei era exact aşa cum o lăsase. Patul de două persoane era acoperit cu o cuvertură cu floarea soarelui şi perne alb cu galben cu dantelă pe margini. Perdeluţe dantelate acopereau geamurile. O etajeră înaltă şi albă era ticsită de o grădină zoologică de animale de pluş, pe care le colectase încă de când fusese mică de tot, iar mai sus etajerele erau pline de cărţi clasice pentru copii şi figurine *Precious Moments* pe care i le oferise mama şi tatăl ei la fiecare zi de naştere şi la fiecare Crăciun. O fotografie cu ea şi Ethan când fuseseră pe malul lacului Michigan stătea pe măsuţa ei de toaletă albă – un model francez, provensal. Poză o făcuseră în ziua după ce o ceruse în căsătorie. Joe le făcuse poza. Probabil că el le trimisese o variantă mărită a pozei aceleia părinţilor ei.

Îşi lăsă valizele din mâini, luă fotografia cu ramă bogat ornamentată din bronz şi-l privi pe Ethan. Zâmbea, cu braţul pe după umerii ei, părând mândru şi încrezător, şi fericit. Toată relaţia lor i se petrecu prin faţa ochilor că o rolă de film derulată cu viteză mare. Bărbatul viselor ei. Cavalerul ei în armură strălucitoare. Amintindu-şi felul în care arătase Ethan ultima oară când îl văzuse, îşi închise ochii. Îi citise durerea şi furia din priviri în acel moment în care îl luase pe nepregătite. Şi mai văzuse ceva, un amănunt care-i sfâşiase inima. Uşurare.

O, Doamne, Dumnezeule, ce mi-ai făcut? *AM ZDROBIT CA SĂ POT VINDECA*.

Chiar poţi fi atât de crud şi de capricios? Răneşti şi apoi tot Tu vindeci? Pentru ce? De ce?

Îşi deschise ochii şi rămase privind faţa zâmbitoare a lui Ethan, mâna cu care o ţinea ferm pe după umeri, de parcă ea ar fi fost un soi de trofeu pe care-l câştigase. Ca şi când Dumnezeu ar fi luat-o în râs.

— Şi eu care credeam că mă iubeşti. Ce glumă bună!

Întoarse fotografia, scoase clemele metalice şi o deschise. Scoase fotografia din interiorul ramei şi aruncă rama goală pe pat. Întoarse fotografia, îl privi pe Ethan în timp ce rupse imaginea în două, apoi în patru, şi în opt, în timp ce se îndrepta spre baia ei. Ridică capacul toaletei, aruncă bucăţile de hârtie în apă şi trase apa.

Expiră încet, ca şi când şi-ar fi ţinut respiraţia de luni de zile. Se terminase, era gata. Putea trece cuvântul finiş sub acea secţiune a vieţii ei.

Iar acum, urma restul.

Dynah se întoarse în dormitorul ei şi începu să-şi despacheteze valizele.

4

Hanah Carey avea nişte senzaţii ciudate de luni de zile, legatura cu fiica ei. Din ianuarie incoace se rugase fără încetare pentru Dynah. Începuse dintr-o roapte când se trezise la miezul nopţii. Nu visase, sau dacă da, atunci nu-si mai amintea despre ce fusese vorba. Tot ce ştia era ca ceva se întâmplase, ceva îngrozitor. O sunase chiar a doua zi pe Dynah, dar Janet o asigurase că totul era în regulă, iar Dynah era bine. Cele câteva conversaţii pe care le avusese cu fiica ei în ultimele luni o convinseseră ca niciuna din acestea două nu erau adevărate.

Acum ştiu că premoniţiile ei erau fondate în ceva cât se poate de concret. Maşina mică a lui Dynah – o Toyota albastră cu un abţibild cu NLC pe geamul din spate – era parcată în faţa casei, şi era mult prea devreme pentru vacanţa de primăvară.

— Dynah? strigă Hannah în momentul când intră în bucătărie din garaj. Îşi aruncă geantă pe tejghea, şi trecu pe sub arcadă în sufragerie. Dynah!

— Mamă!

Ridicându-şi privirea, Hannah o zări pe fiica ei alergând pe coridorul de la etaj, şi apoi coborând scările.

— O, copila mea, spuse ea, cuprinsă de bucurie să o vadă. Râzând, îşi deschise braţele iar Dynah se năpusti la pieptul ei cum făcuse *întotdeauna când era mică*. Mulţumesc Doamne! *O*, mulţumescu-ti Ţie, Doamne.

— O, mamă, spuse Dynah şi se agăţă de mama ei la fel cum făcea când era micuţă şi era rănită. A trebuit să vin acasă. Trebuia. Mi-a fost atât de dor de tine şi de tata.

— Şi nouă ne-a fost dor de tine, spuse Hannah, plângând fericită, aranjându-i părul blond pe spate. Îi fusese mai dor de ea decât ar fi putut sau ar fi trebuit să-i spună. Cel mai greu lucru pe care fusese nevoită să-l facă vreodată fusese să-i dea drumul lui Dynah să plece. Ziua aceea când ea şi Douglas o însoţiseră pe fiica lor la avionul spre

Chicago, fusese aproape insuportabilă.

— Ai încredinţat-o Domnului încă înainte să se fi născut, Hannah, îi spusese Douglas când nu se mai putuse opri din plâns tot drumul spre casă de la aeroport. Nu crezi că poţi avea încredere că Dumnezeu va avea grijă de ea acum că este deja o tânără femeie?

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, scumpo. Se trase puţin înapoi, încercând să citească ceva pe faţa ei. Ai venit acasă cu o săptămână mai devreme decât am fi crezut. Şi încă cu maşina. Urma să îţi trimitem banii să poţi veni cu avionul.

— Putem să ne aşezăm puţin, mamă?

Şi iarăşi, sentimentul acela de care nu reuşise să scape. O groază teribilă o cuprinse pe Hannah.

— Ai mâncat? Vino în bucătărie, să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

— Nu mi-e prea foame.

— Atunci nişte lapte Am făcut ieri fursecuri.

Cu ciocolată. Preferatele lui Dynah. Fusese un soi de terapie să le facă. Era un mod de a-şi omorî timpul în timp ce aştepta ca Dynah să vină acasă. Şi uite că acum era acasă, şi îngrijorarea o devora cu totul. Ba se înteţea tot mai mult.

Dynah râse fără poftă.

— Bine, spuse ea, cu toate că Hannah simţi că o făcea mai degrabă pentru a o mulţumi pe mama ei decât că şi-ar fi dorit să pună ceva în gură.

Hannah scoase şase fursecuri din ursul mare de porţelan şi le aranjă pe o farfurie frumoasă din porţelan. Turnă lapte într-un pahar mare şi le aduse pe amândouă pe măsuţa din bucătărie, cu vedere spre drum.

— E aşa de bine să te ştiu iarăşi acasă, spuse ea, întorcându-se la bufet pentru a lua cutia cu cafea aromată. Umplu o ceaşcă cu apă şi o puse în cuptorul cu microunde, fixând timpul necesar şi apoi pornind cuptorul. Privi înapoi şi o văzu pe Dynah jucându-se cu unul dintre fursecuri. Număram zilele, spuse ea, observând cearcănele întunecate de sub ochii albaştri ai lui Dynah şi paloarea pielii ei. Părul îi era fară viaţă, ca şi când nu şi l-ar fi spălat de zile întregi. Chiar şi faţa parcă era mai subţire, cu linii fine de încordare în jurul gurii.

O, Doamne, ce s-a întâmplat cu copilaşul meu?

— Tati e în Los Angeles până mâine seară, continuă Hannah, punând cafeaua instant cu linguriţa în apa aburindă. Acum se duce cam o dată pe lună până acolo. Îşi

aduse cafeaua la măsuţă şi se aşeză împreună cu fiica ei. În timp ce Hannah o urmărea pe Dynah mâncând unul din fursecuri, observă încă un lucru.

Cu inima grea, îşi cuprinse ceaşca cu amândouă mâinile, străduindu-se să îşi păstreze calmul. Buza inferioară a fiicei ei tremura uşor, şi Hannah se trezi luptându-se să nu o năpădească plânsul de compasiune.

— Poţi să vorbeşti cu mine, scumpo. Poţi să-mi spui orice.

— E atât de greu.

Viaţa era grea. Aspră. Uneori îţi frângea inima. Îşi dădea seama cât de rănită era fiica ei, şi deja începuse să creeze tot felul de scenarii în minte. *Iisuse, si eu care credeam că totul merge atât de bine. Credeam că toată viaţa ei este frumos aranjată ca un frumos mozaic, slăvindu-Te pe Tine.*

— E vorba despre Ethan, nu-i aşa?

— Parţial.

Dynah îşi trase nasul.

Hannah îşi scoase un şerveţel din mâneca sveterului. Îşi făcuse obiceiul de a ascunde mereu câte una într-un buzunar sau în mânecă sau la cureaua din talie încă de când Dynah fusese mică de tot. Douglas o tachina întotdeauna pentru asta. Dar era aşa de greu să se dezobişnuiască de vechile obiceiuri.

— Mulţumesc, murmură Dynah, zâmbind stânjenită şi suflându-şi încetişor nasul. Logodnă a fost desfăcută, mamă.

— Mi-am dat seama de asta, spuse Hannah cu blândeţe. Inelul a dispărut.

— I l-am dat înapoi.

Slavă Domnului că nu fusese invers. Se rugase ca fiica ei să nu se simtă niciodată respinsă în felul acesta.

— Probabil că ai avut motive întemeiate.

Să fi fost oare vorba despre o altă fată? Sau de vină fusese ambiţia lui fără margini? Douglas observase acest lucru când se întâlniseră cu Ethan.

— E înflăcărat, bun, dar uneori genul acesta de înflăcărare poate arde o biserică din temelii.

— Nu, mamă. Doar că… doar că nu am mai putut avea încredere în el.

Ceva se încordă în inima lui Hannah.

— A încercat să-ţi facă ceva?

Dynah îşi ridică privirile.

— Nu, mamă.

Hannah ştia că devenea insistentă, şi-şi plecă fruntea, privind în cafeaua neagră.

— Iartă-mă. Sigur că n-ar face aşa ceva.

Întrebările se învălmăşeau în mintea ei, una peste cealaltă, şi reuşiră nu doar să o tulbure, ci să o şi înfurie pe deasupra. Nu pe Dynah. Cu siguranţă Ethan îi făcuse ceva fiicei ei. Dynah fusese îndrăgostită până peste cap de el vara trecută. De ce ajunsese să rupă logodna?

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta.

Hannah se întinse peste măsuţa cea mică şi o luă pe fiica ei de mână, simţind cum i se încolăci frica în pântec.

— Scumpa mea, te iubesc. Nimic din ce mi-ai spune nu va schimba asta. Absolut nimic.

Mâna lui Dynah se agăţă de mâna mamei ei, ţinându-se de ea ca de un colac de salvare.

— S-a întâmplat în ianuarie, începu ea încetişor. Tocmai ieşisem din tură la Stan ton Manor House. Maşina mi-era la mecanic, aşa că m-am dus pe jos până la staţia de autobuz. Atunci a oprit o maşină lângă mine, o maşină albă cu număr de Massachusetts…

Hannah ascultă, iar inima îi bătea tot mai repede pe măsură ce Dynah îi împărtăşea cele întâmplate. Se trezi cu ochii plini de lacrimi, care mai apoi începură să i se prelingă pe obraji. O, *Doamne*, *Tu unde ai fost*? *Unde erai Tu când s-au întâmplat toate astea*? Degetele lui Dynah continuau să o strângă de parcă s-ar fi temut că mama ei ar fi putut pleca de la ea. Atunci când Dynah termină să-i povestească despre supliciul consultaţiei de la spital şi de interviul de la poliţie, se opri.

Hannah o simţi cum tremură de tare.

— Te iubesc, spuse ea încetişor Te iubesc atât de mult îmi pare rău că ti s-a întâmplat aşa ceva.

Dynah îşi ridică privirea la faţa schimonosită de plâns a mamei ei, îi văzu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi îi citi compasiunea din priviri. Şi îi fu mai uşor să continue.

— Eu şi Ethan am început să avem probleme. El nu m-a mai văzut ca înainte, mamă. Cel puţin nu pentru o perioadă de timp. Joe l-a ajutat mult. I-a tot vorbit de sentimentele lui, şi apoi a vorbit şi cu mine.

— Joe?

— Joe Guilierno. Colegul de cameră al lui Ethan. E din Los Angeles. E în ultimul an. E exact opusul lui Ethan în toate privinţele. Are părul şi ochii negri, şi un trecut încărcat. S-a întors la Domnul la sfârşitul adolescenţei. A spus că cineva l-a târât la Victory Outreach, şi de atunci n-a mai fost niciodată acelaşi. Dacă n-ar fi fost Joe, eu aş fi…

Scutură din cap, amintindu-şi cât de aproape fusese să înghită pastilele acelea.

Hannah se întrebă dacă Joe era motivul din care Dynah rupsese logodna cu Ethan.

— Dar Joe nu a putut rezolva totul. Dynah expiră prelung. Sunt însărcinată, mamă.

— O, Dumnezeule. Hannah îşi închise ochii strâns, primind din plin lovitură grea a vorbelor ei. O, nu…

— Ethan a fost chemat în biroul decanului pentru că rezultatele lui la învăţătură au început să scadă vertiginos. Era atât de stresat de problema mea şi de ceea ce urma să fac în privinţa sarcinii. I-a spus decanului, aşa că decanul m-a chemat la el. Şi m-a pus să aleg. Dar n-am avut ce alege, mamă. Pur şi simplu n-am putut. Am înţeles prea bine care era poziţia lui. L-am înţeles şi pe Ethan, dar asta nu m-a ajutat prea mult. I-am dat inelul înapoi lui Ethan imediat după ce am vorbit cu decanul şi după aceea am renunţat definitiv la şcoală.

— Ai renunţat la şcoală?

Hannah văzu în ochii ei preţul pe care-l avusese de plătit Dynah. Încă un vis spulberat.

— Am fost nevoită, mamă. Nu mai puteam rămâne acolo.

— Scumpo, dar în ziua de azi nu se mai omoară oamenii cu pietre.

— O, ba da, şi încă cum.

Doar că nu-l mai *omorau* pe cel judecat. Îl lăsau baltă, zdrobit şi tot numai răni.

Hannah strânse amândouă mâinile fiicei ei.

— O să trecem şi prin asta, scumpo. Tata şi cu mine te iubim foarte, foarte mult. O să te ajutăm.

Dynah începu să plângă, hohotind cu sughiţuri de uşurare. Auzi scaunul mamei ei tras înapoi şi apoi simţi braţele puternice ale mamei ei în jurul ei. Mama ei plânse împreună cu ea, ţinând-o, mângâind-o, şi spunându-i iar şi iar că totul avea să fie bine. Totul avea să fie bine. Acum era acasă. Era în siguranţă. Aveau să aibă grijă de ea.

Zilele lungi ale călătoriei îşi spuseră dintr-o dată cuvântul. Stresul care o ţinuse încordată de atât de multe zile se risipi în căldura îmbrăţişării mamei ei. Se lăsă în braţele ei, agăţându-se de ea, recunoscătoare că-şi putuse lăsa povara de pe umeri,

recunoscătoare că mama ei era dispusă să o poarte împreună cu ea.

— Eşti epuizată, spuse Hannah după multă vreme. Haide, scumpo. Haide să faci un duş fierbinte. O să-ţi pregătesc ceva de mâncare. După aceea, te duci la culcare şi vei dormi cât vei pofti.

După toate astea, Hannah îi linişti bătăile nebune ale inimii ei, îi potoli urletul din suflet, îi amelioră durerea înfiorătoare care ameninţa să erupă precum un vulcan şi să-şi reverse lava fierbinte, distrugând totul în cale.

Când Dynah era cuibărită în siguranţă în pat şi adormise, Hannah Carey se duse în camera ei şi îngenunche.

O, Doamne. O, Doamne în ceruri, de ce mă urăşti aşa? Chiar nu vrei să uiţi niciodată ce am facut?

Plânse. Pentru sine. Pentru propriul copil al ispăşirii, cel care dormea mai încolo, la capătul holului.

* * *

— A ajuns, Joe. Am primit un mesaj pe robotul telefonului meu. A ajuns acasă la unu jumătate la amiază.

Mulţumesc, Iisuse!

— Cum părea?

— Obosită.

Zâmbind, Joe se lăsă pe spate în fotoliul său mare şi uzat pe care-l cumpărase la un magazin de mobilă la mâna a doua şi îşi cuibări telefonul portabil între ureche şi umăr.

— Măi, deja mă simt mai bine.

— Şi eu. Mi-am făcut îngrozitor de multe griji pentru ea. Cum e Ethan?

— Se descurcă. Cred că a început în sfârşit să înţeleagă ce s-a întâmplat cu adevărat plângea aseară când şi-a băut berea.

— N-am ştiut că bea.

— Bere fără alcool. Janet râse.

— Crezi că o să o sune? Joe îşi lăsă capul pe spate.

— Cred că da.

— Ai un pix şi hârtie? Îţi dau numărul ei, în caz că are Ethan nevoie de el.

Joe se ridică şi se duse la biroul său. Scotoci prin jur, găsi un pix Bic şi un sul de

hârtie.

— Spune.

Ea-i citi numărul de telefon al familiei Carey şi îl puse să i-l repete.

— E corect. Din prima. Joe, ai fi o secretară a-ntâia. Ea râse şi adăugă repede: Salut-o din partea mea când vorbeşti cu ea, bine, Joe? Spune-i că şi eu o iubesc.

— Şmechero. O sun peste câteva zile, după ce apucă să se odihnească şi să se acomodeze acasă.

— Adică după ce o sună Ethan, nu?

— Parcă aveai un curs după-masă, spuse el, zâmbind trist. Ar cam trebui să pleci. Încheie convorbirea şi lăsă receptorul portabil să-i cadă pe birou.

Joe scrise numărul de telefon pe o bucată curată de hârtie şi o notă – „Dynah a ajuns cu bine acasă. A ajuns azi pe la 1:30 p.m." îl prinse pe uşa frigiderului cu un magnet.

În timp ce înălţa o rugăciune de mulţumire şi uşurare, îşi trecu degetele prin părul ciufulit. Făcu un duş, un duş lung şi fierbinte. Aruncându-şi prosopul în direcţia unui coş de rufe murdare din plastic, Joe ieşi din baie, se aruncă pe salteaua sa de dimensiunile unui pat de două persoane şi îşi trase păturile peste el.

Joe Guilierno dormi adânc pentru prima oară de o săptămână întreagă.

* * *

Hannah sedea in sufrageria intunecata, in timp ce fiica ei dormea la etaj. Pana acum Dynah dormise douasprezece ore incheiate; ea, pe de alta parte, se rasucise si se zvarcolise toata noaptea.

Cand avusese nouasprezece ani crezuse ca plansese cat pentru o viata intreaga. Acum isi dadu seama ca habar nu avuse ce inseamna durerea. Nu stiuse cat de profunda putea fi sau cat de mult putea dura, si ca existau implicatii la care nu se gandise niciodata.

Uneori cand citea in Biblie, ii invidia pe israeliti. Ei se puteau imbraca in sac si in cenusa. Puteau plange si suspina. Se puteau prosterna inaintea Domnului Dumnezeu.

O, se prosternase de atatea ori in anii ce urmasera acelui an fatidic. Chiar zacuse intinsa cat era de lunga pe podea in biserica prezbiteriana unde fusese crescuta, implorand iertarea lui Dumnezeu, implorandu-L sa-i mai dea un copil care sa-l

inlocuiasca pe cel pe care-l jerfise. Asa o vedea acum: o jertfa a fricii. O jertfa care sa-i protejeze onoarea. O onoare inexistentă. O mască pe care o purta de dragul părinţilor şi a prietenilor ei.

Dar Dumnezeu ştia.

Şi se părea că Dumnezeu nu avea să uite niciodată.

O, Doamne, de ce trebuie să Te răzbuni pe Dynah? A fost păcatul meu. A fost ceva ce am făcut eu. Ştiu asta! O, Doamne, nu crezi că ştiu? Nu eşti drept! Dynah Te iubeşte încă de pe când era suficient de mare să poată pronunţa cuvântul *Iisus*. Niciodată nu s-a îndepărtat de Tine cum am făcut eu. O, Doamne, ea de ce trebuie să sufere?

Îşi aminti acum dintr-odată, îşi aminti rulota parcată lângă mormanele de gunoi din deşert. Îşi aminti durerea şi umilinţa, teama îngrozitoare şi ruşinea. Şi-şi aminti şi ce-i spusese doctorul după ce terminase.

— Era mai mare decât credeai tu că e. Vrei să-l vezi?

— Nu.

Nu voise nimic altceva decât să plece, cât mai departe cu putinţă de rulotă aceea şi de el şi de ceea ce făcuse. Şi chiar şi după aceea, nu se putuse împiedica să nu se gândească la asta.

Ce făcuse cu copilul pe care i-l scosese din pântece? Ce se alesese de el?

În tot acest timp, în inima ei ştiuse. Şi jelise. În tăcere. Fără să ştie careva. Cum altfel îşi putea plânge o mamă copilul avortat? Nu-şi putea împărtăşi durerea celor dragi; nu ar fi înţeles-o niciodată. Nici naşterea. Nici moartea. Nu îşi putea îngădui nici măcar să dea curs durerii, de teamă că ar putea-o cineva întreba de ce plânge. Şi aşa devenise o gaură mare şi neagră, fără fund, care ameninţa uneori să o înghită cu totul.

În cea mai mare parte a timpului reuşea cumva să uite. Sau se prefăcea că uită printr-o hotărâre de oţel şi dintr-o necesitate abjectă. Cât de bine se pricepuse la asta.

Acum vechea durere o năpădi parcă revărsându-se torenţial din mormântul viselor îngropate. Relaţia ei cu Jerry se dezintegrase odată cu sarcina ei. Jerry fusese furios şi necredincios. Nu era pregătit să se căsătorească. Dorea să îşi termine studiile universitare. Dacă nu era pregătit pentru o soţie, categoric nu era pregătit nici pentru un copil. N-avea decât să facă ce poftea cu el. Oricum era problema ei, de vreme ce nu avusese îndrăzneala să se ducă la un medic şi să-şi ia o reţetă pentru anticoncepţionale. Ar fi trebuit să-şi ia toate măsurile de precauţie necesare. El îşi imaginase că ea se ocupase de tot. Cum putuse să fie atât de proastă?

— Auzi, nu veni acum la mine plângând, când te-ai băgat singură în beleaua asta, îi spusese el.

Şi apoi se făcuse nevăzut. Dispăruse din situaţia aceea. Dispăruse cu totul din viaţa ei.

Cu un împrumut pe care îl luase ca studentă îşi achitase avortul. La biroul administrativ le spusese funcţionarilor de acolo că îi trebuiau banii pentru cărţi şi taxe de şcolarizare. Minciuni. Minciuni cu carul. Una după cealaltă, şi se adunaseră un munte întreg. Terminase şcoala, se mutase la San Francisco, îşi găsise o slujbă bună, îşi achitase împrumutul, ieşea la întâlniri cu orice bărbat o invita, mergea la toate petrecerile şi nu permitea nimănui să se apropie prea mult de ea. Viaţa ei fusese frenetică, plină, până dăduse pe deasupra. Iar când se întorcea în micul ei apartament de lângă plajă, de obicei după ce muncea până târziu, pornea televizorul sau radioul sau îşi punea muzică. Când munca nu reuşi să potolească neliniştea din sufletul ei, se apucă de pictat în acuarelă. Încercase apoi sculptura. Chiar bâjbâise prin tot felul de lucruri oculte. Studiase Budismul şi taoismul, şi New Age, şi practicase câte puţin din toate. Urmase cursuri de bucătărie *gourmet* şi de yoga, şi de cultură muzicală, şi de istorie universală. Frecventa spectacole de teatru şi concertele, serile de lectură şi mitingurile publice. Practica aerobic şi făcea exerciţii şi jogging pe macadamul ce se întindea pe toată lungimea plajei. Orice numai să-şi menţină mintea ocupată. Orice numai să nu mai audă vocea aceea abia sesizabilă.

Şi nimic nu o ajuta prea mult.

Până îl întâlnise pe Douglas Odell Carey.

Douglas îi spuse că o iubea de prima dată când dădu cu ochii de ea. Ea tocmai fugea să prindă autobuzul pe Market Street. Iar a doua zi la amiază el îşi lăsă maşina în garaj şi aşteptă în aceeaşi staţie de autobuz, sperând să o revadă. Când sosi, el o urmă în autobuz şi se aşeză alături de ea, şi intră în vorbă cu ea. Cinci zile la rând el călător: cu autobuzul pentru a vedea cum stau lucrurile înainte să o invite în oraş. Desigur, acceptase. De ce n-ar fi acceptat? râseră împreună mai târziu când el recunoscu faptul că el ar fi trebuit să coboare din autobuz la două staţii după ce cobora ea pentru a-şi chema un taxi care să-l ducă înapoi la garajul unde-şi parcase maşina.

Ea-l plăcuse de la bun început. Se îndrăgostise de el după trei întâlniri. Ştia să sărute şi reuşise să aprindă focul acela în ea pe care ea-l crezuse stins pentru totdeauna. Era bun în tot ce făcea. Apucă viaţa la fel cum un jucător de fotbal american reuşea să

scape de un adversar: se năpustea asupra lui, şi-l punea la pământ. Douglas, cel puternic. Douglas, salvatorul ei. Douglas, omul din ape întunecate, sau cel puţin această era semnificaţia numelui său. Numai că, apropo, apele liniştite sunt adânci. La început ea aproape că se înecase. Răni adânci, doruri adânci, sentimente adânci, convingeri adânci.

Când pierduseră primul lor copil, ţesătura aspră, vibrantă a relaţiei lor începu să se deşire. Iar într-un moment de slăbiciune şi tristeţe, ea dădu cărţile pe faţă şi îi împărtăşi lui Douglas de celălalt copil, copilul lui Jerry. Douglas o ţinuse atunci în braţe şi plânsese cu ea, şi ea crezuse că el o înţelesese. În capul lui o înţelesese, dar în inima lui rămăsese hăituit de relaţia pe care o avusese cu celălalt bărbat. Disperarea ei îi amintea dureros faptul că la un moment dat îl iubise pe altul, şi că-l iubise îndeajuns pentru a merge până acolo pentru el. Dacă îl iubise pe acela mai mult decât pe el? Dacă îl mai iubea încă?

El se luptase din răsputeri să treacă peste toată povestea aceasta. O prelucrase intelectual, aducând argumente, justificări şi scuze. Dar raţiunea nu reuşi să-i desfiinţeze sentimentele de durere şi trădare. Nu era ceva raţional. El recunoscuse în faţa ei că ştia că nu era ceva raţional. Nu în lumea de azi, când totul e permis şi nu mai există alb sau negru, bine sau rău. Dar realitatea rămânea aceeaşi, ca o rană care nu reuşea cu niciun chip să se închidă. Începea parcă să se vindece, iar el îi rupea iarăşi crusta nou-formată. Existase altcineva în viaţa ei, iar acel cineva îi furase inocenţa şi îi distrusese abilitatea de a avea încredere. Iar sărmanul Douglas trebuia să se mulţumească cu ce mai rămânea. Sigur, o iertase. De nenumărate ori. Sau cel puţin el aşa-i spusese. Dar după o vreme, ea încetase să-l mai creadă. Iertarea însemna să uiţi, nu? Dar îi vedea mereu privirea aceea în ochi, iar monstrul acela năvălea iarăşi în sufrageria lor. Chiar în clipa când se prefăceau că nu era acolo, de fapt era. Tăcut. Putred. Stricat. Nimicitor.

În mod paradoxal, Douglas îl ura pe Jerry. Chiar spusese odată că i-ar fi plăcut să-l prindă într-o bună zi şi să-l bată până îl lăsa inconştient pentru ceea ce-i făcuse ei. Douglas părea să uite faptul că dacă lucrurile ar fi fost diferite, dacă Jerry ar fi fost altfel, ea nu l-ar fi întâlnit pe el niciodată în autobuz şi nu s-ar fi căsătorit în cele din urmă cu el.

Dar poate că şi asta era o parte a poveştii. Sau aşa i se părea ei, în toată confuzia şi durerea şi auto-condamnarea ei. Poate că Douglas îşi dorea ca lucrurile să se fi întâmplat altfel, să nu trebuiască să sufere cu ea pentru ceva ce făcuse înainte să-l fi cunoscut pe el.

Toate acestea o hăituiau pe Hannah.

Şi o înecau.

După ce-şi pierduse al doilea copil, ea şi Douglas începuseră să meargă la biserică. Era un gest disperat.

— Am încercat orice altceva. Putem la fel de bine să încercăm acum şi cu Dumnezeu, spuse el în dimineaţa aceea când ieşeau cu spatele din garaj. Pe drum spre casă, Douglas spuse că ştia ce le lipsise din căsnicia lor. Iisus. Iar la acest subiect mai aveau de lucru. Aşa că începură să meargă regulat la biserică. Intrară într-un grup de studiu biblic. Intrară în cor. Relaţia li se îmbunătăţi, însă nălucile stăruiau, lăfăindu-se în casa lor. Lăfăindu-se în viaţa lor.

Apoi totul se schimbase pentru Douglas. Într-o întâlnire privată cu păstorul, el nu mai pomeni niciodată de Jerry sau de copilul pierdut.

— Totul s-a terminat, Hannah. Ce s-a întâmplat atunci nu are nimic de-a face cu tine sau cu mine. Eu te iubesc. Şi asta e tot ce contează.

Cuvintele lui ar fi trebuit să o consoleze, dar nu avură succes. Pentru ea nu se terminase nimic. Îşi înghiţi ruşinea suficient cât să pună întrebări, află de la medicul ei că uneori avortul crea probleme pentru sarcinile ulterioare. Iar apoi îi spuse că medicamentele cu efect abortiv pe care i le prescrisese medicul ei de familie şi pe care le luase timp de şapte ani contribuiseră probabil, la rândul lor, la dificultăţile pe care le întâmpina să conceapă şi să ducă o sarcină până la termen. Nu mai auzise expresia aceea până atunci. *Efect abortiv*. Medicul trebuise să-i explice că pastilele anticoncepţionale pe care le folosise nu avuseseră rolul de a preveni concepţia, ci de a avorta sarcinile de îndată ce apăreau.

Şi atunci ştiu.

Dumnezeu o ura pentru ceea ce făcuse.

Şase lucruri urăşte Domnul, si chiar şapte îi sunt urâte: ochii trufaşi, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzeşte planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, şi cel ce stârneşte certuri între fraţi.

Oare nu făcuse ea toate astea? Fusese prea mândră să ceară ajutor. Căutase o cale de ieşire, orice cale de ieşire, şi apoi minţise pentru a face rost de banii pentru avort, jertfindu-şi copilul nenăscut. Şi de atunci se minţise mereu pe sine şi pe alţii. Îşi amintea mereu replica ei în diferite discuţii la birou, fiind de părere că femeile trebuiau să aibă dreptul de a face avort, chiar dacă inima ei urla împotriva vorbelor de pe buzele ei. O, fusese cât se poate de corectă din punct de vedere politic. Şi asta era ceva atât de

important în zilele astea. Fusese perspicace, volubilă, tolerantă în ochii lumii. Semănând seminţe ale distrugerii.

De ce alesese să se poarte aşa? Pentru a-şi ascunde ruşinea? Pentru a se preface că trecutul nu îi putea face niciun rău? Pentru a evita condamnarea?

Şi ce realizase cu asta? Era ruşinată, rănită şi condamnată oricum. N-avea decât să găsească sute de scuze pentru sine – şi chiar găsea – dar niciuna din ele nu conta. Niciuna din ele nu o ajuta, nu-i vindeca durerea tainică din suflet, pentru că însuşi sângele ei urla împotriva ei.

Nu poţi fugi de Dumnezeu!

Iona încercase, şi cât de departe ajunsese?

Dumnezeu o pedepsea.

Şi de ce n-ar fi făcut-o? Ea luase ceea ce era al Lui, iar acum era rândul Lui să ia ceea ce era al ei. Cât mai avea să se lungească povestea asta până erau chit? Până când, Doamne?

Mea culpă. Mea culpă!

În sfârşit, în disperare, se dusese înaintea Domnului şi se dedicase Lui, gata să facă tot ce aştepta El de la ea, promiţându-I că de avea să mai iasă un copil din pântecul ei, avea să fie al Lui. Dacă Dumnezeu avea să-i dăruiască un copil, îi promise că avea să-l crească în aşa fel încât să-L iubească pe Iisus mai presus de orice altceva.

Şi se născuse Dynah – cea binecuvântată, bucuria vieţii ei. În sfârşit reuşi din nou să respire. Putea îngenunchea şi să soarbă din apa vie din râu. Îşi putea stâmpăra setea fără margini. Lăudat fie Dumnezeu! Era iertată.

Sau cel puţin asta se gândise atunci. Până acum. Acum se părea că Dumnezeu nu făcuse decât să îi dea timp până găsea o cale şi mai dureroasă s-o pedepsească.

Dacă aşa trebuie să fie, Doamne, prea bine.

Hannah îşi rezemă capul înapoi şi îşi ridică ochii înlăcrimaţi la vitraliul care întruchipa un porumbel zburând pe deasupra valurilor zbuciumate. O, *Doamne*, *oare nu îmi voi găsi niciodată pacea*? *Mai bine să nu fi gustat niciodată bucuria răscumpărării decât să mi-o iei acum aşa*.

Acum trebuia să parcurgă tot drumul durerii împreună cu Dynah şi să o ia iarăşi de la capăt. Tot ce vedea înaintea ei erau două femei din Rama care plângeau după copiii lor pentru că nu mai erau.

* * *

— Miroase bine, spuse Ethan, ducându-şi scaunul lângă fereastră şi îşi întinse picioarele lungi sub masă mică din bucătărioară.

Joe puse o farfurie cu opt fâşii de şuncă prăjită şi crocantă pe masă. Se întoarse la aragaz, şi trase la o parte tigaia şi împărţi omleta pe care o pregătise în două farfurii. Pe una din ele o puse înaintea lui Ethan. Înainte să se aşeze la rândul său la masă, turnă apă în tigaie.

— Vrei cafea?

— Da. De ce nu? Mi-ar prinde bine o porţie de cofeină să fiu mai în formă de dimineaţă.

Joe îşi luă altă cană din bufet.

— Mă rog eu, spuse Ethan când se aşeză şi Joe lângă el.

Joe îşi plecă fruntea şi ascultă rugăciunea plină de elocinţă a colegului său de cameră. Cuvintele i se revărsau din belşug, pline de sinceritate, adorare şi recunoştinţă.

— Ai sunat-o pe Dynah?

Muşchii de pe faţa lui Ethan se încordară, iar ochii îi scăpărară privindu-l scurt pe Joe înainte să-şi ia furculiţa.

— Am sunat-o.

Joe îşi arcui uşor sprâncenele.

Ethan luă două guri din omletă înainte să continue.

— Bun. Am spus că-mi pare rău de întorsătura lucrurilor. I-am dorit numai bine.

— Asta-i tot? S-a dus acasă. Poţi să îi întorci aşa uşor spatele?

Capul lui se ridică din nou, iar ochii albaştri îi scăpărau acum de furie.

— E îngrozitor cum o spui!

— E adevărat, nu? spuse Joe, reuşind doar cu greu să-şi păstreze calmul.

— Şi ce-ar trebui să fac? Să fug după ea? Să o implor să se întoarcă? Decanul Abernathy i-a dat de ales, nu eu! Învinovăţeşte-l pe el.

— Ce i-a dat de ales? sări Joe.

Faţa lui Ethan se roşi.

— Uite! Ea mi-a dat inelul înapoi. Nu eu i l-am cerut.

— Serios? Mie mi se pare că ai cerut mai mult decât ai primit.

— Şi ţi-ar place să îmi dai acum ce merit, nu? Ei bine, poftim. Haide, arată-mi ce

poţi!

Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare.

Joe se lăsă pe spate în scaunul său, şi o singură privire lungă pe care i-o aruncă prietenului său îi spulberă toată furia. Ethan ştia prea bine ce rol jucase el în plecarea lui Dynah Joe nu mai spuse nimic. Deja spusese mai mult decât suficient. Cine se credea să judece şi să condamne?

Ethan se aşeză încet la loc.

— S-a terminat, Joe. Las-o moartă acum.

Joe ştia că nu era adevărat. Nu se terminase. Niciodată nu avea să se termine. Ethan avea să îşi amintească de fiecare dată când se confrunta cu o situaţie similară. Şi, ca pastor, avea să se confrunte cu astfel de lucruri iar şi iar peste anii care urmau.

— Tu n-ai fost acolo, spuse Ethan încet. N-ai văzut ce faţă avea. Nu i-ai auzit tonul.

— E rănită.

— Şi ce, crezi că eu nu sunt? Nu-mi face niciun bine să plâng acum după ceva ce-ar fi putut fi.

Îşi mâncară micul dejun în tăcere. După ce terminară, Ethan luă farfuria lui Joe şi o puse într-a sa.

— Spăl eu vasele. Se ridică şi se duse la chiuvetă, şi porni apa caldă.

Joe rămase şezând, cu privirea la cana lui de cafea. Citi înscripţia imprimată pe cană cu litere roşii: „Preţuieşte ziua.” Şi atunci se întâmplă ceva. Ca şi când i s-ar fi aprins un bec în minte.

— Nu voi accepta postul din Chicago.

— Ai primit o ofertă mai bună?

— Nu. Cred că e timpul să fac ce-am tot spus că voi face în ultimii patru ani. Îmi cizelez educaţia. Zâmbi uşor. *Nebunule*! *Nesăbuitule*! *Ce şanse ai*? Am primit de o lună acceptul de la Cal.

Providenţă divină?

— Şi am tot amânat să iau o decizie.

Iluzii.

— Cal Berkeley? Ethan puse vasele în tigaie şi lăsă să curgă apă peste ele. Asta da şoc cultural.

— Mda, spuse Joe, ţinându-şi cana în aer. Galileanul acesta se duce în Corint să pescuiască puţin.

Nu era rău deloc că Berkeley se afla chiar lângă San Francisco.



Douglas ajunse la SFO la ora trei şi patruzeci de minute. Învăţase de mult să-şi ducă bagajul cu sine la bord decât să-şi rişte şansele şi să şi-l piardă cine ştie pe unde. Coborî pe coridorul lung printre mulţimea de pasageri ce plecau său veneau pentru a-şi prinde avionul. Trecu de zona de securitate şi se îndreptă spre scări. Unii dintre pasagerii care reuşiră să coboare înaintea lui din avion se îmbulzeau acum în jurul barierei rotitoare. Toată graba lor era zadarnică. El avea să fie deja în maşină şi apoi afară din parcare înainte ca monstrul metalic să înceapă să le arunce bagajele pe bandă.

Douglas încetini şi păşi pe scările rulante. Îşi lăsă valiza pe rotile alături, pentru ca ceilalţi să poată trece în voie pe lângă el. Stătea gândindu-se la ultimele sale zile din Los Angeles, bifând în minte toate lucrurile pe care fusese trimis să le realizeze. Nu reuşea să scape de o senzaţie incomodă. Stabilise toate contactele, îşi făcuse oferta. Contractul încheiat şi semnat era în geantă sa diplomat. Şi urma să primească şi o bonificaţie pentru asta. Şi atunci, ce era cu senzaţia asta că un dezastru stătea să se dezlănţuie?

Nu dormise bine noaptea trecută. Ceva îl frământase, stârnind visele mutilante din trecut. De ce?

Maxilarul i se încordă. De ce? Ştia de ce. Doar că nu voia să se gândească iarăşi la asta.

O sunase pe Hannah cum făcea de fiecare dată când era plecat. În fiecare seară, după ceas. Îi plăcea să-i audă vocea înainte să se culce. Iar ea obişnuia să-l acuze că o verifica. La început, când erau înglodiţi în problemele lor, probabil că fusese adevărat. El simţea nevoia să ştie că ea era acolo şi că-l aştepta. Îşi dorise să-i reamintească faptul că o iubea mai mult decât oricine altul. Mai mult decât celălalt individ care o folosise şi apoi o abandonase.

Dar motivul acela fusese de mult abandonat. Îşi reconstruiseră fundamentul şi îşi schimbaseră modul în care se relaţionau unul la celălalt. Acum aveau mai multă încredere unul în celălalt.

Sau cel puţin el aşa credea.

Erau căsătoriţi de douăzeci şi şapte de ani. Ea ar fi trebuit să fie sigură de el acum. La fel şi el.

Inima lui continua să tresalte când o privea. Unduirea trupului ei, ochii ei, felul în care se mişca. Erau momente când simţea acelaşi lucru pe care-l simţise când o văzuse întâia oară, alergând să-şi prindă autobuzul. Cu toate astea, chiar şi după douăzeci şi şapte de ani, erau clipe când se întreba dacă ea îl iubea, dacă îl iubea cu adevărat. Sau dacă doar se obişnuise cu el.

Poate că asta era. Poate că faptul că el o iubea atât de mult îl făcea să se simtă atât de vulnerabil, de parcă ar fi fost în câmp deschis, cu toate armele aţintite asupra lui.

În cea mai mare parte a timpului, el ştia că ea îl iubea. Făcea totul cum trebuie pentru a i-o dovedi. I-o arăta în sute de lucruri mărunte. Apoi apărea o îndoială iscată de ceva cu totul la întâmplare. Ceva imposibil de definit. O simţea din ceva ce spunea ea sau din tonul ei, o vedea din privirea ochilor ei, o percepea în distanţa pe care o lăsa ea între ei, o bucată de teren al nimănui pe care nu reuşise niciodată cu adevărat să-l traverseze. Viaţa cu Hannah era ca un câmp minat.

Ca şi noaptea trecută.

Vorbiseră, dar nu-şi spuseseră nimic. Ea era pur şi simplu cu gândurile în altă parte.

Şi ştiu. Ea se gândea din nou la acel lucru.

Trecuse atât de mult, încât uitase cum era să fii lăsat pe din afară.

Lovitură. Şocul. Furia înfricoşătoare. Inima lui deja bătea dominată de asta. Trebuia să se stăpânească, să o desfiinţeze raţional. Pastorul Dan spusese să lase totul deoparte. Să uite trecutul. Iertarea însemna să nu mai aduci niciodată în discuţie un anumit subiect. Nici măcar să nu te mai gândeşti la el. Însemna să îngropi atât de bine ceva ce se întâmplase încât să nu dispară cu desăvârşire.

Iisuse, am încercat. Am încercat cu adevărat.

Sau mai degrabă, el aşa crezuse. Însă, acum, iat-o din nou aici, ca o cărare toată crăpată, iar buruienile o năpădeau cu repeziciune, ieşind cu furie la iveală de dedesubt.

Douglas îşi luă valiza, porni mai departe şi se îndreptă spre lifturi. Se grăbea dintr-odată să ajungă acasă.

Maşina lui, un Buick Riviera, era parcată la etajul al treilea. Acţionă telecomanda mică, opri alarma maşinii, deschise portbagajul şi îşi puse înăuntru valiză şi geantă diplomat. O închise trântind-o, apoi descuie maşina cu aceeaşi telecomandă.

Oare ce se mai întâmplase pe acasă cât fusese el plecat la Los Angeles? Oare ea urmărise vreun film deprimant care-i amintise de trecut? Sau venise o prietenă să-i

plângă pe umăr? Sau se ivise din nou subiectul în vreo predică? De ce nu puteau înceta oamenii să vorbească întruna despre avort? De ce trebuia să scrie câte ceva despre asta în ziare tot a doua zi? De ce nu puteau înceta toţi cu subiectul ăsta?

Dar cunoştea prea bine aproape toate lucrurile care i-ar fi putut renaşte durerea ei din trecut.

Se îndreptă cu maşina spre ieşire, trecând prin dreptul cabinei de pază a parcării, şi-i întinse casierului tichetul de parcare. Stomacul i se strânse de nerăbdare; degetele îi băteau darabana pe volan. Trei zile înseamnă şaizeci de dolari, îi venea să spună, dar omul îşi vedea liniştit de-ale lui, tastând datele în calculator şi aşteptă ca ecranul să îi arate suma datorată. Când termină, Doug îl aştepta deja cu o bancnotă de o sută. Ar fi fost mai ieftin să vină cu taxiul la aeroport, dar se grăbise. Primi patruzeci rest şi o chitanţă pentru decontări ulterioare. Le zvârli pe amândouă pe scaunul din dreapta, trecu pe sub bariera din metal care-i blocase ieşirea şi năvăli cu viteză pe rampă. Reuşi să-şi încadreze rapid maşina în traficul autovehiculelor care plecau de la aeroport. De îndată ce ajunse pe autostrada ce ducea înspre nord, spre San Francisco, prinse viteză, aprinse radioul, deschise consolă şi introduse un CD în aparat.

Muzica anilor şaizeci răsună imediat din boxe. *Come on Baby*, *Light My Fire*[2]...

Hannah încetase să mai asculte muzică de felul acesta de câţiva ani, preferând muzică creştină contemporană, muzica clasică şi o mulţime de alte stiluri muzicale, inclusiv New Age instrumental. Lui îi plăcea Elvis, Ricky Nelson, The Doors, Hie Eagles, şi vreo zece alte formaţii din perioada aceea. Ştia toate melodiile pe de rost şi îi plăceau toate. Nu ştia prea bine de ce. Poate că îi aminteau de o perioadă mai nevinovată din viaţa lui, o vreme dinaintea momentului când fusese copleşit de realitate. Sau poate că îi aminteau de toate lucrurile cărora le supravieţuise. Băuturile şi petrecerile din liceu. Înrolarea în marină imediat ce împlinise optsprezece ani. Războiul din Vietnam. Faptul că-şi văzuse prietenii murind. Întoarcerea acasă unde găsise drapelele în flăcări şi trebuise să facă faţă tuturor acuzaţiilor. Toate îl rodeau. Absolut toate.

Îşi alungă gândurile acelea din minte. Se învăţase să se ţină departe de ele, departe de amărăciunea pe care i-o pricinuiau. Cu toate astea, la fel că miile de ceilalţi oameni care luptaseră pentru a salva ceva ce nu puteau pune în cuvinte, se simţea trădat.

Viaţa parcă nu mai avea niciun sens în prezent.

---

2 cunoscut hit al formaţiei The Doors (n.trad.)

Dar totul păruse să se schimbe când o văzuse pe Hannah. Niciodată în acele prime zile nu îşi închipuise lupta epuizantă în care era antrenată ea. Oftând frustrat, alungă departe orice gând legat de trecut. Privi afară pe geamul maşinii, căutând ceva care să-i distragă atenţia. Traficul pe Nineteenth Avenue era intens.

Dădu volumul radioului mai încet şi începu să se gândească la tranzacţii şi posibile afaceri. Era un obicei pe care şi-l făcuse după multă practică, o tehnică de supravieţuire. Când emoţiile deveneau prea intense, era mai bine să le descarce într-un domeniu unde erau utile. Să-şi canalizeze energia în afaceri, unde se putea dezvolta ceva productiv; dacă şi-ar fi canalizat emoţiile într-o relaţie, risca să stârnească un incendiu.

Până când ajunse acasă, îşi pusese la punct programul pe săptămâna viitoare.

Acţionă telecomanda de la garaj, iar uşa acestuia se deschise, şi observă Toyota parcată în faţa casei, cu abţibildul cu NLC pe fereastră. Dynah! îl cuprinse bucuria. Micuţa lui prinţesă venise acasă. Dar imediat simţi lovitura – un val imens şi rece de presimţiri rele.

O, Iisuse.

Nu ar fi trebuit să ajungă acasă decât săptămâna viitoare. Ceva nu era în regulă.

Hannah era în bucătărie, curăţa cartofi şi îi punea într-o oală cu apă la fiert. Îi zâmbi, uscându-şi mâinile cu un prosop când veni la el.

— Bine-ai venit acasă, spuse ea, sărutându-l uşor pe obraz. Pari obosit.

— N-am dormit bine noaptea trecută. Îşi lăsă lucrurile lângă ieşirea din spate, apoi veni la ea. Îşi strecură mâna pe sub părul ei şi îi ridică uşor bărbia. Nu dorm bine când nu eşti lângă mine. O sărută apăsat pe gură.

Ea se desprinse de el şi îi zâmbi.

— Tocmai pregăteam cina, spuse ea, retrăgându-se. Trebuie să-ţi fie foame.

Bucătăria era micuţă şi nu putea fugi prea departe. Douglas îşi trecu mâna peste coapsa ei.

— Sunt lihnit. Ea se îndepărtă uşor, şi o uşoară încordare a ei îi spuse să stea departe. Stânjenit, dar încercând să depăşească momentul, se rezemă de tejgheaua din bucătărie. Am văzut maşina lui Dynah în faţă. Unde e?

— Doarme. A ajuns ieri după-masă, epuizată. S-a dus la culcare şi nu s-a trezit nici acum. M-am gândit că e mai bine să o las să doarmă atât cât are nevoie.

Muşchii săi se încordară, pregătindu-se pentru lovitură. Fără îndoială, avea să fie o lovitură dură.

— Ce s-a întâmplat, Hannah?

— Ea şi Ethan s-au despărţit. Hannah luă oală cu cartofi şi o duse la chiuvetă. Dar nu asta e partea cea mai rea. Puse oala pe aragaz şi porni focul. Ea… Ezită încordată. Îşi ridică fruntea şi-l privi. Ochii ei scăpărau. S-a lăsat de şcoală. Se întoarse înainte că Douglas să apuce să simtă că mai era şi altceva. Dar el ştia că mai era ceva. O simţea în coşul pieptului. O privi cum adună cojile de cartofi şi le puse în coşul de gunoi de sub chiuvetă.

— De ce s-au despărţit?

— N-a vrut să vorbească despre asta. E destul de supărată. Porni robinetul să-şi clătească mâinile.

— Evident, spuse ea sec. Nu s-ar lăsa ea de şcoală şi apoi să conducă mai bine de patru mii de kilometri pentru o bagatelă. El râse batjocoritor. Ei bine, presupun că asta ne ajută să economisim zece mii de dolari cu nunta. Nu-i venea să creadă că spusese asta. Sarcasm, profund şi ucigător.

Hannah îşi întoarse capul şi-l privi, fulgerându-l. Lovi robinetul oprind apa, şi îşi înşfacă un prosop. Mai văzuse privirea aceea şi înainte. Nu era stânjeneală. Era ceva profund şi violent.

Furia îl cuprinse instantaneu, o reacţie condiţionată. Nu din vreun motiv anume, ci dintr-o multitudine de motive, toate încâlcite într-o masă confuză, mânie, frustrare.

— Mă duc să-mi duc lucrurile sus, spuse el înainte ca ea să-şi deschidă gura. Îşi luă valizele. Avea nevoie să-şi umple mâinile cu ceva, altfel spărgea ceva.

— Sper să nu te apuci să-i spui aşa ceva lui Dynah.

Douglas se întoarse, furios.

— Tu ce crezi? Că vreau să-mi rănesc fiica mai mult decât este deja?

Nu. Nu voia decât să o rănească pe *ea*.

— Ea a rupt logodna cu el, Douglas. Nu invers.

— Atunci probabil că a avut motive întemeiate, spuse el rece. Mai bine să-l lase acum decât să se căsătorească cu el şi să descopere că a făcut cea mai mare greşeală a vieţii ei. O văzu cum tresare, o simţi cu tot trupul său, şi-şi dădu seama ce făcuse. N-ar fi vrut să sune atât de dur, dar asta era. O rămăşiţă din alt război. Cu un alt bărbat. N-avea decât să-i spună acum că o iubea, pentru că nu avea niciun rost. Nu acum. Poate mai târziu, după ce avea să aibă suficient timp singură în bucătărie să-şi lingă vechile răni.

Iar Douglas nu voia să stea acolo şi să o privească.

Urcă repede la etaj. Deschise uşa de la dormitor cu umărul şi îşi trânti geanta diplomat pe şifonier. Îşi ridică valiza pe pat şi mormăi o înjurătură. Nu-i trebuiră nici cinci minute să despacheteze, cum două costume aterizară pe un scaun pentru a fi duse la curăţătorie, îşi aruncă lenjeria de corp şi şosetele în coşul de rufe murdare şi îşi puse trusa de ras sub chiuvetă în baie.

Înjurând pe sub mustăţi, îşi trecu mâna prin păr. Uitase cum era să îi curgă adrenalina prin vene. Mitraliere cu foc continuu. *Culcat*, înainte să-ţi zboare vreuna creierii. Trebuia să se calmeze. Ridică din umeri şi-şi dezbrăcă sacoul, apoi se duse la baie.



Hannah auzi duşul pornit la etaj. Rămase la chiuvetă, privind în curtea mică din spate, cu privirea înceţoşată de lacrimi. Ştiuse din clipa când intrase pe uşă că era pus pe harţă. I-o vedea în priviri. Armat şi gata de luptă. Nu avea nevoie decât de o ţintă şi ea fusese întotdeauna o ţintă excelentă.

Probabil că nu avusese succesul scontat în călătoria lui. Poate că şedinţa nu se încheiase aşa cum sperase. Poate că avionul întârziase. Poate că cineva fusese nepoliticos cu el la aeroport. Sau poate că traficul fusese aglomerat în drum spre casă. Puteau fi atâtea motive, mari sau mici.

Şi ea ce-ar fi trebuit să facă? Să aştepte o zi mai bună ca să-i spună ce se petrecea?

O, Doamne, cum o să-i spun restul? Nu pot face asta, Doamne. Chiar nu pot.

Tremura, iar stomacul îi era tot numai noduri. Trebuia să se stăpânească, altfel el avea să-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Se rugă ca Dynah să doarmă toată noaptea. Douglas pornea la lucru de dimineaţă la şase jumate, iar ea şi Dynah aveau să aibă toată ziua la dispoziţie să discute alternativele.

Alternativele?

Avortul. Despre asta aveau să discute. Ce altă cale de ieşire putea fi din nebunia aceasta? Poate că Douglas nici nu trebuia să afle nimic. Poate că ea şi Dynah puteau rezolva problema între ele, şi să scape de o mulţime de necazuri.

Sună telefonul. Trase adânc aer în piept, apoi expiră prelung, liniştindu-se.

— Alo?

Doamne, dă să nu fie careva de la biserică. Nu vreau să ştie careva că ceva nu e în regulă.

— Hannah.

— O, mamă, spuse ea oftând uşurată. Întinse cablul telefonului şi se aşeză la masa din dining. Mă bucur că suni.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Dynah e acasă. Nu mai e nicio nuntă. S-a lăsat de şcoală. O mulţime de lucruri… Îşi frământă fruntea cu mâna. O, mamă, suntem într-aşa o belea. Dacă era cineva în lumea asta care o putea înţelege, atunci aceea era mama ei. În ultimii ani, de când murise tatăl ei, Hannah aflase mai multe decât ar fi vrut să ştie despre capacitatea de înţelegere a mamei ei. Începea să înţeleagă câte putea duce o femeie. Şi câte putea ascunde.

— Şi Doug ce spune despre asta?

— Nu prea multe. Numai ce s-a întors din L.A. Acum e sus şi face un duş. Nu i-am spus nici jumătate din problemă, mamă. Îşi închise ochii, strângând receptorul de parcă ar fi fost un colac de salvare. Dynah a fost violată. În ianuarie. Şi e însărcinată.

— O, Doamne sfinte…

— Nimic sfânt în toate astea, spuse Hannah înfrântă. Nu-i pot spune lui Doug. O, Doamne, mamă, chiar nu-i pot spune. O să explodeze.

Şi avea să stârnească iarăşi tot trecutul şi să i-l readucă pe tapet. Iar asta o îngrozea aproape chiar mai mult decât situaţia lui Dynah. Trebuia să retrăiască din nou totul, ca un coşmar îngrozitor care se tot repeta la nesfârşit. Când avea să se termine odată?

Doamne, de ce nu mă ierţi?

— Nu se poate să nu-i spui, dragă. O să îşi dea seama.

— Poate că nu trebuie să ştie. Afirmaţia ei fu întâmpinată de tăcere. Ce altceva pot face, mamă?

— Poţi să te calmezi şi să te gândeşti la toate pe îndelete.

— Păi asta e tot ce fac. Mă gândesc. Şi iar mă gândesc.

— Şi Dynah ce vrea să facă?

— Nu ştiu. Doarme de ieri după-masă de când a ajuns acasă. Era atât de obosită. Părea bolnavă când a ajuns acasă. Îmi fac griji pentru ea.

— Şi nici nu e de mirare, spuse Evie Daniels. Cu toate că locuia în statul învecinat,

singura lor legătură era prin telefon, şi simţi suferinţa fiicei ei la fel de acut ca şi când ar fi fost propria ei suferinţă. Şi nu era? Cum se putea întâmpla ceva atât de mârşav, de neconceput, tocmai scumpei ei nepoate? *Doamne*, *răspunde-mi la întrebarea asta*. *De ce Dynah*? *Trebuie să rezolvăm asta*, şi *încă repede*.

— Vrei să vin până la voi, dragă?

— Ai putea, mamă?

Avea nevoie de un aliat.

Evie ezită, amintindu-şi de ce o sunase de fapt pe Hannah. Ultimul lucru pe care îl dorea era să mai adauge o povară la greutăţile deja destul de mari ale fiicei ei.

— Am o întâlnire mâine dimineaţă. De îndată ce termin cu asta, mă pornesc la drum.

Hannah simţi iminenţa din tonul mamei ei. Grants Pass, Oregon, era la o distanţă lungă de Sân Francisco. Cel puţin opt ore cu maşina. Iar mama nu mai era tânără. *Doamne*, *nu îngădui să i se întâmple nimic mamei mele*. *Te rog*.

— Nu te grăbi. Opreşte-te undeva pe drum dacă ai nevoie de odihnă.

— Am grijă întotdeauna, spuse Evie, zâmbind uşor. În ultimii câţiva ani, conversaţiile cu fiica ei se desfăşuraseră pe un anumit ton matern. Rolurile se inversau. Ei bine, încă nu era pregătită să se pună pe o rână şi să facă pe moartă. Ne vedem peste câteva zile. Spune-i lui Dynah că o iubesc foarte mult.

— O să-i spun, mamă.

Evie simţi suferinţa din tonul sugrumat al fiicei ei.

— Şi pe tine te iubesc, dragă. Totul va fi bine.

— Îmi doresc să pot crede asta.

— Crede. Agaţă-te de asta cu amândouă mâinile. Şi, te rog, cumpăneşte bine înainte de a lua vreo decizie. Promite-mi.

— Vom aştepta. Te iubesc, mamă. Oftând uşurată, Hannah puse receptorul înapoi în furcă. Venea mama ei la ea. Slavă Domnului.

Evie auzi un clic uşor când fiica ei puse receptorul în furcă. Ea însăşi îşi ţinu receptorul încă câteva clipe în mână înainte să-l pună la locul lui. Rămase multă vreme în fotoliul ei, în timp ce la televizor se desfăşura emisiunea *Entertainment Tonight*. Se ridică, traversă camera şi stinse televizorul. În cameră se lăsă liniştea. Oftând, se duse la geamurile înalte şi privi afară spre valea Applegate. Priveliştea aceea o umplea întotdeauna de pace. Se lăsase înserarea, şi o singură stea lucea pe cer. Curând avea să

fie întuneric de tot. Nu era întunericul din oraşe, unde lumina felinarelor, a farurilor şi reclamelor reuşeau să estompeze splendoarea cerului nopţii. Cerurile arătau altfel la ţară. Mai uimitoare. Mai senine. Mai clare. Mai aproape.

La început, stelele acelea o făcuseră să se simtă mică. Şi singură când ea şi Frank se mutaseră aici cu optsprezece ani în urmă şi construiseră casa aceasta în formă de A. Fusese mai mult visul lui Frank decât al ei. Ea ar fi preferat să rămână în regiunea East Bay, mai aproape de Hannah şi de Greg, şi de familiile lor. Frank spusese că nu avea rost să se stabilească acolo unde locuiau copiii şi nepoţii lor. Familiile tinere – familii la început de drum – se mutau. Şi aşa se şi întâmplase. Greg plecase în Texas în urmă cu paisprezece ani, apoi în Georgia, şi de curând în Illinois. Cei trei copii ai săi erau deja mari, şi ea abia dacă îi cunoştea. Ea şi Frank ar fi trebuit să devină nomazi dacă ar fi vrut să ţină pasul cu ei.

Numai Hannah se înrădăcinase cum trebuie. În San Francisco.

Sodoma şi Gomora, cum îi spunea Frank. Întotdeauna ar fi preferat ca Hannah şi Douglas şi Dynah să vină în ţinutul curat din valea Applegate decât să apuce ei lungul drum spre sud. Starea lui de sănătate îi furnizase o scuză excelentă.

Frank, mi-e dor de tine. Am crezut că până acum durerea se va diminua, dar nu s-a întâmplat aşa. Au trecut deja cinci ani şi eu încă plâng după tine.

Îşi aminti ultima săptămână din viaţa lui în spitalul Medford. Şi ultima lor conversaţie. Spusese că-i părea rău. Nu trebuise să-i explice mai mult. Ştiuse imediat despre ce vorbea. Încă o durea să se gândească la asta, să-şi dea seama că-l urmărise în toţi acei ani, la fel cum o urmărise şi el pe ea. Ea nu-şi dăduse seama niciodată. Poate că dacă şi-ar fi dat seama, ar fi putut discuta despre asta amândoi. Poate că s-ar fi ajutat unul pe celălalt să escaladeze muntele de durere care se înălţa între ei.

O, Doamne, implicaţiile păcatului nostru. Dacă am fi ştiut dinainte. Sau să recunoaştem după aceea ce am făcut.

VENIŢI LA MINE, TOŢI CEI TRUDIŢI ŞI ÎMPOVĂRAŢI, ŞI EU VĂ VOI DA ODIHNĂ.

Am venit la Tine de o mie de ori, Doamne. Iar şi iar. Şi durerea e tot acolo, o durere profundă în sufletul meu. Ce aş face de n-ai fi Tu, Doamne? Cu toate astea, nu înţeleg. Ce am făcut cu atât de mulţi ani în urmă n-a avut nicio legătură cu Hannah. Şi cu toate astea, ea a avut de suferit. Iar acum va suferi şi Dynah. O, Doamne Dumnezeule, e ca un blestem care a căzut peste întreaga familie, păcatele mamei care se răsfrâng peste copiii ei. De ce a început totul, Doamne? O, Iisuse, cum îi putem pune capăt?

Telefonul sună. Era Gladys Megill, vecina ei, care suna să vadă ce făcea. Imediat după ce muri Frank, George Megill fusese diagnosticat cu Alzheimer. Ea şi Gladys se consolaseră reciproc. Se sunau pe rând una pe cealaltă. Ea o suna pe Gladys de dimineaţă; Gladys o suna seara devreme.

— I-ai spus lui Hannah de diagnosticul tău?

— Mi-a scăpat.

— Auzi, ţi-a scăpat! Cum adică, ţi-a scăpat?

— Dacă vrei, am putea spune că e vorba de artere sclerozate şi de demenţă senilă.

— Evie Daniels, ştii că trebuie să iei nişte decizii legate de chimioterapie.

— Nu mă grăbesc nicăieri.

— Cu cât amâni mai mult…

— Hannah are şi aşa destule probleme, fără să mai adaug şi eu la ele.

— Hannah o să se înfurie îngrozitor când o să afle, şi tu ştii asta! mai ştii cum s-a simţit atunci când tu şi Frank i-aţi ascuns boala lui cardiacă?

— Îmi amintesc. Plec la ea mâine după-masă. Promit că o să găsesc o cale să-i spun cumva.

Cuvintele ei fură întâmpinate de o pauză.

— Probleme? spuse Gladys încetişor.

— Îngrozitoare.

— Îmi pare rău.

— Roagă-te pentru noi, bine, Glad?

— Fără încetare. Cum fac întotdeauna. Cât vei fi plecată?

Evie auzi o notă nostalgică în vocea scumpei ei prietene.

— O săptămână. Zece zile. Nu ştiu sigur. Poate că o aduc pe Dynah cu mine când mă întorc. Nu mai spuse nimic mai mult, iar Gladys nu-i puse alte întrebări. Din fericire. Îmi fac griji pentru tine, Glad.

— Nu-ţi face. O să fiu bine.

— O să sun la Brigadă să vină să vadă de tine cât sunt eu plecată, spuse ea cât se putea de relaxată. „Brigada” era alcătuită din. Evie, Gladys şi alte trei femei de vârsta lor care deveniseră apropiate de-a lungul anilor. În afară de una din grupul lor, toate erau văduve, şi de acolo numele pe care şi-l luaseră singure: Brigada văduvelor. Evie ştia că Gladys putea uita să-şi ia medicamentele de inimă, şi de asemenea ştia că Brigada avea să fie cu ochii pe ea ca un şoim.

— Bine, dar probabil nu e nevoie. Florence m-a sunat ieri. Am povestit aproape un ceas. Uiţi cât de multe văduve singure şi bătrâne locuiesc aici în pădure. N-aş putea fi singură nici să vreau.

Evie râse.

— Sună-mă când ajungi în San Francisco, spuse Gladys pe un ton poruncitor. Şi să bei mult ceai pe drum, ca să nu adormi la volan.

— Dacă o să beau mult ceai, o să trebuiască să mă opresc de o grămadă de ori.

— Cu atât mai bine. Coborî din maşină şi-ţi dezmorţeşti şi tu puţin oasele alea anchilozate.

— Mulţumesc pentru sfaturi, bătrânico.

Gladys râse.

— Te iubesc. Ai grijă de tine.

— Şi eu te iubesc. Încuie-ţi uşile!

Evie oftă. Uneori mă întreb cum arată orarul ăsta al Tău, Doamne.

Se hotărî atunci că veştile ei proaste mai puteau aştepta.

5

Dynah se trezi dintr-un somn adânc şi îl văzu pe tatăl ei – Bună, prinţeso, spuse el îndepărtându-i părul de pe frunte.

— Tati… Se ridică în şezut şi se întinse după el, simţind nevoia să – i simtă forţa şi siguranţei pe care o simţise întotdeauna în braţele lui.

Douglas o trase pe fiica sa în braţele sale, ţinând-o cu putere la inima lui.

— Te iubesc, scumpo, spuse el, sugrumat de emoţie. Cât trecuse de când se întinsese după el în felul acesta? I-ar fi plăcut să facă din Ethan Goodson Turner un sac de box. Sau poate ar fi trebuit să-i mulţumească pentru faptul că i-o dăruia înapoi pe fiica lui.

— Nu eşti dezamăgit de mine, nu-i aşa, tati?

— Dezamăgit? Douglas o sărută pe creştet. Cum aş putea fi dezamăgit? Mai sunt şi

alte colegii, şi alţi tineri, mai deştepţi decât Ethan Turner.

Dynah se înfioră uşor. Îşi închise ochii strâns şi inhală mireasma tatălui ei. Old Spice, Colgate, o cămaşă de serviciu apretată şi călcată, şi un costum proaspăt scos de la spălătorie. Era gata să plece la serviciu.

— A vorbit mama cu tine? întrebă ea precaută.

— Scurt. Aseară când am ajuns acasă.

Dynah se trase încet de la el şi îl privi, cu inima bubuindu-i în piept. Zâmbea, relaxat, iar ochii îi erau plini de compasiune.

— Nu e sfârşitul lumii, Dynah.

Ea nu putea vorbi.

— Ştiu cum te simţi chiar acum, dar lucrurile vor arăta altfel peste câteva săptămâni. Dă-i timp.

Peste câteva săptămâni, avea să se vadă că era însărcinată.

— O, tati… O văzu pe mama ei în uşa deschisă. Era îmbrăcată în halatul ei cel lung. Dynah îi vedea încordarea din trup şi felul în care scutură rapid din cap, avertizând-o.

— Ce este, scumpo? spuse Douglas.

Dynah se uită la tatăl ei şi văzu ceva în ochii lui care o făcură să tacă.

— Nimic. Ea-şi plecă fruntea. Doar că doare când ai încredere în cineva şi te dezamăgeşte.

— Ştiu, dragă. În viaţă mai eşti şi rănit. Mai povestim despre asta deseară.

Dynah îşi ridică ochii la el când tatăl ei se ridică.

— Chiar trebuie să pleci?

— O să am grijă să fie o zi scurtă. O atinse uşor pe faţă şi se aplecă pentru a o săruta din nou pe obraz. Sunt tot al tău, prinţeso. Ce-ai spune dacă ne-am duce la cină şi apoi am vedea un film, cum făceam odată? Doar noi doi.

Ochii i se umplură de lacrimi. O cină şi un film nu aveau să rezolve ce i se întâmplase, dar puteau face ca lucrurile să fie mai uşoare pentru el. Dacă mama ei nu îi putea spune adevărul, atunci avea să o facă ea.

— Mi-ar plăcea, tati.

Poate pentru o ultimă seară se putea preface că era iarăşi copil, se putea preface că tatăl ei o putea proteja de toate.

Când se îndreptă spre uşă, Dynah se ascunse înapoi sub plapumă, trăgând-o până sus, aproape acoperindu-i capul cu totul. Întâlni scurt privirea mamei ei şi se întoarse cu

spatele la ea.

Hannah îl urmă pe Douglas pe scări în jos. Nu dormise bine în noaptea care trecuse. Niciodată nu dormea bine după ce se certau. Îşi simţea gâtul uscat când îl văzu luându-şi geantă diplomat şi cheile.

Îşi strânse halatul mai bine în jurul trupului şi se cuprinse cu braţele, fiindu-i dintr-odată frig.

— Douglas...

Încheieturile degetelor sale se albiră pe mânerul genţii.

— Totul va fi bine, spuse el ca şi când simplul fapt că rostea cuvintele acestea rezolva totul. Discutăm mai multe deseară. O sărută pe obraz. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Mai mult decât avea să o poată el crede vreodată. *Doamne*, *de ce trebuie să fie aşa*?

— Te sun mai târziu.

Ea rămase în sufragerie şi ascultă cum se deschide şi apoi se închide uşa de la garaj. Deprimată, porni înapoi pe scări la etaj. Voia să se ducă înapoi în pat şi să nu se mai scoale niciodată de acolo. Dar când ajunse la uşa lui Dynah, se uită înăuntru şi o văzu pe fiica ei şezând pe marginea patului, cu o pătură multicoloră în jurul umerilor, îşi ridică ochii, cu privirea goală.

— Nu i-ai spus, nu?

Hannah se opri în prag. Scutură din cap.

— Nu, nu i-am spus. Era obosit aseară. M-am gândit că e mai bine să aştept. Când Dynah nu spuse nimic, ea continuă, dorind să pună lucrurile la punct, dorindu-şi ca fiica ei să înţeleagă. Dar cum ar fi putut, când ea nu ştia nimic, iar Hannah nu îi putea spune nimic?

— Ce-ar fi să facem amândouă câte un duş lung şi fierbinte şi să ne îmbrăcăm. Eu pregătesc nişte vafe, şi vom discuta despre asta. Ce zici?

Dynah tăcu.

— Vom rezolva lucrurile, scumpo.

Când Hannah coborî la parter o oră mai târziu, Dynah o aştepta deja, îmbrăcată în nişte pantaloni gri mulaţi şi un sveter tip tunică albastru pal, cu părul blond împletit într-o coadă lejeră. Deja făcuse cafeaua şi avea o cană pe jumătate goală înaintea ei.

— Ţi-e foame? o întrebă Hannah zâmbind şi deschise dulapul. Trebuia să îşi facă de

lucru, să-şi ţină mâinile ocupate, să facă ceva, orice.

— O să se înfurie, mamă? De asta nu i-ai spus?

— Nu pe tine. Puse ingredientele pentru vafe pe tejgheaua din bucătărie şi se întinse după unul din castroanele din plastic. Deschise un sertar şi-şi scoase un tel. Va fi şocat, atâta tot.

Asta nu era nici jumătate din ce se aştepta din partea lui, dar ce putea spune?

Dynah o privi pe mama ei lucrând. Ar fi preferat ca ea să se aşeze şi să se uite la ea. Îşi dorea să stea pe loc şi să o asculte. Chiar şi după ce termină cu vafele şi le puse pe masă, mama ei nu reuşi să se aşeze şi să mănânce. Trebui să se ridice din nou, să toarne mai multă cafea, să aducă sucul de portocale. Dynah se gândi că ea şi mama ei abordau diferit o catastrofă. Mama ei se mişca una-întruna, un pachet de energie, în timp ce ea era paralizată.

În sfârşit, după ce toate vasele erau clătite şi aranjate în maşina de spălat vase, mama ei nu mai avu de ales decât să se aşeze. Îşi împreună mâinile şi o privi pe fiica ei. Dynah văzu liniile subţiri de epuizare în jurul ochilor mamei ei şi se simţi vinovată. Poate că greşise când se gândise să vină acasă.

— Te-ai gândit cât de cât la ce vrei să faci?

Dynah îşi plecă privirea.

— Da. Nu. Nu ştiu. Sunt atât de confuză, mamă.

Hannah luă adânc aer în piept, expirând prelung înainte să vorbească din nou.

— Ai alternative.

Dynah îşi înălţă capul şi o privi pe mama ei. Clipi.

— Dynah, nu va exista niciun om care să spună ceva împotriva ta dacă ai alege să faci avort. În condiţiile date, cine ar îndrăzni? Văzu şocul pe faţa fiicei ei şi continuă repede: Nu spun că ar *trebui* să faci avort. Nu spun asta deloc.

— Nu asta spui?

— Nu. Nu spun asta.

Cuvintele îi păreau fără însemnătate.

— Întotdeauna spuneai cât de greşit este.

— Atunci când e folosit din comoditate sau ca modalitate de contracepţie, sau ca un mod de a scăpa de responsabilitate, da, e greşit. Niciuna din situaţiile acestea nu se aplică în cazul tău, Dynah. Tu n-ai contribuit cu nimic să ajungi aşa. Nu ai avut de ales.

— Dumnezeu e în control, nu-i aşa? Nu ai spus tu şi tati întotdeauna asta?

Înfiorată, Hannah îşi plecă privirile în cana ei de cafea.

— Acolo am dat de greu eu şi Ethan, mamă. El spunea că Dumnezeu nu putea să-Şi dorească asta pentru noi şi că eu trebuia să fac avort. Iar când eu n-am putut să accept decizia lui, totul s-a destrămat.

— Lucrurile s-ar fi schimbat, în timp.

Dynah scutură din cap.

— Nu cred. Am avut o mulţime de timp să mă gândesc pe drumul spre casă. Chiar dacă aş fi făcut avort, nu s-ar fi schimbat nimic.

— De ce?

— Pentru că Ethan nu mă mai iubeşte. Îşi înălţă ochii plini de lacrimi la mama ei. În ochii lui sunt întinată.

— Dar nu e corect!

— Nu trebuie să fie corect. Aşa e.

— Dar nu e vina ta, Dynah.

— Ştiu asta, mamă. Dacă este ceva ce am reuşit să accept în ultimele luni, atunci e tocmai asta. Dar circumstanţele nu prea au importanţă când vine vorba de sentimentele unui om. Nu vreau să fii supărată pe Ethan. Pur şi simplu n-a reuşit să treacă peste asta.

O furie neputincioasă o umplu pe Hannah când se gândi la un alt moment, la un alt bărbat.

— Cum îi poţi găsi scuze? Te-ar fi putut ajuta. În schimb, el te-a aruncat la lupi. Nu-l pot ierta pentru asta, şi nici tu n-ar trebui să-l ierţi.

Era pentru prima oară când Dynah o auzea pe mama ei vorbind astfel. De şaptezeci de ori câte şapte, aşa spusese întotdeauna înainte iar acum totul se schimbase? Cuvintele ei erau pline de răutate.

— Nu mai contează, spuse Dynah încetişor. Ethan nu mai este implicat. Decizia mea nu are nicio legătură cu el.

Hannah se sili să se liniştească. Avea o sută de apelative pentru Ethan şi pentru ceea ce făcuse sau nu făcuse, dar Dynah avea dreptate. Acum erau pe cont propriu. Nu aşa era întotdeauna?

— Tu ce vrei să faci, dragă?

Dynah zâmbi trist, cu ochii abătuţi.

— Aş vrea să poată decide altcineva în locul meu. Aş prefera să-mi ia cineva toată

situaţia aceasta din mâini. Vreau să se termine. Scutură din cap. Uneori mă gândesc că poate totul e doar un coşmar şi când mă voi trezi, totul va fi sfârşit.

Hannah o înţelegea. Nu se simţise şi ea la fel? Şi chiar când se gândise că totul se sfârşise, sfârşitul era încă departe. Niciodată nu avea să se sfârşească.

Dumnezeu nu uită niciodată. Doar te păcăleşte să crezi că a uitat, iar apoi te loveşte de unde te aştepţi mai puţin.

Dynah.

O, Doamne, de ce Dynah?

— Nu ştiu ce să-ţi spun, draga mea. Nu ştiu ce să spun în afară de faptul că-mi pare rău, atât de rău că ţi s-a întâmplat una ca asta.

De ce nu m-ai luat când s-a născut, Doamne? Atunci scorul ar fi fost egal nu? De ce? Pentru că îţi place să-i faci pe oameni să sufere? Îţi place să ne chinuieşti?

— Nu plânge, mamă, spuse Dynah, întinzându-se peste masă spre a-i lua mâna. Te rog nu plânge.

Hannah luă mâinile fiicei ei într-ale ei şi se strădui să se stăpânească.

— Te iubesc, dragă. Nu ştii cât de mult te iubesc şi cât de preţioasă eşti pentru mine. *Dar Tu ştii*, *nu-i aşa*, *Doamne*? *Şi de asta Te-ai folosit de fiica mea*. *Ce altă cale mai bună să mă pedepseşti*? Ştiu că avortul este un lucru îngrozitor, Dynah. Ştiu. Şi ştiu cât de vehement m-am ridicat întotdeauna împotriva avortului. Doar că ce altă cale există oare pentru tine să-ţi recapeţi viaţa?

Dynah îşi trase mâinile încet.

— Nu pot să fac asta, mamă.

— Nici chiar dacă vin eu cu tine? Voi sta alături de tine. Îţi promit. Voi fi chiar acolo în cabinet cu tine, în fiecare clipă. *Chiar dacă asta mă va ucide*.

— Nu pot.

— De ce?

— Pentru că Dumnezeu nu mi-a dat voie.

Hannah simţi lovitura în inima ei şi-şi duse mâna la piept, apăsând-o cu putere.

— Ce vrei să spui?

— Am pus totul înaintea Lui, şi El nu mi-a dat niciun răspuns.

Mă tot rog, dar El nu vrea să-mi spună nimic. Aşa că trebuie să aştept. Trebuie să aştept răspunsul Lui.

— Cu fiecare nouă zi în care aştepţi îţi va fi tot mai greu.

— Ştiu, dar n-am de ales, mamă.

Hannah îşi privi fiica neputincioasă. *O*, Dumnezeule, ce ne faci? Ce faci de fapt?



Douglas sună mai târziu în aceeaşi zi. Lui Hannah abia dacă îi adresă două vorbe, înainte să o informeze că făcuse rezervări la restaurantul Alliotos. Pentru el şi Dynah. Cu toate că se simţi respinsă, Hannah spuse că i se părea o idee bună. Dynah se bucurase întotdeauna să meargă acolo încă de când era copil. Întotdeauna îi plăcuse să urmărească bărcile care veneau şi plecau de la docuri. Douglas îi spuse că urmau să se plimbe pe debarcaderul 39 şi să meargă la cumpărături, şi apoi urmau să vizioneze un film cu audienţă generală, care să mai învioreze spiritul fiicei sale.

Nu trebui să mai spună restul. Ea înţelese. Sentimentele ei nu contau. N-avea decât să stea acasă singură şi apăsată. Nu trebuia să-l tragă şi pe el în groapa în care se bălăcea ea. Nu din nou. El nu întrebă ce o necăjea. Nu voia să ştie. Sau poate că-şi imagina că ştie. Întotdeauna credea că-i poate citi gândurile, dar nu ştia nici jumătate din ce era în sufletul ei.

Hannah o făcu pe Dynah să promită că nu avea să îi spună nimic tatălui ei despre sarcină.

— Lasă să fie seara aceasta specială. Scoate-ţi toată povestea asta din minte pentru câteva zile. Lasă-mă pe mine să vorbesc mai întâi cu el.

Nesigură de tot, Dynah cedă. Mama ei nu ar fi argumentat atât de vehement dacă n-ar fi fost convinsă că avea să se întâmple ceva îngrozitor în momentul când avea să-i spună tatălui ei adevărul. Aşa că Dynah păstră tăcerea. Avea să se prefacă a avea un timp excelent. Avea să facă conversaţie şi să se poarte ca şi când o porţie sănătoasă de Crab Louie şi un film drăguţ cu Harrison Ford erau tot ce-i lipseau pentru a se mai înveseli puţin şi a uita tot.



— Ca în vremurile de demult, nu-i aşa, prinţeso?

Douglas privi faţa palidă a fiicei sale îndeaproape când îi zâmbi şi încuviinţă din

cap. Ar fi vrut să o creadă, ar fi vrut să fie convins, dar îşi cunoştea copila aproape la fel de bine ca pe sine. Era carne din carnea lui, sânge din sângele lui. Şi ceva era în neregulă, îngrozitor de în neregulă. O simţea. Ceva o frământa. Nu, *frământa* nu era un cuvânt suficient de puternic. Ea era chinuită. O vedea în ochii ei, o simţea în stomacul său, şi oricât de mult încerca să se eschiveze, ea sau el, nu reuşea cu nimic să o liniştească. Era acolo, ca un cancer care le devora relaţia şi îi făcea să fie acum ca doi străini.

Hannah ştia ce era în neregulă, era convins de asta. Probabil o ştiuse după două minute după ce se întâlnise cu Dynah. Ştiuse şi în seara când o sunase el din Los Angeles. O ştiuse şi aseară. Şi în dimineaţa asta. Şi o ţinea secret.

De ce nu voia să-i spună? Oare chiar îşi imagina că era ceva ce ar fi putut distruge dragostea lui pentru Dynah? Dar iarăşi era vorba de acelaşi lucru. Neîncrederea lui Hannah. Iar sămânţa aceasta o semănase şi creştea acum şi în fiica lui.

Douglas îşi ţinu furia în frâu până când ajunse Dynah în pat şi, credea el, aţipise.

— Când ai de gând să-mi spui şi mie ce se întâmplă aici? spuse el, mândru de cât de calm reuşi să-i vorbească, printre dinţi.

Privirea lui Hannah se odihni pe faţa lui şi putea jura că părea panicată.

— Promite-mi că îţi păstrezi calmul.

— Sunt calm.

La suprafaţă. Ca o pojghiţă subţire de piatră întărită care acoperă lava topită.

Hannah se aşeză în celălalt capăt al canapelei şi-şi strânse mâinile nervoasă. El se întrebă cât avea să-i ia să spună tot. Şi nu-i luă decât o clipă.

— Dynah e însărcinată.

Simţi cum se cască hăul.

— Ethan?

— Nu. Nu Ethan. Ea expiră prelung şi-l privi, distrusă. A fost violată.

— Violată?

Nu reuşea să înţeleagă. Se gândi la Dynah, la frumoasa Dynah cu ochi albaştri, la îngerul lui. Cine putuse să-i facă rău unei fete ca ea?

— Când?

— În ianuarie.

— Cum s-a întâmplat?

Ea-i împărtăşi toate detaliile pe care i le relatase Dynah. Maşina de la mecanic care

avusese nevoie de reparaţii. Noaptea cea rece. Călătoria cu autobuzul şi apoi drumul pe jos pe Henderson Avenue. Omul din maşina albă cu numere de Massachusetts. Parcul.

— Iisuse, spuse Douglas zdrobit. Iisuse. Dumnezeule!

Se aplecă înainte şi-şi îngropă faţa în mâini.

— Nu vrea să facă avort, Douglas.

El îşi ridică creştetul.

— Ei bine, o să facă avort indiferent dacă vrea sau nu.

Hannah îl privi cu ochii mari, iar ea-i citi neîncrederea în ochi.

— Ce tot spui? Nu are de ales?

— Spune-mi tu mie ce alternative are! spuse el, înfuriat, simţind nevoia să răbufnească. Dacă ar fi intrat chiar acum în camera aceasta omul care îi făcuse una ca asta fiicei lui, l-ar fi omorât. Cu sânge rece. Lent. Cât mai chinuitor cu putinţă. Tot felul de variante îi veniră în minte, o duzină întreagă, fiecare mai îngrozitoare şi mai satisfăcătoare decât precedenta.

— Va fi greu, spuse Hannah încet, ca şi când ar fi încercat să ţină cont de toate implicaţiile odată.

— Nu la fel de greu cum ar fi să păstreze sarcina. Gândeşte-te, spuse el.

— Păi numai la asta mă tot gândesc!

— Cine o să mai dorească o fată care are un copil cu nu ştiu ce... violator necunoscut?

— Nu e ea de vină!

— Nici n-am spus că e!

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo, prea agitat pentru a mai putea şedea. Îi venea să spargă ceva, să dea cu ceva de pământ de să-l facă praf şi pulbere.

— Dar ea trebuie să sufere din cauza asta?

— Şi ce, să sufăr eu?

— Dar ce legătură are asta cu tine?

— Tu cine îţi imaginezi că va trebui să-şi asume responsabilitatea dacă se hotărăşte să-l nască? Eu! Cum o să-şi termine şcoala sau să-şi găsească de lucru cu un copil? Tu o să stai acasă cu copilul. Îţi place ideea? Eşti gata să renunţi la toate activităţile tale comunitare? Eu o să fiu cel care o să achit toate facturile. Ei bine, nu, mulţumesc. Peste câţiva ani ies la pensie. N-am de gând să-mi petrec tot restul vieţii

asumându-mi responsabilitatea pentru un copil pe care fiica mea l-a născut cu sila, după un viol. Şi nici ea nu o va face! O privi cu ochii mari. Ar fi cu totul altceva dacă ar fi cineva pe care l-ar iubi.

Lovitura lui o atinse profund.

— Eşti furios pe mine, nu-i aşa? spuse Hannah, şi el o văzu cum tremură. Întotdeauna se ajunge la asta.

— Pentru că tu o faci să ajungă.

— Ea nu vrea să facă avort!

— Şi ce-o să facă?

— Nu ştie ce vrea să facă, Doug.

— Atunci ajut-o să afle! Ştii mai multe despre ce se face într-o situaţie din aceasta decât mine.

Ea tresări de parcă ar fi plesnit-o.

Douglas îi ignoră reacţia, insistând în furia lui.

— Crezi că îşi doreşte copilul acesta cu adevărat? Eşti nebună dacă crezi aşa ceva. Mi-ai spus că nu l-a văzut la faţă pe omul acela. Dacă e negru? Sau dacă avea SIDA? Ce fel de om o să fie? Ce om cu capul pe umeri şi-ar dori aşa ceva?

— Vorbeşte mai încet. Ea e la etaj.

El veni mai aproape, se aplecă înainte, cu maxilarul împins înainte.

— Dacă refuză să facă avort, oamenii ar începe să se întrebe dacă chiar *a fost* viol. Te-ai gândit la asta? Ar putea ajunge chiar să creadă că ea şi Ethan Turner au mers puţin mai departe decât au intenţionat înainte.

Văzu cum cuvintele lui îşi atinseră ţinta, şi o loviră profund. Răni vechi fură sfârtecate, şi ea sângera din nou.

— Nu, nu vor spune asta. Nu despre Dynah.

— Da, sigur. Nu le-ai auzit pe gaiţele din biserica noastră? Or să îşi facă ele ideile lor. Mai ales despre Dynah. Poate să-şi ia rămas bun de la reputaţie.

Hannah îl văzu cum se plimbă de colo-colo.

— Tu îţi faci griji de reputaţia lui Dynah sau de propria ta reputaţie?

El se opri şi-şi întoarse capul, holbându-se la ea.

— Ce vrei să spui?

Ochii ei îl priveau cu răceală.

— Păi ia să vedem. Oamenii te-ar privi drept tatăl unei mame necăsătorite.

El îşi încleştă pumnul.

— Tu asta-ţi închipui că mă îngrijorează pe mine? Să nu îndrăzneşti să mă compari cu taică-tu. Nu-s deloc că el. Nici măcar n-ai avut atâta încredere în el cât să-i spui, până în ziua când a murit.

— De unde stau eu nu arăţi deloc altfel. Nici ţie n-ar fi trebuit să-ţi spun vreodată. N-am făcut altceva decât să-ţi pun o armă în mâini! De ce crezi că eu sunt cea care îţi spune despre ce e vorba şi nu Dynah?

— Pentru că te-ai băgat în faţă!

— Da! M-am băgat! Ştiam ce avea să se întâmple! Pentru că eu mă descurc mai bine cu tine decât ea! Am experienţă! Şi-ncă câtă experienţă!

El îi văzu ochii cum i se umplură de lacrimi – şi totodată de furie.

— Ştiu ce gândeşti. Ştiu ce simţi. Nu crezi că ştiu? Trăiesc cu tine de douăzeci şi şapte de ani!

Douglas o privi, rece şi înfuriat.

— O, nu, nu ştii, Hannah. N-o să vii acum să-mi verşi iarăşi balega asta de cal pe pragul meu. Ai trăit cu asta multă vreme înainte să apar eu pe scenă. Vrei să dai vina pe cineva? Foarte bine. Dar n-o să dai vina pe mine.

Ea expiră prelung.

— Asta nu ne duce nicăieri, spuse ea încet, dar era evident cât de tulburată era. Întotdeauna o tulbura când ajungeau atât de aproape de subiectul acela. Voia să se retragă – era convins de asta – dar nu putea. Pentru că de data asta se lupta pentru Dynah. Fiica ei.

Îşi încleştă dinţii. Fiica *lor*.

— Trebuie s-o ajutăm pe Dynah, spuse ea frântă. Nu vreau să derulăm totul iarăşi de la capăt. Nu pot – se aplecă înainte şi-şi îngropă faţa în mâini.

Douglas privi în jos la soţia lui şi se simţi pustiit. De ce ieşea întotdeauna se simţea că el ar fi greşit, de parcă el era de vină? Nu avusese nimic de-a face cu ceea ce i se întâmplase sau cu ceea ce făcuse. Cu toate astea, nu era nicio diferenţă. Îşi aminti că Hannah îl întrebase odată dacă ar mai fi ieşit a doua oară cu ea dacă ar fi avut în grija ei un copil ilegitim. Iar el spusese „Probabil.” Nu fusese răspunsul de care avusese ea nevoie, iar oricât ar fi încercat să corecteze el după aceea nu mai fusese îndeajuns pentru a îndrepta daunele produse. Ea nu putea uita. Sau alesese să nu uite.

— Eu nu pot rezolva asta, Hannah. Nu o să…

— Tati…

Douglas se întoarse, iar faţa i se făcu de un roşu aprins când o văzu pe fiica lui stând sub arcada de la intrare, cu cuvertura în jurul ei. Ochii îi erau umflaţi şi roşii de plâns. Se uită implorator la el, iar apoi la mama ei care stătea aplecată înainte pe canapea.

— O să mă duc, spuse ea cu voce sugrumată. Promit că o să stau de vorbă cu cineva de la clinicile acelea. Eu… Scutură din cap, cu ochii plini de lacrimi şi buzele tremurând. Strânse cuvertura mai strâns în jurul ei. Doar te rog, nu mai ţipa la mama. Nu e vina ei. Şi nici vina ta. Niciodată n-am vrut să fiu o povară…

Se întoarse şi fugi pe scări în sus.

Copleşit de ruşine, Douglas stătea tăcut în mijlocul sufrageriei.

Hannah se ridică în picioare şi traversă încăperea fără ca măcar să-l privească. El ar fi vrut să spună că-i părea rău, dar pentru ce anume? Pentru că-l ura pe omul care o violase pe fiica lui? Pentru că nu voia să vadă cum sarcina aceasta îi distrugea viaţa? Fără discuţie, emoţiile îi scăpaseră de sub control, iar trecutul îşi ridicase din nou capul hidos, dar asta era oare doar vina lui? Poate că dacă Hannah ar fi trecut direct la noutăţile despre Dynah în loc să-l lovească drept în inimă… Se simţi sortit falimentului. Un ţap ispăşitor la îndemână pentru toate problemele ei.

Douglas îşi puse mâna pe braţul ei înainte să apuce să treacă de el.

— Spune-i că o iubesc.

— Ia-ţi mâna de pe mine.

Răceala cuvintelor ei îl lovi din plin. O ţinu şi mai strâns, dorindu-şi să o reţină pe loc, dorindu-şi măcar odată să o facă să înţeleagă ce simţea cu privire la toată povestea aceasta.

— O iubesc la fel de mult ca şi tine.

Ridicându-şi fruntea, Hannah îl privi fix. Îşi smulse braţul din mâna lui, şi îi întoarse spatele, apoi urcă treptele.



A doua zi, Douglas nu plecă dis-de-dimineaţă la lucru. Chiar şi după un duş lung, fierbinte, tot se simţea de parcă ar fi fost mahmur, îmbrăcat de lucru, şedea la măsuţa unde obişnuiau să-şi ia micul dejun, îndreptată spre curtea mică din spate cu grădinuţa

de flori, în timp ce Hannah, cu un aer de martir, stătea la aragaz, pregătindui omleta. Nu se aşteptase din partea ei să coboare să-i pregătească micul dejun. Aproape că-şi dorise să nu se fi ostenit pentru el. S-ar fi simţit mai bine dacă ar fi ştiut-o în pat, cu plapumă trasă sus până peste cap, aşa cum făcuse cât îşi făcuse el duşul. În schimb, acum era nevoit să se uite la spatele ei rigid şi să simtă atmosfera glacială din încăpere.

— La ce oră ai venit până la urmă la culcare? o întrebă el, sorbind din cafea şi privind la *Wall Street Journal*, dar fără măcar să se fi atins de el. N-avea chef de nicio ştire în dimineaţa asta.

— La două. Îi turnă ouăle într-o farfurie, puse tigaia în chiuvetă şi îi puse mâncarea înainte fără ca măcar să-i arunce o privire. Feliile de pâine prăjită săriră din prăjitor. Ea se întoarse la bufet, unse ambele felii cu unt, le puse pe o farfurioară şi i le aduse pe o tavă metalică, împreună cu trei castronele cu gem de căpşuni, de struguri şi de prune. Avea de unde alege.

Douglas îşi plecă fruntea, *după cum îi era obiceiul*, şi *rosti o rugăciune în tăcere*. *Cuvinte mecanice.* Îţi mulţumesc pentru mâncare, Doamne, şi pentru mâinile care au pregătit-o. *Când termină*, *se uită sumbru la ea*. Doamne, ajută-ne! Ajută-ne! Ce bun să mergem la biserică dacă ajungem iar şi iar la asta?

Hannah îi recunoscu expresia rănită. Regret. Oboseală. Şi ei îi părea rău, dar la ce-i folosiseră în alte dăţi părerile ei de rău?

El se uită în gol, în spaţiul dintre el şi soţia lui.

— Tu nu mănânci?

— Nu.

Ei îi era întotdeauna rău de la stomac după ce se certau. Avea nevoie de câteva zile să reuşească să iasă din groapa depresiei; efectul de după era un fel de răspuns condiţionat. Întotdeauna se întreba ce făcuse să-l provoace, ce spusese să aducă potopul peste ea, şi ce-ar fi putut face pentru a-şi întări armura, acum că demonii îşi făceau iarăşi de cap.

Douglas oftă încet. Deci aceasta era strategia ei de data asta. Bine. Enervat, mâncă în tăcere, refuzând să se simtă vinovat.

Hannah şedea tăcută, înghiţindu-şi cafeaua odată cu resentimentele, iar stomacul îi urlă. Ştia ce urmă acum. Lucrurile aveau să fie tot mai rele între ei, asta în cazul în care aveau să se mai îmbunătăţească vreodată.

Douglas era cel care renunţa de obicei primul. Dispoziţiile lui treceau repede, spre

deosebire de ranchiună ei care putea dura la nesfârşit.

— Cum e Dynah?

— O să fie bine. Cuvintele îi ieşiră scorţos. *Nu-ţi face griji*. *O să rezolvăm noi problema*, *Douglas*. *Nu trebuie să*-ţi *murdăreşti tu mâinile*. Cum nu putea şedea locului, se ridică în picioare, adună vasele şi se duse la chiuvetă, sugrumată de furie. Totul izvora de undeva din adâncul sufletului ei, fierbinte, negru, ucigător.

— E de acord cu ceea ce trebuie să facă? Acum după ce ai vorbit cu ea?

— Nu e de acord cu asta, dar va sta de vorbă cu medicul. Şi eu nu i-am spus despre ce mi s-a întâmplat mie, dacă asta voiai să spui.

— De ce nu? Nu crezi că ar fi timpul?

Un fior o cuprinse.

— Nu văd de ce ar trebui să ştie.

Şi se temuse, se temuse de ceea ce avea să creadă fiica ei despre ea, se temuse de faptul că avea să-i piardă respectul, dragostea.

— S-ar putea să o ajute să ştie că şi tu ai trecut pe aici.

Nefericirea caută tovarăşi, nu?

— Nu pot.

— Nici tu n-ai avut mai mult de ales decât are ea.

Ea se apucă cu mâinile de marginile chiuvetei.

— De ce vezi tu oare întotdeauna lucrurile în felul acesta în ziua de după o ceartă?

— Nu eu am fost cel care am lovit seara trecută. Tu m-ai rănit în egală măsură.

Cât de bine ajunseseră să se priceapă la asta de-a lungul anilor, să se rănească în moduri atât de subtile şi de rapid. Întoarcerea lor la Cristos semănase cu o idilă. Trecătoare. Acum, o luaseră de la început. Cumva, acum era şi mai devastator. Ea era mai puţin pregătită.

Rămase privind în jos în chiuvetă la vasele murdare şi la tigaie.

— Nu vreau ca ea să ştie. Poţi să înţelegi asta, Douglas? Sau cel puţin să încerci. Nu vreau să ştie nimeni. Pentru Dumnezeu îmi doresc să nu-ţi fi spus nici ţie.

Douglas se ridică în picioare şi veni la ea, trăgând-o cu spatele la sine, cuprinzând-o în braţele sale, cu toate că ea se încordă şi i se împotrivi.

— O să trecem de asta. Suntem o familie, Hannah. Nu va fi aşa cum a fost pentru tine. O vom ajuta să treacă cu bine de asta.

Hannah îşi închise ochii, incapabilă să-şi exprime groaza din interior, incapabilă

chiar să o definească. Să treacă de asta, aşa spusese. Douglas. De parcă ar fi fost posibil aşa ceva. Şi oare ei reuşiseră? În cei douăzeci şi şapte de ani de căsnicie, reuşiseră să treacă de asta?

— Trebuie să o ajutăm să facă ce e mai bine pentru ea, spuse Douglas.

Ce era mai bine…

Cuvintele i se împleticeau în minte ca nişte lăcuste ce păreau să-i devoreze conştiinţa. De câte ori încercase să-şi justifice raţional avortul? Ce altceva ar fi putut face? Să nască copilul? Să-l dea spre adopţie? Să-l păstreze? Şi ce implicaţii ar fi avut asta în viaţa ei şi a celor pe care-i iubea? Cum ar fi reacţionat părinţii ei? Tatăl ei ar mai fi iubit-o oare? Nu prea credea.

Aşa că se dusese şi făcuse ordine. Sau cel puţin aşa îşi imaginase.

O, Doamne, de câte ori îşi imaginase că se terminase, apoi se întâmpla ceva şi totul erupea din nou la suprafaţă?

— Trebuie să o ajutăm să ia decizia potrivită, Hannah.

— Nu ştiu dacă e pregătită.

Doamne, nu ştiu nici dacă eu sunt pregătită. Fiica mea, o, Doamne, fiica mea.

Douglas ştia tulburarea din interiorul ei. Nu trăise el cu toate astea în aceşti ani, fie că ea era dispusă să o recunoască, fie că nu?

— Nu mai vreau să te rănesc, scumpo. Ştii că nu vreau.

Ea se făcu mică în interior.

— Spune ce gândeşti, Douglas

El oftă greu, iar braţele îi deveniră inerte în jurul ei.

— Nu e aceeaşi situaţie prin care ai trecut tu, Hannah. Nu e vorba de faptul că Dynah s-ar fi îndrăgostit de băiatul nepotrivit şi ar fi fost abandonată de el. Fiica noastră n-a avut nicio vorbă de spus în ceea ce i s-a întâmplat.

— Ştiu asta.

— Ea n-ar trebui să se simtă vinovată de faptul că încearcă să rezolve problema asta.

Oare o cunoştea vreun pic pe fiica lui? Se gândise oare la felul în care o crescuseră? Chiar şi în condiţiile de faţă, cum putea Dynah să întoarcă spatele şi să calce în picioare principiile acelea şi să nu sufere din cauza asta? Era oare suficient de puternică?

— Nu ştiu dacă e capabilă de asta, Douglas.

— Poate va fi, dacă vei fi alături de ea la fiecare pas.

Povara aceasta părea mai mult decât putea duce.

— Şi tu? Hannah se întoarse şi se uită la el. Tu unde vei fi?

— *Chiar aici*, *spuse el*, *atingându-i tandru obrazul*. Doamne, dă-mi puterea să trec prin toată povestea aceasta. Ajută-mă să îi insuflu puterea de care are nevoie ca să o poată ajuta pe Dynah.

Dar chiar şi când murmură rugăciunea aceasta se întrebă de ce îi era atât de rău şi de ce i se făcuse atât de greaţă.

6

James Wyatt şedea pe terasa însorita a casei sale din Mill Valley, încercând să işi depăşească depresia. Niciodată nu ştiuse cu siguranţă ce făcuse pentru a porni ciclul acela descendent, ce anume adusese peste el sentimentul acela de disperare de care nu putea scăpa. Încercase să şi înăbuşe raţional, prin tot felul de activităţi şi o gândire pozitivă, dar nu reuşise nici să scape de el, nici să se vindece. Îl secătuia de puteri.

— Doriţi nişte cafea, domnule dr. Wyatt? il întrebă Juanita Hernandez intr-o engleză cu un accent puternic, când îi întinse cana cu cafea gata pregatita.

— Mulţumesc, Juanita, spuse el, încuviinţând din cap. Lasă-mi, te rog, cana acolo. Copiii s-au sculat deja?

Ştia că soţia lui ieşise să alerge.

— *Şi*, *Senor doctor*: Se opri, părând uşor tulburată. Mă scuzaţi, spuse ea încet, concentrându-se. Am vrut să spun, da, domnule Dr. Wyatt. Copiii s-au sculat.

James îi zâmbi.

— Te descurci foarte bine cu engleza, Juanita.

Ea încuviinţă din cap politicoasă, zâmbindu-i sfioasă.

— *Missus* Wyatt e un bun profesor.

Poarta laterală se deschise, iar sistemul de alarmă scoase un *bip*. Când alarma fu imediat deconectată, Jim ştiu că era soţia lui, Cynthia, care se tocmai se întorsese de la

joggingul de dimineaţă. Ea-şi făcu apariţia, însoţită de câinele ei, un rottweiler. Dădu drumul câinelui din lesă, iar acesta se năpusti bucuros spre Jim.

— Uşurel, Arnold, spuse el râzând, pe jumătate enervat şi pe jumătate încântat de faptul că animalul era atât de bucuros să-l vadă. Îl scărpină între urechi pe animal şi-l mângâie pe spate, în timp ce o privea pe Cynthia venind în direcţia lor. Purta un tricou alb fără mâneci şi pantaloni scurţi de jogging de un albastru deschis. Era în continuare cea mai frumoasă femeie din câte cunoscuse vreodată. Ea-i zâmbi, îşi scoase banderola de pe frunte şi îşi scutură uşor părul roşcat şi umed.

— Bună dimineaţa!

Admirându-i picioarele bronzate şi formele zvelte, James îi zâmbi la rândul său, ridicându-şi cana de cafea drept salut.

— Ai alergat bine?

— Minunat! Ea se trânti în scaunul opus şi expiră prelung. Nişte suc de portocale, te rog, Juanita, şi un prosop. Sunt udă leoarcă.

— Da, doamnă.

James observă broboanele de sudoare de pe faţa şi de pe claviculele Cynthiei. Ochii ei de culoarea alunei îi surprinseră privirea şi îl dojeniră blând.

— Mi-aş fi dorit să vii şi tu cu mine în dimineaţa asta.

— Poate mâine. Nu am prea avut chef de alergat azi dimineaţă. Îşi luă ziarul. Juanita se descurcă foarte bine cu engleza.

— E chiar isteaţă, spuse Cynthia, evident nelăsându-se păcălită de schimbarea lui subtilă de subiect. Mă bucur că ai fost de acord să o angajăm. Mi-a uşurat mult treaba, iar copiii o adoră. Îi învaţă spaniolă.

— Asta-i bine.

Se pitulă în spatele ziarului său, sperând ca ea să nu bage de seamă că era din nou hăituit de gânduri negre. Cu toate acestea, cum ar fi putut oare să nu bage de seamă? îl iubea. Era sensibilă la schimbările lui de dispoziţie, iar el realizase de ceva timp că ea recunoscuse problema.

— Astăzi lucrezi la clinică?

— E marţi, spuse el sec, împăturindu-şi ziarul cu interiorul în afară.

Nimic nou la departamentul de afaceri externe. Probleme cu bugetul federal. Tulburări în Rusia împărţită. Conflicte în Orientul Mijlociu. Deciziile obişnuite care reuşesc să constrângă idealurile la compromis sau complezenţă. Sau care generează violenţă.

Nu din nou, *Cynth*, se gândi el. *Nu adu iarăşi vorba despre asta*. *Nu încerca să mă convingi să renunţ.* Îşi iubea soţia, o adora, dar ce lucru bun ieşea din astfel de divergenţe de opinie între ei? Ultima oară când ea îi sugerase lui Jim să nu mai lucreze la clinică, sfârşiseră într-o ceartă groaznică. El îi aminti că banii pe care-i câştigase în ultimii patru ani la clinică reuşiseră să achite toate împrumuturile pe care le luase ca student pentru a-şi încheia studiile medicale. Cu hanii achitaţi, reuşiseră să economisească suficienţi bani de la cabinet pentru a da avansul pentru casa aceasta superbă din Mill Valley. Ea-i spusese atunci că nu banii erau subiectul discuţiei şi că locuinţa nu era cel mai important lucru, dar el o întrebase dacă ar fi preferat să-şi crească copiii la oraş.

Subterfugiu. Asta era tot. Dar cu toată vehemenţa discuţiei lor, niciodată nu atinseseră problema reală. Şi despre asta el nu voia să discute.

El îi explicase, desigur. Ea înţelesese adevăratul motiv care-l determina să facă ceea ce făcea. Şi era justificat, oarecum. Îi explicase în urmă cu cinci ani când discutase prima oară cu ea despre faptul că urma să lucreze la clinică. Ea-i admirase atunci decizia şi promisese să-l susţină în tot ce făcea. Nu aşa făcuse întotdeauna?

Ceva însă se schimbase după aceea. Nu era sigur ce anume, dar în interiorul lui avu loc o schimbare subtilă, o cedare care le afectase relaţia.

Nu că ar fi fost nefericiţi. Ea-i spusese destul de des că nu putea fi mai fericită decât era. Iar el făcea tot ce-i stătea în puteri să fie afectuos, tandru, grijuliu, harnic, devotat familiei sale, dedicat muncii pe care o făcea. Era un om cu sentimente şi principii profunde, hotărât să acorde cea mai bună îngrijire de care era capabil tuturor pacienţilor săi.

Cu toate acestea, vedea o privire în ochii ei, o expresie îngrijorată… ca şi când s-ar fi îndoit că el ar fi fost fericit cu ea. Ştia de ce avea ea îndoielile acestea, îşi dădea seama că existau săptămâni când nu făcea dragoste cu ea. Dar erau şi alte momente, când avea o nevoie nepotolită, aproape ca şi când actul în sine al împreunării fizice l-ar fi putut elibera de orice l-ar fi chinuit.

— De ce nu plecăm undeva în weekendul acesta?

El oftă. Ea-şi imagina, probabil, că o schimbare de decor i-ar fi ridicat puţin spiritul şi i-ar fi luat gândurile de la muncă. Ei bine, de ce nu? Alan Keller putea să-l ajute, îi era dator la cabinet. Jim îl înlocuise weekendul trecut.

— Bună idee. Ce propui?

— Ce-ar fi să mergem la Cârmei? Au trecut două luni de când am fost acolo. Sau

ne-am putea întoarce la Calistoga. Motelul acela cu mic dejun inclus a fost drăguţ.

Întoarse încă o pagină a ziarului şi ajunse la ştirile regionale.

— Bine.

— Sau am putea rămâne aici, să o rugăm pe mama ta să-i ţină pe copii şi peste noapte, apoi să închiriem câteva filme de dragoste, să pornim căldura în *spa*, şi să punem nişte şampanie la rece.

— Cum vrei, spuse el, cu ochii aţintiţi la articolul minuscul din josul paginii. O tânără fusese găsită moartă în apartamentul ei din San Francisco. Investigaţiile preliminare eliminaseră posibilitatea crimei şi luau acum în calcul suicidul. Cu toate că nu se găsise niciun bilet, prietenii declaraseră că fusese foarte abătută în ultimele zile. Autopsia avea să stabilească restul.

James nu recunoscu numele tinerei, dar îi cunoştea faţa. El fusese cel care-i făcuse avort în urmă cu şase zile.

Un fior rece îl cuprinse.

Opreşte-te! se dojeni el. *N-are nimic de-aface cu tine*. Existau şanse mari să nu aibă nimic de-a face cu el. Probabil avusese o mulţime de probleme care i se păruseră copleşitoare. Pe una din ele i-o rezolvase el, dar nu putea rezolva totul. Cum ar fi putut, în puţinele minute pe care le petrecuse cu ea? Cincisprezece. Atât era necesar pentru toată procedura. Şi ea nu prea spusese nimic, nu? Încercă să-şi amintească.

— Mă doare. O, Doamne, mă doare. Au spus că nu va durea.

Dar oare fusese ea, sau o alta? Nu conta cât de blând încerca să lucreze, acuza aceasta rămânea una continuă. Îşi consolă pacientele cât putea mai bine spunându-le că avea să se termine totul curând. Uneori se întreba dacă nu cumva sunetul aparatului era cel care le determina trupul să se încoarde şi le intensifica durerea.

Uneori, auzea sunetul acela îngrozitor de aspiraţie chiar şi în visele sale.

Grotesc.

Imposibil de uitat.

Şi necesar, dacă voia să-şi termine treaba cu bine.

— Jim?

El clipi, privi cu asprime şi o descoperi pe soţia lui privindu-l îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse el repede. Doar aceeaşi ştire nenorocită în fiecare zi. Împături ziarul pentru ca ştirea să rămână ascunsă în interiorul acestuia şi-l aruncă pe jos. Nu voia

mizeria aceea pe masă. Nu o voia nicăieri în apropierea lui. Se sili să zâmbească, îşi luă cană cu cafea şi luă o gură. Aşa, ce spuneai?

Juanita le aduse micul dejun – ouă ochiuri, suc de portocale proaspăt stors şi brioşe proaspăt coapte din tărâţe, toate servite elegant pe farfurii din porţelan de Lenox. Lui nu-i era foame, dar se sili să mănânce. Avea nevoie de caloriile acelea pentru a putea trece cu bine de ziua aceasta, plus că nu voia să o îngrijoreze pe Cynthia.

Poate că ar fi reuşit să menţină aparenţele, dacă nu ar fi năvălit tocmai atunci cei doi copii ai săi în curtea din spate, dornici după sărutări şi îmbrăţişări din partea mamei şi a tatălui lor. El era dornic să scape de amândoi, şocat de câtă durere îi producea priveliştea lor jucându-se cu Arnold.

Cynthia râse când le văzu caraghioslâcurile. Patricia, pe drept poreclită Greieraş, ţopăia încântată în jurul câinelui, în timp ce fratele ei, Todd, alergă după mingea de tenis. De îndată ce o prinse în mână, o aruncă peste gazon, iar câinele porni ca nebun după ea.

— Prinde, Arnold!

Dar nu fusese nevoie să rostească comanda.

James se simţi năpădit de dragoste privindu-şi copiii. Iar odată cu dragostea venea şi jalea. Îl durea inima, de-a dreptul îi bubuia, de-o groază negrăită. Le asculta râsetele şi îi privea cum se joacă, nişte izvoare colorate de bucurie în curtea lui din spatele casei… şi simţi o durere sfâşietoare de care nu se putea scăpa şi pe care nu o înţelegea. Era zdrobit sub povara ei.

— Ce este, Jim? îl întrebă Cynthia, iar el se uită la ea, surprins să descopere că ochii săi erau plini de lacrimi.

— Nimic, spuse el din nou, pentru că nu putea pune în cuvinte ceea ce simţea. Uneori frumuseţea reuşea să-l impresioneze în felul acesta. Îşi amintea că se simţise la fel atunci când Cynthia acceptase să se căsătorească cu el. Fusese copleşit de recunoştinţă, uimit de norocul care dăduse peste el.

Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare.

— Ar fi timpul să pornesc la drum. Altfel o să întârzii. Pe Golden Gate Bridge avea să fie un trafic nebun.

Însoţindu-l, Cynthia îşi petrecu un braţ pe după al său şi îi zâmbi jucăuşă.

— Întotdeauna ai putea aştepta încă o oră şi ai evita în felul acesta traficul. Eu trebuie să fac duş. N-ai vrea să mă săpuneşti puţin pe spate?

El râse, dar nu-i răspunse. Îşi lăsă braţul în jos, îşi puse mâna relaxat pe după mijlocul ei, silind-o astfel să intre înaintea lui în casă.

Ea traversă sufrageria lor cu tavanul boltit, cu pereţii plini de rafturi de cărţi şi cu şemineu. Îi luă jacheta tip sport şi i-o ţinu în aşa fel încât să se poată îmbrăca cu ea. Veni apoi înaintea lui, îi aranjă gulerul şi-şi trecu mâinile peste haina lui. Îşi ridică apoi privirea cu tandreţe la el.

— Doctore Wyatt, eşti foarte atrăgător.

El icni drept răspuns.

Cynthia se întinse, îi atinse obrazul, atrăgându-i atenţia.

— Te iubesc, Jim. Ştii asta, nu-i aşa?

Jim o privi scurt în ochi apoi se aplecă spre ea, sărutând-o apoi ferm pe buze.

— Ştiu. Se îndreptă şi zâmbi trist. Numai Dumnezeu ştie de ce.

— Pentru că îţi pasă atât de mult, spuse ea.

El se rugă să fie adevărat, ca oricine îl cunoştea pentru zece minute să-şi dea seama că nu era aşa cum îl numeau acei militanţi *pro viaţă* în scrisorile anonime pe care le găsea mult prea des în corespondenţa sa. Una venise chiar ieri. Un fanatic creştin îi trimise nişte citate din Scriptură, unde se vorbea despre focul lui Dumnezeu care era gata să-l mistuie pe cel nelegiuit. Scrisoarea ajunsese cenuşă în cămin. Nu-i spusese Cynthiei nimic despre ea, şi nici n-avea de gând să-i spună. Ar fi îngrijorat-o. Se mai întâmplase de două ori înainte când primiseră ameninţări cu moartea. Scrisoarea aceasta fusese chiar blândă în comparaţie cu acelea, obişnuitele cuvinte muşcătoare şi întrebări retorice care aveau rostul de a-l ruşina şi a-l intimida.

Cu toate astea, îl uimise. Îl uimea de fiecare dată – aproape la fel de mult cât îl uimea să o vadă pe Cynthia furioasă. Cum puteau nişte oameni care susţineau că trăiau o viaţă în numele lui Iisus să fie atât de nemiloşi în condamnarea şi judecata lor, întrebase ea?

— S-au gândit măcar o dată să se pună în locul tău? Nici măcar nu încearcă să înţeleagă ce anume îl determină pe un om ca tine să facă ceea ce simţi că trebuie să faci. Şi-apoi, dacă avortul nu este permis, atunci cum de e legal? De ce plăteşte guvernul pentru asta?

El nu avusese niciun răspuns la nedumeririle ei. Nici atunci, şi nici acum.

O privi cum se întoarse să-i ia geanta din piele neagră. Era grea, dar nici pe departe atât de grea pe cât îi era inima împovărată. Şi nu era drept. Îi păsa prea mult.

Ştia ce se întâmpla când nu era nimeni care să te ajute. Îi mulţumea lui Dumnezeu că Cynthia înţelegea asta.

Ea-l sprijinise de la bun început în munca lui, la fel cum tot ea îl ajutase financiar în ultimii ani ai pregătirii sale medicale. Anii aceia fuseseră grei, ani de sacrificiu şi lipsuri. Ea-i spusese că atunci îşi dăduse seama cât de mult îi păsa lui de pacienţi, în ceasurile lungi în care învăţase şi lucrase cu pacienţii de care avusese grijă pe atunci, văzându-i durerea pe care o simţea când pierdea câte un pacient, indiferent cât de deznădăjduit era cazul respectiv. Ea-i cunoştea temerile şi convingerile. Îi cunoştea visele. Îi cunoştea inima. Şi-l iubea din toate aceste motive.

Asta îl şi ajuta să meargă mai departe. Soţia lui. Familia lui. Dragostea lor…

Ea-i întinse geanta şi îi ură numai bine pentru ziua ce-i stătea înainte.

Jim luă geanta din mâna ei.

— Am câteva paciente pe care trebuie să le văd la spital. Apoi voi fi la birou pentru câteva ore. Nu voi ajunge la clinică decât pe la unu.

Ea ştia că ceea ce-i spunea el de fapt era că urma să vină târziu acasă.

— Să-ţi păstrez cina caldă?

— Nu. Nu avea să-i fie foame. Se aplecă spre ea şi o sărută uşor. Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Cyn.

— Ai munci până ai cădea mort, spuse ea cu un zâmbet afectuos, îi trase capul la ea încă o dată şi-l sărută hotărâtă. Te voi aştepta.



Elizabeth Chambers se auzi prin interfon.

— Câte paciente sunt?

— Douăsprezece.

Dacă aşteptau prea mult, una sau două cliente probabil aveau să-şi ceară banii înapoi şi aveau să plece.

— Avem vreun semn de la Dr. Wyatt?

— Încă nu.

Elizabeth strânse din dinţi şi se stăpâni să nu răbufnească. Dr. Franklin plecase deja acasă, că altfel l-ar fi bătut la cap până accepta să mai stea o oră. Întârzierile Dr. Wyatt deveneau deja un obicei. Poate că trebuia să-i crească puţin salariul. Nu se îndoia

că asta l-ar fi făcut să vină la timp la clinică. Din nefericire însă, chiar acum trebuia să se descurce cu lucrurile aşa cum erau.

— Sună-l la birou. Vezi dacă are vreo urgenţă la spital.

— Jim sună întotdeauna dacă…

— Am spus să-l suni.

— Da, doamnă Chambers.

— Şi spune-i Brendei că vreau să vorbesc cu ea. Îşi luă degetul de pe aparatul de interfon şi hotărî să nu accepte niciun fel de scuze. Elizabeth îşi luă creionul şi începu să lovească în masă cu el, apoi îl aruncă enervată pe birou. *Acum* însemna acum, nu peste cinci minute, închise registrul, deschise sertarul de la biroul ei, aruncă registrul în el şi îl închise trântindu-l.

Ce zi! Uneori se întreba de ce nu renunţa la slujba asta nenorocită. Dacă n-ar fi avut un salariu atât de bun, ar fi plecat de mult. Se săturase până peste cap să rezolve problemele altora, probleme pe care şi le creau singure şi pe care ea trebuia să le facă dispărute. Cea mai mare parte a banilor mergeau la corporaţia care deţinea clinică, cu toate că numele lor nu apăreau nicăieri. Voiau să stea departe, întrun anonimat steril, într-un zgârie-nori elegant.

O durea deja capul, şi abia dacă trecuse de ora unu. Pe la trei avea să o doară îngrozitor. Îşi dorea să aibă un martini la îndemână. Sau puţină tequila. Ar fi fost bine. Orice numai să-şi paralizeze pulsatul surd din tâmple.

Nu se putea baza pe nimeni. Trebuia să supravegheze totul de una singură, pentru că nu putea avea încredere în oameni să facă ceea ce spuneau că aveau să facă. Spre exemplu, Dr. Wyatt. Spusese că avea să ajungă la clinică la unu, şi avea să apară relaxat abia pe la unu jumate. Sau alţii care făceau mai mult decât li se spunea, ca Brenda, care răspundea la întrebările clientelor cu nişte informaţii care le speria pe acestea de moarte şi le făceau să dea bir cu fugiţii. În dimineaţa asta plecaseră două. Şase sute de dolari aruncaţi pe geam. Proastă!

Auzind ciocănitul nesigur de la uşă, Elizabeth se stăpâni.

— Intră, strigă ea, zâmbind rece când intră Brenda. Îi făcu semn acesteia să ia loc pe scaunul de lângă birou. Elizabeth o măsură din priviri, admirându-i înfăţişarea ordonată. Brenda era o tânără atrăgătoare de culoare, studentă la universitatea din California San Francisco – unde se pregătea să devină asistentă în îngrijirea gravidei şi venise în urmă cu patru luni să caute de lucru la clinică. Spusese că dorea să le ajute pe

femei. Elizabeth o văzuse sinceră şi ştiuse că avea să le fie de ajutor. De asemenea îi recunoscuse şi nevoia: avea nevoie de bani pentru a-şi încheia studiile.

Elizabeth se aplecă înainte în scaunul ei din piele şi-şi odihni relaxată o mână peste cealaltă pe sugativa de culoarea vinului roşu.

— Phyllis mi-a spus că două dintre clientele noastre au plecat azi dimineaţă după ce au stat de vorbă cu tine.

Elizabeth ridică din sprâncene când Brenda nu spuse nimic.

— E adevărat?

— Da, au plecat, spuse Brenda, încercând să nu pară că bate în defensivă. Phyllis fusese furioasă când plecase a două dintre ele şi dorise să ştie ce făcea să le „alunge." Brenda îi spusese că nu făcea nimic să alunge pe nimeni, dar Phyllis nu fusese deloc convinsă de spusele ei. Spera să aibă parte de o discuţie corectă cu Elizabeth, care fusese întotdeauna cordială şi fermă de partea drepturilor femeilor. Cu siguranţă ea avea să înţeleagă.

— Mi-au pus anumite întrebări.

— Despre procedură.

— Da.

— Şi tu le-ai răspuns.

— Da.

— În detaliu.

— Cât de puţine detalii cu putinţă, dar ele…

Elizabeth îşi ridică mâna oprind-o să se justifice.

— Ai urmat cursul nostru de pregătire, spuse ea rece, ţinându-şi cu mari eforturi furia în frâu. Nu ar fi fost de niciun folos să se oţărască la fată, ceea ce ar fi făcut-o să pară că ei nu-i păsa de femeile acestea. Sigur că-i păsa! Ştii doar ce se cuvine şi ce nu, Brenda. Femeile care vin aici să fie ajutate de noi sunt într-o stare emoţională foarte delicată. N-au nevoie de informaţii. Au nevoie să fie sfătuite cu multă atenţie şi cu toată blândeţea. Ele vor ca noi să le ajutăm să ia decizia corectă.

— Înţeleg toate acestea, spuse Brenda, evident tulburată, dar pacientă care a venit azi de dimineaţă era înlăcrimată. Nu era sigură de ceea ce dorea când a venit în camera de examinare.

— Aşa că ai decis tu pentru ea, spuse Elizabeth printre dinţi, furioasă.

— Sigur că nu. I-am răspuns doar la întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Despre dezvoltarea fetală. A spus că sarcina ei are aproape patru luni. M-a întrebat dacă inima copilului bate deja şi dacă are activitate cerebrală. O prietenă îi spusese că da, dar nu era sigură. Aşa că m-a întrebat pe mine, iar eu i-am spus adevărul.

— Şi ai făcut-o să se simtă ruşinată, spuse Elizabeth supărată.

— Nu asta a fost intenţia mea.

— Poate că nu asta a fost intenţia ta, dar acesta a fost rezultatul interferenţei tale. Şi atunci ce efect ai avut tu asupra ei? Ai ajutat-o? Era prietenul ei în sala de aşteptare să o sprijine? Se va căsători cu ea? De fapt, mai are vreo legătură cu ea? Familia ei o va susţine? câţi ani avea? Paisprezece? Cincisprezece? Ce se va întâmpla cu ea acum dacă i-ai spus adevărul?

— A plecat înainte să apuc să discut cu ea toate astea, spuse Brenda mâhnită.

— Da, a plecat. Speriată de moarte din cauza ta. Brenda, dragă, avem motivele noastre pentru care vă pregătim temeinic. Credeam că ai înţeles.

— Înţeleg, dar o femeie are dreptul să ia o decizie după ce a fost informată corect.

— Nu era o femeie! Era un copil! Un copil tulburat, care avea nevoie de o scăpare, iar noi i-am oferit aceste servicii! Acum ce-o să facă? N-avea niciun rost să-i spună Brendei faptul că până şi Curtea Supremă era de acord că o femeie nu trebuia să ştie prea multe şi, de fapt, erau de acord că cu cât ştiau mai puţin, cu atât mai bine.

Când o văzu pe Brenda şocată de ieşirea ei, Elizabeth se lăsă pe spate, controlându-şi din nou furia. Expiră încet, încercând să se liniştească.

— Dacă fata aceea ar fi avut nevoie de informaţiile pe care i le-ai oferit tu, nu crezi că s-ar fi dus mai degrabă la un centru de consiliere pentru femei însărcinate şi nu ar fi venit la mine?

— Nu ştiu. Era foarte derutată. Nu ştia ce să facă…

— Cu atât mai mult tu trebuia să o sfătuieşti corespunzător.

Sună telefonul. Enervată, Elizabeth ridică receptorul.

— Nu acum, Phyllis. Sunt într-o şedinţă.

— E domnul Ord, din nou.

Un val de furie îi năvăli în vene odată cu adrenalina pe care o descărcă. Domnul Ord era directorul de la şcoala unde învăţa fiica ci. Kip intrase în vreun bucluc. Din nou. De câte ori trebuia să mai treacă prin asta înainte ca fiica ei să se maturizeze?

— Roagă-l să aştepte o clipă. Trânti receptorul în furcă şi o privi pe Brenda. Trebuie

să vorbesc pe faţă cu tine de data asta, Brenda. Am discutat despre toate lucrurile astea cu tine şi nu-mi place să fiu nevoită să repet iar şi iar lucruri de o asemenea importanţă. Deci uite cum stau lucrurile. Fie faci lucrurile aşa cum te-am instruit noi, fie pleci. M-ai înţeles?

— Da, doamnă.

Elizabeth recunoscu scăpărarea din ochii Brendei, zelul ei de a le ajuta pe femeile aflate la ananghie.

— Ştiu că e greu, spuse ea, încercând să mai domolească puţin lucrurile. Nu voia să fie nevoită să caute o altă asistentă. Erau tot mai greu de găsit. Brenda, ştiu cât de mult îţi pasă, şi tocmai această calitate a ta m-a făcut să te angajez. Dar trebuie să-ţi înfrângi sentimentele personale şi să te gândeşti ce este mai bine pentru tinerele acestea. Pune-te în locul lor. Cum vor reuşi să-şi crească copilul în această perioadă a vieţii lor? Sarcina este un dezastru pentru ele, pentru familiile lor, pentru toţi. Noi le putem ajuta. Şi le ajutăm.

Brenda oftă prelung.

— Ştiu. Vă rog să mă iertaţi.

— Bine, spuse Elizabeth, stăpânindu-şi nerăbdarea. Te poţi întoarce la lucrul tău acum. Dar să nu se mai repete.

De îndată ce Brenda închise uşa după sine, Elizabeth luă din nou receptorul din furcă şi apăsă câteva butoane, silindu-se să adopte un ton amabil când vorbi.

— Bună ziua, domnule Ord. Cu ce vă pot fi de folos?

— A trebuit să o trimit acasă pe fiica dumneavoastră pentru că era în stare de ebrietate, doamnă Chambers.

— Cum aţi spus?

— Am spus că a trebuit să o trimit pe fiica dumneavoastră acasă pentru faptul că era în stare de ebrietate.

— Stare de ebrietate? Trebuie să fie o greşeală.

— Nu este nicio greşeală, doamnă Chambers. Duhneşte a bere. Domnişoara Cavendish a adus-o acum câteva minute în biroul meu, după ce Kip a vomitat în sala de clasă. Chiar acum este în cabinetul asistentei şi are o criză de plâns.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Kip nu bea. Şi cine este această domnişoară Cavendish?

— Domnişoara Cavendish este profesoara de engleză a fiicei dumneavoastră,

spuse el sec.

— O, spuse ea, cu faţa roşie ca racul, simţindu-se năpădită de resentimente. Am uitat. Nici nu era de mirare. Aceasta era a treia şcoală privată pe care o frecventase Kip în ultimii doi ani. Cum ar fi trebuit să ţină numele tuturor profesorilor ei? O, dar de ce-i făcea fata ei iarăşi una ca asta? Nu o mai putea controla deloc de când împlinise treisprezece ani. Ce, Kip îşi imagina că nu umbla vorba? Avea să sfârşească din nou la şcoala de stat, şi apoi ce şanse mai avea să ajungă cineva? Avea să fie norocoasă dacă învăţa să citească şi să scrie!

— Fiica dumneavoastră are nevoie de consiliere, doamnă Chambers.

— Dar a *fost* consiliată. Psihiatrii şi psihologii se pricepeau întotdeauna de minune să găsească vinovaţi. Mama. Tatăl. Societatea. Asta era în neregulă cu Kip. Fata dădea întotdeauna vina pe altcineva pentru problemele ei, în loc să şi le asume! Şi cu ce o ajutase asta până acum? Ei bine, se săturase, se săturase de propria ei fiică.

— Îmi pare rău că v-a pricinuit probleme. O să trimit pe cineva să o ia. Avea să-l sune pe fostul ei soţ şi să-i spună s-o pună pe noua lui soţie să o ia. Amărăciunea i se amestecă cu resentimentele. Fostul ei soţ era întotdeauna atât de dispus să-i spună că era o mamă jalnică. Ei bine, haide să vedem cât de bine se descurcă el cu Kip!

— Asta nu va fi necesar, doamnă Chambers.

— Dacă n-ar fi fost necesar, de ce v-aţi pierdut timpul să mă sunaţi?

— Kip a făcut nişte acuzaţii.

Elizabeth încremeni.

— Cum aţi spus?

— Acuzaţii…

— Da. V-am auzit. Ce fel de acuzaţii?

— A spus că aţi lovit-o, nu o dată, ci de mai multe ori.

— Nu-i adevărat! O disciplinase, da, o trimisese în camera ei, chiar strigase la ea la un moment dat când sărise calul. Dar niciodată nu o lovise pe fiica ei. Nu în felul în care spunea el. Nu mi-am abuzat niciodată fiica, domnule Ord, şi mă simt ofensată de acuzaţia dumneavoastră.

— Nu eu v-am acuzat, doamnă Chambers. Fiica dumneavoastră a făcut-o.

Elizabeth simţi cum îi clocoteşte furia în vine. Câtă nerecunoştinţă!

Făcuse totul pentru a-i merge bine lui Kip, şi uite unde ajunsese cu asta.

— Bun, domnule Ord. Spuneţi-i fiicei mele să sune la protecţia copilului. Vă rog,

puteţi face asta pentru mine, da? Dacă sunt aşa o mamă jalnică, poate că va fi mai fericită într-o familie de împrumut!

Trânti receptorul în furcă.

Cineva bătu la uşă.

— Ce e?

Phyllis îşi vârî capul pe uşă şi trase o grimasă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Am vrut să vă anunţ că a sosit Dr. Wyatt.

— Bun, spuse ea şi-şi privi ceasul de la mână. Întârziase douăzeci şi cinci de minute. Asta însemna şase sute de dolari pe apa sâmbetei! Pe lângă cele două cliente pe care le pierduse Brenda, pe ziua asta avea o pierdere de o mie două sute de dolari.

Ce n-ar fi dat să mai găsească un al doilea Dr. Franklin. Cineva rapid şi eficient. Sigur, şi el avea slăbiciunile lui. Chiar ieri, o fată devenise isterică în momentul când Dr. Franklin începuse procedura. El îi spuse să îşi ţină gura. Începuse şi era deja prea târziu să se mai oprească. Îi spuse că ar fi trebuit să se gândească la toate înainte să intre pe uşă.

Înfiorată, Elizabeth se ridică de la birou. Fusese silită să discute cu el despre asta. Iar el nu fusese deloc încântat de faptul că trebuia să dea socoteală înaintea unui simplu director, dar ea nu putea trece cu vederea atâta lipsă de sensibilitate. Înţelegea faptul că el se supărase, dar dacă o trata în felul acesta, fata avea să le spună altor fete aflate în situaţia ei să se ducă în altă parte. Şi chiar şi ea avea să caute ajutor la altă clinică, dacă ajungea vreodată din nou în aceeaşi situaţie.

Şi de obicei apărea o situaţie identică. Fetele astea pur şi simplu nu învăţau nimic din greşelile lor. De fapt, ajungeau adesea să rămână însărcinate după numai câteva luni. Cu toate că la plecare le indicau fetelor să folosească metode de contracepţie, fetele fie nu se oboseau să le folosească, fie nu erau consecvente, crescând astfel şansele de a rămâne din nou însărcinate. Era descurajator, adesea de-a dreptul enervant. Totuşi, era în acelaşi timp profitabil, iar comportamentul său fusese, spus fără ocolişuri, de-a dreptul nepotrivit pentru bunul mers al afacerii.

Gura lui Elizabeth se arcui într-un zâmbet pe jumătate cinic. Ştia exact care butoane trebuiau acţionate pentru a-l face pe Dr. Franklin să lucreze cum se cade. Purtarea lui faţă de paciente în dimineaţa aceasta fusese amabilă, chiar consolatoare.

Acum, era rândul Dr. Wyatt.



Jim intră în vestiar, îşi scoase jacheta şi îşi scoase de pe etajeră un halat de unică folosinţă din hârtie albastră. Îşi strecură braţele în mânecile acestuia, în aşa fel încât să-i poată fi legat pe la spate.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic rău la birou azi de dimineaţă, Jim, i se adresă o voce din prag. Îşi ridică privirile şi dădu cu ochii de Elizabeth.

— Un caz nou.

— O urgenţă?

El îi simţi furia rece pitită sub zâmbetul formal.

— Două dintre clientele noastre au plecat de aici azi dimineaţă.

— Pacienta mea era la a treia sarcină. Două au sfârşit în avort spontan. Internarea unei paciente în spital pentru ţinere sub observaţie ia timp.

Nici nu ştia de ce se justifică în faţa ei.

— Îmi imaginez că personalul de acolo s-ar fi descurcat şi singuri.

— Posibil, dar mă ocup personal atunci când una din pacientele mele are o problemă.

Ea se zbârli.

— *Două* dintre pacientele tale aveau mari probleme. Aici. Iar pentru faptul că au avut de aşteptat, s-au speriat şi au fugit.

— Sau poate că sau răzgândit şi nu au mai dorit să facă avort, spuse el rigid, ştiind că răspunsul acesta nu avea să fie prea bine primit.

Intuise bine. Ochii ei scăpărară de furie.

— Poate că ai dreptate, spuse ea încet, apoi intră în încăpere. Uite, cecul tău. I-l întinse. El se încruntă. Îl sâcâia aspectul financiar al muncii sale la clinică, şi de obicei ea ţinea cont de asta, şi îi acorda cecul într-un plic. Dar se părea că se simţea datoare să-i reamintească faptul că nu era mai bun decât ceilalţi, poate nici măcar nu se ridica la nivelul lor, pentru a emite toate pretenţiile. El îşi primea partea de câştig din afacere la fel ca ea, exact la fel ca Dr. Franklin, la fel ca Phyllis şi ca Brenda şi că alte şase persoane.

Faţa lui Jim se făcu roşie. Se uită la ea şi îşi simţi un muşchi tresărindu-i pe faţă. Îi venea să-i spună să-şi bage bucata aceea de hârtie unde poftea, dar îşi ţinu gura. Întreţinerea unei clinici pretindea mulţi bani. Iar asigurarea de malpraxis era ucigătoare.

Ce alternative avea?

— O să-l iau mai târziu.

— Ţi-l pun în jachetă, ce zici? spuse ea, cu o nuanţă batjocoritoare evidentă în voce.

— Am spus că-l iau mai târziu. Trecu pe lângă ea şi ieşi. Parcurse holul până în primul cabinet şi luă fişa din suportul special de lângă uşă. Era un formular simplu, pe care erau trecute câteva date minime despre pacienta care-l aştepta înăuntru. Alăturat se afla consimţământul semnat de aceasta. El citi totul. Oftând, intră în cabinet, abia aruncându-i o privire fetei de pe masă.

— O să mă doară?

— E posibil să doară puţin, spuse el, zâmbindu-i cu puţina încurajare pe care i-o putea oferi.

Ea continua să vorbească în timp ce el făcu rapid pregătirile, iar cuvintele păreau să curgă din ea animate de frică. El încercă să o facă să se relaxeze puţin. Ea tăcu pe tot parcursul procedurii, încordată de durere. Una dintre „asistente” scoase tăviţa din cabinet.

Când termină, Jim îşi scoase mănuşile şi le aruncă într-un coş de gunoi. Totul mersese rapid şi ca pe roate. Era bun în ceea ce făcea. Meticulos. Elizabeth îl încuraja întotdeauna să finalizeze procedura apoi să se ducă în camera alăturată, lăsând-o pe una din consiliere să-i dea fetei instrucţiunile ulterioare. Dar azi nu procedă la fel. Rămase în cabinet, preocupat, şi vorbind blând fetei care tăcea. Ar fi vrut să-i spună ceva pentru a-i uşura starea, dar nu-i veneau cuvintele.

— Vei fi bine, spuse el, şi o bătu uşor pe braţ.

Ea-şi întoarse puţin capul şi îşi ridică privirea la el.

Privind-o în ochi, Jim se simţi rănit. Mai rău, îşi aminti articolul pe care-l citise în dimineaţa aceea în ziar.



Dynah şedea îngrozită în sala de aşteptare a clinicii. Alte şase fete şedeau pe scaunele din încăpere, toate cu spatele lipit de perete. Mama lui Dynah şedea alături de ea. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta, observând că toate celelalte erau singure. Cu toate astea, era chinuită. Oare făcea ce trebuia? Era oare aceasta singură

cale de ieşire?

Nimeni nu spunea nimic.

Nimeni nu privea pe nimeni.

Inima îi bătea cu putere de fiecare dată când se deschidea uşa şi chemau un alt număr. Fiecare loc eliberat se ocupa curând cu o altă fată sau femeie care intră. Numai străine. Toate apropiate în suferinţa lor privată. Se temea că avea să i se facă rău.

— Mamă, nu ştiu dacă pot face asta, spuse ea în şoaptă, tremurând.

Hannah auzi teama din vocea fiicei ei şi o luă de mână, ţinându-i-o în poală, între mâinile ei.

— ŞŞŞŞ, o să fie bine. O să fiu cu tine tot timpul.

— Pur şi simplu nu ştiu…

— Nu te silesc, scumpo. Îţi promit. Vom vorbi mai întâi cu consiliera, apoi vom vedea ce este de făcut.

Dynah o privi pe mama ei în ochi şi nu mai putu spune nimic. Îşi plecă privirile, nedorind ca mama ei să vadă cât îi era de frică. Îi era atât de frică de faptul că ea era cauza unei spărturi în căsătoria părinţilor ei.

— Presupun că e singura cale. Nu ştiu ce altceva să fac.

O, Dumnezeule, o, Dumnezeule, o Dumnezeule, asta trebuie oare să fac? Dacă e bine, de ce simt învolburarea asta în mine şi frica asta îngrozitoare? Nu văd cum aş putea ieşi din nebunia în care am intrat. Nu a fost vina mea, Doamne. De ce s-a întâmplat? De ce?

Dynah se lupta cu lacrimile, ştiind că dacă plângea avea să o tulbure şi mai tare pe mama ei.

Hannah simţi chinul fiicei ei şi îi spuse:

— Va fi bine, spuse ea din nou, agăţându-se de cuvintele astea goale, dorindu-şi să le fi putut crede. Fiica ei nu avea să fie singură, aşa cum fusese ea. Avea să o aibă pe mama ei alături, să o ţină de mână în tot acest timp şi să o iubească mai apoi. Totul avea să fie bine până la urmă. Dynah nu avea să sufere aşa cum suferise ea.

Aşa cum suferea încă şi acum…

Uşa se deschise din nou, iar o femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată în alb apăru în prag.

— Douăzeci şi opt.

— Noi suntem, spuse Hannah încetişor, ridicându-se în picioare, ţinând-o ferm pe

fiica ei de mână.

Apoi au fost conduse într-o sală de examinare şi li se alătură o tânără asistentă de culoare care se prezentă pe numele de Brenda. Brenda citi formularul pe care-l completase Dynah, reverificându-i datele.

Dynah îi puse câteva întrebări la care primi câteva răspunsuri vagi. Cu toate că tânăra părea tot mai inconfortabilă, Dynah simţi că trebuia să insiste.

— Trebuie să ştiu, Brenda. Vrei să-mi spui, te rog, adevărul?

Tânăra asistentă rămase privind-o de parcă ar fi avut o dilemă.

Tăcu o clipă, apoi scutură din cap.

— Cred că v-aţi simţi mai în largul dumneavoastră cu privire la procedura aceasta dacă aţi sta de vorbă cu directoarea noastră. Doamna Chambers vă va putea da toate asigurările de care aveţi nevoie. Aţi dori să vorbiţi cu ea?

— Vă rog, spuse Dynah.



Brenda se duse drept la Elizabeth.

— Am o tânără şi mama ei care doresc să vorbească cu dumneavoastră.

— N-am timp de asta, spuse Elizabeth, frământându-şi tâmplele.

— Au dorit să vorbească cu dumneavoastră, insistă Brenda. Au câteva întrebări la care doresc răspuns. Elizabeth îşi ridică fruntea şi o privi pe Brenda, care îşi deschise braţele. Îmi pare rău, doamnă Chambers, dar au insistat. Mă tem că vor pleca dacă nu veţi vorbi cu ele.

— Cât timp are sarcina?

— Patru luni jumate.

Al doilea trimestru. Asta însemna mai mulţi bani.

— Ce-ai observat la ele?

— Fată pare să aibă dificultăţi să accepte că avortul ar fi singura ei alternativă.

— Iar mama?

— O susţine. O ţine de mână şi îi spune mereu că totul va fi bine.

Bun. Asta uşura cu mult situaţia.

— Foarte bine. Voi vorbi cu ele, dar lasă-mă zece minute. Trebuie să dau un telefon mai întâi.

De îndată ce Brenda închise uşa, Elizabeth acţionă tasta de formare automată a numărului de la biroul fostului ei soţ. Secretara ei nu dori să o lase să vorbească cu el.

— Dar nu-mi pasă dacă e într-o şedinţă! Spune-i că e o urgenţă legată de fiica lui. Aminteşte-i că o cheamă Kip.

El intră în legătură cu ea după câteva secunde şi dori să ştie ce se întâmplase. Ea-i împărtăşi ceea ce îi spusese directorul.

— Păi atunci du-te şi ia-o! De ce mă deranjezi pe mine cu asta?

— Pentru că ea a făcut nişte acuzaţii absurde cum că eu am abuzat-o!

— Şi? Ai abuzat-o?

— Sigur că nu! Am fost căsătoriţi vreme de zece ani. Ar trebui să mă cunoşti mai bine de atât.

— Nu, ai dreptate. N-ai ridica niciodată pumnul la cineva, dar vorbele te pricepi să le arunci ca pe nişte bombe.

Ea-şi încleştă dinţii, reuşind numai cu greu să se stăpânească.

— Uite ce e, spuse el pierzându-şi răbdarea. Acum nu am timp pentru asta. N-ai decât să te descurci singură cu asta, Liz. Şedinţa de *azi* e importantă. Suntem într-o pauză acum, altfel nici n-aş fi putut sta de vorbă cu tine.

Ce să se mai mire? Nu se arătase prea săritor nici înainte. Cum şi-a imaginat că ar fi fost gata să sară în ajutor acum? Chiar dacă era vorba de fiica lui.

— Dar nevastă-ta? Ea n-ar putea să ajute cu ceva? spuse ea încercând să-şi ascundă nota de sarcasm din voce, dar eşuând lamentabil.

— Nici Leslie n-are timp. Face bagajele.

— O, făcu ea cu un ton greţos de mieros, şi ea te părăseşte acum?

— Nu. Mergem în a doua noastră lună de miere. Ea va zbura în Hawaii mâine, să pregătească lucrurile pentru noi. Iar eu o voi întâlni în Maui sâmbătă.

A doua lună de miere. Ce drăguţ. Luna lor de miere şi-o petrecuseră într-un apartament special pentru studenţii căsătoriţi din campusul Davis de la UC. Trei ani îl susţinuse ea la facultate. El nu o dusese nici până în Monterey în cei zece ani cât fuseseră căsătoriţi. Ea sacrificase mult pentru a-l ajuta să-şi împlinească visul. Iar el fusese prea ocupat sa şi croiască drumul spre culmi. Acum că ajunsese acolo, putea face tot ce-i plăcea şi uita care erau responsabilităţile lui faţă de ea. O vacanţă în Maui. Şi unde era ea? N-ar fi ajutat-o cu nimic să se apuce acum să-l implore.

— Leslie ar putea-o lua pe Kip cu ea. Aş putea trimite pe cineva acasă să-i

împacheteze lucrurile.

— Nu mi se pare o idee bună, Liz. Kip trebuie să-şi rezolve problemele, nu să fugă de ele.

— Adică aşa cum faci tu.

El râse lipsit de umor.

— Aceeaşi Liz.

— E fiica noastră, Brian. Amândoi am lucrat şi am făcut planuri, şi am făcut sacrificii să o avem. Nu ştiu ce să fac cu…

— Uite ce e, spuse el răstit, întrerupând-o ca de obicei, nu ajungem nicăieri cu asta. Tu ai insistat că vrei custodia lui Kip. Ai primit-o. Ai vrut ca totul să fie aşa cum ai vrut tu. Aşa a fost. Iar acum te plângi. E tare. Auzi asta, Liz? Curtea a fost de partea ta. O ai pe Kip şi pensia alimentară exorbitantă pe care ai pretins-o. A trebuit să mă lupt cu dinţii să primesc şi eu două weekenduri amărâte pe lună să o văd şi eu pe fiica mea! Şapte ani am făcut cum ai vrut tu, iar acum te miri de ce avem problemele astea. Ei bine, nu-ţi imagina că acum o să sar şi să repar toată beleaua în care te-ai băgat. Descurcă-te singură!

Clic.

Rănită şi furioasă, Elizabeth trânti receptorul în furcă. Rămase o clipă clocotind, apoi formă numărul de la şcoala privată. Pe când trecu de la secretariatul şcolii la secretara directorului şi apoi la directorul însuşi, dispoziţia ei era îngrozitoare, dar totuşi sub control.

— Îmi pare rău, domnule Ord, dar tatăl lui Kip nu va veni să o ia. E foarte ocupat cu pregătirile pentru un concediu în Hawaii. Nu se putea abţine să nu vorbească cu sarcasm. Dar lucrul de care-i era cel mai urât erau lacrimile care-i ardeau ochii. Se gândi că reuşise să treacă de durerea relaţiei ei distruse. Cât de mult o durea să fie folosită şi apoi aruncată cât colo.

Pe cât de furioasă era pe Kip, gândul că fiica ei urma să-i fie luată o sfâşia de-a dreptul. De ce îi făcea Kip una ca asta? De ce era atât de răzvrătită şi de plină de ură? îi oferise fiicei ei tot ce avea nevoie, îi arătase că o iubea oferindu-i tot ce-şi dorise. O ţinuse în braţe, o hrănise, o sfătuise. Anul trecut, când Kip fusese atât de îndrăgostită de jucătorul acela de fotbal din ultimul an, nu tot Elizabeth o învăţase cum să se protejeze ca să nu-şi facă griji că ar fi putut rămâne însărcinată? Nu făcuse rost chiar şi de prezervative pentru băiat, pentru ca Kip să nu-şi facă griji că ar fi putut lua SIDA?

Niciodată nu încercase să o împiedice pe Kip să încerce să-şi găsească fericirea. Iar acesta era modul ei de a-i mulţumi pentru înţelegere! Nu era ea de vină pentru faptul că băiatul o părăsise pe Kip sau că de atunci încoace exista un permanent du-te – vino de băieţi în viaţa ei.

— Şi-a retras plângerea. Cuvintele calme ale domnului Ord explodară în gândurile ei încărcate de frustrare.

— Ce frumos, ţinând cont că nici măcar nu era adevărat ce a spus.

— Pare foarte tulburată şi confuză, doamnă Chambers.

— Păi aţi spus că e beată.

— E mai mult de-atât.

Elizabeth se uită la ceas. Nu avea timp de asta acum. Brenda avea să bată din nou la uşa ei peste câteva minute. Dacă Kip credea că ea avea probleme, ar fi trebuit să-şi petreacă o zi consiliindu-le pe fetele dintr-o clinică de planning familial.

— Ştiu, domnule Ord. Fac tot ce pot. Aş putea să trimit pe cineva să o ia? Pe cineva dintre angajaţii mei. Aş putea să cer să o aducă aici la mine la birou.

— Deocamdată nu este nicio urgenţă, doamnă Chambers. Chiar acum Kip doarme în cabinetul asistentei. O oră sau două nu este nicio problemă.

Îi simţi ezitarea, dar hotărî să nu se îndoiască de spusele lui.

— Bun. Voi fi acolo la ora trei.

— Aş dori să discutaţi cu consilierul şcolii.

— Bun. Voi trece şi pe la el. Şi vă mulţumesc, domnule Ord.

Încheie convorbirea înainte ca el să apuce să mai spună ceva. Cu o problemă rezolvată, se simţi mai capabilă să-i facă faţă următoarei.

Câteva clipe mai târziu, Brenda le pofti în biroul ei pe mama şi pe fiica acesteia. Zâmbindu-le călduros, Elizabeth şedea la birou, cu mâinile împreunate pe sugativă, şi le cercetă pe amândouă cu o privire care spera să fie primită drept prietenoasă. Observă imediat cerceii micuţi cu diamant ai mamei. Cu toate că verigheta îi era simplă, din aur, pe cealaltă mână avea un inel bătut cu diamante. Elizabeth înregistră şi celelalte semne ale nivelului înstărit al familiei acestora. Unghii îngrijite în stil *french*. Un ceas scump. Pantaloni şi sacou de firmă. Pantofi italieneşti. Iar freza nesofisticată pe care o avea cerea bani pentru a o îngriji.

Fiica ei era o fată blondă, cu ochi albaştri, genul acela de fată drăguţă care putea ajunge model. Purta o fustă înflorată până la glezne, accesorii largi, un sveter alb şi lung,

peste o helancă de culoarea caisei. Haine potrivite pentru a ascunde o sarcină nedorită.

Elizabeth observă încă un detaliu când o cântări rapid pe fată din priviri, un lucru care îi iscă înţelegerea şi mila. În jurul gâtului subţire purta un lănţişor din aur cu o cruce simplă. *Aici este problema*, gândi Elizabeth, conştientă de povara pe care o putea aduce religia în sufletul unei fete.

— Eu sunt doamna Chambers, sunt directorul acestei clinici. Vă rog, luaţi loc, spuse ea, oferindu-le două scaune confortabile. Să asiguri un creştin că era dreptul său legal de a face avort nu era mijlocul prin care să reuşească să o liniştească pe fata aceasta, dacă aceasta era dilema ei. Erau în joc profunzimea credinţei şi a convingerilor ei, cu toate că Elizabeth se îndoia că toate acestea nu ar fi fost insurmontabile. Fata era aici, la urma urmei. Primul şi cel mai important pas fusese depăşit deja. Ea intrase pe uşa lor, în căutare de ajutor.

Acum avea nevoie de ajutor să-şi depăşească prostia cu care fuseseră îndoctrinaţi. Existau şanse mari să li se fi servit obişnuita gogoaşă a creştinului fundamentalist. Din fericire, ea nu se afla într-o asemenea înrobire spirituală. Frecvenţa o biserică de cartier progresivă din vecinătate, unde ceilalţi îi împărtăşeau convingerile şi îi aplaudau eforturile. Învăţase acolo că Satana era un mit, că Biblia era o colecţie de povestioare cu o semnificaţie mai degrabă simbolică decât literală şi că iadul nici măcar nu exista. Era un concept inventat de lideri religioşi din dorinţa de a-şi stăpâni turma. Teamă era o motivaţie puternică pentru a fi „bun.” Acum ea se eliberase de toate astea. Credea în Dumnezeu, iar dumnezeul ei era îndurător şi plin de dragoste şi înţelegător. El îi făcuse pe toţi oamenii desăvârşiţi, şi niciunul din ei nu era exclus din rai.

Elizabeth mai învăţase ceva de-a lungul anilor. Întotdeauna era mai bine să abordezi aspectul religios şi nu să-l eviţi.

— Văd că eşti creştină, spuse ea, adresându-se fetei. Îi zâmbi. Şi eu sunt.



Hannah se relaxă, expirând uşor. Dacă femeia era creştină, avea să înţeleagă cât de dificil le era. Şi în acelaşi timp avea să le spună adevărul.

Surprinsă, Dynah nu ştiu ce să spună. Femeia atrăgătoare, din spatele biroului era departe de ceea ce aşteptase să vadă. Crezuse întotdeauna că toţi cei care lucrau într-o clinică de avorturi erau un fel de monştri. Probabil că fusese o copilărie şi o prostie să-şi

imagineze că aşa şi trebuiau să arate.

Directoarea le zâmbi din nou.

— Brenda spunea că aveţi nişte probleme. Aş vrea să vă liniştesc. Vă asigur, procedură este simplă şi rapidă. Vei simţi un oarecare disconfort. Am dori să vă ţinem aici încă o oră după aceea. Mama ta poate rămâne cu tine, desigur. Peste câteva zile, vei uita totul, şi nu va trebui să te mai gândeşti la asta vreodată.

Hannah îşi lipi spatele de scaun, iar stomacul i se strânse. Simplă? Rapidă? Oarecare disconfort? Va uita totul? Se părea că multe se schimbaseră.

— Folosiţi vreun anestezic?

— Nu, doar dacă fiica dumneavoastră îl solicită. Iar aceasta va presupune un cost suplimentar, desigur. O sută de dolari. O privi din nou pe Dynah.

— Dar sarcina încă nu este suficient de avansată ca să ai nevoie de genul acesta de ajutor.

Hannah fusese însărcinată doar de două luni, dar îşi amintea destul de bine durerea sfâşietoare.

— Îmi doresc ca Dynah să primească ceva.

— Cum doriţi. Dacă banii nu reprezintă o problemă, îi putem administra ceva lui Dynah înainte de procedură, şi ceva ce va lua acasă, după aceea.

Lui Hannah nu-i păsa cât avea să coste.

— Nu vreau ca Dynah să simtă ceva.

— Bine. Vom avea grijă de asta.

Inima lui Dynah începu să bată în galop când o văzu pe doamna Chambers întinzându-se să apese o tastă a telefonului.

— Tot nu sunt sigură că vreau să fac asta.

Directoarea se opri, apoi îşi luă mâna de la aparatul de interfon. Se aplecă înainte, sprijinindu-se cu braţele de birou.

— Cu cât aştepţi mai mult, cu atât îţi va fi mai dificil ţie, şi pe mama ta o va costa mai mult. Ştiu că e o decizie dificilă, Dynah, dar uneori trebuie să facem ceea ce este necesar.

— Dumneavoastră aţi făcut vreodată un avort? întrebase Dynah înainte să cumpănească prea mult la intimitatea acestei situaţii.

Doamna Chambers se lăsă uşor pe spate, studiind-o, cu o privire ciudată în ochi. Evident nu se aştepta la o astfel de întrebare – şi nici încântată de ea nu era. Dynah se

roşi.

— N-am vrut să fiu indiscretă, spuse ea, observând felul în care se îngustară ochii femeii, gata să se apere. Se şi întrebă cum de îndrăznise să deschidă un subiect atât de delicat.

— Îmi pare rău. Dar simt nevoia să vorbesc cu cineva care ştie cum e.

Hannah se uită la fiica ei.

Trăsăturile directoarei se relaxară.

— Deci lucrul pe care îl doreşti de fapt este să te liniştească cineva care a trecut printr-un avort. Atunci, da, dacă te ajută să ştii asta, am avut un avort când aveam douăzeci şi patru de ani. Gura i se arcui trist. Îl susţineam pe soţul meu în facultate. Un copil nici nu intra în discuţie. Din fericire, am avut un soţ care m-a susţinut în decizia pe care am luat-o.

— Şi mai târziu? spuse Dynah încetişor.

— Mai târziu? făcu directoarea, perplexă.

— Aţi avut complicaţii? Sarcini pierdute? Ceva de genul acesta?

Zâmbetul femeii era plin de milă.

— Văd că ai fost dezinformată. Te asigur că nu există astfel de efecte după un avort. Nu vei avea nicio problemă să rămâi însărcinată din nou atunci când va fi timpul potrivit şi tu vei fi pregătită pentru asta.

Hannah îşi plecă fruntea, întrebându-se dacă era chiar singura care suferise din cauza infertilităţii, a atâtor sarcini pierdute şi a anilor de depresie. Ea era singura care continua să se gândească la copilul pe care-l avortase?

Doamna Chambers părea să simtă tulburarea lui Hannah şi o abordă.

— Uneori avem de luat decizii dificile. Dacă nu mi-aş fi întrerupt sarcina, soţul meu nu şi-ar fi încheiat studiile. Nu ar fi fost capabil să aibă grijă de noi aşa cum a făcut-o. Întoarse fotografia de pe birou pentru a-şi întări argumentele. După cum vedeţi, am o fiică minunată. O cheamă Kip. Soţul meu şi cu mine am plănuit când să o avem. E o binecuvântare minunată pentru noi amândoi.

Dynah se uită la fotografia ce înfăţişa un bărbat frumos şi bine îmbrăcat, stând în spatele femeii care acum şedea înaintea ei, şi o fetiţă. Mâinile lui se odihneau pe umerii ei şi cu toţii zâmbeau fericiţi.

Parcă toată viaţa lor ar fi fost zidită pe o fundaţie a morţii.

Dynah începu să tremure în interior din niciun motiv evident.

Se simţea încolţită, cu mama ei de-o parte, cu tatăl ei în spate, cu Ethan şi Janet şi decanul Abernathy în jur, insistând şi silind-o să ajungă aici. Iar acum, iat-o pe această femeie care trecuse ea însăşi printr-un avort, cu o viaţă perfectă, spunând că în felul acesta avea să aibă un viitor mai bun.

Şi cu toate astea nu era convinsă.

Doamna Chambers o studie pentru o clipă, apoi păru să ia o decizie.

— De ce nu stai puţin de vorbă cu mama ta? Se ridică şi înconjură biroul. Avem o încăpere unde puteţi fi singure.

Brenda le deschise uşa.

Directoarea o cuprinse cu braţul pe după umeri pe Dynah în timp ce o conducea pe coridor.

— Ştiu cât de îngrozitor trebuie să fie pentru tine. Am trecut şi eu pe acolo. E dificil să punem familia înaintea dorinţelor noastre. Va fi cineva cu tine în fiecare clipă, Dynah. Îţi promit. Nu eşti singură. Suntem aici să te ajutăm.

Brenda le preluă şi le conduse pe coridor. Privi la un moment dat înapoi şi o văzu pe Elizabeth în prag, privind în urma lor. Îi putea citi expresia feţei la fel de limpede ca şi când ar fi vorbit: *Vezi*, *Brenda*? *Aşa se face*! *Nu o da în bară acum*!

— Apăsaţi pe butonul acesta când sunteţi pregătite.

Hannah se uită la tânără şi încuviinţă sec din cap.

— Mulţumesc.

Spera ca Dynah să se hotărască repede de-acum, ca să termine odată cu tot şi să plece din locul acesta. Se simţi oprimată şi i se făcu rău de la stomac. Se rugă ca Dumnezeu să-i dea puterea să treacă prin asta. *Doamne*, *de dragul fiicei mele*, *ajută-mă*! O privi pe Dynah, care se aşeză într-un scaun cu spătarul drept şi rămase privindu-şi mâinile împreunate.

— Aşa, acum te simţi mai bine după ce ai discutat cu doamna Chambers?

Dynah îşi ridică fruntea.

— Nu mi-a răspuns la niciuna din întrebările mele, mamă.

— Ba sigur că ţi-a răspuns.

— Ce vor face cu trupul meu, mamă? Ne-a spus? A spus doar că totul va fi bine. De unde ştie ea? În orice procedură medicală există riscuri, indiferent cât de simplă ar fi. Ochii i se umplură de lacrimi, care i se rostogoliră pe obraji. Mi-e frică. O, mamă. Mi-e atât de frică, îşi plecă privirea din nou, şi-şi închise ochii când citi durerea pe faţa mamei

ei.

— Voi fi cu tine.

— Ştiu, dar…

— Dar ce, dragă?

— Cum rămâne cu Domnul?

— O, scumpo, spuse Hannah, muşcându-şi buza ca să nu izbucnească în plâns. Îşi aduse scaunul aproape de al ei şi o îmbrăţişă pe fiica ei. Se rugase pentru copilul acesta, iar Dumnezeu i-o dăruise pe Dynah. I-o dedicase pe Dynah încă de pe când aceasta era încă sugar, promiţând să o crească pe fiica ei ca să-L iubească pe Domnul mai presus de toate.

Şi nu Te iubeşte, Iisuse? Te iubeşte. Când avea trei ani cânta propriile ei cântări de laudă la adresa Ta. Niciodată nu a trebuit să-i amintesc să-şi spună rugăciunea. Era dornică să petreacă timp cu Tine, întotdeauna se gândea la alţii. Mai ţii minte cum stătea pe plajă şi-şi ridică mâinile înaintea Ta? În faţa a sute de oameni, fără nicio umbră de stânjeneală. De ce i-ai făcut asta, Doamne? De ce i-ai distrus viaţa şi ne-ai părăsit?

Hannah o mângâie pe fiica ei care plângea.

— Eu nu te voi părăsi, spuse ea, îndurerată, convinsă că Dumnezeu în schimb le părăsise pe amândouă. Te iubesc, Dynah. Tu eşti viaţa mea. Nu voi îngădui să ţi se întâmple nimic rău.

— Nu sunt pregătită, mamă. Poţi să înţelegi?

— Înţeleg. Ce, parcă ea fusese pregătită? Putea fi cineva vreodată pregătit să-şi avorteze propriul copil? Alegere, spuneau toţi. Era alegerea femeii! Dar ea ce avusese de ales? Ce avea Dynah de ales?

— Scumpo, înţeleg. Crede-mă, te înţeleg.

Dynah scutură din cap, deznădăjduită.

— Cum ai putea? Vreau să plec, mamă.

— Dynah…

— Nu sunt pregătită. Te rog.

Hannah îi văzu frica şi o simţi de parcă ar fi fost chiar frică ei. Chiar şi sentimentele ei erau ambivalenţe. Era sfâşiată în două părţi. Ce ar fi trebuit să facă? Oare Doug ar fi înţeles dacă Dynah nu făcea avort? Ar fi sprijinit-o în această decizie a ei? Nu, nu avea să o susţină. Fusese cât se poate de limpede în privinţa aceasta.

Ce avea să se facă?

O, Doamne, de ce trebuie să fiu eu cea care şed în camera asta? De ce trebuie eu să fiu cea care să o silesc pe fiica mea să meargă pe acest drum? Pentru ceea ce am făcut? Doug e cel care are pretenţii de data asta. Lasă-l pe el să insiste, aşa cum a insistat şi Jerry. Ei îşi închipuie că e aşa de uşor O, Dumnezeule, nu e. Ei spun că înţeleg O, Dumnezeule, eu una nu înţeleg. Nu am înţeles niciodată. Nu voi înţelege niciodată. E ceva în neregulă cu mine care nu mă lasă să renunţ la copilul meu? De ce nu pot uita? Iar acum trebuie să o bag şi pe Dynah în cercul ăsta nenorocit? E copilul Tău! Ai uitat că Tu mi-ai dăruit-o? De ce ne-ai părăsit?

— Mamă, spuse Dynah tremurând, văzând cât de necăjită era mama ei. Nu voia să-i facă situaţia mai dificilă decât era. N-am putea pleca? Am nevoie de mai mult timp. Te rog.

Hannah vedea bine confuzia lui Dynah, îi vedea frica, dar nu voia să treacă din nou prin asta. Deja plătise banii. De ce nu puteau să facă ce era de făcut şi să se ducă apoi acasă?

— Dynah…

— Nu ştiu ce vreau, mamă. Dar ştiu că nu sunt încă pregătită să fac asta. Nu azi.

Hannah era sfâşiată în două părţi. Ea trebuia să dea ochii cu Doug. Ea trebuia să-i suporte atacul plin de furie. Ca şi când ea ar fi fost violatorul însuşi! Ca şi când ea ar fi fost cea care i-ar fi băgat pe toţi în beleaua asta! Cum o putea ajuta pe fiica ei fără să facă din viaţa ei un adevărat iad?

— Te rog, mamă.

Îngropându-şi faţa în mâini, Dynah începu să plângă.

— Bine, dragă. Plecăm. O să mai discutăm despre asta.

Şi apoi aveau să se întoarcă şi să treacă iarăşi prin toată mizeria asta.

Oare puteau pleca neobservate? Dar dacă le aştepta asistenta aceea tânără lângă uşă? Trebuiau să dea vreo explicaţie? Se ridică încet şi o luă pe Dynah de mână.

Când ajunseră pe coridor, tânăra asistentă de culoare le aştepta. Se mişcă şi se puse în drumul lor, blocând coridorul.

— Eşti gata acum?

— Mă tem că nu, spuse Hannah, stânjenită.

— O, spuse Brenda, încruntându-se uşor. Ce putea spune acum pentru a alunga anxietatea fetei? îşi dădea seama că era gata să plece, în ciuda sprijinului pe care i-l oferea mama ei. Brenda nu reuşi să se gândească la nimic ce ar fi putut spune pentru a

le determina să rămână, totuşi. Din cauza aceasta, ştia că avea să dea din nou de belea. Elizabeth avea să dea vina pe ea. Nu conta că ea fusese cea care discutase cu cele două.

— Doriţi să vorbiţi din nou cu doamna Chambers?

— Păi…

— Nu, spuse Dynah când mama ei se uită la ea.

O uşă se deschise în cealaltă parte a holului, speriindu-le pe amândouă. Un medic ieşi din cabinet şi puse o fişă în suportul din dreapta uşii.

Hannah rămase cu ochii căscaţi.

— Jim? Jim Wyatt?

Jim se întoarse când îşi auzi numele şi se uită la femeia îmbrăcată elegant din faţa lui. Obrajii i se făcură roşii ca racul.

— Tu eşti, spuse ea, uimită şi evident uşurată.

El îi zâmbi scurt.

— A trecut multă vreme, Hannah.

Se uită la tânăra care o însoţea.

— Ea este fiica mea, Dynah.

Jim îi întinse mâna lui Dynah. Era palidă, cu o mână rece ca gheaţa, şi era însărcinată. Părea gata să izbucnească în plâns şi gata să plece.

— O cunosc pe mama ta din facultate. A fost colegă de cameră a surorii mele.

Fata aceasta avea să reprezinte ultimul său avort pe ziua aceasta? Mai rău, Hannah avea să stea în cabinet împreună cu ea şi să-l privească la lucru?

Hannah se uită la faţa lui; părea stânjenit şi deloc în largul lui. Era foarte conştient de locul în care se aflau, şi nu era tocmai fericit să o vadă. El îi văzu privirea întrebătoare când îşi ridică ochii la el: Cum de ajunsese să lucreze într-un loc ca acesta?

Jim se simţi ruşinat, cu toate că nu-şi imagina niciun motiv din care ar fi trebuit să-i fie ruşine.

— Se pare că plecaţi, spuse el puţin scorţos. Da, lucra aici. Iar ele veniseră să apeleze la serviciile lui, nu?

— Dynah nu e sigură.

— E o decizie importantă.

— Are o mulţime de întrebări.

— Mamă? Te rog, să mergem. Dynah făcu un pas spre ieşire.

Hannah se uită la el, implorator.

— Poate că ai putea să ne ajuţi, Jim. Am putea să discutăm cu tine despre... ei bine, despre toate astea. Procedură. Riscuri. Tot. El rămase privindu-le cu ochi mari, conştient de faptul că ea-şi imagina că avea să fie sincer cu ele – şi că avea să dea o mână de ajutor în a linişti temerile pe care le avea Dynah.

Se uită la Brenda, dar aceasta se uita absentă la fişa pe care o ţinea în mâini, neajutându-l deloc. Îi înţelegea dilema. Politica. El nu era de acord nici cu asta, dar Elizabeth avea modul ei de a pune punctul pe i.

La ţanc, Elizabeth tocmai ieşi din biroul ei şi se opri să-i privească. Ochii i se îngustară. Uneori se purta de parcă şi-ar fi apărat teritoriul. Enervat, Jim o privi la rândul său. Era foarte conştient de punctul ei de vedere. Elizabeth era convinsă că femeile nu trebuiau să ştie de durere şi de posibilele riscuri. Ea spunea că acel gen de informaţii nu făcea decât să le intensifice trauma.

Întâmplarea făcea că el nu era de acord cu ea. El considera că femeile aveau dreptul să ştie adevărul. Dar apoi, ce credea el nu prea conta. Curtea Supremă susţinea punctul de vedere al lui Elizabeth, nu al său. În majoritatea cazurilor, nu se puneau întrebări, iar el nu avea nicio problemă. Însă existau câteva cazuri când pacientele aveau întrebări, iar el le oferea asigurări destul de vagi. În câteva cazuri, dorise să le spună absolut toate detaliile, până la tot ce se întâmpla cu fătul.

De ce trebuia să poarte el toată povară a ceea ce făceau ele? De ce trebuia să fie el cel care să ţină rezultatul deciziei lor în mâinile sale? De ce trebuia să privească el adevărul în faţă în fiecare zi în care lucra în locul acesta sumbru?

Fata pe care tocmai o ajutase fusese aici şi în urmă cu şase luni. Când o recunoscu, trebui să-şi înghită sentimentele şi să-şi înăbuşe cuvintele furioase pe care fusese pe punctul de a le da curs. Trebuia să-şi amintească că nu era drept să o judece.

Nu era prima care se întorcea pentru un alt avort, iar în cazul lui nu era prima oară când simţea o asemenea furie în sufletul său. Ca un agent coroziv, îi devoră orice fir de compasiune pe care l-ar fi putut avea.

De ce nu foloseau fetele acestea anticoncepţionalele pe care le primeau? De ce nu ascultau de avertismentele lui Elizabeth sau de ce nu acordau nicio atenţie cursurilor de educaţie sexuală pe care le primeau la şcoală, pe tot parcursul liceului, în toată ţara? În fiecare an, cifrele erau în creştere.

Afacerile erau înfloritoare.

Ce mod de a-ţi câştiga existenţa.

I se făcu greaţă şi se simţi deznădăjduit în faţa situaţiei. Şi captivul propriilor sale principii şi motive din care se afla aici.

Fiica lui Hannah îşi ridică privirea la el şi se gândi la sora lui. Frumoasă. Speriată. Disperat de confuză. Carolyn fusese de vârsta fetei acesteia când murise.

De ce trebuise să vină fiica lui Hannah tocmai aici? De ce nu putea să se fi dus la orice altă clinică din oraş sau din golf sau din orice alt stat? De ce trebuia să fie el?

— Jim, spuse Hannah încetişor, de parcă i-ar fi simţit tulburarea, avem nevoie de ajutorul tău.

Acum o spusese.

Se uită la Hannah şi la fiica ei şi ştiu că nu le putea întoarce spatele. Nu s-ar fi aflat aici dacă ar fi avut alternative.

— Ne întâlnim la o cafea, şi vom discuta despre asta.

Brenda îl privi surprinsă.

O ignoră. Avea să le răspundă întrebărilor. Nu o putea face aici, profesional, dar în altă parte, într-un context obişnuit, putea vorbi liber. Nu păreau în largul lor pe coridorul acela antiseptic, cu ţipetele înăbuşite răsunând din camera din spatele lui şi cu Elizabeth Chambers privindu-i ca şi când le-ar fi lipsit tupeul să facă ceea ce aveau de făcut. Peste încă un minut avea să intervină şi să aplice măsura necesară pentru a face noi presiuni spre a le frânge împotrivirea.

— Mai am două ore până la contravizita de la spital, spuse el înviorat, şi le sugeră o cafenea cu separeuri, unde aveau să aibă intimitate. Ne putem întâlni acolo peste jumătate de oră.

Pe faţa lui Hannah se citi uşurarea.

— Mulţumesc, Jim. Mulţumesc mult de tot.

Îşi puse braţul pe după Dynah când porniră pe coridor.

Jim le însoţi, ştiind că dacă nu o făcea, aveau să fie atacate de Elizabeth. Dar după cum stăteau lucrurile acum, ea se duse la recepţia de la intrare, unde erau obligaţi să schimbe câteva vorbe cu ea înainte de a pleca.

— Vor să se mai gândească, îi spuse el când ajunse la recepţie. Phyllis, returnează-le banii.

Phyllis se uită la Elizabeth.

Jim ridică din sprâncene provocator.

— Le-am asigurat pe aceste doamne că treaba noastră nu este aceea de a le sili pe femei să facă avort.

— Sigur că nu, spuse Elizabeth indignată, cu ochii scăpărându-i. Fă după cum ţi-a spus, Phyllis. Se uită cum li se returnară banii.

Hannah îndesă bancnotele înapoi în poşetă şi deschise uşa, lăsând-o pe Dynah să iasă prima.



Furioasă, Elizabeth îşi ridică privirea la Jim.

— Ce le-ai spus?

— Nimic.

— Nimic? Practic au fugit de aici.

O ignoră, îşi luă o altă fişă şi se porni pe coridor.

Fierbând, Elizabeth rămase privind după el. Cine se credea? Dumnezeu? Trebuia să-l dea jos cumva de pe calul acela înalt pe care se cocoţase. Poate că era medic, dar ea era cea care conducea locul acesta. El răspundea înaintea ei.

— Phyllis, dă-mi plicul din cutia lui. Când ajunse în mâna ei, se întoarse. Jim, am uitat ceva.

Se întoarse şi se uită la ea.

— Ce anume?

Ea veni la el cu paşi măsuraţi, deschizând plicul între timp. Cu ochi reci, îi întinse cecul.

— Asta, spuse ea.

Un muşchi tresări pe obrazul său.

Elizabeth zâmbi batjocoritor.

— Nu-l vrei? Ţi l-ai câştigat.

Îl luă. Îl împături şi-l îndesă în buzunarul său.

Elizabeth îi măsură expresia feţei.

— Înapoi la treabă, doctore.

Satisfăcută de ceea ce văzu pe faţa lui, se întoarse şi plecă.

7

Dynah şedea la masă bând câte puţin din sticla ei de 7UP, simtindu-se dezechilibrata si deplasată. Mama ei părea să fi uitat motivul pentru care se întâlneau la cafea si acum depăna amintri cu James Wyatt. Pe drumul spre cafenea, îi spusese ca era fratele unei prietene apropiate care murise şi ca prezenta lui îi spulberase toate temerile legate de bună-starea lui Dynah.

— James Wyatt nu ar face niciodată nimic să te rănească – sau pe oricine altcineva, spuse ea. N-ar putea. Nu-i stă în fire să fie aşa, nu dacă e omul pe care mi-l amintesc eu ca era.

În timp ce Dynah îl studia pe furiş, el părea cu totul aşa cum şi-l amintea mama ei.

— Au trecut atât de mulţi ani, Jim, spuse Hannah.

El îi zâmbi.

— Multă apă a curs pe sub pod. Departe de clinică, putea respira mai în voie. Ce mai face Jerry?

Dynah o privi curioasă pe mama ei, puţin surprinsă să-i vadă roşeaţa din obraji.

— Nu ştiu, răspunse ea. Nu l-am mai văzut de ani de zile. M-am căsătorit cu un bărbat pe care l-am întâlnit în oraş. Douglas Carey.

— Nume de scoţian.

— E un om minunat. Ea se uită insistent la verigheta lui. Tu?

— O cheamă Cynthia. Cincisprezece ani fericiţi. M-a ajutat să îmi termin educaţia medicală.

— Locuiţi aici în oraş?

— Nu. Cynthia şi cu mine avem o casă în Mill Valley. Am vrut să ne creştem copiii cât mai aproape de ţară cu putinţă. Suntem la câteva minute de litoral.

— Câţi copii aveţi?

— Doi. El se uită la Dynah. Mult mai mici decât Dynah. Ne-am apucat târziu.

— Dynah e singurul meu copil. Dynah zâmbi uşor când mama ei se întinse să o atingă uşor pe mână, cu ochii sclipindu-i de mândrie. Ar trebui să ne întâlnim odată cu toţii.

Dynah se făcu mică în clipa când o auzi pe mama ei.

— Sună bine.

— Ar trebui să ieşim la un picnic pe plajă sau undeva în Golden Gate Park.

Jim se uită la Dynah şi observă cât de rigidă şedea, cu umerii aduşi, cu ochii plecaţi, cu degetul mare mângâind paharul aburit.

— Dar poate că ar fi mai bine să lăsăm planurile de reuniune pe mai târziu, spuse el delicat.

Dynah o văzu pe mama ei privind-o din nou, apoi se întinse şi-şi puse mâna pe încheietura mâinii ei, consolator.

— Îmi pare rău, dragă. Doar că a fost aşa o surpriză să-l revăd pe Jim după atâţia ani. O surpriză plăcută, se grăbi ea să adauge.

Ce fel de prieteni avusese mama ei? se întrebă Dynah. Şi cine era Jerry?

— Poţi să-l întrebi orice pe Jim, dragă. Va fi sincer cu tine.

Jim spera să nu-l întrebe prea multe detalii. Ultimul lucru pe care avea chef să-l discute erau detaliile grafice a ceea ce făcea la clinică.

Dynah îşi ridică ochii şi îşi plimbă privirile de la mama ei la Jim Wyatt. Cum se începea o conversaţie atât de îngrozitoare? Se cădea să o ia încet, sau să treacă direct la subiect?

Îşi dorea să fi început mama ei discuţia, dar ea aştepta tăcută, privind-o pe Dynah cu o expresie aşa de tristă pe faţă, încât lui Dynah îi venea să plângă. Mama ei probabil îi simţi dilema, pentru că o bătu uşor pe mână.

— E în regulă, dragă.

— Este? întrebă Dynah încetişor.

În ciuda asigurărilor pe care le primea din partea mamei ei, nu era convinsă că putea avea încredere în omul acesta. Îşi putea încredinţa viaţa în mâinile lui?

Doamne, este demn de încredere?

Mama ei se întoarse din nou spre medic, care aştepta de asemenea în tăcere.

— A fost violată, Jim. De atunci trăieşte o viaţă de coşmar. Logodna s-a rupt. A trebuit să plece de la facultate. Viaţa ei este întoarsă pe dos. Tatăl ei consideră… ei bine, consideră că avortul este cea mai bună soluţie.

O, *Iisuse*, gândi Jim deznădăjduit.

Nu şi-o putea scoate pe cealaltă fată din minte.

— Când s-a întâmplat?

— La începutul lui ianuarie.

Al doilea trimestru. Sarcina fetei era mult prea avansată pentru o extracţie menstruală sau un chiuretaj prin aspiraţie.

— Păcat că nu ai reuşit să te hotărăşti mai repede.

Dynah îşi ridică fruntea. Ea nu spusese că ar fi luat vreo decizie, dar el continuă.

— Medicul care te-a examinat nu ţi-a oferit pastila de după?

— Ba da. Am refuzat-o.

Se uită la crucea de la gâtul ei şi se hotărî să nu-i atace motivele. Era mai bine să nu intre pe teritoriul religios. Nu făcea decât să tulbure apele.

— Chiar şi la câteva luni după aceea, ar fi fost o procedură simplă, care ar fi durat cincisprezece minute şi gata. Avorturile în al doilea trimestru sunt ceva mai dificile.

O privi pe Dynah, încercând să găsească moduri cât mai blânde pentru a i-o spune.

— Ţi-aş face o injecţie cu o prostaglandină care să provoace contracţiile şi apoi să se elimine ţesuturile.

Se opri la atât. Dacă dorea să cunoască toate detaliile cumplite despre cum se injectă hormonul, unde şi ce se întâmpla cu fătul, trebuia să îl întrebe chiar ea. Avea tot timpul să afle atunci când se efectua procedura.

— Riscul e minim, continuă Jim, văzându-i paloarea şi dorind să o îmbărbăteze din nou. În cei cinci ani de când efectua avorturi, se rezumase la avorturile de prim trimestru, lăsându-le pe cele avansate în seama Dr. Franklin. Dar Dynah era fiica unei bune prietene, aşa că avea să facă o excepţie de această dată. Avea să se ocupe de ea, avea să termine totul cu bine şi avea să rămână lângă ea pe timpul recuperării de după, să se asigure că totul era în regulă.

Articolul din ziar despre fata cea moartă îi veni din nou în minte.

De ce trebuia să se gândească la asta acum? De ce nu şi-o putea scoate din minte?

Şi de ce se uita Hannah la el aşa?

Îşi concentră atenţia la Dynah. Ea era cea care avea nevoie de ajutor.

— Voi avea multă grijă de tine. La fel de multă ca şi când ai fi fiică mea.

Chiar când o spuse, inima i se cutremură.

— Dar mai târziu? întrebă Hannah încetişor.

— Va rămâne la recuperare pentru încă o oră sau două. O voi supraveghea îndeaproape.

— Vreau să spun... mai *târziu.*

— N-am avut decât puţine cliente care s-au întors cu complicaţii, care de obicei sunt minore şi uşor de rezolvat cu medicamente. Gura i se arcui abătut. Din nefericire, majoritatea care se întorceau erau însărcinate din nou, şi de obicei la puţine luni după. Expresia i se îmblânzi când o privi pe Dynah. Nu vreau să te îngrijorezi de nimic, Dynah. Nu e la fel de greu după cum ai auzit probabil.

Din nou, Hannah se uită la el, ca şi când ar fi vrut să spună ceva. Dar rămase tăcută, cu o expresie îngrijorată pe faţă.

Dynah ştia că mama ei se hotărâse deja. Ar fi vrut să pună întrebări, iar acum se simţea constrânsă să o facă. Mama ei era încordată şi pe punctul de a izbucni în lacrimi, iar prelungirea conversaţiei nu avea decât să îngreuneze şi mai mult situaţia. Cu toate astea, Dynah se trezi exprimându-se cu greutate. Ceea ce ştia în mintea şi în inima ei se împotrivea cu tot ce spunea omul acesta.

Mama ei spuse ceva, ca şi când ar fi vrut să evite să se discute despre mai multe detalii.

— Cum ai ajuns să faci asta, Jim?

— Carolyn, spuse Jim.

— Carolyn? făcu mama lui Dynah, evident surprinsă. La privirea întrebătoare a lui Dynah, mama ei se explică. Carolyn a fost sora lui Jim. A fot una din cele mai bune prietene ale mele din clubul de fete. Zâmbi. Eram amândouă în anul întâi, aşa că am învăţat toate şmecheriile împreună. Carolyn era frumoasă, înnebunită după Janis Joplin şi Jimi Hendrix, şi se bucura de prima oară când era cu adevărat liberă. Dacă o cunoşteai era ca şi când ai fi privit nişte artificii. Fantastice şi frumoase cât timp strălucesc.

— Cât timp strălucesc?

Mama ei încuviinţă din cap la întrebarea ei.

— A murit. În vacanţa de primăvară. Toţi am fost cutremuraţi. Eu… ei bine, a fost devastator să o pierd. Îl privi pe Dr. Wyatt, încruntându-se uşor. Dar nu înţeleg. Mi-ai spus că a murit după o apendicită perforată.

— A murit de septicemie după un avort ilegal.

— O, Jim. Dynah auzi lacrimile din vocea mamei ei.

— O femeie i l-a provocat. Nu o să ştiu niciodată cum a aflat Carolyn de ea. Părinţii mei habar n-au avut. Mama a spus că într-o după-masă Carolyn s-a dus la cumpărături şi s-a întors acasă palidă şi fără putere. S-a dus la culcare. Tot spunea că se simte bine, dar starea ei s-a înrăutăţit tot mai mult. Iar când au ajuns cu ea la urgenţe, era deja prea

târziu.

Ochii i se umplură de lacrimi, amintindu-şi de sora lui mai mică. Toate îi fuseseră favorabile în viaţă.

— Ceea ce mă face să merg mai departe este aducerea aminte a modului în care a murit Carolyn.

Hannah şedea tăcută.

Jim se uită la Dynah.

— Lucrurile sunt diferite acum. E legal. Poţi beneficia de cea mai bună îngrijire medicală. Nu e decât o simplă procedură, efectuată de un medic într-un mediu steril, cu echipamentele necesare; nu există decât foarte puţine riscuri. În câteva zile, te vei simţi foarte bine.

Dynah îi simţi hotărârea, dar oricât de uşor şi de firesc părea să sune totul în gura Dr. Wyatt, nu-i putea evalua răspunsul fără să simtă o reacţie profund viscerală. Nu se putea gândi la asta fără oroare.

Brusc, simţi un uşor fluturat în abdomen, şi încremeni. Aşteptă, şi îl simţi din nou. O mişcare de viaţă. Inima începu să-i bată nebuneşte.

— Eşti bine, dragă? îi spuse mama ei, atingând-o din nou.

Lui Dynah îi veni să urle. Nu! îl simt pe copil cum mişcă!

O, Doamne, cum pot fi bine în condiţiile acestea? Pot să mă concentrez la violul care a generat acest copil şi să recurg la avort? Şi dacă o fac, oare voi putea merge mai departe nevătămată?

— Dynah?

Se uită la mama ei şi văzu speranţa din ochii acesteia. Mama ei dorea să termine odată cu toată povestea. Nu voia să se confrunte cu problema aceasta. Nu voia să se ridice împotriva tatălui ei şi să-l confrunte cu privire la implicaţiile morale sau al posibilelor alternative, în mintea lor, nu există nicio alternativă.

Dynah se văzu pe sine într-un jgheab îngust, ca o sărmană vită ce era mânată înainte, iar toţi cei dragi stăteau împrejurul ei, cu baghete electrice, împungând-o şi silind-o să înainteze într-o singură direcţie. La moarte. Nu a ei. Dar oricum, la moarte.

Simţi mişcarea aceea din nou, şi-şi putu imagina braţele şi picioarele minuscule zbătându-se. Cu cât mai rău avea să fie atunci când omul avea să-i injecteze hormonul acela ucigător? Oare avea să simtă chinurile morţii copilului?

Doamne, cum aş putea trăi cu aşa ceva? Doamne, Iisuse, unde eşti acum când am

nevoie de Tine?

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea tremurând. Trebuie să mă duc până la toaletă.

Nicio scuză nu era suficient de bună. Trebuia să iasă din locul acela şi să plece.

— Eşti bine, dragă? Nu arăţi bine deloc.

— Mi-e puţin greaţă. Voi fi bine, mamă. Am nevoie să mă duc până la baie. Era tot ce putea face – să aştepte ca mama ei să se dea la o parte să-i facă loc să iasă.



Hannah o urmări pe fiica ei o clipă cum se îndepărta cu viteză, înainte să se aşeze din nou. Se încruntă.

— Nu e sigură, spuse ea, sunând aproape ca o scuză. Întotdeauna am învăţat-o că e greşit, şi acum trecem pe aici. Îi tot spun că nu e vina ei. Dacă are cineva un motiv întemeiat să facă un avort, ei bine, atunci ea este aceea.

Ar fi fost mult mai uşor pentru toţi dacă acceptă situaţia. Apoi puteau lăsa totul în urma lor.

— Nu e un gest pe care să-l facă în grabă, spuse Jim.

Hannah se gândi ironic că tocmai el spunea asta.

— E o fată frumoasă, Hannah.

— Nu-i aşa? Şi e o fată bună. A fost aşa o bucurie pentru noi. Niciodată nu ne-a necăjit cu nimic. Scutură din cap, lipindu-şi buzele strâns între ele, luptându-se cu lacrimile. Viaţa nu e dreaptă.

— Iartă-mă că am pomenit de Jerry. Credeam că aveaţi o relaţie serioasă.

— La fel credeam şi eu. Râse sec şi îşi plecă fruntea, cu mâinile în jurul cănii de cafea. Era atât de confuză, chinuită de vechea ei durere. Amintirile o înecau în nefericire. Când Jim îi spuse lui Dynah că nu avea să sufere niciun efect pe termen lung, voia să-l creadă. Poate că ea era una din cazurile rare care avuseseră probleme ani întregi după aceea. Ar fi vrut să spună ceva, să întrebe... dar nu putea. Nu când Dynah şedea lângă ea. Ce-ar fi gândit fiica ei despre ea dacă ar fi ştiut că făcuse un avort? Şi-ar fi pierdut oare respectul pentru ea? Cu siguranţă. Pur şi simplu nu avea să înţeleagă. Cum ar fi şi putut?

Se gândi din nou la sora lui Jim, la Carolyn. Moartea ei o făcu pe Hannah să îşi dea seama de propria ei mortalitate. Ea şi alte două fete se duseseră până în Pasadena la

înmormântare. Fusese după călătoria în care cedase în faţa dorinţelor lui Jerry. Fuseseră în apartamentul lui, la ştiri urlau rapoartele din Vietnam despre ofensiva de la Hue, când îi cedase. Lumea se prăbuşea, exploda cu totul în jurul lor. Iar în clipa aceea îşi dorise să savureze orice clipă de fericire pe care o putea avea.

Şi totul oricum se făcuse scrum.

— De fapt, şi eu aş fi putut sfârşi ca şi Carolyn, spuse ea înainte să se gândească. Ezită, apoi continuă, nevăzând de ce ar fi trebuit să se mai ascundă. Nu înaintea lui Jim.

Îşi ridică fruntea să vadă cum primi confesarea ei. Nimic din faţa lui nu-i spuse că ar fi condamnat-o sau ar fi judecat-o cu ceva. De ce să nu îi spună? Dacă o putea înţelege cineva, cu siguranţă Jim era acela. Douglas nu o înţelesese niciodată cu adevărat. Refuza să vorbească despre asta, iar ea nu reuşea să treacă peste.

— Am auzit de femeia aceea din Los Angeles, spuse ea încetişor. Una din fetele de la club mi-au dat numele ei. Urma să mă duc la ea, dar Jerry a găsit un medic chiar lângă Reno. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare.

Jim nu spuse nimic. Se întinse peste masă şi o luă de mână.

Era suficient.

— Una din prietenele mele m-au dus la casa medicului. De îndată ce a plecat, m-a dus cu maşina în deşert. Credeam că îmi va provoca avortul la el acasă, dar el a spus că preotul bisericii catolice locale pusese oameni să-l urmărească şi trebuia să fie atent. Nu-mi amintesc cât am mers cu maşina. O oră, poate mai mult. Păruse o veşnicie. Erau departe în deşert. N-am avut idee unde eram, şi nici nu mi-a păsat. Voiam doar să se termine odată.

Îşi plecă privirea, fără a mai spune nimic o clipă, înăbuşindu-şi durerea pentru a-i putea povesti restul.

— Era o groapă de gunoi cu un gard înalt. Acolo avea o rulotă amenajată ca un cabinet de examinări medicale. O masă cu instrumente, tot. Era curat.

O strânse de mână.

— Ai fost norocoasă.

Ea-şi ridică fruntea.

— Oare?

Jim se uită în ochii ei înlăcrimaţi şi îi văzu groaza. Pentru o clipă era ca şi când ar fi împărtăşit o măsură de fiertură amară – şi se simţi otrăvit.

Ea-i zâmbi tristă.

— Totul a fost făcut cum trebuie. Echipamentul necesar, mediul steril. Exact cum îi spuneai lui Dynah. Dar n-a fost în regulă, Jim.

— Ce vrei să spui?

— N-am mai putut avea copii. Când m-am căsătorit cu Doug, mi-am dorit un copil mai mult ca orice altceva, poate ca să ispăşesc pentru ceea ce făcusem. Sau poate doar pentru că a fost întotdeauna ceva ce mi-am dorit. De fiecare dată când am rămas însărcinată, am pierdut. Medicul meu ginecolog mi-a spus că era din cauza avortului. Dynah a fost un miracol. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. I-ai spus fiicei mele că totul avea să fie bine peste câteva zile. Poate, cu voia lui Dumnezeu, aşa va fi. Dar ştii ceva, Jim? E vorba de mai mult decât doar de partea fizică. Au trecut douăzeci şi nouă de ani, şi nici acum n-am reuşit să trec peste asta.

Jim simţi cum i se strânge gâtul. Nu putea vorbi. O privi pe Hannah în ochi şi ştiu că mai văzuse aceeaşi disperare în ochii a nenumărate alte femei.

Ea se trase încet înapoi, îşi retrase mâna dintr-a sa şi începu să caute prin poşetă după un şerveţel.

— Scuză-mă, murmură ea.

El dădu să spună ceva, dar chiar în momentul acela se apropie o chelneriţă.

— Domnişoara m-a rugat să vă dau asta.

Îi întinse un bilet lui Hannah şi se îndepărtă.

Hannah îl deschise repede şi citi. Oftă greu.

— Dynah a plecat acasă, cu taxiul. Spune că e bine şi să nu-mi fac griji. Îl împături şi-l ţinu strâns în mână. Întotdeauna îşi face griji de alţii. Chiar şi acum. Scutură din cap, încercând să-şi stăpânească emoţia. Îşi ridică privirea la el, cu ochi hăituiţi.

— Nu vreau ca fiica mea să treacă prin ce-am trecut eu, Jim.

— Îţi jur că nu va fi aşa.

— Cum poţi să juri?

— Sunt medic. Ştiu ce fac. Va trebui să ai încredere în mine.

Ce altceva ar fi putut face?

— Mai degrabă aş prefera să am încredere în tine decât în oricine altcineva, cred. Ştiu cât de mult îţi pasă. Îmi aduc aminte cum îţi petreceai sfârşiturile de săptămână ca voluntar la spitalul din oraş.

— Am jurat că nu voi mai lăsa nicio altă fată să sfârşească aşa cum a murit Carolyn, dacă îmi stă în putere să o ajut.

De când luase decizia aceea în 1973, îi fusese uşor să le ajute.

Ea-l studie, simţind ceva în spatele vehemenţei lui. Şi îşi dădu seama despre ce ar fi putut fi vorba.

— Ştiai de Carolyn că era însărcinată?

El îşi împinse cana de cafea din faţa sa.

— Da.

— Ţi-a cerut să o ajuţi, nu-i aşa?

El o privi, chinuit de vinovăţie, şi nu-i putu răspunde. Carolyn venise la el, disperată şi imploratoare. El lucra într-un spital. Avea acces la instrumente şi medicaţie. Ştia anatomie. Era fratele ei! Trebuia să o ajute!

Şi cu toate acestea refuzase.

Se certaseră. Ea-l acuzase de faptul că era acuzatorul său şi că se autoîndreptăţea. El îi spusese că era egoistă şi hedonistă. Ar fi trebuit să se gândească la consecinţe *înainte* să înceapă să-şi facă de cap. Obosise să fie mereu fratele cel mare şi să o scoată mereu din buclucurile în care se băga. Nu avea de gând să-şi pună viitorul în pericol şi să facă un avort ilegal sau să se apuce să-l convingă pe vreun doctor de faptul că era necesar din punct de vedere psihologic. Era timpul să se maturizeze!

Iar Carolyn murise.

O parte din el coborâse în mormânt împreună cu sora lui. Ceea ce rămăsese din el continua să încerce să se spele de vinovăţie de atunci încoace.

Când avorturile deveniseră legale, îşi pierduse orice scuză de a nu se implica, de-a nu le ajuta pe fetele aflate în aceeaşi situaţie cu Carolyn. Discutase despre asta cu Cynthia, sperând că ea avea să-l susţină în orice-ar fi ales. Ea-i înţelesese sentimentele. Îi aplaudase compasiunea. Iar banii erau bineveniţi. Părea un dar de la Dumnezeu pentru a-i scoate din datoriile imense pe care le acumulase după studiile lui medicale şi după stagiatură şi rezidenţiat. Puteau avea acum o casă frumoasă, iar copiii puteau creşte în siguranţă.

O, Dumnezeule! mai există vreun loc sigur în lumea asta?

Hannah îi citi tulburarea înscrisă pe faţă şi îi părea rău că redeschisese răni vechi.

— Îmi pare rău, Jim. Îmi pare foarte rău.

— A trecut mult timp de atunci, spuse el, dorindu-şi că durerea să nu fi fost atât de vie. Haide să ne întoarcem la Dynah. Ştii, poate că i-ar fi mai uşor să se gândească la procedură dacă o voi realiza într-un mediu spitalicesc. Tu ce crezi?

— Posibil.

— În spitalul mare, de exemplu. Acolo au tot echipamentul necesar. Fac avorturi mereu.

— Un spital ne-ar costa mai mult.

— Nu-ţi face griji. O pot recomanda chiar eu şi atunci costurile vor fi acoperite de asigurări.



Poştaşul o salută pe Dynah chiar în timp ce urca treptele din faţa casei. Ea se întoarse şi îi zâmbi drept răspuns, luând teancul de scrisori pe care i-l dădu acesta. El îşi duse degetul la cozoroc şi-i dori o zi bună înainte de a pleca mai departe.

Îndepărtă elasticul din jurul teancului şi frunzări prin plicuri, sperând ca Ethan să-i fi scris. Găsi o scrisoare care-i era adresată, fără nicio adresă la expeditor. Nu era de la Ethan.

Descuie uşa, puse corespondenţa pe masa din holul de la intrare şi deschise plicul. Era un bilet scurt de la Joe. Voia să ştie cum îi mai mergea. Dacă ştia că-l putea suna oricând? Ţinea la ea. Plănuia să vină în vest imediat după absolvire şi spera că nu avea să se supere dacă avea să treacă să vadă ce făcea. „Stai prin preajmă prin 15 iunie. O să fiu prezent la uşa casei tale.” Se rugă pentru ea.

Vârî scrisoarea înapoi în plicul ei. Joe nu pomenise nimic de Ethan. Nu se putea abţine să nu bage de seamă omisiunea. Dar apoi, Ethan şi Joe erau cei mai buni prieteni. Se întreba dacă nu cumva Ethan îşi vedea mai departe de viaţa lui şi reîncepuse să iasă la întâlniri. Fetele roiau întotdeauna în jurul lui. Pradă uşoară. O mulţime de fete virgine şi desăvârşite în căutarea unui soţ bun şi evlavios.

O durea prea mult să se gândească la toate posibilităţile. Într-o bună zi avea să se căsătorească cu o fată drăguţă, neprihănită şi care avea să-l susţină. Cineva pe care o putea forma să fie soţia pe care şi-o dorea.

Şi cum rămâne cu mine, Doamne? Ce fel de viitor voi avea eu?

— Dynah?

Surprinsă, îşi ridică privirea.

— Bunico! zâmbind printre lacrimi, se aruncă în braţele bunicii ei. Observase o maşină în faţa casei când oprise taxiul, dar nu-i aruncase decât o privire trecătoare.

Dacă ar fi fost mai atentă, ar fi observat numărul de Oregon al maşinii şi-ar fi ştiut.

— Am ajuns de vreo oră. E bine că mama ta mi-a dat o cheie anul trecut, că altfel acum aş fi fost în căutarea unui motel sau a unei benzinării.

— N-am ştiut că aveai să vii.

— Sigur că am venit. În clipa când am auzit că eşti acasă şi am auzit şi motivul pentru care te-ai întors, nimic nu m-a mai putut ţine departe.

Dynah se dădu puţin înapoi şi o privi, simţindu-şi obrajii arzând.

— Te-a sunat mama?

— De fapt, eu am sunat-o pe ea. Ştiam că ceva e în neregulă şi am insistat să aflu ce. Evie o atinse pe obraz pe nepoata ei, dorind să vadă dincolo de ceea ce era dispusă copila să dezvăluie. Va fi bine. De asta am venit.

Bunica venise să salveze situaţia. Dynah simţi cum necazurile se înteţeau acum din toate direcţiile.

Schiţă un zâmbet.

— N-ar fi trebuit să-ţi spună.

— De ce nu? Familia ar trebui să fie unită în momente ca acesta, îşi petrecu braţul pe după mijlocul lui Dynah. Haide să stăm puţin de vorbă în sufragerie. Tocmai am pus de cafea. Ai mâncat ceva?

— Nu prea mi-e foame.

— Pot să pregătesc nişte ton şi să-ţi fac un sandviş. Întotdeauna ţi-a plăcut tonul aşa cum îl fac eu. Sau ţi-e rău de la stomac?

— Puţin.

— Mama ta avea întotdeauna supă de pui la îndemână. Aş putea să-ţi pregătesc puţină supă. Haide să te aşezi la măsuţa din bucătărie şi să vorbim noi două pe îndelete. Unde e mama ta?

— Ne-am întâlnit cu un prieten vechi de-al ei. S-au dus să bea o cafea împreună. Probabil acum discutau despre ce urmau să facă cu privire la problema *ei*. Se aşeză şi rămase privind la plicul din mâinile ei. Ar fi trebuit să-i răspundă lui Joe şi să-i spună că totul era în regulă şi că nu trebuia să-şi facă griji. Dacă îl sună, el şi-ar fi dat seama imediat că minţea. Nu voia să ajungă vorba la Ethan că viaţa ei era distrusă.

— E o scrisoare de la Ethan?

— Nu. Îşi simţi gâtul uscat. De la un prieten. Se sili să zâmbească, încercând să creeze o atmosferă cât de cât normală. Şi cum merg lucrurile în Oregon, bunico? Tu şi

Gladys sunteţi tot cele mai bune prietene?

Evie închise uşa de la cămară, ţinând în mână o conservă de supă Campbell s.

— Ne îngrijim una de cealaltă. De fapt, am sunat-o chiar înainte să ajungi acasă. Deja se şi gândea că am murit pe undeva printr-o parcare sau m-a tâlhărit careva. Uneori poate fi de-a dreptul cicălitoare cu îngrijorările ei. Deschise mai întâi un dulap, apoi altul, până găsi cănile şi tacâmurile. Mama ta a făcut iarăşi schimbări pe aici.

— Seamănă cu tine. Dynah ascultă bârâitul făcut de deschizătorul electric de conserve. Eşti implicată încă în biserica ta?

— Sunt preşedinta clubului de femei, spuse ea, turnând supa de pui într-un castron şi adăugând apă de la robinet peste ea. E ultima oară când am mai candidat. Amestecă supa, puse castronul în cuptorul cu microunde, şi îl porni la trei minute.

— Ai mai spus asta şi acum câţiva ani.

— De data asta vorbesc serios. Au nevoie de sânge proaspăt acolo. Mie mi s-a cam terminat sucul propriu. *Şi mi se termină* şi *timpul*.

Dynah se uită la ea, studiind-o cu atenţie. Bunica ei era ca o zvârlugă, mereu în mişcare, mereu găsea câte ceva de făcut. Un pachet de energie. Obsesiv de organizată. Dynah o adora. O privi acum pe bunica ei care bătea darabana cu degetele pe tejghea, aşteptând să se oprească cuptorul cu microunde. Părea mai bătrână, mai subţire, şi părul parcă i se mai albise.

— Tu te simţi bine, bunico?

Evie îi aruncă o privire rapidă, surprinsă de întrebarea ei. Uitase cât de intuitivă era Dynah. Observa oamenii, le păsa de ei.

— Sunt bine.

Ping. Deschise uşa cuptorului şi scoase afară supa aburindă. Dacă nu pui la socoteală durerile mele articulare, reumatismul, constipaţia, faptul că văd tot mai rău şi unghiile încarnate de la picioare, sunt sănătoasă tun.

Dynah râse.

Evie puse un bol cu supă în faţa lui Dynah şi se aşeză.

— Bea-ţi supa. O bătu uşor pe mână. Trebuie să ai mare grijă de tine, Dynah. Acum trebuie să te mai gândeşti la cineva.



Hannah văzu maşina mamei ei din clipa când intră pe alee. Sfâşiată între uşurare şi frustrare, acţionă brutal deschizătorul uşii de la garaj şi intră în locul destinat maşinii ei. Intră în bucătărie şi o găsi pe mama ei spălând vasele.

— Dynah unde e?

— S-a dus sus să doarmă puţin. Mama ei puse castronul în maşina de spălat vasele. Pare epuizată.

— Nici nu e de mirare. Hannah îşi puse poşeta pe tejghea şi o cuprinse pe mama ei cu braţele, îmbrăţişând-o cu căldură. O, mamă, spuse ea suspinând. Mă bucur că ai venit.

Evie o ţinu pe fiica ei aproape, mângâind-o pe spate. Văzuse cearcănele de sub ochii ei din clipa când Hannah intrase pe uşă. Întotdeauna arăta de parcă ar fi fost lovită atunci când lucrurile nu mergeau bine. Şi putea pune pariu că Hannah nu mai reuşise să închidă un ochi de ceva vreme.

Când vine Doug acasă?

— Pe la şase. Hannah îi dădu drumul mamei ei încetişor. Ce spui de un pahar de vin?

— N-ar strica.

Hannah scoase două pahare de pe raft şi o sticlă de vin de mure Oregon pus la rece, din spatele frigiderului. Surprinse un zâmbet pe faţa mamei ei.

— Da, e aceeaşi sticlă pe care ai adus-o când ai fost la noi de Crăciun. Am păstrat-o.

— Ar fi trebuit să mă gândesc să-ţi mai aduc câteva sticle.

— Vrei să devin alcoolică?

— Mă îndoiesc că există riscul acesta la tine.

Se duseră în sufragerie. Hannah îşi lăsă paharul din mână şi porni focul în cămin. Nimic nu reuşea să o facă să se simtă acasă cum o făcea un foc care ardea. Iar în momentul acesta, era disperată după orice consolare posibilă.

— Ţi-ai despachetat bagajele?

— Încă nu. Mi-am lăsat lucrurile în maşină. Le aduc mai târziu în casă. O privi pe Hannah cum îşi frământa fruntea cu degetele. Ce s-a mai întâmplat de când am stat de vorbă?

— Nimic. Dynah nu a luat încă nicio decizie. Am dus-o la o clinică azi după-masă…

— Ce fel de clinică?

— *Ştii* ce fel de clinică, mamă.

Chiar trebuia să o spună cu gura ei?

— Sper că nu o presezi să facă avort.

— Eu nu o presez. Doug o presează.

— Dar nu e decizia lui.

— Spune-i *lui* asta! Dynah e fiica lui. Trăieşte în casa lui. El plăteşte facturile. El e cel care va trebui să meargă mai departe la lucru dacă ea va avea un copil. Şi de ce să-l aibă, mamă? A fost *violată*. Ce fel de făptură poartă în pântecele ei?

— Ştii ce este avortul?

— Nu mai vorbi aşa, mamă.

— Ai trecut şi tu pe acolo.

— Nu vreau să vorbesc despre asta! Am avut o zi îngrozitoare, şi seara va fi şi mai groaznică. Tot ce vreau este să beau paharul ăsta de vin şi să povestim puţin în linişte. Putem face asta? *Te rog*?

Evie oftă greu şi nu mai spuse nimic. Avea să aibă suficient timp de vorbit după ce venea Doug acasă. Avea de gând să spună tot ce avea de spus. Şi, pentru Numele lui Dumnezeu, spera să fie ascultată.



Dynah se trezi în momentul când intră mama ei în cameră şi o întrebă dacă voia să vină să servească cina. Obosită şi deprimată, refuză.

— O să mănânc mai târziu, mamă.

— Bine, dragă, spuse Hannah, aranjând cuvertura de pe pat şi aplecându-se să o sărute.

Când Hannah coborî la parter, mama ei aranja farfuriile pe masa din dining în timp ce Doug şedea în sufragerie şi urmărea ştirile. Se schimbase în blugii lui uzaţi, într-o cămaşă polo şi în cipici. Chiar şi în poziţia aceasta relaxată, îl simţea încordat şi gata să sară la prima provocare. Nu schimbaseră decât câteva cuvinte de când ajunsese acasă.

— Te-ai ocupat de problemă? o întrebase el.

— Am încercat.

— Tu ai chemat-o pe maică-ta să vină?

— Oarecum.

Atunci el o privise cu ochii mijiţi, o privire care-i spunea că nu o credea. Un muşchi tresări pe faţa lui, se ridică, trecu pe lângă ea şi se duse la etaj cu geantă să diplomat în mână.

După felul în care arăta acum, îşi imagina că încă nu-şi scosese armura.

O mulţime de voci amare o hărţuiau în minte, sfâşiindu-i toate rănile din trecut. Fiecare vorbă jignitoare pe care i-o aruncase el vreodată i se derula cu repeziciune prin minte. Se simţi cuprinsă de autocompătimire, şi o furie îngrozitoare care alungă din ea toată dragostea, răbdarea şi blândeţea. Stăpânirea de sine atârna şi ea de un fir subţirel.

Şedeau cu toţii acum în jurul mesei şi mâncau cartofi piure cu morcovi şi friptură condimentată, toate pregătite de Hannah. Lui Doug îi plăceau mâncările condimentate. Îl privi cum îşi inundă bucata sa de carne cu sos Tabasco şi simţi cum îi creşte temperatura. Nici măcar nu se sinchisise să guste mâncarea, dar şi-o condimentase în exces.

Evie se întristă când văzu ce se petrece între Doug şi Hannah. Îşi amintea când avusese parte de aceleaşi probleme la începutul căsniciei lor. Tăcere de piatră. Tensiune. Se întreba pe atunci care dintre ei doi, ea sau Frank, nu erau bineveniţi în casa lor. Dar abia mai târziu, când Hannah îi povesti toată tărăşenia cu Jerry, începuse să înţeleagă ce anume le distrugea căsnicia.

Ei bine, şi ea avea propriile ei secrete. Poate că dacă le dădea pe faţă i-ar fi ajutat pe aceştia doi să-şi rezolve problema din trecut – sau cea din viitor…

Sau poate că ar fi deschis doar o adevărată cutie a Pandorei?

Doug termină repede de mâncat şi se scuză. Hannah începu să fiarbă când îl auzi pornind din nou televizorul. De data asta, era un meci de box. Un sport violent. Cum de nu era niciun meci de hochei în seara asta? Sau poate că avea să găsească unul din filmele acelea groaznice cu război care-i plăceau atât de mult. Spunea că îl destinde. Ce putea fi atât de relaxant în a vedea atâta sânge şi măcel?

Strânse vasele trântindu-le unele de altele şi le duse în bucătărie.

— Mă descurc, mamă. Du-te şezi şi relaxează-te.

Evie tânjea să facă ceva, orice. Aşa că luă un burete şi se duse să şteargă masa, să rearanjeze florile la mijloc şi să pună toate scaunele la locul lor.

Acum şedeau cu toţii împreună în sufragerie, fiecare câte o insulă izolată cu propriile ei uragane. Hannah nu avea astâmpăr. Evie scotoci prin coşul ei de cusut şi scoase o faţă de pernă pe care o broda. Vreun cadou de Crăciun pentru careva.

Nimeni nu vorbea despre ce-i frământa pe toţi. Problema lor ar fi putut la fel de bine să ia forma unui elefant roz în mijlocul camerei, mugind şi călcând totul în picioare, şi tot s-ar fi prefăcut cu toţii că nu-l observau. Se strecurau cu grijă pe lângă el şi încercau să nu-l întărâte.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Hannah într-un târziu.

Doug o privi nedumerit.

— Am discutat deja.

— N-am discutat despre toate.

El o privi insistent pe Evie.

— Mama ştie tot.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez. N-am nicio problemă cu tine, Evie, dar asta este problema *noastră*.

Evie îşi prinse acul într-o parte a lucrului de mână şi-l lăsă în poală.

Hannah făcu o grimasă, simţind tensiunea care creştea în cameră. Probabil că la fel trebuie să fi fost atmosfera şi în Pompei, înainte să erupă Vezuviul. Orice-ar fi spus, Doug avea să explodeze. Era mai bine să încaseze ea loviturile decât mama ei.

— Trebuie să discutăm despre asta.

El se întoarse din nou spre ea.

— Ce-ar mai fi de zis?

Ea expiră prelung. Tipic pentru el să arunce acum toată povara pe umerii ei. Rezolv-o, Hannah. Nu mă mai deranja şi pe mine cu asta.

— Azi am vorbit cu un medic. Nu-i spuse că-l cunoştea pe Jim Wyatt din facultate. Doug ar fi făcut tot felul de presupuneri. Probabil s-ar fi gândit că s-a culcat şi cu el. El spune că am putea-o interna pe Dynah la Spital şi să i se facă procedura acolo. Ar rămâne peste noapte pentru supraveghere.

— Când?

— Mâine după-masă.

— Deci, e stabilit. Şi acum ce mai vrei de la mine?

Ea începu să tremure. Îi venea să ţipe la el şi să îl lovească. În schimb, se strădui să se stăpânească.

— Dynah trebuie să fie de acord. Nu pot s-o leg şi s-o duc pe sus până acolo.

El o privi atunci, cu ochi fioroşi.

— Eu n-am *spus* să o legi şi să o iei pe sus, nu? Am spus eu vreodată asta? Nu. Ţi-

am spus să o ajuţi să rezolve problema asta.

— Asta înseamnă că e treaba mea să o conving.

— Ştii mai multe decât mine.

O, Doamne, iarăşi începem cu asta.

Doug îşi întoarse capul, uitându-se la televizor.

Hannah rămase aşezată în tăcere, mustind în durerea ei, reumplându-şi paharul de resentimente. Uneori aproape că-l ura.

Evie se uită de la unul la celălalt şi îi venea să plângă. Se întrebă dacă nu cumva era în vreun fel vina ei, faptul că semănase sămânţa aceea micuţă în urmă cu atâţia ani, fără să se gândească la consecinţele asupra generaţiilor care aveau să vină. Se gândise că Hannah era prea mică să ştie ceva, dar poate că o absorbise cumva, şi-o însuşise, şi suferinţa nu mai contenea să crească de atunci încoace.

Îşi aruncă lucrul de mână la întâmplare în coşul ei de lucru, se ridică tăcută în picioare, traversă încăperea şi stinse televizorul.

— Mamă!

— Ce faci? răcni Doug furios.

Nu-i păsa că acum devenise ea ţinta. Era mai bine să fie uniţi împotriva ei decât să se mai certe unul cu celălalt.

— Nu o lăsa pe Dynah să facă avort, spuse ea simplu, gata de luptă.

— Mamă, spuse Hannah, convinsă că mama ei avea să se lanseze acum într-o adevărată pledoarie în favoarea copilului nenăscut.

Evie văzu cum Doug îşi miji ochii şi cum i se încoardă muşchii de pe faţă.

— Te rog să asculţi ce am de spus, spuse ea şi se întoarse la locul ei. Se strădui să rămână calmă, cu toate că îi venea să le urle în faţă că era mai bătrână şi mai înţeleaptă şi că ştia mai multe decât ei amândoi la un loc.

— Situaţia lui Dynah nu are nimic de-a face cu felul în care gândeşti tu sau altcineva, spuse Doug hotărât, cu ochii scăpărându-i.

— Ştiu ce simţi tu legat de problema aceasta, Doug, dar nu ştiu de ce.

— Nu contează.

— E nepoata mea şi o iubesc.

— E fiica mea, şi crezi că eu n-o iubesc?

— Ştiu că o iubeşti. O iubeşti mai mult decât însăşi viaţa ta. Tot ce-ţi cer este să asculţi ce am de spus. Se aplecă uşor înainte, cu mâinile încleştate în poală şi-şi plecă

fruntea. Avea să fie mai greu decât îşi imaginase. Am purtat problema asta în inima mea ani de zile, iar acum se pare că trebuie să vă spun tot, fie că vreau, fie că nu.

Doug se uită la ea, apoi la Hannah şi strânse din dinţi. Se lupta să-şi păstreze controlul, asta era limpede. Pufni, ca şi când ar fi încercat să-şi relaxeze musculatura printr-un simplu act de voinţă.

Bun. Cel puţin se străduia. Evie ştia că ginerele ei îi admira pofta de viaţă, dar în acelaşi timp ştia că asta nu însemna că părerea ei conta în ce privea decizia dacă Dynah să facă avort sau nu. Era destul de convinsă de faptul că Doug credea că ştia ce urma să spună ea. Era foarte conştient de faptul că era membră unei biserici fundamentaliste. Biblia ei îi stătea chiar acum alături, pe balansoar, uzată şi roasă pe la colţuri, cu vreo şase panglici drept semne de carte ieşite în afară – şi probabil că el îşi imagina că-şi însemnase toate fragmentele potrivite pentru predica pe care se aştepta să o asculte în continuare. Dar nu o predică intenţiona Evie să le spună.

După primii ani de căsătorie ai lui Doug cu fiica ei, ştiuse să se ţină departe de problemele lor. Pentru Frank fusese mai greu, fiind un director pensionat, care era obişnuit să conducă tot. Evie fusese conştientă că distanţa şi starea de sănătate precară a lui Frank îl ferise pe Doug să îl pună la punct pe socrul său şi să-i spună să-şi vadă de treburile lui. Era convinsă că nu fusese uşor pentru Doug şi că probabil îl durea să ştie că fusese nevoie de cincisprezece ani să-l convingă pe Frank că avea să rămână alături de Hannah pentru multă vreme. Un alt reziduu al trecutului. Frank o mai văzuse pe fiica lui rănită şi nu îşi dorea să o mai vadă o dată la fel.

Observă faţa închisă a lui Doug şi se întrebă dacă avea să audă vreo vorbă din ceea ce avea să le spună. Oricum, trebuia să-şi asume acest risc.

— Înainte să mă căsătoresc cu Frank, am avut tuberculoză.

— Ştim asta, mamă…

— Şi a recidivat după ce te-ai născut tu, continuă Evie, văzând că trebuia să meargă înainte şi să treacă peste dorinţa lui Hannah de a evita lucrurile inconfortabile şi antipatia lui Doug faţă de adevăr. Medicul a vrut să mă duc într-un sanatoriu, dar Frank a insistat să rămân acasă. Voia să mă aibă aproape, şi eu îmi doream acelaşi lucru. Tu aveai trei ani, Hannah, iar fratele tău şase, şi n-am vrut să fiu departe de voi luni întregi.

Tatăl tău a făcut rost de un pat de spital. Nu te-am lăsat să intri în dormitor. Bunica te ţinea în braţele ei la uşă, şi îmi spuneai bună dimineaţa şi noapte bună. Uneori te lăsam să stai pe un scăunel în pragul uşii, ca să putem sta de vorbă. Mi-ai frânt inima,

Hannah. Mă întrebai iar şi iar de ce nu puteai să intri şi să te cuibăreşti lângă mine, aşa cum făceai înainte. Nu înţelegeai ce însemna TBC-ul sau infecţia.

Se uită la fiica ei adultă acum, ştiind că se simţise respinsă, în ciuda tuturor asigurărilor pe care i le dăduse atunci.

— A fost greu să nu te ţin în braţe şi să nu te sărut.

Gâtul i se strânse, amintindu-şi cât de mult o duruse să-şi ţină copiii departe de ea. Deşi mama ei era acolo, îngrijindu-i şi hrănindu-i, asta nu reuşise să-i stâmpere durerea acelor luni de separare. Şi ce efect nimicitor avusese asta peste anii care urmaseră?

Ştia că devia de la subiect. Îşi dădea seama după expresia de pe faţa lui Hannah şi a lui Doug că habar nu aveau ce legătură aveau ei cu toate astea. Trebuia să-şi adune tot curajul.

O, Doamne, ajută-mă!

Se gândi cum să-i facă să înţeleagă. Nu îşi plănuise oare fiecare cuvinţel pe drumul lung spre sud din Oregon? Iar acum că venise momentul, nu-şi mai amintea nici o singură vorbă din cuvântarea pe care şi-o pregătise.

Luă adânc aer în piept şi expiră prelung.

— Am rămas însărcinată.

— Mi-a spus tata, spuse Hannah, dorind să o menajeze pe mama ei, temându-se unde aveau să ajungă cu asta şi care avea să fie reacţia lui Doug.

Evie se luptă cu lacrimile care o ameninţau. Era ciudat cum timpul nu reuşea să vindece anumite răni.

— Da, îmi amintesc. În noaptea când ai pierdut prima ta sarcină, tata ţi-a spus că şi noi am pierdut una. Ţi-a spus asta pentru că a vrut să ştiţi amândoi că vă înţelegeam şi că suferеam împreună cu voi. Dar problema este că – spuse Evie, privind-o mai întâi pe Hannah, apoi pe Doug – că nu am pierdut sarcina. Am făcut un avort terapeutic’.

Doug o privea, evident cutremurat; privirea de pe faţa fiicei ei era indescifrabilă.

Evie se grăbi să umple tăcerea produsă de şoc, dorindu-şi să spună odată tot.

— Vedeţi voi, medicul i-a spus tatălui tău că eu n-aş fi supravieţuit dacă mai aveam un copil. Iar Frank l-a crezut. Eu i-am spus că mă simt destul de bine şi că doream să duc sarcina până la capăt, dar nu l-am putut convinge. I-a fost teamă că starea sănătăţii mele avea să se agraveze din nou şi că avea să sfârşească văduv cu trei copii mici de crescut de unul singur. A spus că nu voia să-şi asume riscul de a mă pierde. Dumnezeu să mă ierte, i-am ascultat hotărârea. L-am lăsat pe doctor să mă interneze în

spital, am semnat hârtiile împreună cu tatăl tău şi am făcut ceea ce mi s-a spus.

O privi pe Hannah printre lacrimi.

— Eram însărcinată în luna a cincea. Copilul era băiat. Fratele tău ar fi avut acum patruzeci şi şase de ani dacă ar fi trăit.

Doug o privi apoi scutură din cap.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci, Evie. Frank a avut dreptate.

— Nu, Doug, n-a avut dreptate. Şi mai rău, a ştiut asta, cu toate că nu a recunoscut niciodată cu gura lui. Poate că ne-ar fi ajutat pe amândoi să discutăm despre asta. În toţi anii cât am trăit împreună, nu am discutat niciodată despre asta. Eu am fost înfuriată şi rănită câţiva ani după aceea, iar el voia să uite. Pentru o vreme, nici nu ştiam dacă o să mai rămânem împreună. Îţi mai aminteşti de vremea aceea, Hannah. Aveai şase ani când lucrurile s-au mai potolit. Bunica s-a dus acasă la ea, noi am vândut casa aceea şi ne-am apucat să construim alta. Treptat, am îngropat gândurile legate de ceea ce am făcut şi ne-am văzut mai departe de viaţa noastră.

Evie îl văzu pe Doug privind-o pe Hannah, pentru a vedea cum primea ea toate aceste informaţii. Era palidă, iar ochii îi luceau înlăcrimaţi.

— Unele lucruri nu le poţi îngropa, oricât te-ai strădui de tare, sau oricât de mult ai încerca. Îl privi pe Doug. Frank a vorbit despre asta înainte să moară. N-a reuşit niciodată să treacă peste ce am făcut, aşa cum nici eu n-am reuşit.

Se opri, luptându-se cu lacrimile care ameninţau să o copleşească.

Hannah nu putea spune nicio vorbă, cu gâtul strâns.

Trecură câteva clipe până când Evie reuşi să continue să vorbească.

— Te-ai rugat ca Dynah să se nască, iar Dumnezeu ţi-a dăruit-o. Amândoi aţi crescut-o înaintea Domnului. Ştiţi la fel de bine ca şi mine ce inimă delicată are. Chiar vă imaginaţi că ar putea face un avort şi să nu sufere apoi din cauza aceasta tot restul vieţii ei?

Doug îşi încleştă pumnii.

— E puternică.

— Va fi zdrobită.

— Este deja zdrobită! Va fi chiar şi mai zdrobită dacă va merge până la capăt cu asta. Nici măcar nu ştie cum arăta omul acela, pentru Numele lui Dumnezeu.

— Şi crezi că poţi şterge un act de violenţă care a fost comis asupra ei cu un altul?

El nu spuse nimic o clipă, evident încercând să-şi stăpânească pornirea.

— Nu va fi aşa. Ne vom asigura de asta. Totul va fi legal şi în siguranţă.

Hannah tresări în interior, simţind deja săgeţile.

Evie simţi cum o năpădeşte furia, dar îşi domoli patima cu raţiune.

— Avortul meu a fost *legal*. A fost *sigur*. A fost făcut într-un spital, de către un medic, cu câteva asistente lângă el. Şi o să-ţi spun un lucru, Doug. A fost un act violent şi o violenţă care s-a comis asupra mea şi pe care nu le voi uita *niciodată*. Şi sunt mult mai puternică şi mai tare decât Dynah.

— Crezi că naşterea copilului unui violator nu-i va produce o traumă mai mare?

— Naşterea de copii este ceva natural.

— Natural! Copilul pe care-l poartă în pântec este orice altceva numai natural *nu*.

— Deci răspunsul tău este să sacrificăm copilul pentru ceea ce a făcut tatăl lui?

Ochii fioroşi ai lui Doug îi întâlni pe ai ei.

— Nu dau două cepe degerate pe copilul ăsta! Şi nu o să încep acum o discuţie filosofică sau teologică cu tine. Am hotărât. O să facă avort şi lucrurile rămân cum am stabilit. N-o s-o lăsăm pe fiica noastră să-şi distrugă viaţa cu nu ştiu ce copil nenorocit. Şi nu mai am nimic de spus pe tema asta!

Evie se uită la fiica ei, dorindu-şi un aliat.

— Doug... spuse Hannah.

El se uită la ea, iar Evie văzu că se simţi trădat.

— Am spus *nu*. Tu te-ai dus cu ea la clinică azi. De ce nu te-ai ocupat să rezolvaţi problema, în loc să o tărăgănaţi încă o vreme?

— Pentru că nu s-a putut hotărî dacă asta este ceea ce-şi doreşte ea sau nu!

— Iar tu ar fi trebuit să o ajuţi! Ar fi trebuit să-i faci decizia uşoară! Doar ai trecut şi tu pe acolo.

— Şi nici acum nu a reuşit să treacă peste ce a făcut, spuse Evie, furioasă că după toţi acei ani el îndrăznea încă să i-o arunce din nou în faţă lui Hannah. N-ai înţeles asta *până acum*? De ce anume ai nevoie ca să înţelegi?

Chiar nu avea să fie niciodată suficient de bărbat ca să o ierte? Hannah fusese o soţie bună, credincioasă şi afectuoasă. Cât mai trebuia să facă penitenţă pentru un păcat pe care-l comisese înainte să ştie măcar că Doug Carey exista?

Doug se întoarse cu o furie şi mai mare spre ea.

— Nu te amesteca! Problema asta nu te priveşte!

— O să *fac* să mă privească! Dynah e nepoata mea şi am de gând să urc chiar

acum la etaj, să-i fac bagajele şi să o scot din casa aceasta!

El aproape că sări de pe scaun.

— Tu n-ai decât să-ţi faci bagajele. Şi chiar *te rog* să ieşi afară. Dar pe fiica mea nu o iei de aici.

— Încetaţi! Palidă şi rigidă, Hannah îşi duse pumnii la tâmple. *Terminaţi* odată! Amândoi!

Se aplecă înainte şi începu să plângă.



Dynah şedea pe scări, cu capul lipit de genunchi, ascultându-i pe oamenii pe care-i iubea cel mai mult din lume sfâşiindu-se între ei.

Din cauza ei.

Nu ştiuse despre mama ei. Acum că ştia, se simţea de două ori mai singură. Cum o putea lua mama ei de mână şi să o încurajeze să facă un avort când ea însăşi suferise atât de mult?

Acum vorbeau mai încet, după ce îşi redeschiseseră toate rănile din trecut. Dynah le auzea vocile, încordate şi înfuriate, dar mai stăpânite acum. Probabil se temeau că aveau să o trezească.

O, Doamne, n-am vrut niciodată să se întâmple aşa ceva!

Îl auzea pe tatăl ei care-i impunea ce să facă, o auzea pe bunica ei care se certa cu el, pe mama ei, ca de obicei cea împăciuitoare, repezindu-se la ceilalţi doi, copleşită de propria ei durere.

Dynah îşi ridică fruntea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Nu putea rămâne aici. Pentru că dacă o făcea, avea să se trezească între ei. Şi orice-ar fi făcut, cineva ar fi fost rănit de decizia ei. Dacă avorta copilul, o rănea pe bunica ei. Dacă nu, tatăl ei avea să o arunce în stradă. Oricum, mama ei avea să sufere, prinsă între cei doi, confuză şi speriată.

Doamne, ce să fac? Să îmi cumpăr alt recipient cu medicamente? Sau să mă arunc de pe Golden Gate Bridge?

Se gândi la Joe. *El n-ar lăsa să se întâmple asta. Niciodată.* Îi vedea chiar acum faţa înaintea ochilor, pătrunzătoare, sinceră.

Nici părinţii ei nu aveau să treacă peste asta. Şi nici bunica ei. Oricât de îngrozitor s-ar fi simţit, nu avea cum să găsească o cale uşoară de ieşire din asta. Îi iubea pe toţi mult prea mult.

Şi atunci, ce mai este de făcut, Doamne? Ce să fac?

Şi atunci auzi o şoaptă, un verset pe care-l învăţase demult din Scriptură îi veni în minte: IEŞI DIN MIJLOCUL LOR ŞI DESPARTE-TE DE EI*.

În timp ce vocile continuau să murmure la parter, ştia că trebuia să plece, chiar dacă nu ştia unde să se ducă şi cum să se descurce. *Ieşi din mijlocul lor* şi *desparte-te de ei*.

Trebuia să plece de aici.

Cf 2 Corinteni 6:17 (n. Trad)



Respectându-şi cuvântul, Joe Guilierno se afla în pragul uşii ei la amiază devreme, în 15 iunie. Era o sâmbătă.

Inima îi bătea repede când sună la uşă. Auzi pe cineva apropiindu-se şi luă adânc aer în piept, sperând că avea să fie Dynah. Dar nu fu ea. Când se deschise uşa, se trezi în faţă cu mama lui Dynah. Era uşor să-şi dea seama că era ea, semănau atât de bine.

— Bună, doamnă Carey. Eu sunt Joe. Joe Guilierno. Sunt un prieten al lui Dynah. Mă aşteaptă.

Hannah fu surprinsă de apariţia aceasta. Îşi aminti când îi vorbise Dynah de el. *Nu seamănă deloc cu Ethan. E un băiat drăguţ.*

Hannah trebui să fie de acord că într-adevăr, Joe Guilierno nu semăna în nicio privinţă cu Ethan. Era mai înalt, mai lat în umeri, mai brunet şi mai puţin sofisticat. Nu purta pantaloni de costum, nici cămaşă, nici cravată asortată şi sacou, şi nici părul nu-l purta tuns şi aranjat. Era îmbrăcat cu nişte blugi uzaţi, un tricou alb şi o geacă din piele neagră. Părul i se ondula peste gulerul acesteia. Se întrebă în adâncul sufletului cum de scăpase cu aşa ceva la NLC. El îi zâmbi uşor, de parcă ar fi ştiut la ce se gândea, iar ea roşi.

— Îmi cer scuze. Deci acesta era tânărul care scria câte o scrisoare în fiecare săptămână. Toate plicurile erau adunate pe noptiera lui Dynah, neatinse. Nu vrei să

intri?

— Cum e? întrebă el, intrând în hol, şi ridicându-şi privirea spre scări, sperând să o vadă pe Dynah.

— Nu e aici.

— O, spuse el, fără a-şi ascunde deloc dezamăgirea. Se întoarce curând? Poate că îl evită. Motivele din care ar fi dorit să-l evite începură să i se învălmăşească în minte. Oare făcuse avort?

— Nu ştiu.

El se uită la ea, încruntându-se uşor acum.

— A plecat acum trei săptămâni, Joe. În toiul nopţii. Nu ştim unde e. Îşi întoarse privirea sub ochii lui care o priveau pătrunzător. Dar de ce nu intri puţin în sufragerie? Doug e aici. Sunt convinsă că şi el ar dori să te cunoască.

Joe o urmă pe mama lui Dynah în sufragerie şi îl văzu pe bărbatul în care-l recunoscu pe tatăl lui Dynah şezând într-un fotoliu şi uitându-se la televizor. Se difuza un meci de baseball. Cineva tocmai marcase un punct important, dar bărbatul nu păru să dea niciun semn de interes.

— Doug? Acesta este Joe, Joe Guilierno. Un prieten de-al lui Dynah.

Doug îşi ridică privirea la tânărul acesta, la fel de surprins de înfăţişarea lui ca şi Hannah. Lui Doug îi semăna cu tipul acela de la show-ul TV despre nemuritori şi lupte cu săbii. Vânjos. Gata pentru orice. Se ridică şi-i întinse mâna. Joe Guilierno avea o strânsoare a mâinii fermă, iar privirea îi era directă. Doug dădu o dată din cap.

— Încântat de cunoştinţă, Joe. Ia loc.

— Aduc nişte cafea, spuse Hannah şi se duse în bucătărie.

Doug se lăsă înapoi în fotoliul lui, parcă văduvit de cuvinte. Îşi întoarse privirea la televizor.

— Presupun că nu sunteţi un fan prea mare al ligii întâi, spuse Joe cu un zâmbet abia schiţat, în timp ce comentatorul de la televizor transmitea în reluare lovitura reuşită a uneia dintre echipe.

— Am abonament pe tot sezonul, spuse Doug plat. Luă telecomandă şi apăsă un buton. Camera se cufundă în tăcere.

Doug se uită la tânărul care şedea acum pe canapeaua lui şi îl studie din nou. Joe Guilierno avea un aer încrezător. Nu stătea deloc încordat, ci era relaxat, deschis, şi evident îngrijorat.

— Dynah vorbea de tine, spuse Doug. Dar nu reuşi să-şi amintească de context.

— Am fost colegul de cameră al lui Ethan.

— O, exact. Tu eşti fostul membru al unei găşti din Los Angeles, nu?

Joe râse, relaxat, recunoscându-şi parcă în acelaşi timp vinovăţia dar şi bucuria de a fi fost răscumpărat.

— Da, domnule.

— Şi ce te aduce în San Francisco?

— Dynah, spuse Joe sincer. Doamna şi domnul Carey puteau şti la fel de bine de unde venea. În nouă iunie am absolvit, şi a doua zi de dimineaţă am pornit spre California. Voi urma nişte cursuri de maşter la Berkeley.

— Berkeley, spuse Doug, impresionat. E puţin diferit de NLC:

— Ca şi când ai ieşi dintr-un incubator şi ai ateriza drept în groapa de gunoi.

Doug zâmbi. Îi plăcea tânărul acesta. Era ceva la el care-i relaxa mintea. Şi inimă.

— Am sentimentul că vei rămâne pe calea cea bună.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu. Acum, să revenim la Dynah. Doamna Carey spunea că nu ştiţi unde se află. Poliţia face ceva în privinţa aceasta?

— Nimic.

— Nimic?

Hannah se întoarse în cameră cu o tavă. Joe se uită la ea şi-i zâmbi. Ea-i răspunse zâmbind la rândul ei. Nu ştia de ce, dar avu imediat încredere în el.

— Dynah ne-a lăsat un bilet în care ne explica de ce simţea că trebuia să plece. Se aplecă înainte cu tava pentru ca Joe să-şi poată lua o cană de cafea, zahăr sau lapte, dacă dorea. El îşi luă cafeaua, mulţumind.

— Şi are douăzeci de ani, spuse Doug posac. Asta înseamnă că e adultă.

— Dacă nu vă supăraţi că vă întreb, domnule, ce spunea în scrisoarea ei?

Hannah se uită la Doug.

— Du-te şi arată-i-o.

Ea lăsă tava jos pe măsuţa de cafea şi scoase o bucată de hârtie împăturită din buzunarul fustei. I-o întinse lui Joe. Era uzată de atâta citit.

Dragă mamă, tată şi bunică,

Vă iubesc pe toţi foarte mult şi nu suport să vă aud cum vă certaţi din cauza mea. E mai bine dacă plec. Trebuie să iau deciziile singură. Şi odată luate, toată responsabilitatea va fi a mea, a nimănui altcuiva. Promit să am grijă oriunde voi merge.

Vă rog, încercaţi să nu vă îngrijoraţi. Sunt majoră. Pot să îmi port singură de grijă.

Vă rog, vă rog, iubiţi-vă unul pe celălalt. Nu suport să mă gândesc că ceea ce mi s-a întâmplat mie vă va despărţi pe voi. Aş prefera să mor decât să ştiu aşa ceva.

Vă sun după ce mă instalez undeva.

Dynah

Joe împături biletul încet şi i-l întinse înapoi lui Hannah.

— A sunat?

Hannah luă biletul de la el.

— O dată, spuse ea trist, vârând biletul înapoi în buzunarul fustei. Eu şi Doug eram la biserică. A lăsat un mesaj pe robot. Te las să-l asculţi.

Joe se ridică şi o urmă în bucătărie. Ea acţionă un buton.

Joe auzi vocea lui Dynah, încordată, liniştită, oricum numai bine nu era.

— Ştiu că sunteţi amândoi la biserică acum şi îmi pare rău că vă sun acum. Dar încă nu sunt pregătită să aud ce aveţi de spus despre ceea ce am făcut.

O, Dumnezeule, *se gândi Joe*. A făcut-o.

O auzi pe Dynah oftând. Părea obosită, deprimată.

— Am vrut doar să ştiţi... Sunt bine. Voi fi bine.

Nu mai spuse nimic preţ de un minut. Joe auzi trei maşini trecând în fundal. Îşi imagină că era undeva într-o cabină telefonică.

— Îmi pare rău că am plecat aşa, spuse ea încetişor, sugrumată, dar e mai bine aşa. Tăcu din nou. Îi simţea prin fir cât de grea îi fusese inima. Vă iubesc. Vă iubesc mult de tot.

Clic.

— Asta-i tot, spuse Hannah răguşită. O asculta de câteva ori pe zi, doar pentru a auzi sunetul vocii fiicei ei.

Mama lui Hannah se întorsese în Oregon după o săptămână. Majoritatea timpului cât fusese la ei şi-l petrecuse în camera de oaspeţi de la etaj, plângând şi rugându-se pentru Dynah.

Fiecare dintre ei se simţea vinovat de plecarea lui Dynah, cu toate că niciunul din ei nu-şi schimbase punctul de vedere cu privire la ce-ar fi trebuit ea să facă. Evie era în continuare împotrivitoare la gândul că Dynah să facă avort. Doug era la fel de încăpăţânat în convingerea lui că aceasta era singura alternativă. Iar Hannah se simţea trasă între cei doi, având încredere mai multă în Jim Wyatt decât în soţul sau în mama ei.

Joe rămase timp de două ore la ei, cu Hannah lângă el, care îi arătă albume de fotografii cu Dynah, de când se născuse şi până când crescuse mare.

— Acestea le-am făcut la Pigeon Point… Acestea la Dillon Beach… Acestea la Mendocino… Astea la Fort Bragg… Întorcea o pagină după alta, văzând faţa lui Dynah, văzând-o cum creştea, iar inima îi tânjea după ea.

Doamne, ocroteşte-o. Ţine-o în palma Ta. Înconjoar-o cu protecţia Ta Trimite-Ţi îngerii să o păzească.

— Iar asta am făcut-o vara trecută, spuse Hannah.

Joe îşi plecă privirile şi o văzu pe Dynah alături de Ethan, care o ţinea cu braţul pe după umeri. Părea mândru şi stăpânitor.

Cuplul perfect.

Până când viaţa reală avusese ceva de spus.

Nu-i luase mult lui Ethan să găsească o altă fată desăvârşită. Mary semăna mult cu Dynah – înaltă, suplă, blondă cu ochi albaştri. Nu la fel de drăguţă ca şi Dynah, dar era fecioară şi era mândră de asta.

Joe fusese sfâşiat între mânie şi uşurare când Ethan i-o prezentă pe Mary la bufetul studenţilor. Cu toate că Ethan ieşise doar de două ori cu ea, mesajul era foarte limpede. Cu litere mari, groase. *Căsătorie*. Ethan era pregătit, iar Mary de asemenea.

— Orarul lui Dumnezeu este atât de perfect, spuse Ethan, iar lui Joe îi venise să-l lovească.

N-avea nimic împotriva lui Mary. Era o fată frumoasă şi o creştină dedicată, dar Joe nu se putea abţine să nu se întrebe cât de adâncă era dragostea lui Ethan de fapt şi cât de repede avea să moară flacăra aceasta la prima umbră de probleme. Poate că cei doi aveau să fie norocoşi şi aveau să trăiască în biserică toată viaţa lor, cu uşile încuiate, cu vitralii la toate geamurile. Şi era de preferat să nu aibă prea mulţi enoriaşi în grijă. Oamenii reali aduceau cu ei dezamăgire şi deziluzii.

Joe făcuse singurul lucru pe care-l putea face. Le ură numai bine, îşi făcuse bagajele şi pornise înspre vest.

— Şi la Crăciun, spuse Hannah, întrerupându-i gândurile sumbre. Privi la fotografia în care Dynah punea masa, iar în alta împodobea pomul de Crăciun cu două prietene de la biserică. Râdea, era fericită, cu ochii strălucindu-i, dureros de frumoasă.

Unde s-ar fi putut duce, Doamne? Dumnezeule, m-ai ajutat o dată să o găsesc. Ajută-mă să o găsesc din nou.

Îşi aminti de ceva ce spusese Dynah în preria din rezervaţie.

— Vă supăraţi dacă mă mai uit odată în albumele acelea?

— Sigur că nu. Hannah îi întinse cele trei albume de pe măsuţa de cafea.

Joe reîncepu să dea paginile, mai încet de data asta, studiind de această dată scenele din jurul lui Dynah.

Şi ştiu de unde avea să înceapă să caute.

Dynah se trezi în motelul ieftin de pe autostrada 1, la nord de Fort Bragg. Îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii zvârcolindu-se de pe o parte pe alta, întrebându-se cum avea să găsească ceva de lucru. În zonă nu prea erau şanse, rata şomajului era de 17. Oameni mai calificaţi decât ea erau pe-afară, montând pavaje. Iar ea nu se califica pentru ajutor de şomaj. Funcţionara îi spusese că îi părea rău, dar că nu era niciun loc de muncă disponibil în momentul acela. Iar cele care aveau să apară, urmau să le fie oferite cetăţenilor din oraş care primeau ajutor de şomaj. Femeia îi sugeră să îşi depună o cerere pentru ajutor social, dar Dynah se simţi prea ruşinată pentru a face asta. Îşi petrecuse toată viaţa ascultându-l pe tatăl ei care vorbea despre oameni care n-aveau pic de mândrie şi care profitau de pe urma sistemului. Nu voia să fie cineva care „devora dolarii câştigaţi cu greu de cei care munceau pentru a trăi.” Tatăl ei spusese că din cauza asta California avea probleme financiare atât de mari. Spunea că întotdeauna există un loc de muncă pentru cine voia să lucreze.

Unde tati? Caut de două săptămâni deja. Am vorbit cu toţi oamenii care au vreo afacere în Mendocino, inclusiv la toate hotelurile.

Putea face paturile şi să facă curat, dar majoritatea oamenilor spuneau că nu făceau angajări de personal, încercând să se descurce prin mijloace proprii. Bătuse drumurile din Fort Bragg în ultimele câteva zile şi nu avusese mai mult noroc.

Acum, se trezi că nu mai avea decât zece dolari, iar rezervorul maşinii era aproape gol.

Cel puţin avea destui bani să achite camera această până vineri, încă două zile.

Doamne, am nevoie de ajutorul Tău. Te-am tot întrebat. Vrei să mă duc acasă? Ştii ce mă aşteaptă acolo dacă mă întorc. Ce o să mă fac?

Copilul se mişcă. Îşi puse mâinile pe abdomenul uşor destins, iar inima îi tresăltă, într-un amestec ciudat de bucurie şi spaimă. Atunci înţelese. Îşi luă repede mâinile de pe abdomen şi se îndreptă de spate, adunându-şi părul din faţă. Nu ar fi fost în situaţia aceasta dacă nu ar fi fost copilul pe care-l purta.

Se simţi cuprinsă de vinovăţie când se ridică şi se duse la baie.

Rămase multă vreme sub duş, lăsând apa caldă să o spele îndelung. Nu-i putea spăla însă şi teama sau disperarea.

Am suficienţi bani ca să fac un plin. Aş putea porni spre sud, spre Jenner, şi apoi să mă arunc de pe stânca aceea drept în ocean. Ar putea părea că a fost un accident. Nimeni nu s-ar mai simţi vinovat atunci.

Făcu apă mai caldă şi încercă să scape de fiorul care o cuprinse. Pielea îi era roşie când ieşi în sfârşit de sub duş şi se uscă. Îşi văzu imaginea reflectată în oglinda mare de pe uşă şi se opri. Încruntânduse, îşi lăsă prosopul mai jos şi-şi privi trupul. Peste încă o lună, nu avea să-şi mai poată ascunde deloc sarcina.

Cine avea să angajeze o fată necăsătorită şi cu sarcină avansată?

Se îmbrăcă cu o fustă înflorată lungă până la glezne şi un sveter gălbui gen tunică, apoi se aşeză pe marginea patului ei şi-şi luă Biblia. Citise din Psalmi, încercând să-şi refuleze sentimentele dând glas supărării şi frustrării lui David. Mai mult de jumătate dintre cântările lui fuseseră scrise când era deprimat sau când fugea de vrăjmaşii săi, sau când suferea de pe urma păcatului pe care-l îngăduise în viaţa lui.

O, Doamne, uneori ştiu cum se simte David. Unde eşti când am nevoie de Tine? De ce îmi pari atât de departe? De ce eşti atât de tăcut? Îmi pot număra toate binecuvântările de dimineaţă şi până seara. Îmi pot aminti toate lucrurile pe care le-ai făcut pentru mine încă de când eram mică. Îmi amintesc şi strig către Tine, şi iată că nu Te găsesc nicăieri.

Mi-am pierdut bucuria.

Singura mea speranţă este mântuirea pe care mi-ai dăruit-o prin Iisus.

Şi singurul mod în care pot fi cu Tine este să mor.

Şi-l aminti din nou pe Joe. Cum avea să se simtă el dacă se aruncă de pe stânca aflată la câteva mile mai la nord de Jenner? Oare el ar crede că a fost un accident? Nu. Dar părinţii ei ar crede-o? Cu niciun chip.

Epuizată, îşi puse Biblia înapoi pe noptieră, îşi luă şosetele şi pantofii şi porni la drum, în încercarea de a găsi totuşi ceva de lucru.

Hotărî că avea să fie mai ieftin dacă mergea pe jos, îşi parcă maşina la nord în Fort Bragg. Avea să servească micul dejun la Maryanns Cafe. Părea o cafenea ieftină. Apoi avea să meargă din casă în casă şi să bată la fiecare uşă, şi să caute ceva de lucru până când avea să ajungă la podul din celălalt capăt al oraşului. Apoi avea să se întoarcă pe

cealaltă parte şi să facă acelaşi lucru. Deja fusese pe la magazinele mai mari şi la întreprinderile mai importante, aşa că putea să le ocolească.

Deschise uşa cafenelei. Un clopoţel sună chiar deasupra capului ei, anunţându-i intrarea. Măsuţe goale erau aliniate de-a lungul vitrinei din faţă. La tejghea şedea un bătrân. Locul mirosea a mâncare chinezească.

O tânără apăru din camera din spate. Era subţire, cu părul negru tuns scurt şi era îmbrăcată în nişte blugi uzaţi Levi s şi un tricou pe care scria Hard Rock Cafe San Francisco. Luă un meniu dintr-unul din suporturile de pe tejghea şi arătă cu mâna prin încăperea goală.

— Ia un loc.

Dynah ezită, dorindu-şi acum să îşi fi ales un alt loc în care să mănânce. Poate că oamenii din Fort Bragg ştiau ceva despre locul acesta pe care ea nu-l ştia. Poate că cei de la protecţia consumatorului tocmai trecuseră pe aici şi îi ameninţaseră că-i închid. Poate că ultimul care mâncase aici era internat acum cu vreo intoxicaţie alimentară. Mâncare chinezească la micul dejun?

— E mâncare bună, spuse chelneriţa. Pot s-o jur. Şi e şi ieftină pe deasupra.

Prea stânjenită să se întoarcă să plece, Dynah îi zâmbi nesigură şi alese un loc lângă unul din geamurile din faţă de unde putea vedea maşinile trecând.

Chelneriţa îi puse meniul în faţă.

— Micul dejun american include două ouă, salam sau şuncă, friganele de cartofi şi pâine prăjită, pentru doar 2,99. Include cafea şi suc, de portocale sau de roşii.

— Sună bine, spuse Dynah fără a se mai uita în meniu. De portocale, vă rog.

— La cafea doriţi şi lapte?

— Da vă rog. Aveţi cafea fără cofeină?

— Vă pot pregăti.

— O, nu vă deranjaţi.

— Niciun deranj. Îşi coborî privirea la Dynah. Cofeina nu îţi face bine.

În timp ce chelneriţa se îndepărtă, Dynah se uită pe tăbliţa pe care era scris meniul pentru prânzul zilei, roşindu-se şi sperând că bătrânul de la tejghea nu-i auzise comentariile. Se uita la ea. Când acesta se plictisi, ea privi din nou în jur, observând apoi o tăbliţă pe care erau trecute toate meniurile pentru prânz. Vită mongoleză, porc cu sos dulce-acrişor, şi *risotto* la doar 3,49. Alte meniuri includeau broccoli şi carne de vită, supă de ouă, *choiv mein* şi pui cu alune caju. Ultimul produs înscris pe tablă era un

hamburger american cu cartofi prăjiţi şi salată de legume la 4,99.

Auzea doi bărbaţi din spatele peretelui ce dădea spre bucătărie certându-se în chineză.

Chelneriţa se întoarse cu o tavă la Dynah. Puse pe masă o carafă cu apă cu gheaţă, un pahar de suc de portocale, şi o cană mai mică cu smântână dulce.

— Totul e proaspăt. Vaca paşte în spate. Glumeam. Cafeaua e gata în două minute.

Dynah auzi un sfârâit când ceva atinse metalul încins şi pe cei doi bărbaţi certându-se în continuare.

O, Doamne, ce m-a făcut să aleg locul ăsta? De ce nu m-am dus ceva mai departe şi să găsesc un local unde erau ceva mai multe maşini afară şi mai mulţi oameni înăuntru?

Cafeaua era bună. Chiar foarte bună.

Când sosi şi micul dejun, Dynah fu uimită. Totul era proaspăt, gustos şi excelent preparat. Chelneriţa îi menţinea permanent cană plină şi îi oferi şi al doilea pahar de suc pe gratis.

— Totul e în regulă?

— Absolut perfect, spuse Dynah, nereuşind să înţeleagă totuşi de ce nu era locul acesta tiesit de lume. În cele din urmă se hotărî să întrebe.

— Pentru că este al lui Maryann.

— Poftim?

— Nu eşti de pe-aici, nu-i aşa?

Dynah scutură din cap că nu.

— Ei bine, Maryann a fost proprietara acestui local timp de treizeci de ani. Toţi cei din Fort Bragg o cunosc şi o iubesc. Ei bine, s-a pensionat. N-a avut nicio rudă care să-i preia afacerea. Şi nimeni de pe-aici nu avea destui bani să i-o cumpere. Şi-atunci a apărut şeful meu. Un barcagiu. Nu genul din Noyo Harbor, ştii. Adică nu pescar. Ci unul din vietnamezii ăia care au venit în Statele Unite. E un om bun. Dar nimeni nu i-a dat nicio şansă. E un *venetic*. Aşa-i spun unii. N-au de gând să facă afaceri cu un *venetic*, ştii. Sunt o mulţime de veterani furioşi pe aici, care n-au de lucru, şi caută pe cine să dea vina. Iar Charlie e o ţintă bună.

— Charlie?

Ea zâmbi uşor.

— Şi-a americanizat numele. Nu l-a ajutat, dar cel puţin nu mai trebuie să mă chinui să-i pronunţ numele vietnamez, spuse ea râzând. E *cool*. A lucrat din greu zece ani să economisească destul să cumpere localul ăsta mic, şi se pare că va da faliment. Nu-i corect. Ridică din umeri, părând mâhnită. Dar se mai întâmplă, ştii?

— Probabil că aşa e.

— Partea nasoală e că eu plec azi la Sân Francisco. Soţul meu a primit o slujbă acolo. E prima slujbă pe care o are de un an de zile de când caută. Şi a găsit şi o locuinţă pentru noi. Charlie se ceartă acum în spate cu Ho Chi Minh. Frate-su. Nu-l cheamă aşa. Doar aşa-i spun eu uneori. Şi-l enervează la culme. Dar ştii că îi sare uneori muştarul rău de tot. Ia ascultă la el! E de groază! A anunţat la biroul forţelor de muncă acum două săptămâni, de când mi-am depus cererea de demisie, şi niciun om nu s-a deranjat până acum să apară. E nervos foc şi e gata să declare război. Ce să spun, o să ajungă departe aşa.

Dynah clipi.

— Eu am nevoie de o slujbă.

— Nu mai spune! Serios?

— *Da*. Serios.

— Ei bine, te avertizez. Salariul nu e cine ştie ce. Salariul minim.

Nu prea primeşti bacşiş aici. Trebuie să ai clienţi ca să ai bacşiş, nu? Arătă cu capul la bătrânul de la tejghea. Harvey îţi dă 25 de cenţi. E un bătrânel drăguţ. 25 de cenţi pentru cafea, şi 25 de cenţi bacşişul, în fiecare dimineaţă a săptămânii. Vine la opt. Poţi să-ţi fixezi ceasul după el.

— De două săptămâni caut de lucru. Eram pe punctul să mă dau bătută.

— Când vrei să începi?

Dynah râse uşor.

— Cum ar fi imediat?

Chelneriţa se întoarse.

— Hei, Charlie. Am o ofertă – om viu! îi zâmbi lui Dynah. Nu ştie ce înseamnă asta. Încă are de furcă cu engleza. Ţin-te bine. Mă duc să-i spun. Numele meu e Susan, apropo.

— Eu sunt Dynah. Dynah Carey.

Susan lăsă cană cu cafea pe masă. Charlie ieşi după treizeci de secunde după ce plecă Susan. Un om mic, uscăţiv, cu părul negru şi un dinte îmbrăcat în metal auriu în

faţă, veni să dea mâna cu ea. Bărbatul din spatele paravanului îi strigă ceva, iar Charlie îi strigă ceva înapoi. Se auzea ca şi când bucătarul amesteca prin oale şi tigăi cu o lingură.

Susan îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt puţin nervoşi, ştii? O să te obişnuieşti cu ei.

Dynah se simţea bine, foarte bine chiar pentru prima oară de săptămâni întregi. Salariul minim nu era mult, dar era destul să trăiască.

— Ai venit la ţanc, Dynah Carey, spuse Charlie. Dacă nu veneai tu azi, mâine *eu* servesc la masă, şi atunci nimeni nu vin. Nici măcar Harvey.

Harvey râse. Nestingherit, se întoarse pe scaunul lui şi privi drept la ei. Nu-i păsa dacă ştiau că-i asculta şi el.

— E destul de drăguţă să-ţi aducă niscai clienţi, Charlie.

— Da'cu mine ce-i în neregulă? spuse Susan, cu mâinile proţăpite în şolduri. Sunt hidoasă sau ceva?

— Şi tu eşti frumoasă, dragă. Gurală, dar frumoasă.

— Noi bucurăm de cunoştinţă, spuse Charlie, scuturând bine mâna lui Dynah.

— Îi arăt eu lui Dynah rosturile, spuse Susan.

— Rosturile? Charlie o privi mohorât şi privi în jur. Ce rosturi?

Susan îi zâmbi lui Dynah şi-l bătu pe Charlie pe umăr.

— Lasă, Charlie, nu face nimic. O instruiesc eu. Bine? Nu-ţi face griji de nimic.

Charlie luă notă de plată a lui Dynah.

— Masă gratis. Trei mese pe zi. Foarte bine pentru tine şi bebeluş.

Dynah se roşi.

— Nu-ţi face griji de asta, spuse Susan delicat. Eşti pe mâini bune.



Joe se plimbă prin întreg Mendocino căutând maşina lui Dynah. Zări câteva maşini, aceeaşi firmă, an şi model, dar toate erau de altă culoare sau le lipsea simbolul peştelui pe portbagaj sau abţibildul cu NLC pe geam. Parcă maşina se plimbă pe străzile aglomerate de turişti, întrebând proprietarii diferitelor magazine şi localuri dacă venise să caute de lucru. Câţiva şi-o amintiră, dar nu ştiau dacă rămăsese prin zonă.

Se opri la Salt Point şi se duse duminică dimineaţă la biserică în Mendocino. Era o biserică mică, demodată, cu o arhitectură specifică în New England, cu turlă, cea mai

veche biserică de pe coasta de vest, un reper istoric.

Dynah nu era în mijlocul adunării.

Cum nu era altă biserică creştină în oraş, îşi imagină că probabil se duse la serviciul divin în altă parte, probabil mai sus pe coastă, la Fort Bragg.

Porni spre nord şi îşi cumpără un hamburger la Mcdonald s.

Poate că se dusese acasă.

Găsi un telefon cu fise şi sună la familia Carey.

— Nu, nu e aici, Joe. A sunat din nou azi de dimineaţă cât am fost plecaţi, îi spuse mama lui Dynah. Părea mai bine de data asta, Joe. A găsit un loc unde să trăiască. N-a spus unde. A spus că are şi un loc de muncă, dar n-a spus ce face. N-a lăsat niciun număr de telefon. Nu ne-a dar prea multe detalii.

Dynah se bucura de noua ei slujbă. Primele zile se dovediră plicticoase, iar Harvey era singurul client obişnuit. Venea în fiecare dimineaţă la opt, exact cum îi spusese Susan că avea să facă. Dynah îi umplea mereu cana cât timp îşi citea ziarul. Uneori povestea cu ea despre anii în care lucrase în industria lemnului. De la opt jumătate şi până după ora zece, intrau turişti să bea o cafea, să facă un popas în drumul lor pitoresc spre sud, iar Dynah era ocupată să primească comenzi şi să servească. Bacşişurile erau frumoase. Oamenii tindeau să fie generoşi cu chelneriţele însărcinate, mai ales cu una aşa de tânără cum era ea.

Cât despre locuit, Dynah rămase acolo unde era, mulţumită cu motelul micuţ din dreptul autostrăzii 1. Managerul fu drăguţ şi nu-i crescu tariful pe timp de iarnă, în înţelegere cu Dynah că avea să-şi facă singură curat în cameră şi să se ocupe de spălatul câtorva dintre rufe. În fiecare seară, după o zi lungă în care servea la mese, Dynah se ocupa de maşina de spălat şi de uscător. Îşi ridica picioarele pentru a le dezumfla puţin, citea din Biblie în timp ce aştepta să se termine ciclul de spălat şi să se oprească uscătorul. De obicei îşi termina partea ei pe la zece şi se ducea la culcare imediat după aceea.

Duminica era singura ei zi liberă. Epuizată, se ducea la o slujbă mai târziu după-masă, de fiecare dată la altă biserică. Enoriaşii erau prietenoşi şi curioşi. Nu avea chef să vorbească despre situaţia ei şi de obicei stătea în spate, de unde putea pleca în tăcere şi neobservată de îndată ce se termina serviciul. Uneori, pleca înainte ca pastorul sau preotul să apuce să ajungă la uşă să îi salute pe cei din adunare.

Nu ştia ce avea să facă cu copilul. Tot ce ştia era faptul că problema nu avea să dispară. Ci cu fiecare zi, era tot mai mare.

Era confuză cu privire la tot. Nu mai fusese la medic din primele săptămâni de sarcină. Cum nu avea asigurări de sănătate, nu credea că era eligibilă pentru una din clinicile unde putea fi consultată gratuit, chiar dacă era una în Fort Bragg. Nu avea bani pentru consultaţii medicale, darămite pentru o naştere în spital.

Ce avea să facă atunci când se năştea copilul? Avea să-l nască în camera ei de motel, fără ajutor? Şi după aceea? Să-şi lase copilul pe pragul unei biserici, în speranţa că cineva avea să-l ia, fără să pună întrebări?

Doamne, ce-o să mă fac?

Zăcea în patul camerei ei de motel, în fiecare seară, fixându-şi privirea în tavan, îngrijorându-se pentru viitor. Lungile ceasuri de lucru îşi spuneau cuvântul. În seara aceasta adormise în timp ce spăla rufele, bâzâitul monoton al uscătorului o adormise. O durea spatele. Picioarele şi gleznele îi erau umflate. O durea capul.

Un duş lung şi fierbinte îi relaxă muşchii încordaţi. Se sui obosită în pat, îşi vârî încă o pernă între genunchi, pentru a-şi ameliora puţin durerea de la spate. Îndată ce închise ochii alunecă încet pe aripile somnului – doar pentru a se trezi înapoi la clinică, iar doamna Chambers îi blocă ieşirea. Mama ei era alături de ea, ţinând-o de mână, conducând-o spre cabinetul unde o aştepta Dr. Wyatt. Purta un halat alb şi-şi punea mănuşile din cauciuc.

— Nu va dura decât câteva minute, apoi va fi gata.

Dynah auzea sunetul unei maşini în fundal, ca şi când apa s-ar scurge prin gaura de scurgere. Cineva ţipa. Oare numai ea auzea ţipătul acela? Cum puteau sta toţi şi să o privească atât de calmi, când cineva ţipa în halul acesta?

— Nu-i chiar atât de rău, spuse Dr. Wyatt.

— Nu vreau să fac avort!

Doamna Chambers o privea cu dezgust.

— Nu fi aşa o laşă! Eu am făcut. De ce să nu faci şi tu?

— Nu poţi veni acasă, îi spuse mama ei. Tata nu te lasă.

— Nu pot!

Dynah reuşi să se elibereze şi o luă la fugă pe coridor.

Ethan şedea pe un scaun, cu capul în mâini. Îşi ridică privirea la ea, cu faţa brăzdată de lacrimi.

— Tu ar fi trebuit să fii soţia mea, dar nu mai eşti suficient de bună pentru asta.

Îi întoarse spatele, şi-l zări pe tatăl ei stând la recepţie.

— Ţi-am spus să scapi de el. E un monstru, şi n-am de gând să-l primesc în casa mea.

Plângând, continuă să fugă pe hol, încercând să găsească ieşirea.

Toate uşile erau încuiate. Holul o lua la dreapta, apoi la stânga, şi iarăşi la dreapta, tot mai îngust. Văzu o uşă în capăt, alergă spre ea şi o deschise. O altă uşă se afla de cealaltă parte, iar în faţa ei stătea Janet.

— Nu înţeleg de ce trebuie să faci atâta caz din asta, Dynah. Dacă e cineva care are dreptul acesta, atunci tu eşti aceea. Şi-apoi, nu-i cine ştie ce. Atâtea fete au trecut prin aşa ceva.

Dynah trecu pe lângă ea spre uşă. Când o deschise, se trezi drept în cabinetul decanului Abernathy. Era în plin proces de a-şi aranja hârtiile pe birou. Când ea se prăvăli pe jos, el se opri şi o privi de sus.

— E aici înăuntru! E aici înăuntru!

Auzea zarva mai multor picioare care fugeau, şi se auzeau tot mai aproape şi mai aproape, şi ea se ridică cu greu în picioare.

Decanul Abernathy se ridică şi îşi înconjură biroul.

Dynah se ridică brusc în şezut, scăldată în sudoare, cu inima bubuindu-i în piept. Tremurând, trase păturile mai bine în jurul ei şi ascultă.

În cameră era întuneric şi linişte, iar ceasul digital cu alarmă de pe măsuţa de lângă pat arăta 3:45.

Până când, Doamne? Până când mă vei lepăda? Sunt singură. Mi-e frică. Nu ştiu ce să fac. Cum se poate că toată viaţa mea Ţi-am simţit prezenţa, iar acum nu mai reuşesc să Te găsesc nicăieri? Oare chiar a fost relaţia mea cu Tine o iluzie? Toate povestirile despre Tine nu sunt decât basme pe care mi le-a spus tata şi mama? Unde este ocrotirea Ta? Unde-Ţi este îndurarea?

Cum nu mai reuşi să adoarmă, se sculă la ora cinci şi făcu încă un duş. Era duminică, dar nu dorea să meargă la biserică. În schimb, porni cu maşina pe coastă în jos până în Mendocino.

Parcă pe Kasten Street, în faţa unei brutării. Înfometată, îşi luă nişte clătite cu mere proaspăt coapte şi o cană mare cu cafea aburindă cu frişcă. Plimbându-se pe Main Street, se opri să admire Kelly House, o casă victoriană restaurată de cetăţenii

comunităţii şi transformată ulterior în muzeu. Nu aveau să deschidă decât peste câteva ore. Peste drum, se afla Jerome B. Ford House, un muzeu de stat. Mai încolo, erau aleile de-a lungul coastei, spre Portuguese Beach. Apucă pe cărarea plină de meandre, prin iarbă, spre Point.

O moară din lemn se înălţa aici în urmă cu o sută de ani, pe vremea când Mendocino era un oraş în forfotă, locuit de marinari din New England, Scandinavia, Portugalia, China şi Insulele Azore. Imigranţii luaseră cu asalt California în timpul goanei după aur. În anii 1880, mineritul şi vânătoarea de balene scăzuse, dar valul de imigranţi se menţinu, aducând în ţară fermieri, pescari şi tâmplari.

Acum stătea pe margine la Point şi privea valurile care se spărgeau de stânci, iar spuma albă pulverizată se ridica în aer, răsucindu-se, iar norul umed îi înţepa uşor obrajii. Îşi strânse haina mai bine în jurul trupului, fascinată de forţa oceanului.

O, Doamne, Dumnezeule, cine este ca Tine? Tu eşti atotputernic, Creatorul cerurilor şi al pământului. Credincioşia Ta este pretutindeni. Tu cârmuieşti marea cea învolburată. Când se înalţă valurile, numai Tu le poţi potoli.

Îşi închise ochii, îşi ridică faţa, simţind vântul sărat mângâind-o. Îşi desfăcu braţele şi în acelaşi timp îşi deschise inima înaintea Domnului. Iar atunci îi auzi din nou vocea Lui. O, Doamne, O, Dumnezeule.

O, Tată, am strâns Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta – dar acum văd că nu am ţinut seamă de Cuvântul Tău. De asta am fost atât de tulburată. De asta nu am primit niciun răspuns la rugăciunile mele. O, Dumnezeule, în tot acest timp eu îţi ceream permisiunea să pun capăt vieţii acestui copil. Te-am rugat să-l iei de la mine. Te-am rugat să-mi îngădui păcatul. Iartă-mă, Doamne. Dumnezeul meu, Tu nu m-ai părăsit niciodată. Eu sunt cea care Ţi-am întors spatele.

Iisuse, iartă-mă. O, Tată, tânjesc după Tine. Uneori îmi doresc să poţi fi aici, întrupat. Uneori îmi doresc să-Ţi simt braţele în jurul meu, cuprinzându-mă.

O, Tată, deschide-mi ochii, ca să pot privi cu încântare lucrurile pe care le-ai înfăptuit pentru mine. Pune-mi picioarele pe stâncă, Doamne. Ancorează-mă în dragostea Ta. Credinţa mi-e slabă, şi eu sunt la fel. Tu, numai Tu eşti tăria şi scutul meu. Numai Tu, Doamne. Numai Tu.



Joe îi găsi maşina şi parcă lângă ea. Era devreme, magazinele erau închise şi străzile pustii. Numai câteva restaurante şi cafenele erau deschise. Un clopoţel sună când intră în brutărie. Chelneriţa spuse că o fată care se potrivea descrierii lui intrase şi îşi luase clătite cu mere şi o cafea în urmă cu o oră.

Împrumută un pix, scrise repede un bilet pe un şerveţel. „Nu pleca. Am venit în căutarea ta. Joe."

Prinse biletul sub ştergătorul de pe parbrizul maşinii lui Dynah şi porni. Nici nu făcu bine douăzeci de paşi că se şi întoarse. Îi deschise capota şi-i scoase rotorul şi-l vârî în buzunar. Nu avea de gând să rişte.

Mergând repede de-a lungul Main Street, trecu pe lângă o duzină de oameni care-şi făceau plimbarea de dimineaţă. Peste drum era promontoriul Mendocino şi stâncile ce dădeau spre Big River, spre golf şi spre marele Pacific cât vedeai cu doi ochi. Câteva perechi de alergători fugeau pe alei. Apoi Joe se opri, şi-şi miji ochii.

Era cineva acolo, departe, stând în cel mai îndepărtat punct, privind spre Oceanul Pacific. Părul lung şi blond se învolbura în vânt.

— *Da*! spuse Joe pe sub mustăţi. Îi mulţumi lui Dumnezeu şi trecu strada, îndreptându-se spre ea. Când ajunse mai aproape, încetini pasul, privind-o cum se cuprinsese cu braţele în timp ce vântul bătea în jurul ei, iar fusta înflorată şi lungă până la glezne îi flutura în jurul picioarelor ei subţiri. Purta bocanci în picioare şi şosete groase.

Ca şi când i-ar fi simţit prezenţa, se întoarse. Joe văzu cum i se măresc ochii surprinşi. El îi zâmbi şi porni spre ea.

— *Joe*, spuse ea, evident nevenindu-i să creadă că îl vede aievea.

Se opri în faţa ei, savurându-i prezenţa. Obrajii îi erau rozalii, de la vânt, iar ochii de un albastru solemn. Îşi pierduse privirea aceea hăituită.

— Bună, spuse el. Când ea-şi desprinse braţele din jurul ei, el o cuprinse în braţele sale, iar inima lui tresăltă când îi simţi mâinile la spate, răspunzând îmbrăţişării lui. Îi simţi plinătatea trupului ei şi îi mulţumi din nou lui Dumnezeu. Până la urmă nu se dăduse bătută. Slavă Domnului!

Dynah se rezemă de el, savurându-i căldura, simţindu-i mâna cum i se făcu căuş la ceafă, iar apoi coborându-i mângâietor pe spate.

— Ce faci aici, Joe?

— N-ai venit la întâlnire. În cinşpe mai ţii minte?

Ea se desprinse de el.

— O. Am uitat. Îmi cer scuze.

El zâmbi, îndepărtându-i o şuviţă din părul blond după ureche.

— Te iert.

— Cum m-ai găsit?

— Mi-ai vorbit despre zona asta în preria din rezervaţie, mai ţii minte? Şi mama ta mi-a arătat albumele voastre de familie. Am început de la Dillon Beach şi apoi m-am îndreptat spre nord.

— O, Joe. Atâta deranj…

— Niciun deranj. Îi ridică bărbia în joacă. Tu arăţi bine, Dynah. Chiar bine.

Se roşi, apoi râse sigură pe ea.

— Cresc cu fiecare nouă zi tot mai mare, spuse ea şi-şi deschise haina.

— Faci ceea ce trebuie.

Ea-şi închise din nou haina pentru a se feri de vântul rece de afară.

— Nu am niciun merit în toată asta, Joe. N-am reuşit să mă hotărăsc până acum.

— Şi acum?

— O să merg până la capăt, oricât m-ar costa asta.

Porniră pe cărarea de pe stânci, şi apoi coborâră pe faleză. Soarele era sus, norii se risipiră, iar vântul deveni ca o şoaptă peste nisip în locul unde Big River intra în golful Mendocino. Ziua începea să se încălzească.

Dynah îşi scoase haina şi se aşeză. Îşi scoase bocancii grei şi şosetele cele groase şi-şi întinse picioarele înaintea ei, ridicându-şi fusta în aşa fel încât genunchii şi pulpele picioarelor să se bucure de razele de soare.

— Pari obosită, spuse Joe.

— N-am dormit prea bine.

Şi nici nu era de mirare, se gândi el, când trebuia să se descurce singură cu toate.

— Ai fost la medic?

Ea scutură din cap.

— Nu de când am plecat de la şcoală.

— O să-ţi facem o programare.

Ea îl privi.

— Noi? zămbi uşor. Ce, acum o să te îngrijeşti tu de mine, Joe? Ai de gând să-mi rezolvi toate problemele?

— Tu ce credeai, că te căutam doar să te salut şi apoi să-ţi spun „pa”? Rămân cu

tine.

Ea-l privi în ochi.

— Ştiu că suntem prieteni, Joe, dar mai este ceva, nu? De ce contează atât de mult pentru tine că eu să nasc copilul ăsta?

Joe ştiuse că avea să-l întrebe la un moment dat, la fel cum ştiuse că trebuia să-i răspundă. Cel puţin în parte. Restul, în timp, dacă era voia lui Dumnezeu.

— Am lăsat o fată însărcinată când aveam şaptesprezece ani. A făcut avort.

Ea-şi închise ochii şi îşi ridică genunchii, trăgându-şi fusta în jos ca un cort protector, strângându-şi picioarele cu braţele.

— O iubeai?

Se uită spre valurile care se loveau de stâncile aliniate de-a lungul golfului.

— Nu. Oftând, îşi plecă fruntea şi-şi închise ochii. Sexul era cel mai tare lucru pentru mine pe atunci… Se uită la Dynah, uşurat să vadă că nu părea dezgustată.

— Te ascult, Joe.

Nu-i plăcea să povestească despre trecutul său, dar ea trebuia să ştie.

— Era o chestie la noi în gaşcă, să faci cuceriri. Băieţii considerau un copil ilegitim drept un trofeu. Copiii erau dovada fizică a bărbăţiei noastre. Îşi scutură capul dezgustat. Iar eu mi-am însuşit toată mentalitatea asta până când Teresa a rămas însărcinată. Atunci m-a lovit realitatea. Rău de tot.

Vorbea rar.

— Ea n-a vrut să ţină copilul. Îi era frică de faptul că părinţii aveau să o arunce în stradă. Mama a spus că ar fi primit-o la noi.

Chiar s-a oferit să-i adopte copilul. Teresa a spus că o să se gândească la asta şi că mă anunţă. M-a sunat după două zile şi mi-a spus că a făcut avort.

Ochii lui negri se umplură de lacrimi.

— Încă mă apucă jalea din când în când. Am auzit toate poveştile alea cum că e trupul ei, alegerea ei… şi înţeleg toate astea. Problema e că nu poţi anula anumite lucruri. Nu poţi schimba natura umană. Copilul acela era şi al meu, era sânge şi carne din mine. Când Teresa mi-a avortat copilul, a fost ca şi când ar fi ucis o parte din mine.

— Ai urât-o pentru asta?

— Da, am urât-o. Multă vreme. Gura i se strâmbă a dispreţ. Nu că ar fi ştiut cineva cum mă simţeam. Eram un tip *cool* pe atunci. Nimic nu reuşea să mă clatine. Era mai uşor să dau vina pe ea decât să îmi accept partea mea din întregul fiasco.

Îşi întoarse privirea, şi oftă prelung. Îşi sprijini antebraţele de genunchii ridicaţi şi rămase tăcut multă vreme.

— Eu şi Teresa am mai stat împreună doar o lună după ce a făcut avort. Eram amândoi furioşi. Când ne-am despărţit, ea s-a încurcat cu un alt băiat din gaşcă. După alte patru luni, era din nou însărcinată. A făcut încă un avort.

Agitat, se ridică în picioare şi se îndepărtă puţin de ea. Rămase privind departe pe apa agitată.

— Ultima oară când am fost acasă, am căutat-o. Am vrut să-mi asum responsabilitatea pentru partea mea din ceea ce s-a întâmplat. Trăieşte în Watts. Are doi copii, cu doi bărbaţi diferiţi. Bea, se droghează şi trăieşte din ajutor social. Viaţa ei e o mizerie.

— Nu toate femeile care fac avort ajung ca ea, Joe.

— Nu – spuse el şi se întoarse să o privească – dar uneori mă întreb dacă nu cumva sunt o mulţime de oameni în lume care sunt ca mine. Fac pe grozavii. Se poartă ca şi când nimic nu i-ar putea clătina. Se prefac că nimic nu contează. Şi în tot acest timp, se sting în interior.

Dynah se gândi la mama şi la bunica ei. Cât de mulţi alţii sufereau în tăcere, prea ruşinaţi şi prea speriaţi să vorbească despre durerea lor? Lumea nu îi lăsa să îşi jelească pruncii pe care-i avortaseră. Cum ar fi putut, când retorica spunea că de fapt nici nu exista un copil? Cum ajunge cineva să jelească ceva ce nu există? Nimeni nu voia să recunoască adevărul. Deşi de suferinţă nu erau scutiţi nici măcar aceia care nu avuseseră niciodată de luat o decizie în ce priveşte viaţa şi moartea. Cum era tatăl ei.

Îşi aminti un vorbitor de la NLC spunând că în fiecare an erau avortaţi un milion şi jumătate de copii. Prelegerea să se referea la copiii pierduţi. Acum, se întreba câte mame îşi plângeau durerea pentru decizia luată. Cât de mulţi taţi se simţeau la fel de neajutoraţi şi furioşi, la fel ca Joe? Cum era cu bărbaţii şi femeile care se căsătoreau cu ei mai târziu, şi trăiau în umbra morţii? Cum rămânea cu copiii lor? Dar cu generaţiile care îi urmau?

Greutatea unei asemenea suferinţe şi vinovăţii era copleşitoare.

Şi atunci se gândi că poate de asta spuneau cu toţii că nici nu exista. Nici copilul. Nici vinovăţia. Nici consecinţele.

— O decizie îţi poate afecta tot restul vieţii, spuse Joe mohorât.

Familia. Comunitatea. Naţiunea.

— Dumnezeu poate ierta orice.

Gura lui Joe se arcui într-o jumătate de zâmbet.

— Ştiu că m-a iertat, şi sunt recunoscător. Ce s-a întâmplat este în mare parte motivul pentru care m-am întors la Cristos. Eliberarea înseamnă însă altceva.

Ea luă o mână de nisip şi-l lăsă să i se scurgă printre degete.

— Ispăşeşti, Joe? De asta eşti atât de pornit să mă ajuţi să nasc copilul ăsta?

Ajutorul lui trebuia de fapt să-l cureţe de vină?

Joe se întoarse şi se lăsă lângă ea. O apucă de bărbie, aşteptând până când îl privi drept în ochi.

— Nu vreau să te văd mai rănită decât eşti deja.

— Viaţa e dureroasă. Nu poţi scăpa de asta.

— Da. O mângâie uşor cu încheieturile degetelor. Aşa e. Iar unii ies mai răniţi din joc decât alţii.

Ea se ridică şi se îndreptă spre apă, şi se opri suficient de aproape ca valurile să îi ajungă la picioare şi să-i umezească uşor tivul fustei.

Joe îşi scoase bocancii şi şosetele şi i se alătură, stând lângă ea, fără a spune nimic.

Dynah îşi ridică ochii spre cerul albastru.

— Ştii ce-i ciudat? Nu-l urăsc pe cel care m-a violat. Îl văd ca un copil al fărădelegii care nu ştie mai mult de atât. O, m-a rănit. M-a rănit mai mult decât va şti vreodată, dar a fost în mare parte fizic. Ochii i se umplură acum de lacrimi. E vorba de ceilalţi, Joe. Cei care ar fi trebuit să ştie mai bine, şi cu toate astea au crezut nişte minciuni. Aceia sunt cei care m-au rănit cel mai rău. Ethan. Janet. Decanul Abernathy. Pastorul Whitehall. Propriii mei părinţi. N-au intenţionat niciodată să mă trădeze, dar m-au trădat.

Ea-şi ridică privirea la el, iar lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

— A trebuit să ies de acolo, Joe. A trebuit să plec. Poţi înţelege asta? Ochii ei sclipiră. A trecut atât de mult timp de când m-am simţit aproape de Domnul. Nu-L mai auzeam. Nu-L mai simţeam aproape de mine. Chiar am început să mă îndoiesc că există. M-am simţit părăsită.

— Iar acum?

Ea luă o gură nesigură de aer şi expiră, iar trupul i se relaxă. Părea ciudat de împăcată.

— Cred că am făcut ceea ce dorea El să fac. „Ieşi din mijlocul lor şi depărtează-te

de ei,” a spus El. Nu doar într-un sens fizic, plecând de acasă, ci văzând lucrurile prin ochii Lui, înţelegând adevărul. Trebuie să mă desprind de ei în modul în care gândesc şi să nu mă las condusă de sentimente. O, şi m-au condus, Joe. M-au condus luni de zile. M-am lăsat trasă în vâltoare, împleticindu-mă în orice direcţie aş fi apucat.

— Şi nici nu-i de mirare.

— Nu-mi găsi scuze. Lumea se pricepe de minune la asta.

Avea o determinare pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Şi îi prindea bine.

— Ştiam adevărul, Joe. Întotdeauna l-am ştiut. E ca şi când Dumnezeu l-a pus în mine din clipa în care am fost concepută. Doar că mi-era prea frică să o pun în practică.

Îl luă de mână şi i-o strânse uşor, zâmbindu-i.

— Nu îmi mai este frică. Voi naşte copilul acesta. După aceea, voi aştepta şi voi vedea ce doreşte Domnul de la mine.

Îşi trase mâna, se întoarse şi-şi îndreptă faţa în sus spre razele soarelui. Îşi închise ochii şi savură căldura. Inhală mireasma mării şi a pinului, a nisipului cald şi a aerului proaspăt, şi se simţi mai plină de viaţă ca oricând.

Joe o privi, mulţumindu-l lui Dumnezeu pentru schimbarea pe care o vedea în ea. Nu îngăduise nimănui să-i ia nimic.

Dynah râse.

— O, Joe, e uimitor, spuse ea, simţind mişcarea din pântecul ei. Îşi trecu mâinile încet de-a lungul trupului ei. Îşi plecă fruntea, aşteptând, şi apoi o simţi din nou. Zâmbi. E o minune când te gândeşti, spuse ea încetişor. În noaptea când am fost violată, medicul mi-a spus că şansele să rămân însărcinată erau aproape nule. Şi cu toate acestea, s-a întâmplat. Trebuie să existe un scop în asta, un scop pe care doar Dumnezeu îl cunoaşte, pentru ca acest copil să se nască.

Joe îi sorbi priveliştea frumoasă, privind uimirea din expresia ei, felul în care mâinile i se mişcau spre a mângâia copilul nenăscut.

Îşi ridică privirea la el.

— Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu, şi care sunt chemaţi potrivit cu scopul pe căre L are El pentru ei. Nu-i adevărat, Joe?

— Aşa spune Scriptura.

Ea zâmbi, iar ochii îi luceau de un umor delicat văzându-i solemnitatea.

— O afirmaţie nobilă.

Nici chiar el nu era convins de asta pe deplin. Era doar copleşit de nedreptăţile pe

care ea fusese nevoită să le îndure. Dumnezeu nu i promisese niciodată că viaţa avea să fie dreaptă. Oferise o alegere simplă: dreptate sau har.

Eu aleg harul Tău, Doamne. Îţi mulţumesc Ţie, Doamne. Tu eşti Domnul meu, dragostea sufletului meu.

— Ştiu că nu va fi uşor. Sunt slabă. Zi după zi, va fi o luptă să-mi păstrez credinţa şi să aştept să văd ceea ce a plănuit Domnul. Dar ce alternativă am, alta decât moartea? Aleg viaţa. Aleg să cred Cuvântul lui Dumnezeu. Aleg să cred în prezenţa şi promisiunile Lui. Aleg să nasc copilul acesta. Aleg să cred că Dumnezeu este Tatăl celor orfani.

Îşi puse mâinile peste copilul nenăscut, un gest protector şi tandru.

— Indiferent cum a fost conceput copilul acesta, Dumnezeu îi va fi Tată. Copilul meu nu va veni pe lume neiubit sau nedorit. Dacă nu pot simţi cu adevărat o bucurie fibră margini, ştiu că Domnul poate.

Joe îi îndepărtă şuviţele de păr blond din faţă.

— Aşa să fie.

Urmându-şi impulsul, Dynah veni lângă el şi-şi strecură braţele pe după mijlocul lui, strângându-l tare în braţe.

— Sunt aşa de binecuvântată să te am ca prieten, spuse ea cu voce sugrumată.

Temându-se că-l făcea să se simtă stânjenit, se trase repede şi se îndepărtă de el.

Joe îşi închise ochii, *iar pulsul îi alergă nebuneşte*. *O*, Doamne, Dumnezeule, Tu îmi cunoşti inima. Iartă-mă. Îţi cer prea mult.

Dynah îşi luă haina şi o scutură de nisip.

— Ce-ar fi să-ţi fac cinste cu prânzul? îl întrebă ea, vârându-şi mâinile în mânecile hainei. Îi luă jacheta. Ştiu un loc la Noyo Harbor unde servesc un *chonvder* de moluşte excelent.

El veni pe plajă spre ea.

— Te urmez. Luându-şi jacheta, şi-o aruncă peste umăr şi intră la pas lângă ea.

8

Cat de cerşetoare sunt, spuse Dynah, uitându-se afară pe geamul restaurantului şi zâmbind cand văzu focile ridicandu-se şi începând să latre lângă barca unui pescar. Am locuit la Harbor Lite acum câţiva ani. Focile vătrau toată noaptea.

- Nu cred că primesc prea mult.

— Eu cred că reuşesc sa prindă mai mult peşte decât le trebuie. Uită-te ce mare e aceea.

Chelneriţa le aduse două castroane cu *chowder* de moluşte aburind. La dorinţa lui Dynah spuse el rugăciunea de mulţumire pentru mâncare.

— Hmmm, spuse Joe după ce luă prima lingură. E bună aşa cum spuneai că va fi.

Mâncară într-o tăcere plăcută, bucurându-se de priveliştea oferită de Noyo Bridge, de oceanul de dincolo şi de pescadoarele care navigau de-a lungul fluviului.

Dynah rupse o bucată de baghetă şi se apucă să şi-o ungă cu unt.

— Ce face Ethan?

Joe ştiuse că întrebarea aceea avea să cadă la un moment dat, mai devreme sau mai târziu.

— E bine.

— Doar bine? Şi-a pierdut locul de şef?

Ştia cât de mult muncise să fie cel mai bun.

— Nu. A absolvit cum nu se poate mai bine. Decanul Abernathy i-a cerut să ţină disursul de decernare a diplomelor. A fost un discurs bun. Din Timotei, şi despre standardul pe care ni l-a lăsat Cristos.

Făcu o grimasă când îşi auzi vocea tăioasă, îşi înmuie lingura înapoi în mâncare, sperând că ea avea să schimbe subiectul de la Ethan.

Dynah simţi ceva în tăcerea lui. Ştia că Joe îi ascunde ceva. Îşi plecă privirea şi continuă să mănânce. Acum trebuia să se gândească la copil. Nu-şi putea permite să-şi piardă pofta de mâncare. Avea să-şi termine mai întâi mâncarea înainte de a mai pune vreo întrebare.

Joe termină primul de mâncat şi *începu să soarbă din cafea*. *Ştia că era abătută*, şi *ştia de ce*. Ce o să-i spun, Doamne? Că Ethan a aşteptat trei săptămâni înainte să-şi găsească altă posibilă mireasă? Cum se va simţi Dynah? N-o lăsa să mă întrebe de el, Doamne. Te rog.

Dynah îşi tamponă buzele, şi-şi puse şervetul pe masă. Se lăsă uşor pe spate şi îl privi.

— Haide, spune-mi.

El îşi puse cana de cafea încet pe masă.

— Ce să-ţi spun?

— Nu face pe neştiutorul.

El îşi întoarse privirea, uitându-se afară spre apele fluviului Noyo. *Iisuse*! *N-a suferit încă destul*?

— Iese cu cineva.

Dynah rămase tăcută, aşteptând durerea ce urma. Se aştepta să o lovească în valuri, apoi să o acopere cu totul şi în final să o înece. Dar nu se întâmplă aşa. Ştirea aceasta nu o răni aşa cum se aşteptase. De fapt, aproape că nu o afectă. Dar apărură alte întrebări.

— E creştină?

Joe o privi, studiind-o atent. Nicio lacrimă.

— Da.

— E drăguţă?

— Da.

— Frumoasă?

— Da.

Văzu cum i se întunecară ochii.

— Nu te supăra pe mine, Joe. E în regulă

— Chiar este?

Ea zâmbi.

— Era normal să se întâmple. Fetele se întreceau întotdeauna să atragă atenţia lui Ethan. Ştii asta mai bine ca mine. Întotdeauna am fost uimită că m-a ales pe mine.

— Eu am fost uimit că te-a lăsat să pleci.

Era impresionată de rapiditatea cu care sărise să-i ia apărarea.

— Mulţumesc, Joe.

Chelneriţa se apropie cu nota de plată.

— Eu fac cinste, spuse Dynah înainte ca Joe să apuce să-l ia.

— De ce nu mergem până la tine acasă? spuse Joe, trăgându-i scaunul şi ajutând-o să îşi îmbrace haina. Poţi să pleci cu maşina ta, şi apoi putem face o tură prin oraş. Poţi

să-mi arăţi unde lucrezi, unde te duci la biserică, pe unde îţi petreci timpul.

Dynah râse, întrebându-se ce părere avea să aibă de „casa ei”.

— Confortabil, spuse el când îl pofti să intre. Nicio pată de apă pe tavan. O încuietoare sănătoasă la uşă. Camera de motel era curată şi mobilată simplu, cu un pat dublu, un dulap, două măsuţe lângă pat, un televizor în colţ şi o masă la geam. Patul era făcut, draperiile erau trase, lăsând soarele să intre în interior, şi o Biblie uzată era deschisă pe măsuţa laterală. Observă o plită electrică pe măsuţa de toaletă. Conserve cu supă Campbell erau aliniate sub oglindă, împreună cu o cutie de biscuiţi săraţi, două mere Red Delicious, un borcănel cu unt de arahide, o banană şi un borcănaş cu multivitamine.

— Managerul a fost foarte drăguţ cu mine, spuse ea când ieşiră din cameră şi ea încuie uşa după sine. Eu îl ajut cu rufele, şi el îmi păstrează tariful la preţ de iarnă.

Se duseră mai întâi la Maryanns. Sora lui Charlie era la lucru şi o salută cu un zâmbet cald.

— Hei, Dynah! îi strigă Harvey de la tejghea, unde şedea împreună cu doi prieteni, care deveniseră la rândul lor clienţi obişnuiţi ai casei în săptămâna care trecuse. Da cine-i domnu?

— Un prieten, spuse ea şi făcu prezentările. Îl duse pe Joe în spate în bucătărie să-l prezinte lui Charlie.

Plecară de la Maryanns, şi se plimbară pe Main Street. Dynah îi relată povestea oraşului. Stând pe bancă, se uitară la Skunk Train venind dinspre Willits cu turişti.

Se îndreptară apoi spre North Franklin şi la magazinele de antichităţi şi se opriră la Schats pentru a bea cafea şi câte o clătită proaspăt coaptă cu mere.

— Ce ai decis în privinţa relaţiei cu părinţii tăi? o întrebă Joe într-un final, ştiind că trebuiau să discute şi despre asta. Vrei să-i sun?

— O să-i sun, Joe. Nu vreau să te pun la mijloc în toată povestea asta.

— Nu te poţi descurca singură aici.

— De ce nu?

— Mai întâi, nu ai bani pentru o îngrijire medicală corespunzătoare. Şi-apoi, ce vei face după ce se naşte copilul? Nu vei putea lucra.

Îşi întoarse capul.

— Nu m-am gândit până acolo.

— Nu-i chiar atât de departe, Dynah. Nu mai sunt decât trei luni.

— Atunci cred că va trebui să mă gândesc destul de curând la asta. Nu voia să discute despre asta acum. Avea destul timp mâine, când avea să fi plecat. Dumnezeu avea să aibă grijă de ea.

Joe nu avea să lase lucrurile aşa cum erau.

— Este o clinică socială în Berkeley.

— Berkeley e departe.

— Am un apartament de două camere.

Ea-l privi surprinsă.

— Ce vrei să spui? Să mă mut la tine?

— Da.

— Joe…

— Tu poţi să dormi în dormitor. Eu mă descurc în sufragerie.

— Joe.

— Ascultă-mă. *Nu* te las aici de capul tău. Îţi place sau nu, trebuie să rezolvăm problema asta. Azi. Nu te las să naşti singură copilul aici, în camera de motel. Aş locui aici dacă s-ar putea, dar cursurile mele au început şi slujba care mă aşteaptă are legătură cu mersul la cursuri.

— Joe…

— Fie la Berkeley cu mine, fie în San Francisco cu părinţii tăi.

Ea se făcu mică la gândul că ar fi trebuit să dea din nou ochii cu ei.

Joe o luă de mână şi i-o ţinu ferm între mâinile sale.

— Ai venit aici pentru că nu ştiai ce să faci, nu-i aşa? Acum ştii. Vei naşte copilul. Ai avut nevoie de timp singură cu Domnul. Ai avut parte de el. Îl poţi avea oriunde te-ai duce. Acum ştii ce doreşte El de la tine, Dynah. Nu mai trebuie să te ascunzi.

Avea dreptate, dar inima ei tremura la gândul de a se duce acasă.

— O, Dumnezeule, spuse ea încetişor, şi-şi închise ochii. Avea mai multe decizii de luat decât ar fi crezut. El presupunea că ea avea să păstreze sarcina. Dar oare ar fi trebuit să păstreze copilul după naştere? Putea fi ea părintele de care avea nevoie acel copil? Şi cum rămânea cu viaţa *ei?* Cu planurile *ei?* Nu se gândise niciodată să fie părinte singur, de fapt nu se gândise să fie părinte în următorii ani. Cum avea să se îngrijească de ea şi de copil? O problemă părea să atragă acum o duzină de altele.

„Nu vă îngrijoraţi pentru ziua de mâine, spune Domnul. „Nu mă voi îngrijora. Voi lua lucrurile rând pe rând, câte o zi odată. Aşa voi face! Aşa!

— Ce alegi, Dynah?

— Prefer să locuiesc cu tine decât să mă duc acasă, spuse ea zâmbind uşor, dar apoi scutură din cap. Dar n-ar fi drept.

— Ce nu-i bine?

— Oamenii ar presupune că port copilul tău, Joe.

— Şi ce? Pe mine nu mă deranjează. Ea roşi.

— Suntem creştini. Trebuie să avem grijă ce gândesc oamenii. Aparenţa păcatului, mai ţii minte? Nu mă voi muta la tine şi să-i ispitesc pe oameni să creadă că trăim în păcat. Ce fel de mărturie ar mai fi şi asta?

— Crede-mă, Dynah, nimănui nu-i pasă, mai ales la Berkeley. M-aş putea plimba pe University Avenue îmbrăcat în rochie şi cu părul vopsit în albastru, şi nimeni nici n-ar băga de seamă.

Ea râse uşor şi apoi deveni tăcută, solemnă.

— Dar părinţii mei?

— Îi cunoşti mai bine decât mine.

— Lor le-ar păsa, Joe. Ar face presupuneri. N-aş vrea să gândească rău despre tine.

— Bun. Atunci o să fie San Francisco.

— O, Joe…

— Nu mă lua pe mine cu „o, Joe”.

— Lasă-mi o săptămână să mă gândesc la asta.

— Nici nu mă gândesc. La două minute după ce plec, iarăşi dispari.

— Nu, nu mai dispar.

— Da, sigur, spuse el mohorât. Într-o săptămână probabil că avea să pieptene toată coasta Oregonului. Sau poate că de data asta avea să se retragă în munţi. În Sierra cei înalţi, în Grand Tetons sau poate în Olympies cei înneguraţi. *Doamne*, *aşa îmi răspunzi Tu la rugăciunea de a vizita ţara*? întrebă el confuz. *În timp ce fug după Dynah*?

— Îţi promit, Joe.

El o privi şi văzu zâmbetul preţios care-i lumina faţa ei.

— Nu mă linguşi.

— N-ai decât să-mi iei rotorul cu tine, dacă vrei.

El îşi făcu gura pungă, a părere de rău.

— Nu cred că-l iau.



Joe se cază la motelul unde locuia Dynah. Se gândi că mai putea rămâne o zi înainte să se întoarcă la zona golfului. Până atunci, spera ca Dynah să ia o decizie.

Dynah sună la el în cameră la ora şase.

— Voi lucra deseară. Maria e răcită, iar Concepeion îşi termină tura peste o jumătate de oră. Nu poate lucra până târziu… O aşteaptă familia.

— Te ajut eu.

Ea râse.

— Bine. Ne întâlnim în camera de rufe. Îi spuse unde o găsea.

Joe îşi petrecu seara mutând prosoape de baie şi cearşafuri din maşina de spălat în uscător. Până la zece, împăturiră rufele şi le aşeză în cărucior pentru tura de a doua zi de dimineaţă a Mariei. Se făcu unsprezece înainte să termine ei toată munca.

Palidă de oboseală, Dynah îi ură noapte bună. Joe ştia că trebuia să se scoale şi să ajungă la Maryanns până la opt.

Niciunul din ei nu dormi bine. Joe se rugă până târziu în noapte, în timp ce Dynah se zvârcoli şi se foi, visând urât. Ştia că Joe voia să aibă grijă de ea, şi chiar şi-ar fi dorit să se lase îngrijită de el. Cu toate astea, ştia că Dumnezeu avea altceva de gând cu ea. La fel ca şi lui Iosua, Domnul îi spunea lui Dynah să meargă înainte în Ţara Promisă, şi cu toate acestea, ea continua să stea în pustie, temându-se să păşească pe apă.

Ar fi fost mai uşor să se mute cu Joe şi să-l lase să aibă grijă de ca. Asta îşi dorea şi el. Nu trebuia să dea ochi cu părinţii ei. Nici nu trebuiau să ştie. Avea să-şi lângă rănile în taină, avea să-şi nască copilul şi să-l dea spre adopţie. Apoi avea să-şi primească iarăşi viaţa înapoi. Putea să uite de trecut şi să o ia de la capăt.

N-am suferit destul,

Doamne? Lumea m-a zdrobit. Voi naşte copilul acesta; nu-i destul? O, Doamne, ce mai vrei de la mine?

TOTUL. ASCULTĂ-MĂ ŞI EU ÎŢI VOI ÎNTEMEIA FAMILIA ÎN ŢARA PROMISĂ. EU ÎŢI VOI PUNE PICIOARELE PE STÂNCA. EU TE VOI BINECUVÂNTA ÎN GENERAŢIILE CARE VOR VENI.

M-am simţit atât de fericită ieri. M-am simţit din nou aproape de Tine. Sunt fericită aici unde sunt. Pot să mă descurc. *EU ÎŢI VOI DA VIAŢA DIN BELŞUG*.

Nu vreau să mă duc acasă, Doamne. Nu înţelegi? Nu vreau să-i aud iarăşi cum se ceartă cu privire la ce ar trebui să fac, şi ce nu. Nu vreau să ştiu ce a făcut mama sau

bunica. A fost viaţa lor, decizia lor, păcatul lor. De ce ar trebui să port eu toată povara asta? Nu vreau să port povara durerii lor. Mi-e destul povara mea.

POŢI FACE TOTUL ÎN MINE, PREAIUBITO. ÎNCREDE-TE ÎN MINE ŞI ASCULTĂ-MĂ.

Cărui scop serveşte asta, Doamne? Spune-mi, şi poate atunci voi face ceea ce doreşti.

ÎNCREDE-TE ÎN MINE ŞI ASCULTĂ-MĂ.

Nu-i chiar aşa uşor. Cum rămâne cu Charlie? Cum pot demisiona după trei săptămâni fi să-l las în necaz? Cum va găsi o chelneriţă acum că Susan s-a stabilit în San Francisco? O să-l angajeze pe Harvey?

Chinuită, se sculă înainte de răsărit şi făcu un duş. Se uită după maşina lui Joe când ieşi, şi parcă-şi dori ca el să nu o fi găsit. Chiar când ajunsese să accepte ideea de a naşte copilul, el sosise şi îi amintise de toate celelalte lucruri la care trebuia să se gândească.

Charlie era întotdeauna la Maryanns la ora şase, pregătind totul pentru o nouă zi. Ea bătu în geam, şi el o lăsă să intre.

— Tu venit devreme.

— N-am putut să dorm, spuse ea, căutând ceva de făcut. Sora lui Charlie trebuia să umple toate recipientele cu sare şi piper, şi pe cele cu ketchup, muştar şi sos de soia. Mesele erau pregătite cu tacâmuri şi şerveţele. Podelele erau spălate şi lustruite.

— Stai pe scaun. Charlie îi arătă un scaun. Îţi pregătesc şuncă şi ouă şi frigănele de cartofi. Soţia mea nu dormea nici ea bine când era aşa gravidă cu fiul nostru.

— N-am ştiut că ai fost căsătorit, Charlie.

— Tare demult în Vietnam. Soţia mea munceşte pentru soldaţi americani în Hue. Gătit, făcut curat, ca tine.

Ea aşteptă în tăcere, privindu-l, sperând că avea să-i povestească mai multe.

— Viet Congul a ocupat oraş. A împuşcat soţie a mea. Niciodată nu am ştiut ce s-a întâmplat cu fiul meu. Îi aduse ochiurile cu mare grijă, ca pentru a nu-i sparge gălbenuşurile. Nu se uită la ea. Am căutat mult timp şi nu găsit nimic. Când americani plecat, familia mea fugit în Cambodgia. Am trăit cinci ani în lagăre înainte să venim la America. Prea târziu acum să mă întorc şi să iau de la capăt. Fiul meu e mare. Dacă viu.

O durea în piept.

— Îmi pare rău, Charlie.

O privi.

— De ce pare rău la tine? Tu nu fost acolo. Tu nu făcut nimic greşit. Îi puse ouăle pe o farfurie, adăugă şunca, frigănelele, o felioară de portocală şi o frunză de pătrunjel. Eu sunt aici. Eu sunt liber. Eu am lucru. Eu am frate şi sora mea. Eu sunt om bogat. Vino. Mănâncă.

Îi duse farfuria în sala de mese şi i-o puse pe o masă în dreptul unui geam din faţă.

— Şezi. Eu îţi aduc suc.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Mulţumesc, Charlie.

El o bătu pe umăr şi se îndepărtă.

Privind jos la mâncarea din faţa ei, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru îndurarea Sa.

O, Doamne, cum îmi suporţi văicărelile continue, când alţii suferă atât de mult?

Harvey veni şi aduse trei prieteni cu sine. El îşi comandă cafeaua obişnuită, dar ceilalţi îşi comandară micul dejun. Toţi patru se lansară într-o dezbatere politică. Două familii se opriră la opt patruzeci şi cinci, şi fură urmate de alte trei familii în doar zece minute. Maryann veni la nouă şi se aşeză la tejghea. Arătându-i toată consideraţia, Charlie veni imediat să o servească chiar el, lăsându-l la bucătărie pe fratele său, Ng. Charlie şi Maryann povestiră ca doi prieteni vechi.

— Vrea să lucreze, spuse Charlie după plecarea lui Maryann. Îmi spune că i-i dor de locul ăsta. N-are nimic de făcut. Spune că s-a săturat de talk-show-uri şi de telenovele.

Dynah ştia că nu era destul de lucru şi nici bani destui pentru a le ţine pe amândouă angajate cu normă întreagă. Dumnezeu îi dădea mai mult decât un simplu ghiont. Îi oferea lăsarea la vatră.

Joe veni la nouă şi un sfert.

— Arăţi de parcă ai avea nevoie de o cană de cafea, spuse Dynah cu cană pregătită când puse o ceaşcă în faţa lui. Ce ai dori să mănânci la micul dejun?

— Surprinde-mă, spuse el, aplecat deasupra ceştii lui, mâncarea fiind ultimul lucru la care se putea gândi acum. Se rugase cea mai mare parte din noapte, întrebându-L pe Dumnezeu care era dorinţa inimii Lui.

— Charlie face nişte clătite excelente.

— Sună bine.

Ea dădu comanda mai departe. Pe când se răsuci, Joe îşi şi golise ceaşca. I-o umplu din nou.

— Mă duc acasă la sfârşitul săptămânii, Joe.

Deci San Francisco şi nu Berkeley. *Aşa să fie*, *Doamne*. Joe îşi ridică fruntea şi o privi.

— Voi veni cu tine când vei sta de vorbă cu părinţii tăi.

— Mulţumesc de ofertă, Joe, dar trebuie să mă duc singură. Nu sunt sigură la ce trebuie să mă aştept.

— Cu atât mai mult ar trebui să fiu cu tine.

— O să sun mai întâi să văd cum stau lucrurile.

— Dacă e tot frig şi furtunos?

Ea-şi strânse buzele întristată.

— Ai încredere în mine, Joe. Nu o să mă răzgândesc în privinţa faptului că voi naşte copilul.

Joe îşi împinse ceaşca la o parte.

— Promite-mi un lucru. Sună-mă orice-ai face. Haide să vorbim o dată pe săptămână. Nu mă pricep deloc să tot ghicesc ce se întâmplă, şi îmi pasă de tine.

Nu putea spune mai mult, fără să adauge în plus la poverile ei. Îşi ridică mâna în sus, gata să bată palma cu ea.

Dynah îi luă mâna în ambele mâini.

— O dată pe săptămână. Promit. Un singur lucru doar, Joe.

— Orice.

Ochii ei albaştri se luminară amuzaţi.

— Să-mi dai numărul tău.



Hannah auzi uruitul uşor al uşii de la garaj care se ridica, şi apoi coborî. Doug se întorsese de la întâlnirea diaconilor. Îl aşteptase să apară pe la nouă şi jumătate. Acum era aproape unsprezece. În situaţii normale, nu l-ar fi aşteptat, dar sunase Dynah. Hannah trebuia să-i spună faptul că venea acasă, să-l pregătească pe el şi pe sine pentru viitor. Trebuia să paveze drumul pentru Dynah.

Doamne, înmoaie-i inima. Dă-mi cuvinte ca să mă audă. Deschide-i ochii în faţa durerii pe care o poate genera.

Inima îi tresări când se deschise intrarea din spate. Trase adânc aer în piept pe nas, apoi expiră prelung prin buzele făcute pungă, sperând că această tehnică avea să o

liniştească.

Doug intră în sufragerie şi o văzu pe Hannah şezând în balansoarul ei, cu una din cămăşile lui în poală. Îi cosea un nasture. Se uită la faţa lui şi ceva în adâncul sufletului i se strânse.

— Şedinţa s-a prelungit în seara asta, spuse ea încet.

— Şedinţa s-a terminat la nouă, spuse el, aruncându-şi jacheta pe un braţ al canapelei. Am rămas şi am discutat cu Dan.

— Despre Dynah?

El se aşeză şi-şi frecă faţa. Îşi trecu degetele prin părul tot mai cărunt, se lăsă apoi pe spate în fotoliul său, oftă şi o privi.

— A sunat în seara asta, nu-i aşa?

Hannah încuviinţă din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. Doamne, abia dacă mai pot respira, darămite să-i spun ce a hotărât ea. Ajută-mă, Iisuse. Ajută-ne.

Doug îşi ridică creştetul încet.

— Şi?

— Vrea să vină acasă.

— Slavă Domnului.

Hannah înghiţi greu.

— Vrea să nască copilul.

El îşi închise ochii. Deja petrecuse două ore discutând cu pastorul său. Îşi vărsase oful despre Dynah şi despre partea care-i revenea lui în plecarea ei. Într-un ceas, Dan smulsese tot restul din el. Durerea de douăzeci şi şapte de ani dăduse pe dinafară, şi plânsese ca un copil.

Îşi deschise ochii, şi se uită la soţia sa.

— Dan doreşte să stea de vorbă cu tine.

— Despre ce?

El făcu o pauză.

— Despre tot.

Mâinile ei se albiră pe cămaşa la care lucrau.

— Care *tot*? Când el nu spuse nimic, ea ştiu. I-o vedea pe faţă. Zvârli cămaşa în coş. N-avea decât să-şi coase singur nasturii la ea. N-avea decât să-şi spele singur rufele murdare. Deci de asta s-a prelungit seara asta până acum, spuse ea încet. Ai fost ocupat cu confesarea păcatelor mele şi absolvirea alor tale.

Doug îi auzi amărăciunea din voce, şi o înţelese pentru prima oară.

— Îmi pare rău, spuse el simplu. Îmi pare rău, Hannah.

— Pentru ce? Pentru că te-ai însurat cu mine? Pentru că ţi-am dăruit o fiică care a fost violată? Gura îi tremura şi lacrimile îi curgeau fierbinţi. Şi mie îmi pare rău, Doug. Îmi pare rău că am avut încredere în tine. Am ştiut din ziua în care ţi-am spus că nimic nu avea să mai fie aşa cum sperasem. Ţi-am dat ciomagul, şi de atunci mă loveşti cu el fără încetare. Îmi pare rău că ţi-am încredinţat dragostea şi viaţa mea.

Văzu cât de adânc îl loviră cuvintele ei, şi se bucură. Voia să-l rănească. Voia să-l anihileze la fel cum o anihilase el de nenumărate ori cu o privire sau o aruncare nepăsătoare de cuvinte mânioase. Cât de mult trăise sub muntele acela de pietre?

— Singurul lucru pe care îl am de la tine este Dynah. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ea în fiecare zi a vieţii mele. E *singurul* lucru care face ca viaţa mea să merite trăită. Şi îţi mai spun ceva, Doug. Niciodată – m-auzi?

— *Niciodată*, nu o să o mai duc la o clinică de avorturi! N-ai decât să urli şi să mă faci cum vrei. Nu-mi pasă. Divorţează de mine. *Te rog.* Încheie odată toată ipocrizia asta. Spune-i lui Dan şi întregii adunări cu ce curvă te-ai căsătorit şi ce greşeală ai făcut de la bun început. Nu-mi mai pasă de ce spui sau faci. *Singurul* lucru de care îmi pasă este Dynah. Se ridică în picioare. Şi încă ceva. Dacă îi mai spui o vorbă despre faptul că ar trebui să scape de copilul ăsta, îţi jur înaintea lui Dumnezeu, că îmi fac bagajele şi te părăsesc, şi n-o să ţi-o iert niciodată!

Ieşi din cameră.

Doug stinse luminile şi rămase şezând în întuneric până târziu în noapte. Se rugă. Se rugă cum nu se mai rugase niciodată. Urechile îi erau deschise, iar sunetele unui bocet vibrau în tăcere. Ochii îi vedeau cioburile a doi oameni pe care-i iubea mai mult ca orice altceva în lume. Iar inima îi era zdrobită.

O, Doamne, de ce trebuie să-i rănim întotdeauna pe cei pe care-i iubim?

Când ceasul bătu ora trei, se duse la etaj şi găsi patul gol.

Hannah se mutase în camera de oaspeţi.



Dynah o luă pe Boonville Road spre Cloverdale. Se opri la un Frosty Freeze şi îşi luă

un cornet cu îngheţată stropit cu ciocolată. Îi evocă amintiri dragi din copilărie, şi călătoriile pe care le făcuse în nord cu părinţii ei. Preferă să rămână pe drumul de ţară care traversa oraşul în loc să se întoarcă pe autostradă.

Voi ajunge acasă înainte să fiu pregătită. Doamne. Pregăteşte-mă Tu.

În noaptea precedentă îl visase pe Dr. Wyatt, un vis tulburător pe care acum nu şi-l mai putea aminti. Rămăsese agăţat undeva în colţul minţii ei, cicălind-o, înghiontind-o.

Sora lui murise din cauza unui avort ilegal.

Spusese asta la restaurant, sau oare era doar imaginaţia ei?

Îşi amintea încă privirea de pe faţa lui când vorbise cu ea. De ce durea atât de tare?

Doamne, e un om care face avorturi. Nu vreau să mai fiu vreodată aproape de el… Ajută-mă să-mi protejez copilul.

James Michael Wyatt.

Nu-l putea exorciza.

Trecu pe lângă Healdsburg şi apoi pe lângă Windsor. Traficul înainta greu prin Santa Rosa, dar prinse mai multă viteză prin Rohnert Park şi apoi prin Cotaţi. După aceea se simţea de parcă ar fi zburat de-a dreptul spre dezastru. Ce o aştepta în San Francisco?

San Rafael se întindea înaintea ei, iar cele cinci benzi pe sens se restrânseră la doar trei. De ce trebuia să aibă senzaţia asta groaznică în stomac? De ce o durea capul atât de rău încât în câte un moment i se înceţoşa privirea? Poate că-i era foame. Poate că trebuia să oprească undeva să mănânce ceva.

Pe un indicator mare şi verde de pe autostradă scria East Blightdale.

Cynthia si cu mine avem o casă în Mill Valley.

Dynah ieşi de pe autostradă. Rezervorul îi era pe jumătate gol, şi oricum trebuia să găsească o toaletă. Locul ăsta părea la fel de bun ca oricare altul să oprească. Viră într-o benzinărie Chevron, şi alese banda de auto-servire. O durea spatele când coborî din maşină. Un angajat se apropie de ea.

— Îmi puteţi spune unde găsesc un telefon?

— Înăuntru, în spate. După ce treceţi pe lângă toaletă.

— Mulţumesc.

Intră mai întâi la baie. Gleznele îi erau umflate, şi durerea de spate i se înteţi.

Frunzări prin cartea de telefon, şi căută după Dr. James Michael Wyatt. Nu era trecut în carte.

Dar C. Wyatt era.

Eu si Cynthia avem o casă în Mill Valley.

Îşi notă adresa şi se întoarse afară, unde-l rugă pe angajat să-i arate drumul.

Când intră în maşină, făcu o grimasă.

Angajatul se aplecă şi o privi.

— Vă simţiţi bine, domnişoară?

Se sili să zâmbească şi porni motorul.

— Sunt bine, mulţumesc

Găsi casa fără probleme. Era o casă pe două nivele cu acoperiş triunghiular, colorată în alb şi galben. Un gard înalt, decorativ, negru, din fier forjat, o înconjura, cu indicatoare micuţe care îi avertiză pe intruşi că locuinţa era securizată. Gazonul şi arbuştii din spatele gardului erau perfect întreţinuţi. Gălbenele, flori de *alyssum* şi salvie regală erau plantate pe rânduri îngrijite de-a lungul aleii unduitoare spre o uşă sculptată din lemn de stejar, cu vitralii în paneluri.

Un ghiveci imens din teracotă cu un arţar miniatural japonez frumos aranjat stătea pe treptele pavate cu piatră.

Dynah găsi butonul interfonului lângă poartă şi-l apăsă. Se aşteptase ca cineva să o întrebe ce dorea. În schimb, se auzi un *clic* iar poarta se deschise înaintea ei. Surprinsă să fie primită atât de uşor, o deschise şi păşi prin ea. În timp ce se apropia de uşa de la intrare, auzea lătratul înfricoşător al unui câine mare, de undeva din casă.

O fetiţă îi deschise uşa.

— Bună, îi spuse Dynah şi zâmbi copilului adorabil îmbrăcat întro salopetă de firmă, cu un tricou roz şi codiţe împletite roşcate.

Fetiţa îi zâmbi la rândul ei.

— Bună.

— Greieraş, unde eşti? Nu deschide uşa, drăguţă! Aşteapt-o pe mami!

— Închide uşa, aşa cum ţi-a spus mama ta, scumpo, spuse Dynah. Eu o să aştept. Şi tocmai zări o femeie frumoasă îmbrăcată în blugi şi un tricou mulat apărând în capătul coridorului, chiar când copilul făcu aşa cum i se ceru. Lângă femeie îşi făcu apariţia un uriaş rottweiler negru.

Aşteptând în faţa uşii, Dynah o auzi pe femeie vorbind ferm cu copilul din spatele uşii. Părea supărată şi o dojenea pe micuţă pentru neascultarea ei. O clipă mai târziu, uşa se deschise din nou, iar de data aceasta în faţa ei apăru femeia, cu câinele stând de

pază lângă ea.

— Îmi pare rău, dar dacă eşti agent de vânzări, nu cumpăr nimic.

— Nu sunt, o asigură Dynah. Dr. James Wyatt locuieşte aici?

— Tati e doctor, sări Greieraş, dar acum nu e acasă. O să…

— Du-te în camera ta, Patricia.

— … ajungă acasă peste…

— *Acum,* Patricia.

Buza inferioară a Patriciei ieşi evident în afară, dar se supuse.

Cynthia Wyatt o măsură din priviri, iar Dynah îi zâmbi. Se simţea atât de obosită şi simţea sudoarea broboane pe fruntea ei.

— Numele meu este Dynah Carey. L-am întâlnit pe domnul Dr. Wyatt la… Ezită, nesigură dacă doamna aceasta ştia că soţul ei lucra la o clinică de avorturi. Dacă nu, Dynah nu considera că ar fi fost treaba ei să o informeze… În San Francisco. El şi mama au fost colegi la facultate.

Femeia ezită, evident nesigură ce să facă.

— Soseşte curând acasă? întrebă Dynah, pusă în faţa reticenţei acestei doamne. Nu părea deloc în largul ei. Ştiind cât de agresaţi ajunseseră să fie cei care făceau avorturi în ultimii câţiva ani, Dynah se gândi că poate doamna Wyatt avea toate motivele să fie atât de precautӑ.

— Ce treabă ai cu Dr. Wyatt?

— Nimic important, vă asigur. Voiam să stau de vorbă cu el câteva minute.

— Deocamdată nu e aici, şi nu ştiu sigur când se va întoarce.

Dynah se opri perplexă.

— Păi, vă mulţumesc oricum. Se întoarse să plece. *Doamne*, *de ce m-ai adus aici*?

Cynthia o privi pe tânără întorcându-se cu spatele la ea. Păruse atât de tristă… şi bolnavă. Ştia că nu fusese deloc primitoare, dar cu ameninţările pe care le primea James, cine o putea învinovăţi? Cu toate acestea, fata aceasta nu părea deloc ameninţătoare.

— Stai, spuse ea dintr-odată, deschizând uşa mai mult. Nu pleca. Intră şi ia loc.

În ciuda a ceea ce spusese, ştia că Jim avea să ajungă curând acasă. Spera că problemele fetei cu el nu aveau să dureze prea mult. Când se întoarse şi reveni la uşă, rottweilerul lătră de două ori, luând o poziţie evidentă de a o împiedica să intre în casă.

— Arnold, taci! Câinele se relaxă, dar rămase atent când se strecura pe după

tânără, imediat ce Dynah intră în foaier. Îi adulmecă fusta. Când îşi întinse mâna la el, Cynthia dădu să o avertizeze să nul atingă, dar înainte să apuce să spună ceva, tânăra se aplecă uşor si începu să-l scarpine între urechi. Arnold începu să dea din ciotul de coadă care-l avea şi veni mai aproape de ea.

— De obicei Arnold nu se lasă atins de oameni, spuse Cynthia, surprinsă de modul în care se purta animalul cu această tânără, de* parcă ar fi fost un membru al familiei lor.

— Îmi plac animalele. Cred că simte asta.

— Aşa se pare, spuse Cynthia, zâmbind, şi orice urmă de teama i se evaporă. De ce nu vii în sufragerie? Ai dori să bei ceva? Un pahar cu ceai de ierburi?

— Un pahar cu apă, vă rog, spuse Dynah, privind în jur la amenajarea plăcută a casei. În living descoperi o canapea, un fotoliu de două locuri, şi două balansoare cu spătar înalt care alcătuiau o zona de şezut confortabilă în jurul unei măsuţe de cafea generoasă din lemn de mahon, pe care trona un aranjament floral. Un pian cu coada scurtă se afla în apropierea unui perete din sticlă, cu un palmier imens alături. Draperiile erau din lână de Paisley de culoare trandafirie si verde cu tuşe aurii. Totul părea nou şi purta amprenta unui decorator profesionist.

Sufrageria era cu totul altceva. Camera era mobilată cu e o sofa pufoasă, uşor uzată, cu patru perne cu goblen şi o cuvertură croşetată. În apropiere era un fotoliu. Lângă ele era o masă pe care stătea o stivă de reviste medicale. Un perete întreg era acoperit de fotografii de familie. Un altul era ocupat de o bibliotecă plină de cărţi. În mijloc era instalat un televizor. Big Bird cânta cu Cookie Monster. Pe podea, în mijlocul camerei, era un cerc imens din denim plin cu cuburi Lego.

— Arnold, şezi, comandă Cynthia.

Rottweilerul veni lângă ea şi se întinse lângă dulap. Îşi puse capul pe labe, continuând să o privească pe Dynah.

— Ia loc, te rog, îi spuse Cynthia ducându-se la uşile glisante care dădeau în curtea din spate. Todd, vino încoace şi adună-ţi cuburile Lego!

— Înot!

— Şterge-te cu prosopul şi adună-ţi jucăriile. Apoi te poţi întoarce în bazin. Lăsă uşile deschise când se întoarse. Faceţi-vă comodă, domnişoară Carey.

— Vă rog, spuneţi-mi Dynah.

— Doar dacă îmi spui şi tu mie Cynthia. Se simţea atrasă de fata aceasta. Intră în

bucătărie şi deschise un dulăpior din care scoase un pahar. Doreşti şi gheaţă?

— Nu, mulţumesc. Dynah se aşeză pe sofa.

Chiar în clipa aceea intră în cameră fiul Cynthiei, Todd, cu părul ud lipit de cap, învelit într-un prosop. Îmbufnat cum numai un băieţel poate fi, mărşălui prin sufragerie, lăsând urme ude pe covor. Apucă capetele înnodate a două sfori, ridică cercul din denim. Cu un zgomot infernal, înghiţi toate cuburile de Lego în interior, şi îi atârna acum ca o desagă supradimensionată pe un braţ. O târî până lângă bibliotecă, deschise o uşă şi împinse sacul diform din denim în interior. O parte din el rămase afară. Todd îl îndesă cu piciorul, şi trânti uşa. Fără să arunce vreo privire în direcţia ei sau a mamei lui, fugi înapoi afară, uitând să închidă uşile glisante după sine.

Cynthia râse şi scutură din cap.

— Acesta a fost Todd. Îi întinse paharul cu apă lui Dynah. Eşti palidă. Te simţi bine?

— Mă doare capul.

— Vrei să îţi dau ceva de durere?

— Nu ştiu dacă ar trebui să iau vreun medicament, spuse Dynah, şi-şi puse braţele peste pântecul destins.

Cynthia îi înţelese gestul protector.

— Îţi aduc o batistă udă.

Surpriză şi o recunoştinţă simplă apăru pe faţa tinerei. Îi mulţumi Cynthiei încetişor când Cynthia se duse să-i aducă batista. Când se întoarse în cameră, văzu că fata golise apa şi pusese paharul cu grijă pe marginea mesei. Cynthia îi aduse batistă umedă, privind-o pe Dynah cum îşi tamponează fruntea cu ea şi-şi pune batista peste ochi.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spuse ea cu voce slabă.

— Niciun deranj.

— N-ar trebui să dureze mult, spuse ea, ridicându-şi din nou ochii la Cynthia, cu ochi nesiguri. Sunt în drum spre casă.

— Jim trebuie să sosească curând, spuse Cynthia. De ce nu te întinzi şi te odihneşti puţin până soseşte acasă? Tânăra părea obosită, îngrozitor de obosită. Trebuie oricum să mă apuc de cină. Se lăsă jos, îi dezlegă ghetele fetei şi o ajută să se descalţe. Observă cât de umflate îi erau picioarele şi gleznele, atât de umflate încât se îndoia că fata avea să-şi poată încălţa din nou ghetele. Întinde-te pe spate, îi spuse ea cu grijă, luând o pernă şi punând-o sub picioarele lui Dynah, pentru a le ridica cât mai sus. Încearcă să dormi, dacă poţi. Cedă unui impuls şi îi îndepărtă şuviţele umede de păr blond de pe

fruntea fetei.

— Eşti foarte amabilă cu străinii, spuse Dynah încetişor.

— De obicei, nu, răspunse Cynthia cu sinceritate. De fapt, în circumstanţe normale, uşa nu s-ar fi deschis, darămite să invite pe careva în casă. Jim spunea că aparenţele erau înşelătoare, şi nu voia să rişte nimic.

— Mami! strigă Patricia Pot să cobor acum?

Cynthia se duse pe hol şi îi făcu semn să tacă.

— Da, poţi să cobori, dar domnişoara se odihneşte pe canapea. Vreau să te joci afară. Ia-l pe Arnold cu tine.

Jim, sper să vii curând acasă, *se gândi ea când o privi pe fetiţa ei îndepărtându-se*. Şi sper să o poţi ajuta pe sărmana fată.



Jim intră în garaj şi apăsă telecomanda, închizând uşa după sine. Când ajunse la intrarea laterală, Cynthia îi ieşi în întâmpinare. Îl sărută de bun-venit şi îi luă geanta.

— Pari obosit.

— Sunt. Simţea deja cum se prăbuşeşte în depresia lui de miercuri. O să fac un duş şi cobor imediat.

— Avem musafiri.

— Pe cine?

Nu avea niciun chef să facă conversaţie cu nimeni, sub nicio formă.

— Dynah Carey.

— Dynah Carey?

Numele îi suna familiar, cu toate că nu ştia de unde să o ia.

— A spus că v-aţi întâlnit în San Francisco. Mama ei a fost colegă cu tine la facultate.

Îşi aminti acum şi se simţi cuprins de groază. Era aici să-i ceară să-i facă un avort de ultim trimestru?

— Ce este, Jim?

— Nimic.

Avea să-i provoace avortul, dacă fata asta îşi dorea. Ţinând cont de condiţiile în

care rămăsese însărcinată, cum ar fi putut-o refuza? Ar putea aranja să o ducă la spital. Era mai sigur acolo.

Intrând în sufragerie, o văzu pe Dynah Carey adormită pe canapeaua sa, iar câinele său, Arnold, stătea întins în apropiere, iar copiii se jucau în tăcere în mijlocul camerei. Veniră la el să-l întâmpine.

— Dynah doarme, îi spuse Greieraş în şoaptă, cu degetul la buze. Chiar şi Todd intrase în joc.

— Gleznele i-s umflate, îi spuse Cynthia în şoaptă, şi transpira.

— S-a plâns de crampe?

Poate că avea noroc şi avea să piardă sarcina.

— Nu, dar o durea capul.

— I-ai dat ceva?

— M-am oferit, dar a spus că nu era sigură dacă să ia ceva. Cred că îşi făcea griji de copil.

Se încruntă şi încuviinţă din cap. Dacă îşi făcea griji de copil, de ce mai venise la el? Se apropie de fată când Cynthia le spuse copiilor să se joace în camerele lor, pentru ca tati să poată sta puţin de vorbă cu tânăra domnişoară. Se lăsă jos şi-şi puse mâna uşor pe umărul ei.

— Dynah?

Ea se ridică. Deschizându-şi ochii, se concentră la faţa lui.

— O, spuse ea ameţită, şi se ridică în şezut. Era atât de obosită, îmi pare rău. Nu credeam că voi adormi.

— Nu face nimic. Cu ce te pot ajuta?

Cu cât pleca mai repede, cu atât avea să se simtă el mai bine.

Ea îşi frecă fruntea, încercând să gândească limpede. Avusese un vis cât se poate de tulburător şi de ciudat. Îşi ridică creştetul şi se uită din nou la el, simţindu-i nerăbdarea. Evident, îşi dorea ca ea să nu fi fost aici.

— Ştiu că am venit nepoftită, domnule Dr. Wyatt, dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Despre ce?

— Despre mine.

El se încruntă şi aşteptă, încordat.

— Cum ai aflat unde locuiesc?

— C. Wyatt. Adresa era în cartea de telefon.

Ciudat. Ştia că nu erau înregistraţi în cartea de telefon, dar de ce să mintă fata? Se uită la Cynthia, şi o văzu ridicând din umeri. Era la fel de perplexă ca şi el.

Dynah îşi închise ochii şi *se rugă*. Doamne, trebuie să ştiu dacă Tu eşti cel care eşti la lucru aici. Spune prin mine tot ce vrei să-i spui omului acestuia. Apoi lasă-mă să plec. Lasă-mă să plec din locul acesta, departe de omul acesta. Mama şi tata mă aşteaptă.

Privind-o în faţă, Jim îşi trase o pernă aproape şi se aşeză în faţa ei pe jos.

— Ai dureri?

Ea-şi deschise ochii. La fel ca şi soţia lui, era îngrijorat. Văzu în ochii săi la fel ca şi întâia oară când îl înţelesese.

— Nu. Nu în felul la care vă gândiţi. Îi studie faţa o clipă şi, cu o claritate uimitoare, ştiu ce trebuia să-i spună. Oare avea să asculte? Avea să plece urechea? Avea să se supună la Cuvântul Domnului? Sau avea să creadă că era nebună?

Nu conta. Ştia un singur lucru: Ea trebuia să se supună lui Dumnezeu, chiar dacă nu înţelegea ce făcea El.

— Domnule Dr. Wyatt, aţi spus că aţi început să faceţi ceea ce faceţi din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră. Văzu suferinţa care-i urcă imediat în priviri. Văzu de asemenea cum se apropie imediat soţia lui de ei, într-o tentativă rapidă de a-l apăra, cu o durere îngrozitoare pe faţă. Amândoi se aşteptau la un atac.

— Domnişoară Carey, spuse Cynthia scorţos, sperând să o oprească.

Dynah se întinse impulsiv şi-l luă pe Jim Wyatt de mâini.

— Gândiţi-vă la mine ca şi când aş fi sora dumneavoastră, James Michael Wyatt, frate al lui Carolyn Cosma Wyatt, Domnul te iartă. Domnul te iubeşte.

— De unde îi ştii numele întreg? De unde îl ştii?

Ochii ei se făcură mari, uimită, şi cu toate acestea înţelegând.

— Eu nu l-am ştiut. Dumnezeu îl ştie.

Jim se simţi cuprins de fiori, zburlindu-i părul până în vârful capului. Simţi o prezenţă pe care nu o putea nega. Mâinile lui Dynah Carey erau calde şi puternice, şi avea o lumină în ochi care-i oferea promisiunea unei speranţe. Cât trecuse de când nu mai simţise nicio speranţă cu privire la nimic?

Mâinile i se strânseră.

— *Te rog*. Cred că Dumnezeu m-a trimis aici să îţi spun că vrea să te întorci la El. Vrea să fii medicul care trebuie să fii. Cred că vrei să ajuţi femeile. Aşa că te rog. Te

implor. Ajută-mă. Te rog, domnule Dr. Wyatt. Ajută-mă să nasc acest copil.

Străpuns, nu putea respira.

După ce îşi transmisese mesajul, după ce-i adresase apelul, Dynah se simţi cuprinsă de pace. Văzu în ochii lui Jim Wyatt că rugămintea lui Dumnezeu fusese primită, şi o bucurie o năpădi până se simţi copleşită de ea.

— El ţi-a îndepărtat fărădelegea cât de departe e răsăritul de apus, îi spuse ea în şoaptă.

— Da, spuse el încetişor. *Doamne*, *da*! *Te rog*! se ridică strigătul disperat din adâncul sufletului său. Şi în clipa aceea, James Michael Wyatt simţi povara atâtor ani de păcate ridicându-se ca o ceaţă groasă care se spulberă.

Şi deasupra, strălucea cerul albastru.

— E bine? întrebă Hannah, cu voce tremurată, îndurerată.

— Chiar acum sunt nişte riscuri, spuse Jim, încercând să fie consolator, dar ferm în acelaşi timp. Va rămâne la noi pentru câteva zile. Are nevoie de repaus la pat si o dietă specială. Ne ocupăm noi de tot, Hannah. Nu vreau să-ţi faci griji.

Cum ar fi putut să nu-şi facă griji?

— Tot mai vrea să nască copilul?

— O, da, spuse el râzând uşor. Cât timp trecuse de când se simţise atât de uşor de-i venea să zboare? Ştia că provenea din faptul că alesese acum mai degrabă să aducă viaţa pe lume, nu să o ia. Îşi doreşte copilul foarte mult. Din cauza aceasta luăm toate măsurile acestea de precauţie.

— Tu eşti ultimul om de la care m-aş fi aşteptat să ceară ajutor, spuse Hannah, iar el percepu pierderea şi respingerea din tonul vocii ei.

— Ţinând cont de locul în care m-aţi găsit acum câteva săptămâni, înţeleg asta. Ţi-o jur, ţi-o jur pe viaţa mea, nu voi face nimic pentru a-i face rău lui Dynah sau copilului. Voi face tot ce pot să o păzesc pe ea şi copilul. Şi nu vă costă nimic. Orice s-ar întâmpla, mă voi ocupa eu de tot.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Jim?

— Răscumpărarea. Pentru o clipă nu mai putu vorbi. Dynah mi-a adus un mesaj – unul pe care tânjeam să-l aud de când am pierdut-o pe sora mea.

Urmă o pauză, apoi:

— Pot vorbi cu fiica mea?

— Te va suna ea mâine dimineaţă. Chiar acum, am dus-o în pat. Cynthia îi duce

cina. Dynah a spus că nu era sigură dacă tu şi tatăl ei veţi fi de acord cu decizia ei, şi nu vreau ca acum să o tulbure nimic.

— Spune-i lui Dynah că o susţin cu totul în decizia de a naşte copilul.

— Şi Doug?

— Tatăl ei nu se va amesteca în asta. Răspunsul era răstit – şi rece. Cum rămâne cu clinică, Jim? Mai lucrezi acolo?

El se întrebă dacă ea intenţionase ca el să-i simtă sarcasmul din ton.

— Am dat două telefoane în seara aceasta. Unul lui Elizabeth Chambers în care mi-am anunţat demisia, şi al doilea – ţie.

— Îmi pare rău. Doar că…

Ea se opri, dar implicaţiile erau evidente. Ea păcătuise mai puţin decât el. Ea-şi ucisese doar propriul ei copil; el ucisese sute. Mii…

El a îndepărtat fărădelegea ta cât de departe este răsăritul de apus.

Îşi închise ochii recunoscător. *Mulţumesc*, *Doamne*. *Mulţumesc*.

— Înţeleg, spuse Jim încet. Crede-mă, Hannah, înţeleg. Viaţa lui făcuse o cotitură radicală în ultima oră. Era liber. După atât de mulţi ani, nici nu putea încă să o cuprindă cu totul. Îi dădu adresa şi numărul său de telefon. Dacă vreţi să veniţi până aici, tu şi Doug, sunteţi bineveniţi. Casa noastră vă este deschisă. Oricând.



Hannah puse receptorul în furcă, cu degetele tremurătoare.

„*Răscumpărarea*, „spusese Jim. Hannah ar fi vrut să se poată bucura pentru el, dar oare de ce nu putea? Şi de ce alesese Dynah să meargă la el în loc să vină la părinţii ei? Ironia situaţiei îi străpunse inima lui Hannah. Probabil că nu-l putea învinovăţi pe Jim pentru suspiciunile ei. La urma urmei, ea fusese cea care o dusese pe Dynah la o clinică de avorturi.

Se întoarse şi-l văzu pe Doug sub arcada ce separa sufrageria de bucătărie.

— În ce să nu mă amestec? întrebă el, privind-o atent.

— În nimic, spuse ea rigidă, lăsându-şi furia să-i transpară din privire. Geanta ta diplomat e în sufragerie unde ţi-ai lăsat-o aseară.

Ochii lui se îngustară uşor, iar ea n-ar fi putut spune dacă de durere sau de furie. Şi nici nu-i păsa. Acum nu o mai interesa ce gândea el cu privire la nimic.

— Era vorba despre Dynah?

— Da. Îl privi, iar gura i se arcui într-un zâmbet trist. Stă la Jim Wyatt.

— Cine e Jim Wyatt?

— Un vechi prieten de la facultate. Ochii îi erau arzători, provocatori. Haide, Doug. Întreabă-mă acum dacă nu cumva mi-a fost şi el iubit. Parcă trebuia să am o droaie?

El îi ignoră vorbele.

— Cum de îl cunoaşte?

— E medic. Ne-am întâlnit cu el la clinica unde ne-ai trimis tu. La clinica de avorturi. Ce ironie, nu ţi se pare, Doug? Fiica noastră vrea să-şi salveze copilul, şi la cine apelează ea după ajutor? La *el*. Nu putea veni la noi, nu? Pentru că nu ştia ce părere ai tu despre *chestia* aceea din pântecele ei.

Hannah se întoarse şi intră în sufragerie. Rămase în picioare, cu braţele în jurul ei, luptându-se să se stăpânească. Se simţea de parcă tocmai se îneca într-o mare tulburată de furtună.

Doug se duse la carnetul de lângă telefon şi smulse coală de deasupra. O îndesă în buzunar şi se duse după geantă să diplomat

— S-ar putea să întârzii deseară.

— N-ai decât. Se întoarse încet şi-l privi cu ochi mari. De fapt, nu-mi pasă nici dacă întârzii tot restul vieţii tale.

Doug traversă sufrageria şi apoi ieşi pe uşa din spate.



— Joe?

Inima lui Joe tresări când auzi vocea lui Dynah.

— Hei, copilă. Ce mai faci?

— Mai bine. Încă n-am ajuns acasă, dar voi ajunge curând.

— Eşti tot în Fort Bragg?

— Nu, stau la nişte prieteni în Mill Valley. Îi dădu numărul de telefon şi adresa acestora. Jim e medic. Aşa că nu mai trebuie să îţi faci griji dacă primesc îngrijirea adecvată.

— Părinţii tăi ştiu unde eşti? Ea tăcu atât de multe secunde, încât se şi temea că pierduse legătura. Dynah?

— Ştiu. Tati a sunat azi dimineaţă.

— Şi?

— Trebuie să te rogi pentru ei, Joe. Nu ştiu dacă vor rezista să treacă prin toate astea.



Evie se întoarse după studiul biblic de după-masă şi găsi un mesaj pe robotul ei.

— Mamă, a sunat Dynah. Vine acasă peste câteva zile. Chiar acum, e în grija unui medic. A hotărât să nască copilul.

Se aşeză în balansoarul ei, Evie plânse de uşurare. Rămase aşezată mult timp, cu faţa îngropată în mâini, lăsând vestea să o pătrundă şi să-i înviorεze sufletul. Îi fusese atât de frică pentru Dynah, atât de frică pentru Hannah şi Doug, şi toţi ceilalţi care nu înţelegeau efectul distrugător al unei singure decizii.

O, Dumnezeule, numai Tu eşti credincios. Hannah Ţi-a dăruit-o pe Dynah înainte să se nască, la fel cum am făcut şi eu. Ajut-o să treacă prin asta. Doamne. Poart-o Tu prin această încercare, pentru noi toţi. Dăruieşte-ne un loc unde să ne aşezăm piciorul. Scoate-ne din groapa pe care singuri ne-am săpat-o. O, Doamne, ajută-ne să urcăm spre lumina de sus şi să nu ne prăbuşim în întunericul de jos.

Telefonul sună.

Ştergându-şi lacrimile de pe faţă, Evie se ridică şi răspunse, tulburată de întrerupere.

— E totul în regulă?

Băgăcioasa bătrână.

— Totul e bine, Gladys. De ce mă suni din nou?

— Nu ştiu.

— Doar am vorbit azi de dimineaţă.

— Şi ce? Nu putem vorbi şi acum?

— Vezi că devii o pacoste.

— Haide nu fi aşa o acritură bătrână.

— Ia uite, cine vorbeşte.

— Ce s-a întâmplat?

— Plec iarăşi în sud.

— Tu, Evie, devii un yo-yo.

— Ei bine, când mă întorc, sper să o am pe Dynah cu mine.

— E acasă?

— E pe drum spre casă. O să nască copilul.

— Bine pentru ea, spuse Gladys în glumă, dar apoi deveni mai serioasă. Tu eşti bine?

— Cred că voi fi. Tremura în interior, iar gâtul îi era strâns. În cele din urmă.

— Ce-ar fi să strângem fetele împreună?

— Ele nu ştiu toată povestea.

— Păi poate e timpul să o afle.

Pastorul Dan Michaelson coborî din maşină şi înălţă o rugăciune rapidă pentru înţelepciune. Ştia că următoarea discuţie nu avea să fie una uşoară… dar era pregătit să o aibă. Şi nu doar din cauza discuţiilor sale recente cu Doug Carey. Părea că se pregătea de asta în ultimii câţiva ani.

Ştia sentimentele pe care le avea Hannah Carey. Erau aceleaşi sentimente pe care le observase la atât de multe alte femei care treceau prin ceea ce trecea ea. Câteva femei din adunarea să îl abordaseră în vederea consilierii în ultimii câţiva ani. Dar el era predicator, nu consilier. Şi aşa, simţindu-se nepregătit şi presat de timp, le recomandase un profesionist – un consilier creştin pe care-l cunoştea bine şi în care avea încredere.

Câteva dintre cele pe care le trimisese la el beneficiaseră din plin de ajutor. Veniseră la el, cu recunoştinţa lucindu-le în ochi, recunoscătoare că le îndrumase către cineva care avea să le înţeleagă frământările în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, către cineva care le ajutase să înceapă să-şi depăşească durerea şi să găsească vindecarea lui Dumnezeu. Cu un asemenea succes, era logic să continue să le îndrume pe femeile care se luptau, ca şi Hannah, către alţii care aveau pregătirea de a le ajuta. Apoi îl sunase prietenul lui consilier să-i spună că nu mai putea primi pacienţi noi, aşa că Dan se hotărî să sune la centrele de consiliere din zonă pentru o listă de consilieri creştini. Simţise un oarecare disconfort când începuse să le trimită pe femei la cineva pe care nu-l cunoştea, dar îşi alungă grijile deoparte. Oamenii aceştia erau creştini, la urma urmei, şi profesionişti. Ştiau ce făceau.

Apoi, acum patru zile, îl sunase unul dintre diaconii săi. Cu o voce frântă, omul îi explică faptul că soţia lui se afla în spital după ce încercase să se sinucidă. Şocul îl

cuprinse pe Dan când îşi dăduse seama că aceasta era una din femeile pe care le trimisese la unul dintre consilierii de pe listă. Când Dan o vizitase pe femeie la spital, o întrebase ce anume o împinsese la aşa un gest disperat. Ea-i spusese că încercase să ajungă la punctul la care să nu mai simtă nici vinovăţie şi nici remuşcări. Încercase să justifice ceea ce făcuse. Încercase să se gândească la faptul că nu era de condamnat. Şi cum nu reuşise, îşi dorise să moară.

Cutremurat, îşi sună prietenul, care îi dădu o listă de întrebări pe care să i le pună doamnei psiholog care o consiliase pe Marsha: Folosise Scriptura? Se rugase cu Marsha? Încercase să o înţeleagă pe Marsha şi să o îndrume înapoi la supunerea faţă de Dumnezeu? Dan luase legătura cu acea consilieră – şi în doar câteva minute află că Scriptura nu avea loc în sesiunile ei terapeutice, şi nici rugăciunea. Iar în ce privea apropierea de pacienta ei, femeia îi spusese că Marsha trebuia să înveţe să se descurce singură.

Dan scuturase din cap.

— Fără Dumnezeu, cine poate sta în picioare?

— Religia este o parte a problemei ei, Dan. Marsha trebuie să se iubească mai mult pe sine. Trebuie să-şi dea seama de întregul ei potenţial şi de valoarea ei. Scopul este să îi *înlăturăm* vinovăţia, nu să o înteţim.

Să-L înlăture pe Dumnezeu şi gata, orice vinovăţie dispărea? Cum să-L înlăture pe Cel atotputernic?

Îşi alese cuvintele cu grijă.

— Dar ea simte vinovăţia dintr-un motiv. *Este* vinovată.

— Poate, după părerea ta, spuse femeia pe un ton răbdător. Dar Dan, nu a făcut nimic ilegal, nimic condamnabil în ochii societăţii noastre.

— Dumnezeu nu tolerează păcatul.

— În concepţia ta despre Dumnezeu, vrei să spui. Eu îl văd pe Dumnezeu tolerant, îndurător şi plin de dragoste. Nu ar condamna-o pe Marsha pentru că a făcut ceva ce simţea că trebuia să facă. Circumstanţele ei au fost dificile, Dan. Poate că nu înţelegi cât de dificile erau.

— Probleme financiare.

— Da, financiare şi emoţionale. Nu putea face faţă cu o sarcină în criză, aşa că a ales calea care îi stătea deschisă înainte. Dumnezeu o iubeşte oricum. Nu asta predici în fiecare duminică? Ea nu trebuie să facă niciun sacrificiu. Iisus S-a jertfit deja. Nu-i aşa?

— Lui Dumnezeu nu I-ai lăsat niciun loc să aducă vindecare, îi răspunse Dan. N-ai lăsat loc mărturisirii, iertării şi restaurării. Calea spre vindecare este clară. „Dacă vă mărturisiţi păcatele, El este credincios şi drept ca să vă ierte şi să vă spele de orice păcat.”

— Da, Dan, cunosc versetul, spuse ea pe un ton tolerant, ca şi când ar fi vorbit cu un copil prost. Iar Biblia îţi poate fi foarte utilă dacă o foloseşti acolo unde-i este locul, în Biserică. Dar sunt convinsă că înţelegi reţinerea mea de a o aduce cu mine într-o sesiune cu un pacient. Partea mea este să ascult şi să-l ajut pe pacient să se concentreze, nu să aduc şi mai multă vinovăţie asupra lui prin cuvinte de condamnare, mai ales dintr-o direcţie atât de influentă cum este Biblia. Acum, dacă nu te superi, mă aşteaptă pacienţii.

Ea încheie convorbirea, iar Dan rămase nedumerit, îngrozit de faptul că o trimisese pe Marsha într-o mlaştină şi apoi o lăsase să se înece. Cum putea o femeie care făcuse avort să nu se simtă vinovată sau să nu simtă nicio remuşcare? Cum ar fi putut vreodată justifica ceea ce făcuse? Pe cine ar fi putut învinovăţi când toţi îi spuneau că fusese alegerea ei? Dacă nu privea adevărul în faţă şi nu-l mărturisea, cum putea beneficia de iertare? Cum putea fi restaurată? Cum putea fi eliberată?

Ascultase şi auzise cuvintele delicate şi aparent pline de compasiune şi le recunoscuse drept ceea ce erau în realitate: cuvinte care ucideau. Cu o asemenea fundament, nici nu era de mirare că unii se închideau în spatele zidurilor sau ajungeau să se răstească unii la alţii, sau că alegeau moartea. Familii se destrămau. Comunităţi erau frământate. O întreagă naţiune se prăbuşea, şi toţi se întrebau de ce. VOI NU AUZIŢI? NU VEDEŢI?

Dan îşi închise ochii cuprins de amărăciune. Eu aud, Doamne. Văd. O, Doamne, există un răspuns. Întotdeauna a existat. Doar că lumea nu vrea să asculte. Nu vrea să vadă. Toţi fac pe surzii şi pe orbii şi îşi găsesc sfârşitul. Şi unde ne conduce pe toţi această atitudine? La moarte. A copiilor noştri şi – în cele din urmă – la propria noastră moarte.

Doamne, iartă-mă. L-am crezut pe Satana. Iisuse, am trimis oiţele Tale rănite la lupi să fie tămăduite. Iartă-mă, Doamne. Am păcătuit faţă de Tine. Am ascultat strigătul de luptă al Satanei şi nu mi-am plecat urechea la susurul blând al vocii Tale pline de dragoste şi pace. Am avut încredere în oameni pe care nu-i cunoşteam. Nu credeam că puteam face ceva pentru a ajuta. Am uitat cine eşti Tu. Creator, Minunat Sfetnic,

Dumnezeu Tare, Părinte veşnic, Prinţ al păcii. O, Doamne, am uitat că m-ai echipat pentru luptă. Mi-ai dat toate lucrurile de care aveam nevoie pentru victorie. Am uitat că prin Tine, toate sunt cu putinţă.

Avea instrumentul pentru a dărâma zidurile care îi ţinea pe oameni închişi. Avea instrumentul pentru a sfâşia vălul spre Sfânta Sfintelor, ca turma sa să poată veni înaintea Domnului şi să fie curăţiţi, întregiţi, transformaţi şi să aibă o relaţie personală şi plină de dragoste cu Creatorul lor. Iar instrumentul acela se afla acum chiar pe etajera lui Hannah, adunând praful până duminică dimineaţă. Mântuitorul ei era acolo, aşteptând să-i vorbească şi să-i arate din nou calea spre casă, calea înapoi spre dragoste.

Cuvântul Tău este viaţă!

De ce nu înţelegeau mai mulţi oameni asta?

De ce nu înţelesese el asta?

O, Doamne, dacă cred că Scriptură este insuflată de Tine, e timpul să pun tot ce scrie în ea în practică. E timpul să-mi pun picioarele pe apă, să trec răul şi să dărâm zidurile. E timpul să aplic principiile şi legile Tale pentru scopul pe care l-ai stabilit Tu încă de la facerea lumii. Doamne, Tu eşti Dumnezeu! Tu ne-ai creat. Cine altul ar putea şti mai bine cum să ne restaureze când greşim? Cine altul ne-ar putea repune în drepturi? Cine ne-ar putea iubi mai mult când ne trece prin foc şi ne curăţeşte pentru a scoate ceva frumos şi util din noi, în ciuda fărădelegilor noastre?

Acum, când Dan se pregătea să stea de vorbă cu Hannah Carey, fu uimit din nou de cât de remarcabil funcţionau căile lui Dumnezeu. *Iisuse*, *ar putea fi orarul Tău mai potrivit de atât*?

Chiar în ziua dinainte ca Doug Carey să intre la el cuprins de disperare, Dan luase o decizie. Nu avea să mai fugă. Nu avea să-şi mai închidă ochii şi urechile. Nu avea să mai apeleze la cineva din afara bisericii, la cineva pe care nu-l cunoştea şi în care nu putea avea încredere.

Doamne, ajută-mă să nu-mi mai întorc niciodată spatele. Ajută-mă să-i aduc pe copiii Tăi la apa care-i poate curăţi. Foloseşte-mă, Tată, aşa cum doreşti.



Iritată, Hannah ignoră al doilea ţârâit al soneriei de la intrare şi continuă să mute lucrurile unul câte unul din dulăpiorul cu veselă din porţelan. Şterse praful de pe o

bombonieră, o puse cu grijă pe masă, şi se întinse după o farfurioară pentru prăjituri. Când soneria se auzi din nou, aruncă deoparte cârpa de şters praful şi se duse la uşă. Dacă era vreun vânzător, avea să-şi dorească să fi ocolit casa aceasta. Fără să se sinchisească să arunce o privire pe vizor, Hannah smulse uşa deschizând-o, gata să-l alunge pe intrus.

Pe prima treaptă în faţa uşii stătea pastorul Dan Michaelson.

— Hannah, spuse el salutând-o cu o mişcare a capului. Putem să stăm puţin de vorbă?

Toată durerea din seara precedentă se umflă în inima ei. Simţi cum o năpădesc lacrimile şi în acelaşi timp cum îi renaşte sentimentul că fusese trădată.

— Depinde de ceea ce aveţi de spus.

— Am venit să ascult.

— Serios? Nu aţi venit pentru soţul meu?

— Vă iubesc pe amândoi, Hannah. Aş putea să intru puţin?

Ar fi vrut să-i spună nu, nu avea niciun chef de musafiri, dar ar fi fost nepoliticos. Resemnată să sufere din nou un interviu, făcu un pas înapoi, deschizând uşa ceva mai larg. Cu cât îl lăsa mai curând în casă, cu atât avea să-i spună ce avea de spus când avea să plece, avea să fie din nou singură.

Înjurându-l pe Doug în gând, Hannah îl pofti pe păstor în sufragerie şi-l invită să ia loc pe canapeaua familiei.

— Doriţi cafea?

— Da, mulţumesc.

Strângând din dinţi, se duse să pregătească nişte cafea. Nu se strădui deloc să facă conversaţie.

— Aveţi veşti de la Dynah?

Hannah deschise un dulap şi scoase două căni şi farfurioare. Zăngăniră când le puse pe tejghea.

— Nu v-a spus Doug? Vine acasă peste câteva zile. Veni înaintea lui, încărcată şi pornită. Apropo, e însărcinată. V-a spus Doug asta? A fost violată în Illinois. A avut parte de multă susţinere. Decanul a rugat-o să părăsească facultatea. Logodnicul ei a considerat că e întinată şi n-a mai vrut-o. Aşa că a venit la noi acasă pentru ajutor. Doug mi-a spus să mă duc drept la o clinică de avorturi cu ea şi să scăpăm de problemă. A spus că eu aveam experienţă cu aşa ceva. V-a spus asta în întâlnirea pe care aţi avut-o

aseară?

Dan şedea tăcut, lăsând-o să se descarce, sperând să se golească suficient cât să accepte după aceea ajutor.

Cum nu primi niciun răspuns, Hannah deveni tăcută, ruşinată, furioasă şi se străduia să nu plângă. De ce venise? De ce nu putea să-şi vadă de treaba lui şi s-o lase în pace? rămase în bucătărie, aşteptând ca automatul de cafea să-şi termine programul. Umplu cana, o puse pe o tavă şi o duse în sufragerie. Când puse tava înaintea lui, îşi dădu seama că uitase zahărul şi laptele condensat. Ştia că pastorului îi plăcea cafeaua cu lapte şi zahăr. Ei bine, astăzi trebuia să se mulţumească fără ele. Poate că fiertura amară avea să-l alunge din casa ei.

— Mulţumesc, spuse Dan, aplecându-se înainte. Ce-ar fi să ne rugăm?

— Rugaţi-vă dumneavoastră, dar nu cu voce tare. Se ridică şi se îndepărtă, rămânând în picioare lângă fereastră, cu braţele încrucişate la piept, uitându-se la grădinuţa ei de legume. Trebuia să o sape, să replanteze unele plante. Poate că avea să se apuce după-masă de treabă. Simţea nevoia să se lase jos şi să-şi murdărească mâinile.

Rugăciunea pe care o înălţă Dan Domnului fu scurtă şi din inimă. Cu mâinile împreunate simplu între genunchi, îşi ridică fruntea şi o privi pe Hannah Carey cum stătea acolo lângă geam, cu braţele strânse protector în jurul ei.

— Nu am venit aici să arunc vina pe cineva, să condamn sau să judec. Am venit ca fratele tău în Cristos. Vreau să ajut, Hannah. Vreau să mă apropii de tine şi de Doug. Văd cum doi oameni pe care îi iubesc foarte mult se îndepărtează unul de celălalt, şi mă doare.

— Mulţumesc pentru gândul ce l-ai avut. Aruncă vorbele peste umăr. E prea târziu.

— Nu pot ajuta până nu eşti dispusă să-ţi laşi furia la o parte.

Ea se întoarse din nou cu faţa la el.

— Asta-i bună. Asta aţi hotărât împreună aseară la întâlnirea pe care aţi avut-o? Poate că ar trebui să-l consiliaţi pe *el* pentru furia *lui*. Ajutaţi-l *pe el* să scape de ea.

— Doug va veni la consiliere o dată pe săptămână, începând cu seara asta.

Cuvintele lui o luară pe nepregătite. Doug la consiliere? Când i-o sugerase ea înainte, el refuzase de fiecare dată. Insistase să aveau să-şi rezolve singuri problemele.

— Vreau să veniţi împreună.

Întotdeauna era câte o chichiţă.

— Nu, mulţumesc. Nu vreau să stau în aceeaşi cameră cu el. Sunt sătulă până peste cap de învinuirile lui.

— Ce vei obţine cu furia ta, Hannah?

Ştia, iar lacrimile îi veniră, fierbinţi.

— Nu-mi mai pasă.

— Eu cred că-ţi pasă.

— Exact, spuse ea cu amar. Ştiţi mai bine decât mine cum mă simt. Sau este vorba de cu totul altceva? zămbi batjocoritor. Ce vor spune oamenii dacă cuplurile din biserică încep să se destrame? Vrem să arătăm bine în ochii lumii, nu-i aşa? Doamne fereşte să afle careva suntem la fel ca oricare alţii. Privindu-l cu ochi mari, îi aşteptă reacţia. Dar nu se întâmplă nimic.

Ruşinată, îşi întoarse privirea.

La ce bun?

— Nu puteţi înţelege, pastore. Habar nu aveţi cum mă simt, şi nici Doug nu ştie.

— Dumnezeu ştie, Hannah. Nu este nimic nou sub soare. El înţelege exact ce se petrece în inima ta.

— De asta mă tem.

— Nu trebuie să te temi.

— E uşor de spus.

Dacă Dumnezeu semăna câtuşi de puţin cu vreunul din oamenii pe care-i cunoscuse în viaţa ei, nu avea nicio şansă. Comisese un păcat de neiertat. Luase viaţa propriului ei copil. Şi de ce? De jenă. Ruşine. Teamă. Toate astea şi multe altele. Dar cu toate astea, niciun motiv, nicio scuză nu erau suficiente. Nimic nu părea să poată astupa gurile ce ţipau în sufletul ei că era vinovată… de crimă.

Şi o încurajase pe fiica ei să calce pe urmele ei.

— Domnul te iubeşte, Hannah.

Se întoarse din nou, privind răvăşită pe geamul ce dădea în curtea din spate.

— Mă întreb de câte ori am auzit asta până acum. Nu înseamnă nimic. Doug a spus că mă iubeşte. Cuvinte, atâta tot, cuvinte goale.

Simţi deznădejdea în vocea ei şi ar fi vrut să se ducă la ea.

— Ţi-ai dedicat viaţa lui Iisus acum mai bine de douăzeci de ani, Hannah. Ai fost curăţită de toate păcatele tale în ziua aceea.

Ea se întoarse spre el, cu ochii înflăcăraţi de o lumină sălbatică.

— Dacă e adevărat, de ce nu mă *simt* curată?

— Trebuie să-ţi arunci toate poverile şi să le laşi la Cruce.

Cuvintele lui o înfuriară.

— Am încercat, spuse ea încet, luptându-se cu lacrimile. Nu-i aşa uşor. Nu când mereu cineva îţi aduce aminte de tot.

— Alţii au reuşit.

— Da, sigur. Presupun acum că o să-mi povestiţi despre Pavel şi despre Maria Magdalena, şi despre o duzină de alţii care au trăit acum două mii de ani sau mai bine.

Dan îi întâlni privirea sfidătoare, simţindu-i teama şi tristeţea. Îi privi expresia rănită, furioasă, postura protectoare. Tăcut, se ridică şi se duse la Hannah. Veni lângă ea la geam.

— Nu vorbesc despre oameni care au trăit acum două mii de ani, Hannah. Vorbesc despre acum. Sunt alţii în adunarea noastră care au trecut prin ceea ce ai trecut tu.

Ea se întoarse încet şi-l privi, surprinsă, pe jumătate încurajată.

— Nu eşti singura femeie din biserica noastră care ai făcut avort.

— Sunt multe?

Nenorocirii îi plac tovarăşii.

— Şase, din câte ştiu. Voi lăsa duminică să meargă prin biserică un coş al rugăciunii, şi poate că ne vom face o idee mai bună despre cât de multe altele mai sunt. Am luat legătura cu un Centru de consiliere pentru femei însărcinate azi de dimineaţă şi am vorbit cu una din directoare. Are materiale despre sindromul posţavort, precum şi un studiu biblic pe tema aceasta. S-a oferit să-l ţină.

— La biserică? Hannah se chirci la gândul acesta în sinea ei, ştiind că nu avea să se ducă. Viaţa ei devenise suficient de dificilă când numai Doug ştiuse ce făcuse ea. Cum ar fi fost dacă câţiva oameni cu gura slobodă din adunare aflau de trecut? Aveau să o spulbere ca o tornadă.

— Nu, spuse Dan, văzându-i privirea din ochi. Îi confirma tot ce îi spusese directoarea de la centrul de consiliere. Donna mi-a sugerat să ne întâlnim undeva în afara bisericii. Vom proteja identitatea şi viaţa privată a femeilor. Trebuie să ştie de la bun început că totul va fi confidenţial. Poate că în timp, după ce vor fi vindecate şi restaurate, vor avea curajul să se ridice în picioare şi să desfiinţeze toate minciunile pe care le spunea lumea.

— Unde plănuiţi să ţineţi studiul? întrebă Hannah, sperând să fie undeva aproape.

— Centrul de consiliere era prea departe, iar casa mea e uşă în uşă cu biserica. Încă mă gândesc la variante.

— L-am putea ţine aici.

El zâmbi.

— Speram să spui asta. Va trebui să o discuţi cu Doug, desigur.

— Nu va avea nimic împotrivă. Iar dacă avea, putea să plece. Putea să ia vaporul până în China, din punctul ei de vedere.

Dan intuia ce simţea ea, şi hotărî să-l cheme chiar el pe Doug şi să discute problema cu el. După conversaţia de aseară, nu credea că Doug avea să aibă ceva împotrivă. Mai degrabă, avea să le încurajeze.

Hotărâtă să organizeze prima întâlnire într-o seară de miercuri. Dan spuse că avea să fie şi el de faţă. Intenţiona să parcurgă toate materialele înainte, asigurându-se că erau scripturale şi că nu se îndepărtau cu nimic de la Cuvântul lui Dumnezeu. Avea să le sune pe celelalte femei şi să le încurajeze să participe la rândul lor.

— Nu o să le spun că îl ţinem aici decât dacă se angajează să vină, spuse el, fără a-i spune vreun nume, pentru ale păstra confidenţialitatea, precum şi pe a ei. Roagă-te să aibă inimile deschise, Hannah.

— Şi dacă nu va veni nimeni?

El zâmbi cu blândeţe.

— Vom începe cu tine.

9

Cynthia curăţa cartofi la chiuveta din bucătărie în timp ce Dynah le citea lui Greieraş şi lui Todd. În mod ciudat, se simtea melancolică şi nu era atentă la poemul plin de umor, şi nici la risetele copiilor. Ceva o chinuia, ceva ce încerca să iasă la iveala. Stia si era ceva ce nu avea să-i placă.

Păsările zburau în jurul vasului cu seminţe de pe gazon, mai ales cintezoi, mereu tulburaţi de o gaiţă. Păsări mai mici ciuguleau de pe jos, mulţumindu-se să ciugulească

seminţele risipite de gaiţa cea arogantă. Mâine trebuia să reumple vasul cu seminţe, pentru că păsările se delectau deja de trei zile cu seminţele acestea. De când venise Dynah, copiii nu se mai prea jucaseră în curtea din spate, lăsând păsările să mănânce în voie.

Cynthiei îi era dor să-i vadă pe copii pe fereastră cum alergau prin curte jucându-se fotbal sau prinsă. În ultima vreme stăteau mai mult în casă, cu Dynah. Chiar acum, Todd stătea lipit la dreapta ei, iar Greieraş la stânga; amândoi ascultau fascinaţi cuvintele scrise de Robert Louis Stevenson. Vocea lui Dynah era blândă şi fluentă, cu o uşoară nuanţă dramatică. Pur şi simplu devorau povestea.

Luând un alt cartof în mână, Cynthia îşi aminti de mama ei citindu-i din aceeaşi carte. Când fusese destul de mare să-şi citească singură, luase cartea roşie şi uzată cu ea afară. Flori de muştar creşteau cât ea de mari în livadă cu nuci. Se ascunsese printre florile galbene şi visase că trăia într-un cort din lujeri de fasole neagră şi avea o pisică din pânză şi un câine de ciocolată. Uneori se întindea pe spate şi privea la cerul albastru şi se gândea cum ar fi fost să mănânce fursecuri calde în formă de animale şi să bea ciocolată caldă într-o bucătărie englezească confortabilă.

Todd se ridică de pe canapea şi se aşeză în mijlocul cuburilor sale Lego, un arhitect vizionar. Ieri, o invitase pe Dynah să i se alăture, în loc să-l refuze, ea se aşezase lângă el cu picioarele încrucişate şi începu să zidească piesele roşii şi albastre împreună. Greieraş îşi lăsase creioanele adorate şi încercase să li se alăture, însă Todd, apărându-şi ca de obicei teritoriul, o alungase de acolo. Nu fu nevoie decât de câteva cuvinte tandre din partea lui Dynah pentru a-l convinge să apeleze la ajutorul surorii sale pentru a-şi extinde proiectul.

Cynthiei îi plăcea tânăra. Se simţea atrasă de modul relaxat şi afectuos de a fi al lui Dynah, care părea să scoată ce era mai bun în copiii ei. Chiar şi Arnold se îndrăgostise de Dynah. Bătrânul câine era întins cu capul pe picioarele ei chiar acum.

Tăie cartofii bucăţi, îi aruncă într-o oală şi adăugă apă. După ce-i puse pe foc, aprinse focul la maxim. Pulpa de miel se rumenea frumos în cuptor. Plăcinta cu piersici se răcea. Salata era pregătită şi acoperită cu o folie din plastic în frigider, şi pregătise deja şi *dressing-vl*. Urma să se schimbe, să se împrospăteze şi apoi să pună masa.

Cynthia se spălă pe mâini, se şterse şi atârnă prosopul de bucătărie de mânerul cuptorului. Copiii râseră din nou. Dynah râdea şi ea acum. Era atât de tânără şi de drăguţă, cu ochii ei albaştri atât de senini şi limpezi, neumbriţi de situaţia în care se afla.

Cynthia se minună.

Cum m-aş simţi eu dacă aş purta copilul unui bărbat care mă violase? Un bărbat pe care nici măcar nu-l puteam identifica?

Dynah părea atât de liniştită. Şi îi transmisese acea pace şi lui Jim.

Ce avea Dynah Carey de reuşise să dărâme zidul care îl înconjurase de atâta timp pe soţul ei? Cynthia se simţi cam la fel de fascinată ca şi copiii ei. Fata venise la Jim să caute ajutor, şi adusese odată cu ea eliberarea. Cynthia avea să-i fie recunoscătoare pentru totdeauna pentru asta. Şi de ce se simţea atât de... Împăcată?

Jim urma să ajungă acasă curând. Se întrebă cum o fi mers întâlnirea cu Elizabeth Chambers din această după-amiază şi de ce se gândise că telefonul nu fusese suficient.

— Dynah, vrei să stai cu ochii pe cartofii ăştia până mă duc să mă împrospătez puţin? Jim trebuie să ajungă curând acasă.

Dynah zâmbi repede drept răspuns şi închise cartea.

— Pun eu masa în locul tău.

— O, ai vrea? Ar fi frumos. În dulapul cu veselă sunt nişte feţe de masă. Greieraş, arată-i lui Dynah vesela cea bună. În seara asta o folosim pe aceea şi paharele din cristal. Argintăria e în sertarul din mijloc.

Todd îşi ridică privirea de la spitalul pe care-l construia.

— E ziua ta, Dynah?

— Nu...

— Dynah pleacă acasă mâine, spuse Cynthia. Trebuiau să afle odată şi odată.

Amândoi copiii săriră imediat protestând.

— De ce nu poţi să rămâi să locuieşti cu noi, Dynah? o întrebă Greieraş.

— Mama şi tatăl meu mă aşteaptă acasă, scumpo.

— Dar pot să vină să te viziteze.

— Sunt convinsă că mămica şi tăticul ei îi duc dorul la fel de mult cât mi-ar fi şi mie dor de tine, îi spuse Cynthia fiicei ei. Iar Dynah se va întoarce şi ne va mai vizita. Nu-i aşa?

— Mi-ar face plăcere.

Cynthia parcurse culoarul spre dormitorul principal. Distrasă şi deprimată, rămase şezând la masa ei de toaletă şi îşi desfăcu părul şi şi-l perie. Încercă să analizeze ce anume o deranja. În ultimele trei zile, viaţa lor se întorsese pe dos şi cu susul în jos. Cu toate astea, dacă se gândea la asta, nu-i păsa de schimbările exterioare care aveau să

decurgă din decizia pe care o lua Jim. Ci schimbarea inimii lui o speria.

Ceva îi rodea sentimentul de siguranţă, o intuiţie cicălitoare. Şi vinovăţia.

— Bună, îi spuse Jim din uşă.

Ea-şi ridică repede privirile, uşurată să-l vadă. Şi-acum reuşea să-i facă inima să-i tresară în piept. Se ridică în picioare când îl văzu intrând, iar el o cuprinse în braţe şi o sărută. Nu era pupicul obişnuit de bun-venit, ci unul pătimaş şi promiţător. Ea se cuibări lângă el, agăţându-se de el, savurând clipa. Arareori în ultimii câţiva ani mai venise acasă într-aşa o dispoziţie. După o clipă prelungă, el se desprinse, strecurându-şi uşor degetele prin părul ei.

— Te iubesc, spuse el, cu ochii calzi şi o expresie complet relaxată. Ea nu-şi dăduse seama cât de mult îl afectase stresul decât în momentul când acesta se risipise.

Acele două cuvinte aveau puterea de a-i da lacrimile. Cum de fusese atât de norocoasă să câştige un om ca Jim Wyatt? Se întinse, îi atinse faţa, iubindu-l cu fiecare fibră a fiinţei ei. Nu putea vorbi.

— Eşti puţin abătută, spuse Jim. Te simţi bine?

Ea ridică uşor din umeri, incapabilă să-i explice, nesigură dacă dorea să-şi recunoască sentimentele. Poate că era mai bine să nu examineze anumite lucruri prea îndeaproape. Exista riscul să descopere urme de corupţie. Se întoarse în braţele lui, odihnindu-şi capul pe pieptul lui ca să audă bătăile ferme şi regulate ale inimii lui.

O, Doamne, am greşit? Am greşit în tot acest timp?

Se desprinse de el, alungând gândurile trădătoare, temându-se unde ar fi putut-o duce.

— Cred că e gata cina.

Jim ştia că ceva nu era în regulă, dar nu insistă.

— Am mirosit pulpa de miel încă de cum am intrat. Şi plăcintă cu piersici, din câte am auzit. Dynah spune că ai fost ocupată toată după-amiaza. Îşi dezlegă cravata şi se îndreptă spre încăperea separată unde-şi aveau debaraua.

Ea-l urmă.

— Îţi place de ea, nu-i aşa, Jim?

— Foarte mult. Ţie nu?

— E ca o surioară mai mică, spuse ea gânditoare, cuprinsă subit de o tristeţe profundă. Ştia că putea vorbi cu Dynah, şi cu toate astea se abţinuse. De ce? Văzuse clar că tânăra aceasta nu avea să arunce nicio piatră înspre ea şi nu avea să îi poarte

ranchiună. Era ca un parfum dulce în casa lor, un geam deschis prin care totul era inundat de aer proaspăt şi lumină.

Iar mâine urma să plece.

Cynthia îşi simţi gâtul sugrumat la gândul acesta.

Cina se desfăşură într-o atmosferă tăcută şi sumbră. Nici lui Todd şi nici lui Greieraş nu-i era prea foame, amândoi obsedaţi acum de gândul că urmau să-şi piardă noul tovarăş de joacă. Nici chiar plăcinta cu piersici şi cu frişcă nu reuşi să-i mai înveselească. De obicei, Cynthia trebuia să le spună să mănânce mai încet şi să nu se grăbească atât de tare să se întoarcă la joacă. În seara aceasta, Jim trebui să-i roage să se ridice de la masă. Când ei continuau să lâncezească, trebui să-i mituiască.

— Mai este o jumătate de oră de soare până va trebui să vă pregătiţi de culcare. Ce-aţi spune dacă vă provoc pe amândoi la un mic meci de fotbal?

Era o ofertă pe care niciunul din ei nu o putea refuza. A-l avea pe tăticul lor jucându-se cu ei era o încântare ce depăşea orice închipuire.

Zâmbind, Dynah se ridică şi începu să strângă vasele.

— Le adun eu, spuse Cynthia repede. Du-te şi odihneşte-te.

— Tu ai gătit. E corect acum dacă le adun şi le spăl eu.

Cynthia îşi făcu de lucru căutând recipiente pentru resturile de mâncare rămase. Se uită de câteva ori afară pe fereastră, zâmbind când îl privi pe Jim şi pe copii alergând după mingea alb cu negru.

Dynah termină de aranjat vasele clătite cu apă în maşina de spălat vasele şi se întoarse la ea.

— Cynthia, mulţumesc că m-aţi primit la voi.

— Prostii. Jim a fost cel care te-a ajutat.

— Dar tu i-ai deschis calea.

Cynthia nu mai ştia ce să spună la asta. Ea deschisese uşa acestei fete, şi viaţa ei nu avea să mai fie niciodată aceeaşi. Din cauza lui Dynah, Jim luase o decizie care avea să schimbe totul şi, mai mult ca orice, pe el însuşi. Era bucuroasă de asta? O parte din ea tresălta de bucurie, în timp ce o altă parte din ea era înspăimântată. Era o spaimă pe care nu voia să o disece.

Dynah simţi că ceva o necăjea pe Cynthia Wyatt. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să crească şi mai mult tulburarea femeii, dar ştia că anumite lucruri trebuiau discutate cu ea înainte să plece.

— Ai o influenţă mai mare decât îţi poţi imagina, spuse ea, conştientă pe deplin de cât de repede s-ar fi putut schimba lucrurile dacă Cynthia ar fi vrut să fie aşa. O femeie putea fi vântul ce-i umfla velele sau furtună care să-l zvârle în ape nedorite. Putea fi o ancoră în ape zbuciumate sau îl putea lăsa să fie dus în derivă şi să fie zdrobit de stânci.

— Jim a făcut întotdeauna ceea ce simţea că trebuia să facă. Cynthia îi întoarse spatele, sperând că Dynah avea să lase lucrurile aşa.

Nu renunţă. Nu putea să o lase.

— E uşor de văzut cât de mult vă iubiţi unul pe celălalt. Jim spunea aseară că l-ai sprijinit în toate.

În toate. Cynthia îşi închise ochii strâns, simţindu-şi stomacul strâns.

— N-a fost niciodată ideea mea ca el să facă avorturi. A făcut-o din cauza a ceea ce s-a întâmplat surorii lui.

— Ai fost împotrivă?

— Nu m-am gândit la asta. Nu îndrăznise. Nu era treaba unei soţii să îşi sprijine soţul şi să nu se ridice împotriva lui? Se întoarse şi o privi pe Dynah, iritată de întrebarea ei. Am fost alături de Jim. Atâta tot.

Dynah se uită în ochii Cynthiei şi îi venea să plângă pentru ea. Cynthia se întoarse din nou, stivuind recipientele şi deschizând frigiderul. Le vârî la întâmplare înăuntru şi lăsă uşa să se închidă singură când se îndreptă de spate. Se întoarse din nou cu faţa la Dynah, cuprinsă de furie.

— Mi se pare destul de uimitor că îndrăzneşti să ne judeci după tot ce-am făcut pentru tine.

Dynah scutură din cap, iar ochii i se umplură cu lacrimi.

— Nu te judec, Cynthia.

— Dar crezi că am greşit, nu-i aşa? Crezi că ar fi trebuit să iau poziţie. Trecând prin faţa ei, se întinse după ştergarul de bucătărie. Ei bine, cred că ar trebui să-ţi faci bagajele. Începu să şteargă tejgheaua pe care Dynah o ştersese deja. Ţinând strâns ştergarul în mână, se trezi singură în bucătărie. Rezemându-se de tejghea, îşi închise ochii, ruşinată.

Adevărul era că ea nu-şi luase niciodată suficient timp să se gândească prea serios la problema avortului. Fusese întotdeauna împotrivă, până când Jim îi explicase cealaltă faţă a monedei. Apoi acceptase totul de dragul lui. Alesese să-şi închidă ochii şi urechile, şi mintea la orice altă perspectivă în afară de a lui. Era o problemă prea complexă, prea

volatilă, prea sensibilă pentru a o discuta. Şi la urma urmei, nu era o chestiune de alegere personală? Toţi spuneau aşa, nu? Ziarele, revistele, televiziunea. Până şi preşedintele Statelor Unite.

Nu voise să se gândească prea mult sau să analizeze problema mai îndeaproape, nu când iubirea vieţii ei era atât de strâns implicată în asta. Nu suportă să se gândească la faptul că el ar fi putut greşi. Fusese mai uşor să-l urmeze decât să încerce să-l tragă în altă direcţie. El fusese atât de convins de faptul că era bine ce făcea. Iar ea alesese să nu se îndoiască de hotărârea lui.

O, Doamne, de ce nu am stat să cumpănesc? De ce m-am temut că nu m-ar mai iubi?

Ea însăşi nu văzuse decât o foarte mică măsură din chinul de care avusese el parte în faptul că alesese acest curs al lucrurilor. Nu îşi imaginase cât de profund era, nici nu visase cât de acerbă era lupta ce se dădea în interiorul său, sentimentul de ruşine şi disperare cu care trăise el în ultimii patru ani. Iar apoi zăgazurile se rupseră cu trei seri înainte. Niciodată nu-l mai văzuse pe soţul ei plângând aşa cum o făcuse atunci. Iar acum se produse o schimbare de 180 de grade în gândirea şi în viaţa lui

Iar ea reintra în pas cu el, fără a spune nimic, acceptând.

Cynthia se duse în sufragerie, departe de ferestrele ce dădeau în curtea din spate, şi se aşeză. O strângea atât de tare în jurul pieptului încât abia putea respira.

Poate că dacă ar fi spus ceva la început, poate că dacă ar fi dat un semnal de avertisment, l-ar fi scutit de toată suferinţa. Poate dacă i-ar fi reamintit care fusese înainte de toate motivul pentru care muncise atât de asiduu ca să ajungă medic. Poate dacă i-ar fi sugerat alte moduri în care să ajute femei aflate în criza unei sarcini, altele decât să-şi avorteze copiii.

O, Doamne, o, Doamne, fi eu am fost părtaşă la asta.

Acum era prea târziu. Trebuiau să trăiască amândoi cu păcatele lor; Jim pentru acţiunile lui, ea pentru lipsa ei de acţiune, pentru tăcerea şi omiterea ei.

Uşa glisantă din sticlă se deschise brusc când copiii intrară în casă şi fugiră pe coridor la baie. Todd era destul de mare să se spele singur, dar Cynthia o auzi pe fiica ei strigând-o pe Dynah. Se bucură de asta. Îşi dorea să şadă aici în singurătatea sufrageriei şi să-şi oblojească rănile care se căscau tot mai mult cu fiecare gând.

— Dragă?

Încercă să-i zâmbească soţului ei, dar gura începu să-i tremure când soţul ei intră

în cameră. El o privi atent o clipă. Când ea nu-i putu susţine privirea, se aşeză pe scaunul din faţa ei şi se aplecă înainte, cu mâinile strânse între genunchi.

— Îţi pare rău că am renunţat la toate astea?

Cynthia privi în jur la sufrageria elegant decorată. Nimic din lucrurile la care privea nu erau de neînlocuit. Nu-i păsa nici dacă renunţau la membralitatea de la club. Oricum nu avea decât arareori timpul de a se bucura de asta. Nu-i păsa dacă vindeau casa şi se mutau. Niciunul dintre vecini nu fuseseră deosebit de prietenoşi. Poate că era şi vina ei, care trăise mereu cu frică în spatele gardului înalt din fier. Sau poate ruşinea o determinase să se ascundă?

— Pentru mine nu contează, spuse ea. Nimic din toate astea. Sunt doar nişte obiecte. Numai Jim conta, Jim şi copiii – şi ea îi dezamăgise pe toţi.

Ea se uită la el, rănită înăuntrul ei, şi scutură din cap, luptându-se să îşi controleze emoţiile tulburătoare care se războiau şi se ciocneau în interiorul ei

— Îmi pare rău, Jim. Îmi pare atât de rău.

Jim simţi ce anume o tulbura şi o iubi cu atât mai mult pentru asta.

— Nu te poţi învinovăţi pentru alegerile pe care le-am făcut eu.

— Nu, dar sunt de condamnat pentru faptul că nu am vorbit cu tine despre reţinerile mele. Sunt de condamnat pentru că nu ţi-am pus toate întrebările grele care poate te-ar fi ajutat să priveşti lucrurile din altă perspectivă. Ştiam că suferi. Lacrimile începură acum să i se rostogolească pe obraji. Ştiam, dar m-am convins că nu trebuia să interferez. Îl atinse pe obraz. Ştii, niciodată nu a trebuit să-mi spui în care zile lucrai la clinică. Ştiam după cât de deprimat erai în dimineţile când plecai la lucru. Ştiam pentru că erai supărat când veneai acasă.

Ştiam când îţi petreceai toată seara în biroul tău, studiind diferite cazuri. Credeam că dacă tac”, îţi fac viaţa mai uşoară. Greşeam.

— Ai procedat aşa pentru că mă iubeai.

— Da. Te iubeam. Te iubesc. Te iubesc atât de mult, că mi-aş da viaţa pentru tine. Şi de ce nu te-am putut iubi îndeajuns pentru a fi sinceră?

Ochii i se umeziră când îi privi cercetător pe ai ei.

— Niciodată n-am ştiut că ai avut vreo reţinere.

— Mi-era frică să-ţi spun.

— De ce?

— Nu ştiu. Altă minciună. Încercă din nou. Ştiam după felul în care vorbeai despre

Carolyn cât de mult a însemnat sora ta pentru tine. Nu am vrut să îţi înteţesc durerea. O scuză. Şi încercă din nou. Cred că adevărul era că mă temeam că asta ne-ar fi putut despărţi. Faptul că o rostise îi pricinui durere. Părinţii mei nu au fost de acord într-o mulţime de privinţe, şi se certau permanent. Mi-am jurat că eu nu aveam niciodată să trăiesc ca ei. Chiar şi asta sună ca o scuză pentru ea. Nu există niciun motiv suficient de bun pentru faptul că nu am fost gata să te confrunt. Ar fi trebuit să spun ceva.

Cine se califica cel mai bine să ridice un steag galben? Sau unul roşu?

Jim veni şi se aşeză lângă ea, şi o trase în braţele lui.

— Probabil nu ar fi făcut mare diferenţă.

Iar aceasta o spunea un om care alesese să urmeze cursurile facultăţii de medicină din San Francisco pentru că ei îi plăcuse din totdeauna Coasta de vest. Un om care o adusese în Mill Valley doar pentru faptul că ei nu-i plăcuse ideea de a-şi creşte copiii la oraş. Un om care cumpărase casa aceasta pentru că ei îi plăcuse de cum o văzuse.

Ar fi făcut o diferenţă.

Ar fi făcut o diferenţă că de la cer la pământ.



Dynah se trezi în timpul nopţii, pentru că trebuia să se ducă la baie. Uitându-se la ceasul mic digital de pe măsuţa de lângă patul ei, văzu că arăta ora două şi un sfert dimineaţa. Oftând obosită, se descoperi şi se ridică în şezut. Simţi copilul mişcându-se viguros, lovind-o cu picioruşele în vezica urinară. Se aplecă înainte şi îşi căută halatul. Era întins la picioarele patului, ca să ajungă uşor la el, convenabil pentru vizitele nocturne pe care le făcea la baia din capătul coridorului. Zâmbind uşor, îşi îmbrăcă halatul când se ridică în picioare, cu o mână sub abdomenul destins.

Când se întoarse să se culce, observă că ardea lumina în sufragerie. Curioasă, îşi strânse şi mai bine halatul flauşat în jurul trupului şi se duse să vadă cine era treaz la o oră atât de târzie.

Cynthia şedea în unul din balansoare, desculţă. Purta o cămaşă de noapte roz cu alb din flanel, şi părea mai degrabă ca o fată de douăzeci de ani decât o femeie de aproape patruzeci. O tânără speriată de toate.

— Nu te simţi bine, Cynthia?

— Eu ar trebui să te întreb pe tine asta.

Dynah îşi puse mâna uşor pe abdomen.

— Copilaşul meu dansează step.

Cynthia zâmbi.

— Îmi amintesc cum e. Spre sfârşit, nu mai încăpeam în spatele volanului în maşina noastră. Expresia ei deveni din nou serioasă. Te-am auzit că te-ai trezit. Speram, dacă nu erai prea obosită, să putem vorbi puţin.

— Mi-ar face plăcere. Dynah intră în sufragerie şi se aşeză în balansoarul cel mai apropiat de al ei. Expresia feţei îi era deschisă şi prietenoasă, aproape recunoscătoare. Toată teama Cynthiei se evaporă.

— Îmi pare rău că am reacţionat dur mai devreme, spuse ca. Mă simţeam atacată.

— Am înţeles.

Cynthia văzu că vorbea serios.

— Am discutat cu Jim despre asta. El nu înţelege cu adevărat cum mă simt. Bărbaţii par să vadă lucrurile în alb şi negru, şi nu văd toate nuanţele de cenuşiu. Gura i se arcui abătută. Acolo trăiesc de multă vreme. În zona gri.

— Uneori pare să fie mai sigur acolo, spuse Dynah. Nu lăsase şi ea să treacă luni întregi fără să ia nicio decizie cu privire la ce să facă? Acum îi plăcea să creadă că o făcuse pentru a-şi proteja copilul, dar adevărul era altul. Îşi dorise cu disperare să îi nege însăşi existenţa lui. Îşi dorise să-l poată face să dispară peste noapte.

— Din nefericire, viaţa are un mod de a te lovi peste faţă cu realitatea, spuse Cynthia încetişor.

Dynah ştia asta mult prea bine. Dar mai ştia că după junghiul trezirii venea şi binecuvântarea zorilor.

— Ai avut dreptate, Dynah. L-am susţinut pe Jim în munca lui. E un cuvânt condamnator, nu? Susţinere. L-am sprijinit. Lui i-ar plăcea să mă absolve de toate. Oricât de mult mi-ar plăcea, nu poate. Lipsa acţiunii este o acţiune în sine, iar tăcerea poate fi mai grăitoare decât cuvintele. Zâmbi slab. Banal, dar adevărat. Voiam doar să ştii asta înainte să pleci mâine

Dynah se aplecă înainte şi o luă pe Cynthia de mână.

— Am venit pentru că m-a trimis Dumnezeu, iar tu mi-ai deschis uşa. Aveam nevoie de ajutor, iar tu m-ai primit în casa voastră.

— Ai mai spus odată asta, spuse Cynthia, mişcată de grijă ei.

— O să o mai spun odată. Alţii nu ar fi fost la fel de amabili.

Ethan. Decanul Abernathy. Nici chiar proprii ei părinţi.

O, Doamne, cine sunt necredincioşii? Oamenii aceştia care au primit la ei un străin de pe stradă? Ethan şi decanul Abernathy sunt mântuiţi. La fel şi mama, şi tata. Niciunul din noi nu o merităm, dar Tu ne-ai acoperit cu harul şi îndurarea Ta. O, dar Doamne, cum rămâne cu aceşti doi oameni pe care am ajuns să-i iubesc? Cum rămâne cu copiii lor? O, Iisuse, Te rog. Te implor pentru ei. Tu le-ai deschis ochii. Deschide-le şi inimile în aşa fel încât numele lor să fie scrise în Cartea Vieţii.

— M-am bucurat foarte mult de compania ta, spuse Cynthia, strângând cu blândeţe mâna lui Dynah drept răspuns.

— N-am povestit prea mult. Nu suficient despre lucrurile importante. Cristos. Evanghelia.

— Nu, dar te-am urmărit.

— Vreau să ai şi tu pacea pe care mi-a dat-o Dumnezeu.

— Ştiu, dar nu cred că sunt gata pentru asta. Nu aşa cum a fost Jim. El fusese gata de recoltă. Ea era încă un spic necopt. M-ai făcut să îmi fie foame şi sete, Dynah, dar va trebui să-mi găsesc singură drumul spre izvor.

Doamne, *asa să fie*. Când Cynthia îşi retrase mâna şi se lăsă uşor pe spate, Dynah înţelese faptul că partea spirituală a conversaţiei lor luase sfârşit.

— Cine-i tânărul care te-a tot sunat?

— Joe? Mi-a fost un prieten minunat.

— Eşti sigură că nu e mai mult?

— Era cel mai bun prieten al logodnicului meu. Când relaţia mea cu Ethan s-a destrămat din cauza… ei bine, din cauza circumstanţelor dificile, cred că Joe a considerat că cineva trebuia să-şi asume responsabilitatea pentru mine.

Cynthia ridică din sprâncene.

— Aşa că s-a mutat tocmai în California pentru asta?

— Îmi spusese că-şi dorea să se ducă la UC Berkeley de când l-am întâlnit. Spunea că era un loc perfect pentru a încerca credinţa unui om.

— Probabil că a avut dreptate cu asta. Intenţionează să devină pastor?

— Nu ştiu, spuse Dynah, încruntându-se uşor, mirată. Niciodată nu l-am întrebat pe Joe nimic despre el. Tot ce ştia cu siguranţă era faptul că îl iubea pe Domnul din toată inima. Iar asta fusese suficient să-i cimenteze respectul şi admiraţia de la bun început.

Cât despre restul, Joe nu fusese niciodată prea grăbit să-şi împărtăşească speranţele şi visele sau planurile sale. Nu aşa cum fusese Ethan.

Discutară mai bine de o oră, mai ales despre copii şi câte ceva despre anii de facultate ai Cynthiei, şi visele ei de a deveni decorator de spaţii interioare. Pe amândouă le luă în cele din urmă somnul. Porniră pe coridor împreună. Cynthia o atinse uşor pe Dynah pe braţ.

— O să-mi fie dor de tine.

Dynah o îmbrăţişă.

— Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze pe tine şi familia ta.

Cynthia se uită cum se închise uşa după ea. Atunci simţi o durere ciudată în inimă, o senzaţie cumplită de singurătate.



— E bolnav vreunul din copii? întrebă Jim adormit când Cynthia se strecură înapoi în pat.

— Nu. Dynah s-a sculat să meargă la baie. Şi m-am gândit să stau puţin de vorbă cu ea.

— Hmmm. Bine.

— Iartă-mă că te-am trezit.

După nici două minute, el sforăia din nou. Cynthia se ghemui pe o parte şi se lipi strâns de el. Medicii învăţau devreme să doarmă ori de câte ori aveau oportunitatea.

Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze pe tine şi familia ta.

Poate că binecuvântarea unei fete ca Dynah era suficientă pentru a-i domoli vinovăţia. Spera asta. Pentru că-i lipsea credinţa cu desăvârşire.

Închizându-şi ochii, Cynthia Wyatt îşi impuse să adoarmă.



Încordată, cu inima bubuindu-i în piept, Evie şedea tăcută în fotoliul de lângă uşile glisante din sticlă ce dădeau pe veranda lui Gladys. Uşa era deschisă, lăsând aerul cald să aducă cu sine parfumul pădurii de pin şi sunetul dulce al ciripitului de păsări. Atmosferă calmă nu reuşi să liniştească cu nimic duhul tulburat al lui Evie.

Virginia Hart, Doris Fulton şi Marva Novak sporovăiau vesele, încântate de cafeaua înmiresmată a lui Gladys, de prăjiturelele şi brioşele ei, cu totul nepăsătoare la starea mizerabilă în care se ’găsea Evie. Gladys le chemase pe femei împreună pentru un „ceai” de după-masă.

Gladys privi la cele adunate, cu inima bătându-i cu putere în piept. La suprafaţă, totul părea excelent şi atrăgător. Lui Gladys îi plăcea să se „dea în spectacol ca la Ritz” cum îi plăcea ei să-i spună. Se trăgea din Queens, spunea că fusese născută să îşi dea aere. Adeptă a formei, scosese tot ce avea mai bun în casă, porţelanul fin din Victoria, serviciul de ceai din argint din Londra, şi farfuriile din cristal din Irlanda. Era îmbrăcată într-un frumos costum turcoaz cu care probabil nu ieşise niciodată din locuinţa ei.

— Ar fi trebuit să vă pun puţin Valium în cafea, spuse Gladys *sotto voce*, stând lângă Evie cu una din farfuriile ei încărcate de bunătăţi. Ai privirea aceea fioroasă.

— Şi la ce te aşteptai? Spânzurătoarea mă aşteaptă.

— Îţi subestimezi prietenele. Nu te vom lăsa baltă. Acum ia o prăjiturică.

— Nu mi-e foame.

— Ia una oricum. S-ar putea să-ţi mai îndulcească expresia asta de pe faţă.

Evie luă doar una pentru a o reduce la tăcere.

— Şi nu îndrăzni să te strecori pe uşă afară, spuse Gladys în timp ce se îndepărta.

Nemulţumită, Evie îi ignoră remarca şi le privi pe prietenele ei. Le cunoştea pe Virgină, pe Doris şi pe Marva de când o cunoştea şi pe Gladys Megill. În ultimii optsprezece ani, cu toate îşi împărtăşiseră triumfurile şi tragediile. Doris, prima dintre ele care-şi pierduse soţul, slujise împreună cu Evie ca diaconiţă în biserică. Evie fusese împreună cu Marva la spital când soţul ei murise după o operaţie pe cord deschis. Virgina Hart reuşise să o convingă să preia preşedinţia adunării femeilor când soţul ei ajunsese în ultimele faze ale bolii Parkinson. Gladys era singura dintre ele care nu era încă văduvă. Soţul ei suferea de Alzheimer.

În ultimii patru ani, în fiecare duminică după biserică, Evie se întâlnise cu aceste femei la unul din localurile din oraş pentru a lua cina împreună, a-şi împărtăşi tristeţile şi bucuriile. Ele se auto-intitulau în glumă Brigada văduvelor. Cu adevărat, trecuseră prin războaie împreună – jelindu-şi consorţii răposaţi, copiii care divorţaseră, nepoţii care începuseră să consume droguri, moartea fraţilor sau a surorilor, viaţa în singurătate, renunţarea la locuinţele proprii pentru a locui în „cămine pentru persoane vârstnice cu îngrijire asistată”.

Le iubea pe femeile acestea ca pe o familie, şi ele o iubeau pe ea. Sau o iubiseră. Oare aveau să mai simtă la fel atunci când avea să-şi fi terminat de vărsat inima şi sufletul înaintea lor şi avea să-şi fi mărturisit păcatul? Cu toate că femeile acestea îi erau atât de apropiate, le ascunsese această faţă a ei. Dorise ca ele să îi cunoască partea cea mai bună, nu cea mai rea. Niciodată pe cea mai rea. Aşa că îşi ţinuse o parte din frământări în taină, îngropate odată cu morţii. Numai Gladys ştia tot, iar Evie se întreba ce slăbiciune o determinase să-şi verse oful înaintea chiar şi a unui singur suflet de sub soare.

Doamne, n-aş fi acum în beleaua asta dacă mi-aş fi ţinut gura!

Gladys se uita la ea, aşteptând.

Evie o privi la rândul ei. *Încă nu-s pregătită*.

— Dragilor, spuse Gladys, atrăgând atenţia tuturor. V-am chemat pe toate aici cu un scop. Avem nişte probleme care trebuie rezolvate.

Evie simţi cum i se aprind obrajii. Se holbă stânjenită la Gladys. Aceasta o privi la rându-i, deloc intimidată, cu o expresie care se dorea evident încurajatoare. Băgăcioasa bătrână îi trimitea acum şi un mesaj telepatic: *Ştiu totul despre tine Evie Daniels*, şi *te iubesc oricum*. *Ai încredere în noi*.

Cel mai mult pe Evie o îngrijora Virginia, şi felul în care avea să-i primească spusele. Virginia era o avocată ferventă şi susţinea financiar o *organizaţie prolife*. La începutul implicării ei, se exprimase cu o aciditate verbală deosebită împotriva uciderii atâtor prunci prin avort. Dacă cineva ar fi să arunce cu pietre în ea, atunci Virginia avea să fie aceea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marva, privind în jur prin cameră pentru a se lămuri.

— Evie doreşte să discutăm despre ceva, spuse Gladys, şi toţi ochii se întoarseră acum spre ea, ţintuind-o de fotoliu.

Evie îşi roti ochii spre cer şi apoi privi în jur la Virginia, la Doris şi la Marva.

— Nepoata mea Dynah a fost violată, şi acum e însărcinată.

— O, Doamne Dumnezeule, spuse Doris, întotdeauna prima care plângea pentru alţii. Ajunsese la frumoasa vârstă de optzeci şi unu de ani şi încă avea dificultăţi să creadă că omenii îşi făceau lucruri groaznice unii altora.

— Îţi jur, sări Marva, cea care era gata să poarte lupta în orice criză, lumea noastră se duce spre iad, toată grămadă! L-au prins pe bărbat?

— Nu. Dynah nu l-a putut identifica.

— De ce nu?

— Pentru că era întuneric, Marva. Foarte întuneric. Şi nu i-a văzut nicio clipă faţa.

Virgina rămase tăcută, studiind expresia de pe faţa lui Evie, nepărând dispusă să tragă încă nicio concluzie, fără a face nicio remarcă.

— După viol şi după ce a aflat că e însărcinată, logodnicul ei a lăsat-o baltă, şi i s-a cerut politicos să părăsească şcoala. Lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult când a venit acasă. Doug şi Hannah au început amândoi să facă presiuni asupra ei să facă un avort. Iar acum şapte săptămâni ea a fugit de acasă, apoi ne-a anunţat că este în regulă. Acum câteva zile a sunat şi a spus că se întoarce acasă.

— Sărmana fată, spuse Doris.

Evie se uită la Gladys şi apoi la celelalte.

— Vreau să mă duc să o iau şi să o aduc să locuiască aici cu mine, ca să-şi poată naşte copilul.

Virgina păru să respire din nou. Se lăsă încet pe spate şi sorbi din cappuccino – ul ei.

— Asta-şi doreşte Dynah? întrebă Doris.

— Asta este impresia pe care i-a lăsat-o lui Hannah, dar din câte imi dau seama, nimic nu s-a schimbat. Se întoarce drept în aceeaşi situaţie cu care a avut de-a face când a plecat. Doug era pornit cu totul împotriva ideii că Dynah să nască acest copil. Dispreţuieşte ideea aceasta şi e convins că Dynah o să-şi distrugă viaţa născându-l, iar Hannah e atât de confuză, că va merge după el.

— Poate că au dreptate, spuse Doris. Adică, dacă vreo fată are dreptul să facă un avort, atunci aceea e Dynah. Când celelalte nu spuseră nimic, privi în jur, fixând-o cu privirea pe Virginia. Tu ai vrea să naşti copilul unui violator?

— Nu cred că discutăm acum despre asta, spuse Virginia încetişor, cu o expresie tulburată în ochi.

— Poate că nu, dar cu siguranţă înţeleg punctul de vedere al lui Doug şi al lui Hannah.

— Şi eu la fel, spuse Virginia, spre surprinderea tuturor, dar adăugarea unui avort la viol nu va reduce cu nimic trauma suferită de Dynah. Ci numai o va agrava.

— Nu te poţi implica fără să te înstrăinezi de fiica ta şi de ginerele tău, îi spuse Marva lui Evie. E fiica lor. Sunt convinsă că au cele mai bune intenţii pentru ea.

Cele mai bune intenţii. Cuvinte ucigătoare. Furia începu să mocnească în Evie, o

furie care se iscase în urmă cu decenii.

Acum e-acum, fie că-mi place, fie că nu.

— Staţi să intrăm puţin în context şi să vă explic de ce sunt atât de pornită ca Dynah să aibă copilul acesta, spuse ea. Trase nesigur aer în piept şi le relată tuturor propria ei poveste – fiecare detaliu dureros şi ruşinos.

Niciuna nu scoase nicio vorbă când termină. Toate şedeau cutremurate, nesigure ce să spună sau să facă după o asemenea confesiune. Virgina şedea palidă şi nemişcată, cu ochii închişi.

Evie expiră prelung şi inspiră din nou.

— Frank a avut cele mai bune intenţii pentru mine, Marva, şi la fel şi doctorul. Sau cel puţin mie aşa îmi place să cred. Problema este că eu cred că l-aş fi născut. Dar nu mi-am asumat riscul. Am renunţat şi i-am lăsat să ia viaţa copilului meu, şi de atunci nu a trecut o săptămână în ultimii patruzeci şi şase de ani în care să nu fi regretat şi să nu mă întreb cum ar fi fost fiul meu dacă ar fi crescut mare.

Se aplecă înainte, lăsându-şi farfuria şi ceaşca ce-i zornăiau în mână pe măsuţa de cafea. Acum ştiau tot despre ea. Dacă hotărau să o judece, asta era. Se uită la prietenele ei, cu bărbia uşor înălţată, aşteptând lovitura. Cât de mult o durea să fie acum singură.

— Dar Frank? întrebă Virgina încetişor. El a reuşit să treacă peste asta?

— Nu. Se luptă cu lacrimile care începeau să se zăgăzuiască în inima ei. Am căzut de acord să nu vorbim niciodată despre asta, şi nu am vorbit. Apoi mi-a pomenit de asta în săptămâna dinainte să moară. S-a uitat la mine şi a spus că-i pare rău. Atât de rău. Ştiam ce voia să spună cu asta. Mâna îi tremura îngrozitor când îşi netezi o cută a fustei. Nu vreau ca Dynah să trăiască în aceeaşi vinovăţie şi chin în care am trăit în toţi aceşti ani. Nu vreau să îmbătrânească cu un avort pe conştiinţă.

Numai Virginia o privi în ochi, şi ochii i se umplură de lacrimi văzând-o cum o privea. Evie căută o umbră de condamnare şi nu văzu nimic. Mingea grea de frică din stomacul ei se sparse şi ea reuşi să se relaxeze. Nu era totuşi părăsită. Ciudat, asta-i frângea inima cu atât mai mult. Dacă ar fi întâmpinat opoziţie, ar fi putut să rămână tare. Dar văzându-le compasiunea şi dragostea, se simţi zdrobită în interior, în timp ce toate zidurile de auto-apărare se prăbuşeau şi durerea şi lacrimile erau acum libere să izvorască în voie.

— O, Evie, spuse Virginia cu blândeţe. Trebuie să te fi durut atât de tare. Acum mulţi ani de zile am pierdut o sarcină, şi în continuare sunt momente când mă simt

vinovată pentru asta şi mă întreb dacă am pierdut copilul acela din cauza a ceva ce am făcut sau nu am făcut. Lacrimile i se prelinseră pe obraji. Mă doare pentru tine…

Nimeni nu spuse nimic multă vreme, dar Evie nu simţi decât compasiune în cameră. Până la întâlnirea aceasta, nu îşi dăduse seama cât de frică îi fusese de faptul că prietenele ei aveau să-i întoarcă spatele.

— Spune-le şi restul, spuse Gladys încetişor.

Suflându-şi nasul în şerveţelul ei, Evie o privi încruntată.

— Restul nu contează.

— O, ba da, contează. Spune-le, că de nu, le spun eu.

Evie îşi lipi buzele strâns laolaltă şi continuă să o privească ameninţător, refuzând să fie dădăcită.

— Evie are cancer la sân.

— O, Evie! sări Doris. Nu şi tu. Sora ei numai ce murise bolnavă de cancer cu un an înainte. A dat metastaze?

— A ajuns la stern şi la coloană, spuse Gladys. Şi mai sunt şi câteva zone suspecte la nivelul piciorului stâng. Are dureri, dar e prea încăpăţânată să recunoască.

— Mă descurc destul de bine cu aspirină, spuse Evie, stânjenită.

— Aspirină, măiculiţă, bombăni Gladys.

Doris se scotoci în poşetă după o batistă.

Palidă, Virginia îşi lăsă cu grijă farfuria şi ceaşca jos

— Howard mi-a spus odată că ar putea exista o legătură între cancer şi avort. Atunci când un proces natural ca şi sarcina este întrerupt, aceasta are repercusiuni de lungă durată asupra trupului. Unii prieteni de-ai lui fac cercetări în privinţa asta.

- Vai de mine! Sunt convinsă că nu poate fi adevărat, spuse Doris. Niciodată n-am văzut nimic despre aşa ceva în nicio revistă pentru femei. Era abonată la vreo cinci şi îşi cumpăra şi altele de la supermarket.

— Şi eu am citit despre asta, spuse Evie, străduindu-se să-şi menţină vocea neschimbată. Modificările hormonale afectează permanent structura ţesutului mamar. Atunci când sarcina este finalizată printr-un avort, procesul este întrerupt, iar celulele rămân într-o stare de tranziţie. Şi se spune că celulele din această stare au un risc foarte mare de a se transforma malign. Aşa că riscurile femeii de a dezvolta un cancer mamar mai târziu în viaţă s-ar putea să fie mult crescute.

— De fapt, adăugă Virginia, nu mă mir că nu ai citit despre aşa ceva în reviste.

Doris Howard şi colegii lui au avut foarte puţin succes când au încercat să-şi publice rezultatele, şi fondurile au fost mereu o problemă. Îţi vine să crezi că de fapt au fost nevoiţi să găsească sponsori privaţi pentru că guvernul nu părea să dorească să cunoască efectele adverse ale avortului asupra femeilor?

— Ei bine, gândeşte-te, spuse Marva. Ce reviste pentru femei ar deschide vreodată discuţia? N-ar îndrăzni, de teama tuturor scrisorilor de protest care i-ar asalta.

— De ce să protesteze vreo femeie? spuse Doris. Femeile tinere sunt foarte perspicace în zilele noastre. Am ascultat-o pe nepoata mea vorbind. Vor să cunoască toate datele acestea.

— Poate că aşa e, dar cei care fac avorturi şi încasează banii pe ele nu vor ca femeile să aibă acces la asemenea informaţii, spuse Virginia pornită. Şi-apoi, Curtea Supremă nu e de acord cu voi. Judecătorii par să creadă că sărmanele de noi, femeile, ne-am dezintegra cu totul dacă am şti realitatea, aşa că au hotărât că femeile nu au dreptul de a cunoaşte tot adevărul. Scutură din cap. Au făcut să fie legal să ascundă informaţii vitale, chiar şi atunci când o femeie doreşte să le cunoască, pentru Numele lui Dumnezeu.

— Dar asta e lipsit de logică! Doris se uită la celelalte cu ochii mari.

— Ba nu e lipsit de logică deloc, atunci când încerci să protejezi o afacere de miliarde de dolari, răspunse Marva ferm. Cu cât o femeie ştie mai puţine lucruri despre ceea ce i se întâmplă trupului ei, şi despre cum arată copilul ei în timp ce se dezvoltă, cu atât e mai probabil să plătească pentru un avort. Când ţi se spune că fătul nu e decât o masă tisulară, ţi se pare potrivit să accepţi o soluţie rapidă pentru o problemă cu bătaie lungă

— Pare atât de… de rece*, sp*use Doris.

— E rece, dar ei preferă să te lase să crezi că ceea ce fac este un gest de milă şi compasiune. Ochii Virginiei scăpărară. Şi ştii care este argumentul folosit pentru a ascunde informaţii? Spun că o scuteşte pe femeie de traumă. Mă întreb cum s-ar simţi judecătorii aceia dacă le-am spune că tristul adevăr este că înşală an de an un milion şi jumătate de femei care merg într-o clinică unde se practică avorturile şi nu li se spune adevărul. Nu este nevoie de două minute pe o masă de examinare ca o fată să ştie că avortul este ceva dureros şi distrugător şi că va avea efecte îndelungate asupra vieţii ei. În afară de traumă emoţională de a trece printr-o experienţă atât de violentă, există şi aspecte fizice, efectele tardive. Din nefericire, pe când a ajuns deja în acel punct, e prea

târziu să se mai răzgândească.

— Parcă ai şti din sursă sigură, spuse Gladys, aruncându-i Virginiei o privire mirată. Ai trecut şi tu printr-un avort?

— Nu, dar una din nepoatele mele, da. Tracy s-a dus la o clinică renumită. Când nu au informat-o despre riscuri, ea şi-a imaginat că nu există riscuri. I-au spus că era vorba de o procedură simplă. Iar ea i-a crezut. Din nefericire, n-a fost îndeajuns de simplă. Medicul nu a scos chiar tot afară. Probabil că s-a grăbit. Ea mi-a spus că sala de aşteptare era plină în ziua aceea. Nu e nevoie decât de o bucăţică minusculă din făt rămasă în pântece care să genereze o infecţie serioasă şi să apară complicaţii. Şi exact asta s-a întâmplat. Acum nu mai poate avea copii.

Virginia se uită la Evie, cu ochii lucindu-i plini de lacrimi.

— Partea groaznică este aceea că Tracy şi-a dorit copilul acela la fel de mult cât ţi l-ai dorit şi tu pe al tău, Evie, dar soţul ei a spus nu. Nu era vorba de probleme de sănătate; problema erau banii. Îşi făcuseră un plan la începutul căsătoriei, iar Tom voia să se ţină de el. A insistat să nu aibă copii până nu-i puteau oferi un cămin adecvat, şi pentru el asta însemna o casă în cartierul potrivit. El i-a spus că dacă se lasă de serviciul ei pentru a naşte copilul, nu aveau să aibă suficienţi bani pentru a se muta din apartamentul lor în următoarele şase luni.

Şase luni, pentru numele lui Dumnezeu! Şase luni! Şi-au sacrificat copilul pentru buget.

— Ce fac acum? întrebă Evie cu o compasiune calmă.

— După principiile lumii, presupun că sunt foarte bine. Şi-au cumpărat o casă, o casă mare şi frumoasă cu patru dormitoare. Este o bijuterie într-un cartier foarte elegant. Are o curte imensă în spate. Au chiar şi un leagăn rămas de la foştii proprietari. La capătul străzii este o pasarelă, iar copiii se pot duce la şcoală fără să trebuiască să treacă nicio stradă. Şcoala e la mai puţin de trei străzi distanţă, şi au şi un parc frumos în apropiere. Totul a fost planificat cu mare grijă. Locaţia perfectă pentru o familie americană desăvârşită. Din nefericire, tot planul li s-a spulberat înaintea ochilor. Scutură din cap, iar gura îi tremura. Sunt doi oameni foarte nefericiţi. Mi se frânge inima.

Nimeni nu spuse nimic pentru mult timp.

— Îmi aminteşte de ceea ce citeam la studiul biblic de miercuri, spuse Marva ţinându-şi ceaşca cu cafea între ambele mâini. Atunci când evreii I-au întors spatele lui Dumnezeu, şi-au jertfit copiii zeului Moloh. Vă mai amintiţi ce a spus pastorul? Copiii erau

puşi în braţele acelui zeu din piatră, şi din braţele acestuia se rostogoleau în flăcări.

— Ce gând groaznic, spuse Doris cutremurându-se.

— Iar copiii erau sacrificaţi pe zidurile cetăţii pentru că oamenii credeau că avea să-i ajute să câştige un război, spuse Gladys, cu o groază evidentă în voce.

— Pastorul a spus că oamenii din Efes şi-au îngropat copiii în fundaţia caselor, sperând că aceasta le va aduce noroc, spuse Marva. Vă puteţi imagina că un copil mort v-ar putea aduce prosperitate?

— Este uşor să crezi asta atunci când îţi bazezi fericirea pe bani sau posesiuni materiale, spuse Virginia plat. Costă bani să ai un copil. Costă bani să-i creşti. Bani. Parcă în zilele noastre nimeni nu se mai gândeşte la altceva decât la bani. Le-aş fi dat eu banii să-şi cumpere casa aceea. La fel şi fiul meu. Tom a fost prea mândru să ceară. A vrut să se descurce în toate singuri. Nu şi-ar fi modificat planul nici măcar cu şase luni. Iar acum vor trăi tot restul vieţii lor într-o casă mare şi pustie.

— „Fiii sunt o moştenire de la Domnul," recită Gladys încetişor, „rodul pântecelui este o răsplată dată de El. Ca săgeţile unui războinic, aşa sunt fiii făcuţi la tinereţe. Ferice de omul care îşi umple tolba de săgeţi cu ei!"

— Generaţia aceasta pare să considere copiii drept o povară financiară şi o responsabilitate care este de evitat, spuse Marva. Nepoata mea tocmai şi-a luat masteratul în ştiinţe economice. Ea şi soţul ei nu au niciun plan de a avea vreodată copii.

— Îmi amintesc când a trecut şi fiul meu printr-o perioadă în anii şaptezeci când spunea că nu voia să aducă copii într-o lume atât de îngrozitoare, spuse Evie. I-am spus că oamenii cărora le păsa atât de mult de copii ar trebui să fie cei care să-i nască.

Faţa Virginiei se schimonosi.

— Mă simt atât de furioasă! Trase adânc aer în piept, cu ochii înlăcrimaţi. Îşi duse mâna la inimă. Mi-e dor de strănepoţii mei. Ştiu că asta nu prea e logic, dar chiar aşa mă simt. Mă doare pentru copilul acela, şi mă doare pentru fiul meu şi pentru nora mea, şi mă doare pentru Tom şi Tracy pentru că toţi trăim cu o pierdere, iar Tom şi Tracy mai mult ca oricare.

O privi pe Evie cu ochii plini de lacrimi.

— Întotdeauna şi-au dorit copii. Îmi amintesc când discutau despre asta la întâlnirile de familie când erau proaspăt căsătoriţi. Chiar abia aşteptau ziua când aveau să înceapă să aibă copii. Îşi aleseseră şi numele. Îmi doresc să fi ştiut cum de au ajuns la o idee atât de greşită că toate circumstanţele trebuie să fie perfecte înainte să îi poată

avea.

Evie îi simţi chinul şi nu putea vorbi.

Gladys şedea alături de Virginia şi îşi puse mâna cu blândeţe peste mâna ei.

— De asta ai devenit atât de implicată în gruparea *prolife*, nu-i aşa?

Ea trase adânc aer în piept, liniştindu-se

— Iniţial, da, dar îmi voi retrage susţinerea.

— De ce? întrebă Doris surprinsă. Doar e o cauză bună.

— Da, aşa e, dar atenţia acestui grup este atât de fixată pe a salva copilul, dar nu au pic de compasiune faţă de mama care se gândeşte să facă avort. Îşi fixă privirea asupra lui Evie din nou. Va trebui să fii foarte atentă cu asta.

— O iubesc pe Dynah. Şi îmi doresc tot ce e mai bun pentru ea.

— Sunt sigură, Evie. Doar fii sigură că nu te amesteci în treburile ei doar pentru a ispăşi pentru copilul pe care l-ai avortat tu.

Asta fusese prea direct. Şi dureros. Cu toate astea, Evie văzu că Virginia nu dorise să o împungă cu cuvintele ei crude, ci să o facă să se gândească la motivaţiile ei.

Iar ea putea fi la fel de onestă.

— Da, este şi asta, dar înainte de toate, nu vreau să o văd pe Dynah târâtă într-o clinică împotriva voii ei.

Marva îşi puse farfuria deoparte.

— Mă face să mă întreb ce urmează să se întâmple acum.

Gladys se uită la ea.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, cum ne-am putea aştepta să creştem o nouă generaţie să preţuiască viaţa când tot ce văd în jurul lor este raportat la ce este convenabil? Adică, înţelegeţi oare ce vreau să spun, sau nu mai sunt decât o bătrână care şi-a pierdut minţile? „Calitatea vieţii” în America începe să sune identic cu „Soluţia finală” a Germaniei, spuse ea sec.

— Exagerezi, ca de obicei, spuse Doris, luându-şi o prăjiturică de pe farfurie.

— Poate că da, dar îmi aminteşte de lucrurile pe care mi le-a spus tata când eram fetiţă mică. Era german. A imigrat în ţara asta imediat după Primul Război Mondial, dar are o mulţime de rude care trăiesc încă în fosta lui ţară de baştină. Atunci când a apărut Hitler pe scena politică, acele rude germane şi-au imaginat că acesta era a doua venire a lui Cristos. Papa şi mama mi-au scris şi au încercat să mă avertizeze de ceea ce se

întâmpla, dar ei nu erau capabili să înţeleagă. Erau orbi cu totul.

— Ce legătură are Germania cu avorturile? spuse Doris, derutată.

Marva îşi împături şerveţelul în jumătate şi apoi îşi adună mâna.

— Holocaustul nu a început în lagărele de concentrare, Doris. Mi-l amintesc pe Papa vorbind despre Hegel, un filosof german. Papa era abonat la reviste periodice din ţară şi citea despre noua etică din anii 20, înainte ca Hitler să apară pe scenă.

— Noua etică? întrebă Gladys. Ce fel de nouă etică?

— Orice lucru care rezolvă o problemă la nivel practic trebuie considerat a fi moral, spuse Marva. Privi în jurul ei în cameră. Vă sună cunoscut?

— Avortul, spuse Virginia mohorâtă.

Doris se uită de la una la cealaltă, tulburată.

Marva îşi aruncă şerveţelul pe măsuţa de cafea.

— Primii care trebuiau ucişi nu erau evreii. Au început cu oricine care costă statul bani. Erau exterminaţi cei bătrâni, cei infirmi, cei senili, cei cu retard psihic şi copiii cu deficienţe. Cu al Doilea Război Mondial la orizont, a crescut numărul celor indezirabili. Epilepticii, cei cu amputaţii după Primul Război Mondial, ţiganii, copiii cu handicapuri minore, chiar şi cei care îşi udau aşternutul noaptea, pentru numele lui Dumnezeu. Abia mai târziu au pomit pe urmele evreilor şi a creştinilor şi a oricui altcuiva care nu era de acord cu cei aflaţi la putere. Presupun că în zilele noastre, am spune că erau incorecţi politic.

— Aşa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată aici, spuse Doris. Sunt prea multe cecuri şi interese în guvernul nostru.

— Serios? făcu Marva. De câte ori am auzit asta? „Nu s-ar putea întâmpla niciodată aici.” S-ar putea întâmpla. Cred că se va întâmpla.

— Ei bine, greşeşti, spuse Doris.

— Oare? Acum câţiva ani a fost un caz de eutanasie în California. N-aş fi crezut că o să apuc aşa ceva cât oi trăi eu. Voi? Şi-acum mă trec toţi fiorii când mă gândesc la asta, pentru că mi-e teamă de ce urmează. Ei ascund moartea în termeni legaţi de demnitate şi milă, dar totul se reduce doar la cum să facă guvernul să mai economisească nişte bani. Cât costă să menţină un pacient cu SIDA în viaţă? câţi bani sunt necesari pentru a-i îngriji pe bătrânii din aşezămintele de convalescenţi? Cât pentru pacienţii terminali de la spitalele locale?

— Îngrijirea lui George costă trei mii de dolari pe lună, spuse Gladys încetişor.

— Nu discutăm acum despre George, spuse Doris.

— Oare? făcu Marva. Îmi imaginez că probabil sunt o mulţime de oameni care cred că îngrijirea lui este o risipă de bani.

Doris se întoarse, şocată.

— Ce lucru îngrozitor spui!

— E în regulă, Doris, spuse Gladys, bătând-o uşor pe mână. Şi e adevărat. O grimasă de durere i se abătu peste faţă. Una din asistente mi-a spus la o ultimă vizită că era tare păcat că George are o inimă atât de puternică. Nu mi-a venit să cred că cineva care gândeşte în felul acesta poate lucra la acel aşezământ, dar ea este asistentă şefă pe secţie. Se uită la Marva. Şi mă face să cad pe gânduri.

— Eliminăm toate oportunităţile noastre pentru a da dovadă de compasiune, spuse Virginia. Cum înveţi ceva dacă nu poţi aplica?

— Nu înveţi nimic, şi fără compasiune îţi distrugi umanitatea, spuse Marva sumbră.

Gladys se uită de la una la alta.

— Chiar crezi că lucrurile vor ajunge atât de departe?

— Nu, spuse Doris cu hotărâre, şi-şi puse ceaşca şi farfuria pe măsuţa de cafea. Nu cred.

— Pentru că nu vrei să crezi, spuse Marva.

— Doar pentru că lucrurile s-au petrecut aşa cum s-au petrecut în Germania nu înseamnă că se va întâmpla la fel aici.

— Şi nu înseamnă nici că nu se va întâmpla la fel.

Virgina se aplecă înainte.

— Cu cât te gândeşti mai mult la asta, cu atât e mai oribil. Implicaţiile sunt interminabile. Ai pomenit de studiul nostru biblic, Marva. Ei bine, întâii-născuţi erau ai Domnului, nu-i aşa? Nu spune asta Scriptura? Cât de mulţi întâi-născuţi sunt avortaţi în naţiunea noastră? Oare chiar ne imaginăm că Dumnezeu nu vede ce facem? Credem că nu vor exista consecinţe?

— Am avut patruzeci şi şase de ani la dispoziţie să mă gândesc la implicaţii şi consecinţe, spuse Evie. Patruzeci şi şase de ani lungi pentru a vedea ce se petrece în jurul meu. Uneori mă simt de parcă m-aş găsi din nou la începutul lanţului de evenimente şi cumva e în mâna mea să îndrept lucrurile din nou. Mai întâi o făcuse ea, apoi Hannah, iar acum Dynah era pusă în faţa aceleiaşi decizii.

Îşi încleştă pumnul.

— Acesta este primul copil al lui Dynah, indiferent de circumstanţele concepţiei! O cunosc. Îi cunosc dragostea pe care a avut-o întotdeauna pentru Domnul. Vrea să facă ceea ce este bine, şi a hotărât să nască acest copil. Cu puterea lui Dumnezeu, jur că voi sta alături de ea ca să poată face asta. I se umplură ochii de lacrimi. Chiar dacă asta va însemna că va trebui să mă ridic împotriva lui Hannah şi a lui Doug.

Virginia îi zâmbi.

— S-ar putea ca până la urmă să îţi mulţumească.

Gladys se uită la Evie, iar ochii i se umplură de lacrimi. Dar oare Evie avea să trăiască până atunci?

Evie ştia exact la ce se gândea.

— Nu mai am mult de trăit, spuse ea obosită, iar mâna i se relaxă. Mai am cel mult un an.

— Nu vorbi aşa! sări Doris. Vorbeşti de parcă te-ai şi dat bătută.

— Nu mă dau bătută. Dar sunt realistă.

— Ai putea face chimioterapie.

— Nu este o alternativă. Am şaptezeci şi opt de ani, Doris. Sunt destul de aproape de groapă şi-aşa, fără să mă mai omor singură cu medicamente.

Doris se uită de la una la cealaltă.

— Nu-mi place conversaţia asta. Nu-mi place deloc.

— Nici eu nu mă înnebunesc să vorbesc despre aşa ceva, spuse Evie mohorâtă. Gladys e de vină.

Gladys îi zâmbi tandru, dezinvoltă.

— Nu te duce nimeni la spânzurătoare, nu?

— Nu, spuse Evie schiţând un zâmbet. Nu mă duce.

— Familia ta ştie că eşti bolnavă de cancer, Evie? o întrebă Marva.

— I-am spus fiului meu. În ultimele câteva săptămâni am discutat la telefon aproape în fiecare seară. Mâine voi pleca la San Francisco să-i spun şi lui Hannah. O să-i fie greu, ţinând cont de toate celelalte, chiar şi mai greu dacă îi voi cere lui Dynah să vină să locuiască cu mine. Voi avea nevoie de ajutor în lunile care urmează şi sper că oferta mea să-i dăruiască calea de ieşire de care are nevoie.

— Crezi că va dori să păstreze copilul? o întrebă Doris.

— După modul în care a fost conceput, mă îndoiesc, spuse Evie. Draga de Doris, mereu optimistă. Cred că copilul nu ar fi decât o permanentă aducere aminte a faptului

că a fost violată.

— Dar dacă totuşi se hotărăşte să-l păstreze? întrebă Gladys.

La asta nu se gândise Evie.

— O să trec podul ăsta când voi ajunge acolo.

Virginia îi zâmbi.

— Presupun că Gladys ne-a invitat aici pentru că ai nevoie de ajutor. Cu ce te putem noi ajuta?

— Am nevoie de rugăciunile voastre, spuse Evie simplu. Rugaţi-vă ca Doug să aibă parte de o schimbare a inimii. Rugaţi-vă ca Hannah să mă ierte că îmi bag iarăşi nasul. Chiar acum, familia noastră este destrămată exact din cauza aceasta, şi probabil voi arunca şi mai mult gaz pe foc. Se pare că am un talent înnăscut pentru asta. Chiar acum, îmi imaginez că Doug mă consideră drept o soacră cicălitoare şi care se amestecă în toate. Am nevoie de rugăciunile voastre ca acele cuvinte pe care le voi rosti să fie din partea Domnului şi nu cuvintele mele. Trebuie să vorbesc din dragoste. Se uită la Virginia. Vreau ca asta să fie motivaţia mea.

Virginia încuviinţă din cap.

— Ce-ar fi să ne rugăm pentru că boala ta să fie vindecată? întrebă Doris. N-am putea să ne rugăm şi pentru asta?

— Ar fi drăguţ, spuse Evie.

Gladys se ridică şi înconjură măsuţa de cafea. Traversă încăperea şi îi întinse mâna. Evie o acceptă şi se ridică în picioare.

Virginia, Doris şi Marva se ridicară şi li se alăturară. În timp ce toate îşi puseră mâinile peste Evie, Gladys o privi zâmbind. Evie recunoscu privirea aceea *Nu* ti-*am spus eu că nu te vor dezamăgi*? îi zâmbi la rândul ei, şi-şi simţi gâtul sugrumat.

Iar apoi Brigada văduvelor făcu exact ceea ce le ceruse Evie.

Cinci femei sfinte ninse de ani îşi înălţară glasurile la Comandantul lor suprem şi porniră la luptă împotriva vrăjmaşului.

10

Joe işi închise caietul şi-l vârî la loc în rucsacul său. Îi închise fermoarul, îl zvârli peste umăr şi se alătură exodului din sala de lectură. Nu puta spune că învăţase ceva. Nu reuşise să se centreze. Sau poate că reuşise, dar nu asupra subiectului respectiv.

Dynah ii staruise in minte.

Trecuseră nouă zile de când sunase. Îi venea să îşi ia maşina şi să se ducă până în cealaltă parte a golfului şi să afle ce făcea. Îşi încleştă maxilarul si continuă să meargă, ştiind că n-ar fi putut face asta. Ea trebuia să-şi ia singura deciziile. Nu avea niciun drept să o cicălească din nou.

Numai dacă i-o cerea ea.

Ceea ce nu părea probabil, după o tăcere atât de lungă. Îl sunase să-i spună că mariajul părinţilor ei era în coadă de peşte şi că ea locuia cu un doctor şi familia acestuia în Mill Valley. Îl sunase din nou câteva zile mai târziu, şi îi spusese că ajunsese în siguranţă acasă şi că nu trebuia să-şi facă griji pentru ea. Da, sigur.

Făcu o pauză şi-şi cumpără un *espresso* la bufetul studenţilor. Poate puţină cofeină avea să-l mai învioreze puţin. Afară, pe treptele Boit Hali, un tânăr îmbrăcat în tricou, jachetă sport, o pereche nouă de Silver Tabs albaştri şi bocanci, ţinea un discurs despre tirania societăţii de consum. Amuzat, Joe îl ascultă preţ de câteva minute. Tânărul nu ar fi reuşit niciodată să ia notă de trecere la cursul de homiletică. Punctele discursului său erau vagi, şi se mai şi bâlbâia pe deasupra. Nu-i plăceau nici cei care se dădeau în spectacol. Cineva îi strigă să renunţe la ceasul său Seiko, dar vorbitorul nu-i acordă nicio atenţie.

Alţi studenţi îl ocoleau sau traversau prin faţa lui în drum spre bufetul studenţesc sau spre cursuri. Cumva, semănau toţi între ei, cu toate că nu erau doi îmbrăcaţi la fel. Atmosfera clocotea, în ciuda faptului că părea liniştită. Se petreceau foarte multe aici, dar nu multe aveau vreo legătură cu adevărul.

Joe scutură din cap. După cum vedea el lucrurile, miile de studenţi care se îmbulzeau în campus erau mânaţi de valorile secularizării. Dragostea era doar libido; judecata – politică; religia – o fantezie. A, dar toţi aveau idolii lor, cu toate că nu-i recunoşteau că atare. Educaţia în sine devenise un idol. O văzuse mult prea des pentru a se îndoi de asta şi mai erau şi alţi idoli: carieră, bani, poziţie, sex. O, cu toţii erau aici pentru a învăţa, desigur. Sorbeau otrava unei societăţi decadente şi se îmbătau cu mândria realizărilor lor.

Era un drum închis.

Era de râs şi în acelaşi timp tragic modul în care profesori cu reputaţie se apropiau atât de mult de adevăr, pentru a pluti în secunda următoare mai departe, în derivă. Într-un campus al unei universităţi, afirmaţia că există Dumnezeu era o blasfemie seculară. Cu două zile înainte un profesor citase cercetările unui profesor de la Harvard care făcuse afirmaţia că oamenii sunt proiectaţi pentru credinţa religioasă. Joe rămăsese aşezat pe scaunul său după acea afirmaţie, concentrat, aşteptând ca acesta să spună şi restul. Din nefericire, concluzia acestuia fusese aceea că evoluţia echipase omenirea cu o capacitate de a-şi conştientiza propria mortalitate pentru a găsi o cale de a-şi dizolva teama de moarte. O logică de fier.

Joe se ridicase atunci în picioare şi întrebase dacă era posibil ca Dumnezeu să fi creat omul pentru a avea o relaţie personală cu El. Ceea ce obţinu ca răspuns fu o pauză penibilă, câteva chicoteli înăbuşite şi atacuri din partea celor care se simţeau ameninţaţi chiar şi la simpla referire la creştinism.

Se uită la ceas şi văzu că era unu şi patruzeci şi cinci de minute.

La două urmă să întâlnească un grup de unsprezece studenţi lângă treptele Bibliotecii Bancroft pentru studiu biblic. Unsprezece curioşi din treizeci şi ceva de mii. Ciudat cum reuşeau atât de puţini oameni să-l facă să se simtă optimist, dar apoi şi Iisus începuse cu un grup de doar doisprezece. Doisprezece în faţa a mii, dar statisticile se întorseseră după aceea în favoarea lui Dumnezeu.

După ce-şi termină *espresso-ul*, Joe îşi mototoli paharul din carton şi-l aruncă într-un coş de gunoi.

Veniră doar opt. Poate că nici homiletica lui nu era mai bună.

Joe le sugeră să ia loc pe o bucată de gazon ceva mai departe. Începu cu un moment de rugăciune, după care reluă discuţia din Evanghelia după Ioan de unde o lăsaseră data trecută. Câteva minute mai târziu, studenţii întârziaţi sosiră cu alţi trei prieteni. Joe îi întâmpină cu un zâmbet generos. Lucrurile păreau să se lumineze.

Era un grup amestecat, cu doar doi creştini născuţi din nou, o fată din Iowa şi un student străin din Hong Kong. Câţiva veniseră din curiozitate, unul de dragul dezbaterii. Doi dintre tineri păreau mai interesaţi de fata din Iowa decât de Biblie. Iar una din fete se uita la Joe cu un licărit hotărât în ochi. Spera că erau cuvintele lui cele care-o făceau atât de atentă. *Doamne, fii îndurător. Sunt doar un simplu om.*

Ţinu studiul pentru o oră şi jumătate, apoi îl sfârşi cu rugăciune. Considera că era

mai bine să aibă nişte limite, decât să lase discuţia să divagheze. Le ceru să citească următorul capitol şi le dădu câteva întrebări la care să se gândească înainte de următoarea lor întâlnire. Apoi le dădu drumul şi-şi vârî Biblia în rucsac.

Fată care-l studiase se ridică odată cu el. Când el se îndreptă spre University Avenue, ea intră în pas cu el. O chema Paige, şi venea din Tennessee. Îi puse întrebări legate de ceea ce tocmai discutaseră, dar el avea senzaţia că ea nu se concentra la răspunsurile lui.

— Totul e foarte interesant, dar tot nu sunt lămurită cu câteva lucruri pe care le-ai spus. Ea-şi ridică ochii la el. Poate că am putea discuta mai multe despre asta la tine acasă. Te-aş invita la mine; dar am două colege de cameră, iar la noi e întotdeauna o nebunie curată.

— O-o.

Ea-i zâmbi.

— Aş putea aduce nişte vin.

— Nu cred că e o idee bună.

— Vinul sau mersul la apartamentul tău?

— Niciuna din ele.

Ea făcu ochii mari.

— De ce nu?

— Conflict de interese.

Ea râse uşor.

— Ţi-e frică de faptul că te-aş putea seduce?

El se opri şi o privi drept în ochi.

— Ai încerca să o faci, spuse el franc.

Nu era prima oară când o fată se apropia de el sub deviza că L-ar fi căutat pe Dumnezeu.

Ea se întinse şi-şi trecu un deget în joacă de-a lungul mânecii lui.

— Asta aduce a provocare.

— Nu trebuia să sune aşa.

— Nu? Ei bine, ştii ce cred eu, Joe? Cred că ţi-ar plăcea. Îl privi şi ea drept în ochi. De fapt, sunt sigură de asta.

Vechiul Joe se trezi la viaţă, stârnit de invitaţia ei şi de imaginile care începură brusc să-i zboare prin minte. Existase o vreme când ar fi acceptat oferta ei fără să se

gândească deloc la consecinţe sau la conştiinţă. Era drăguţă. Avea un trup foarte atrăgător. Şi era disponibilă. Şi ce altceva mai conta?

Dumnezeu conta. Iar Dumnezeu ştia ce se petrecea în interiorul ei şi în exterior. Dumnezeu îi cunoştea până şi lupta lui.

Scânteia ce păruse a scăpăra înainte, se stinse. Recunoştea genul acesta de fete. Poate că în urmă cu şase ani ar fi avut o mulţime în comun cu ea. Dar aceea era o altă viaţă, o altă persoană. Acum, o vedea la fel cum îşi vedea vechiul sine: mânată de poftele carnale, dornică de un partener, atrasă fizic de cineva. Un suflet pierdut. Căuta dragoste, dar nu genul de dragoste pe care-l avea el de oferit.

Joe se hotărî să mai încerce odată.

— Tot ce cauţi tu se găseşte în cartea pe care o ţii în mână.

Bărbia ei se înălţă uşor.

— Şi ce-ar fi dacă ţi-aş spune că sunt mai interesată de tine decât în tot ce-ar avea Biblia să-mi ofere?

Îşi dădu seama că intenţia ei fusese să-i facă un compliment.

— Eu aş spune că-ţi pierzi vremea.

Ea păru surprinsă şi amuzată. Îşi închipui că nu fusese refuzată de prea multe ori.

— Ce porcărie. Credeam că voi creştinii ar trebui să fiţi amabili.

— Sunt amabil.

— Eşti nesimţit.

— Doar pentru că te-am refuzat?

Ea roşi, îşi ridică ochii la el şi-i aruncă un apelativ.

— Ştii ce urăsc eu la creştini? Nu puteţi înceta să predicaţi şi vă imaginaţi că sunteţi mai buni decât oricine altcineva. După ce-i adăugă apelativului de mai înainte un epitet ce-i făcu părul să i se zburlească, ea se răsuci pe călcâie şi plecă. Când trecu pe lângă un coş de gunoi, îşi aruncă Biblia în el.

Doamne, *o încredinţez în mâinile Tale*. *E cert că eu n-aş fi ajuns nicăieri cu ea*. Recuperă Biblia şi îşi scoase batista pentru a o şterge de o pată de ketchup care provenea de la un ambalaj de cartofi prăjiţi din gunoi.

Când intră în apartamentul său micuţ, apăsă butonul de la robot şi îşi dădu rucsacul jos din spate.

— Bună, Joe.

Inima îi tresări când recunoscu vocea lui Dynah.

— Mă gândeam să sun şi să te ţin la curent. Probabil că eşti pe afară şi eşti ocupat cu evanghelizarea. Bunica mea a ajuns la noi aseară. Mama s-a mutat înapoi în dormitor cu tata, ca să poată folosi ea camera de oaspeţi. Nu mai spuse apoi nimic câteva clipe prelungi, îmi doresc să fi venit la Berkeley, Joe.

Clic.

Luă telefonul, şi formă un număr. Sună de patru ori înainte să răspundă cineva.

— Alo?

— Sunt Joe, doamnă Carey. Aş putea vorbi cu Dynah?

— O clipă, Joe. O să-i spun că eşti tu la telefon.

El expiră pufăind şi se aşeză pe canapeaua uzată. O auzea pe doamna Carey strigând-o pe Dynah. O clipă mai târziu, fu ridicat un al doilea receptor.

— Joe?

— Bună, copilă.

Doamna Carey îşi închise telefonul ei şi rămaseră împreună în tăcere, în timp ce inima lui îi bătea cu putere în piept.

— Oferta mea stă încă în picioare, încercă să-şi menţină tonul relaxat.

— Nu mă gândeam la ce spun, Joe. N-ar fi trebuit să spun ce am spus. Îmi venea doar să fug departe şi să mă ascund înainte ca totul să explodeze din nou.

— A explodat?

— Nu. Discută cu toţii. Au discutat toată după-amiaza.

— Asta e bine.

— Poate.

— Despre ce vorbesc? Dynah chicoti uşor.

— Ce să facă cu mine şi cu copilul. Ei presupun că nu vreau să-l păstrez.

— Şi tu vrei?

— Nu ştiu.

El îşi ridică picioarele şi se lăsă pe spate.

— Vrei să vorbim despre asta?

— O, Joe, tot ce fac de fiecare dată este să-mi arunc grijile asupra ta.

— Pentru ce există prietenii?

— Ai tu lucruri mai bune de făcut. Cum merge studiul biblic? îşi ţuguie buzele.

— Una din fete mi-a făcut propuneri indecente acum o oră, spuse el cu gâtul uscat.

— O? Şi?

— Am rezistat ispitei şi m-am ales cu câteva apelative pe care nu am de gând să ţi le reproduc.

— Probabil că trebuie să-ţi fie greu să fii un sex simbol.

Vocea ei ascundea chicote de râs. Era bine să o audă aşa, în loc de durerea aceea reţinută. El râse.

— Ei bine, presupun că face parte din viaţa unui pastor să ştie să se ferească de femei.

— Asta plănuieşti să faci, Joe? Să fii pastor?

— Într-o bună zi. Poate. Probabil. Nu ştiu.

— Pari la fel de decis ca şi mine.

— Putem spune şi aşa. Nu mă văd în faţa unei congregaţii.

Îi lipsea carisma lui Ethan şi talentul lui de a ţine discursuri frumoase.

— Ai fi un pastor extraordinar, Joe.

— Cu toţii facem slujba asta. Doar că unii dintre noi avem congregaţii mai mici, asta e tot.

— Orice-am face, trebuie să facem ca pentru Domnul.

Joe zâmbi, recunoscător că după lunile în care rătăcise în sălbăticie, credinţa ei începea din nou să devină mai puternică, îşi slujea familia fără ca măcar să o ştie. O persoană care stă cu picioarele pe Stâncă poate arunca un colac de salvare celorlalţi care se îneacă în ocean.

O auzi oftând. Urmă un fâşâit discret, ca şi când tocmai s-ar fi răsucit în pat.

— Mă simt ca o balenă naufragiată, spuse ea, şi-şi imagină cum îşi coboară mâna asupra copilului ei.

— E normal să te faci mare.

— Peste câteva săptămâni nu o să mai încap în spatele volanului.

— Intenţionezi să pleci pe undeva?

— Nu am de gând să plec, dacă asta vrei să spui, veni răspunsul sec. Nu că nu mi-ar plăcea s-o fac.

Joe o aşteptă să spună mai multe, dar ea rămase tăcută. Voia să o vadă. Voia să se asigure că era bine. Poate că s-ar fi deschis dacă ar fi şezut unul în faţa celuilalt la o masă.

— Pari că şi când ţi-ar prinde bine să ieşi undeva deseară. Ce-ai spune dacă aş veni până la voi şi să te scot la cină?

— Aş accepta.

Joe îşi luă picioarele de pe măsuţă şi le plantă pe jos când se aplecă înainte.

— Ne vedem în circa nouăzeci de minute, spuse el şi puse receptorul în furcă. Se ridică, şi se îndreptă spre duş.



Dynah puse receptorul înapoi în furcă şi se relaxă. Zâmbind, îşi puse mâinile uşor pe abdomen când copilul se mişcă.

— Ieşim în oraş deseară, spuse ea mângâindu-şi uşor locul unde simţea un piciorus apăsând-o. Era o senzaţie ciudată, parte din ea, şi totuşi ceva separat. Băieţel sau fetiţă?

Se împinse cu mâinile şi reuşi să se ridice, Dynah îşi luă halatul din dulap şi traversă coridorul până la baie pentru a face un duş. Îşi lăsă timp, savurând şuvoiul cald de apă şi sunetul liniştitor ce părea să-i risipească tot stresul. Când deschise uşa şi coborî din cada de duş, se văzu întreagă în oglindă. Îşi întoarse repede privirea şi se uscă cu prosopul.

— Arăţi bine, Dynah. Excelent, *spusese Joe în Mendocino*.

Desfăcându-şi prosopul, se uită din nou în oglindă şi se studie.

Luase douăsprezece kilograme în greutate. Şi totul părea să se fi adunat în faţă. Nu se simţea frumoasă, dar nici urâtă. Acum era toată numai forme, fără zone plate. Se întoarse spre chiuvetă şi-şi privi profilul. Scutură din cap şi zâmbi trist. Duse erau zilele fără griji ale unei tinereţi feciorelnice. Avea vergeturi. Trupul ei nu avea să mai fie acelaşi. Poate că dacă ar fi conceput copilul acesta într-o căsătorie cu cineva pe care l-ar fi iubit, s-ar fi simţit frumoasă acum.

PREAIUBITO, EŞTI A MEA. EŞTI FRUMOASĂ ÎN OCHII MEI.

Era oare o şoaptă abia perceptibilă pe care o auzi în baia înceţoşată de aburi, sau frânturi de versete? Se simţea înconjurată de dragoste, copleşită, ocrotită. Îşi închise ochii şi-şi aminti că acest copil era al Tatălui.

Şi eu Te iubesc, Doamne. Tu eşti viaţa mea.

Viaţa. Ce altă binecuvântare mai mare exista pentru o femeie decât să ia parte la puterea creatoare a lui Dumnezeu şi să poarte un copil dăruit de El? Simţi copilul mişcând şi zâmbi. Afirmativ.

Joe. Joe era singurul care părea să înţeleagă. Şi urma să-şi petreacă o seară cu el.

Zâmbind, îşi luă uscătorul de păr şi începu să-şi perie părul.

— Arăţi bine, îi spuse bunica ei când coborî la parter.

Dynah zâmbi şi îi mulţumi. Dăduse o atenţie aparte înfăţişării ei.

Nu se mai machiase de luni de zile, dar acum îşi pusese puţin fard şi ruj şi nişte parfum Shalimar.

— Joe va veni aici ceva mai târziu, spuse ea. Ieşim să mâncăm undeva. Unde e tata?

— S-a dus la film, îi spuse mama ei.

Hannah o studie pe fiica ei. Era frumoasă. Avea o strălucire pe care nu o avusese înainte, nici măcar atunci când îl adusese pe Ethan Turner acasă de la aeroport.

— Nu a vrut să fie o piedică pentru întâlnirea noastră de deseară. Va veni şi pastorul Dan aici, ştii doar.

— Am uitat. Ai vrea să rămân?

— Nu, du-te, dragă. Stai închisă în casa asta de două săptămâni. Îţi va prinde bine să ieşi.

Era o atmosferă ciudată în cameră, o linişte tulburătoare.

— E totul în regulă? întrebă Dynah, privind de la mamă la bunica ei.

Hannah se uită la mama ei, incapabilă să răspundă. Ştia că dacă mai scotea vreun cuvânt, ar fi început să plângă. Dynah avea să afle destul de curând că bunica ei avea cancer într-un stadiu terminal.

Evie zâmbi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji de nimic, Dynah. Mai povestim mâine dimineaţă.

Dynah ştia însă că nu era aşa.

— Vă iubesc pe amândouă, spuse ea, privind de la o femeie la cealaltă. Şi-l iubesc şi pe tati.

Hannah încuviinţă, înţelegând nevoia fiicei ei de a face o declaraţie. Nu voia să fie atrasă într-o dezbatere. Nu voia să fie nevoită să fie de partea cuiva.

O, Doamne, am făcut aşa o nenorocire din viaţa mea, şi cu toate astea m-ai binecuvântat cu o fiică precum Dynah.

Niciodată nu înceta să o uimească şi să o umple cu un sentiment al responsabilităţii. Cât de multe răni putea duce Dynah? Violul îi întorsese viaţa cu susul în jos. Divorţul ar fi nimicit-o.

Cine avea să câştige războiul declarat de ea? Cu siguranţă nu ea, nici Doug, care

se retrăsese de pe câmpul de luptă. Atunci cine?

Se certaseră seara trecută în intimitatea dormitorului lor. Ştia că îl momise pe Doug iar şi iar înainte să sosească mama ei. Voise să se certe şi să termine odată cu toate, dar el refuza să se supună regulilor ei. Iar ea suspendase ostilităţile de la sosirea mamei ei. Se mai putea preface puţin.

Mama ei însă nu se lăsase amăgită. După o seară tăcută, se scuzase devreme şi se dusese la culcare.

— Mama ştie că ceva nu e în regulă, remarcă Hannah. Doug nu spuse nimic, dar îi putu simţi furia. O umplu cu un sentiment greţos de satisfacţie – şi disperare. Probabil că aş putea să-i spun. Şi poate că ar înţelege. Era aproape gata. Câteva lovituri probabil că aveau să-i pună capăt de tot. Deja îmi cunoaşte cea mai sordidă poveste, aşa că nu va fi o surpriză prea mare pentru ea.

Nu-şi recunoscuse voinţa încăpăţânată.

Doug se ridicase în picioare.

— Dacă eşti dispusă să dai cu piciorul la douăzeci şi şapte de ani din viaţa noastră, n-ai decât să bagi actele pentru divorţ, spuse el, cu privirea întunecată şi plină de durere. Întotdeauna ţi-ai văzut viaţa mai degrabă pe jumătate goală şi nu pe jumătate plină. Îţi spun ceva, Hannah. În toţi anii în care am trăit alături de tine, îmi amintesc mai multe clipe de bucurie decât de tristeţe. Acelea sunt momentele de care mă agăţ cu toate câte am strâns în mine. Te iubesc, dar dacă tu nu eşti dispusă să lupţi pentru căsătoria noastră în loc să ne sfâşii în bucăţi, nu prea am cum să te ajut să repari lucrurile.

— Singurul motiv pentru care sunt încă aici este pentru că Dumnezeu nu m-a eliberat. Încă.

— Ţinând cont de tot ce a făcut pentru noi, nu mă aştept din partea Lui să spună că poţi să te dai bătută! Ieşi din cameră şi urcă la etaj la culcare.

Ea-şi petrecu noaptea pe canapea, plângând şi gândindu-se la ce spusese el. O enerva fiecare cuvinţel din cele pe care le rostise el, pentru că ştia că Doug avea dreptate. Dumnezeu nu avea să o elibereze din căsnicia ei. O enerva, dar Biblia era foarte limpede. Dumnezeu ura divorţul. „Iubiţi-vă unul pe altul aşa cum v-am iubit eu,” spusese El. Necondiţionat. Jertfitor. Deplin. Fiind dispusă să moară pentru Doug.

La uşă se auzi soneria, readucând-o pe Hannah înapoi în prezent.

— Trebuie să fie Joe, spuse Dynah, aruncându-i o sărutare rapidă bunicii ei. Nu o să

stăm până târziu.

Hannah se ridică şi o însoţi la uşă.

— Sper că tu şi Joe să aveţi un timp frumos împreună, spuse ea, simţindu-se goală în interior. Ia-ţi o haină, dragă. Se va face rece deseară.

În timp ce Dynah se îndreptă spre dulapul din hol, Hannah deschise uşa.

— Bună, Joe.

— Doamnă Carey, spuse el cu un zâmbet şi salutând-o respectuos cu capul. Ce mai faceţi?

— Suntem toţi bine.

Ce glumă bună! Deschise uşa, ca el să poată intra, dar Dynah veni din spatele ei şi ieşi în schimb pe uşă afară. Hannah văzu expresia de pe faţa lui Joe când o privi pe fiica ei. Măiculiţă.

— Nu vom sta prea mult, mamă, spuse Dynah, sărutând-o pe mama ei pe obraz. Ea îi zâmbi când îşi puse mâna sub cotul ei sprijinind-o când se îndreptă spre scări. Hannah îi privi coborând treptele, apoi încet, gânditoare, închise uşa.



— Mulţumesc, Joe. Nu îmi mai văd picioarele. Unde mergem?

— The Wharf.

— Îmi place The Wharf, spuse Dynah, simţind cum toată încordarea i se spulberă în timp ce se îndreptau spre maşina lui. Joe îi deschise portiera. O închise în urma ei, şi înconjură maşina prin faţă. Ea se chinuia încă cu centura când se urcă şi el în spatele volanului.

— Stai. Lasă-mă pe mine. Joe se aplecă să lărgească centura puţin ca să o cuprindă. Îi zâmbi când reuşi să îi prindă centura în lăcaş. Măi, dar ce-ai mai crescut.

Ea râse.

— Mie-mi spui.

Joe se îndreptă spre Ocean Avenue şi apucă apoi pe Nineteenth Avenue. În timp ce apucară spre nord, trecând prin capătul vestic al Golden Gate Park, îi puse întrebări despre viaţa lui în Berkeley şi de progresele pe care le făcea cu studiul biblic.

— O să termin cursurile peste câteva săptămâni, spuse Joe, şi apoi mă gândesc să

fac o pauză.

— Iarăşi porneşti la drum?

El se uită la ea şi o văzu tulburată de ideea aceasta.

— Nu. O să rămân în zona golfului. Ea nu spuse nimic, ci continuă să şadă tristă, privind afară pe geam. Joe apucă de pe Nineteenth pe Highway 101.

— Ai început deja cursul Lamaze?

— Am început luni seara. A fost mama cu mine.

— Cât stă bunica ta?

— Niciodată nu stă mai mult de câteva zile.

El viră şi se îndreptă spre port.

— Mama ta pare obosită.

— Seara trecută a dormit pe canapea. Se uită la el. Cred că ea şi tati vor divorţa.

— Trec printr-o perioadă grea, Dynah. Nu îţi pierde încă speranţa în privinţa lor.

— Furia e groasă ca un nor în jurul mamei mele. Îşi închise ochii. O, Joe, nu ştiu cât îţi pot spune. Nu voia să-l lase să gândească rău despre părinţii ei.

— Orice mi-ai spune rămâne la mine, şi nu va schimba cu nimic părerea pe care o am despre părinţii tăi sau despre tine.

Ea «se simţi mişcată de asigurările lui, dar era recunoscătoare că nu insistă.

Joe parcă maşina în Ghirardelli Square.

— Se zice că mersul pe jos îi face bine unei femei însărcinate. O luă de mână şi o ajută să coboare. Şi e o seară frumoasă.

Porniră la vale, îndepărtându-se de Muzeul Maritim şi trecând prin faţa negustorilor ambulanţi ce vindeau bijuterii şi mărunţişuri. O mulţime de turişti aşteptau să pornească pe dealurile din San Francisco în faimoasele troleibuze. Ea şi Joe îi ocoliră şi continuară să coboare la vale spre docuri.

Joe o trase aproape de sine în timp ce oamenii veneau spre ei şi păreau să-i înghită cu totul. Atât de mulţi turişti. Îşi dorea să o fi dus în altă parte, unde să fi fost linişte, departe de nebunia de miez de vară de la Fishermans Wharf. Trecătorii păreau să vorbească într-o duzină de limbi diferite, şi majoritatea din ei erau înarmaţi cu aparate de fotografiat. Poate că dacă ar fi dus-o pe Dynah într-un loc mai retras, s-ar fi simţit mai dispusă să vorbească.

Se opriră lângă împrejmuirea ce dădea spre bărcile ancorate în spate la Aliotos 8. Dynah îi atinse braţul.

— Mulţumesc că m-ai adus aici, Joe. Întotdeauna am adorat să vin la Wharf. Era atât de incitant pentru mine în copilărie. Mirosurile, sunetele, toţi oamenii veniţi din atât de multe locuri din lume. Îmi doream să mă aşez pe o bancă undeva pe drum şi să-i privesc, dar lui tati nu-i place aglomeraţia, spuse ea râzând. De obicei, cerea o masă undeva lângă geam, să pot privi afară. Cam atât era maximul de apropiere pe care mi-l permitea cu mulţimea.

Zâmbetul ei se stinse în timp ce privea în lungul împrejmuirii. Rupse câteva bucăţi din vopseaua albă care se cojea.

— Nu ştiu ce să fac să-i ajut, Joe. Eu sunt de vină că lucrurile se dezintegrează.

— Nu-i vina ta.

— Într-un fel, este. Sarcina mea le-a răscolit trecutul. Şi când am plecat, totul a devenit şi mai rău pentru ei. Îşi ridică fruntea şi îl privi abătută. Ştia că putea avea încredere în el. Şi în alte privinţe o sfătuise cu înţelepciune. Poate că o putea sfătui şi acum. Mama a făcut un avort înainte să-l întâlnească pe tati. Nici măcar nu sunt sigură că ei ştiu că am auzit şi eu. Nu cred că mama intenţiona să-mi spună vreodată, dar acum câteva luni au avut cearta aceea îngrozitoare, şi am auzit tot ce şi-au spus.

— Asta a fost înainte sau după ce te-a dus la clinică?

Ea făcu o grimasă.

— Înainte, spuse ea încetişor.

O, Iisuse, nici nu mă mai mir atunci că Dynah s-a simţit trădată. Ce să-i spun eu, Doamne? Cum ne batem joc de vieţile noastre.

— Mi-a fost atât de greu să înţeleg, după toate lucrurile pe care-mi aminteam că le spusese împotriva avortului, spuse Dynah, dar cred că a făcut-o doar ca să-l mulţumească pe tata. El era atât de convins că era singurul mod de abordare a sarcinii mele. Şi eu nu i-am ajutat deloc. Nu ştiam ce simţeam sau ce să fac. Am fost de acord că să mă duc, iar apoi n-am putut să merg până la capăt.

— Slavă Domnului.

— Da, slavă Domnului, spuse ea încetişor, punându-şi mâna peste copilul ei nenăscut. Rămase tăcută multă vreme, cu ochii închişi. Spune-mi ce să fac, Joe. Spune-mi cum să-i ajut.

— Iubeşte-i.

— Îi iubesc, dar trebuie să fac mai mult de-atât.

— Dacă te bagi la mijloc, s-ar putea să te trezeşti că-l stai în cale lui Dumnezeu.

— Şi dacă se hotărăsc să divorţeze?

— Poate că nu.

— Dar dacă da?

— Întotdeauna se pot răzgândi. Îi şterse o lacrimă de pe obraz. Te necăjeşti fără rost, Dynah. Îţi faci griji de ce s-ar putea întâmpla. Mai bine ne-am bate capul cu prezentul.

— E atât de greu să-i văd ce-şi fac unul altuia.

— Emoţiile sunt intense, dar ele se schimbă la fel de repede ca şi vântul. De asta ne spune Domnul să ne înnoim mintea. Nu-ţi baza deciziile pe ceea ce simţi. Părinţii tăi îl cunosc pe Domnul. Din câte mi-ai povestit despre ei, stau lângă Cuvânt de mult timp. Îşi vor aduce aminte. Iar dacă nu, lasă-L pe Dumnezeu să le reamintească.

— Aş vrea să-i scutesc de durere.

— Durerea are beneficiile ei. Te ajută să stai departe de foc. O luă de mână. Haide să ne plimbăm puţin.

După colţ, începea o alee mărginită de gherete ale negustorilor de fructe de mare. Crabi roşii fierţi stăteau aranjaţi în grămezi uriaşe pe mese acoperite cu gheaţă fărâmiţată. Vitrine din sticlă prezentau carne de crab în castroane din carton roşu cu alb. Bucăţi de baghetă franţuzească erau împachetate şi stivuite pe tejghele.

Un om ce căra în braţe o pâine mare franţuzească rotundă, umplută cu ciorbă de moluşte se ciocni de Dynah. Îşi ceru scuze şi-şi văzu mai departe de drum. Joe păşi în faţa ei, pentru a o feri să se mai ciocnească din nou cu careva.

— Ce bine mirosea.

— Auzi, te duc într-un loc ferchezuit, nu mă apuc să-ţi cumpăr o pâine umplută cu ciorbă.

— Va trebui să aşteptăm mai bine de o oră să prindem o masă, Joe, şi apoi încă treizeci de minute până ne aduc mâncarea.

Joe se întoarse şi o privi, apoi zâmbi.

— Încerci oare să-mi spui că ţi-e foame?

Ea-i zâmbi înapoi.

— Sunt lihnită.

Cumpără câte o pâinişoară rotundă plină cu ciorbă de moluşte pentru fiecare.

— *Bon appetit* spuse el scurt, dar se bucură când o văzu savurând fiecare gură de mâncare.

Soarele începea să apună, iar briza dinspre golf se făcu răcoroasă. Stelele răsăriră deja pe când ajunseră înapoi în Ghirardelli Square. Joe nu se grăbea să o ducă pe Dynah acasă, iar ea nu părea să se grăbească să se întoarcă. Povestiră despre tot felul de lucruri – în afară de copil şi de planurile pe care le avea Dynah cu el.

Un cvartet de coarde cântau într-o curte. Şedeau la o măsuţă rotundă lângă un zid din cărămidă. Joe îşi comandă un *espresso*, iar Dynah o cafea fără cofeină şi o bucată de plăcintă nemţească cu ciocolată. El se sprijinea în coate de masă şi o privea. Iar ea făcea o adevărată artă din a-şi mânca desertul. Lua câte o îmbucătură mică odată. Iar în ritmul în care mânca, puteau să rămână toată noaptea înainte să-şi termine bucata sănătoasă. El zâmbi.

— N-am văzut niciodată pe cineva care să savureze o felie de plăcintă în felul în care o faci tu.

Ea luă cu furculiţa o bucată serioasă din plăcintă şi i-o întinse lui.

— Ia gustă şi tu puţin ce gust are raiul.

El se aplecă spre ea, şi se lăsă hrănit de ea. Arcuindu-şi uşor sprâncenele, scoase un sunet aprobator. Râzând, ea-i întinse farfuria.

— Termină tu. Eu m-am săturat.

Amuzată îl urmări cum savură tot restul.

După câteva guri, îşi supse obrajii şi îşi goli ceaşca de cafea neîndulcită.

— Dulce, spuse el. Foarte dulce.

Dynah se trezi studiindu-l pe Joe când acesta îşi îndreptă atenţia către muzicieni. Ciudat cât de înşelătoare putea fi înfăţişarea unui om. Bărbatul acesta atât de blând şi de grijuliu arăta ca un tip dur din mahala cu părul său negru ce-i creştea generos peste gulerul cămăşii. Nu mai avea acum nicio obligaţie să şi-l tundă scurt, aşa că-l lăsase să crească. Lobul urechii îi era găurit, iar pe o mână avea un tatuaj minuscul cu o cruce şi un diamant. Cândva îl întrebase de asta, iar el îi spusese că diamantul era pentru un jaf pe care-l comisese cândva. Când devenise creştin, îşi tatuase crucea deasupra.

Dynah observase cât de rapid îl remarcau fetele. Era atrăgător. Niciodată nu se gândise prea mult la asta, poate pentru că fusese atât de fixată asupra lui Ethan. Iar cei doi erau atât de diferiţi.

— Eşti interesat de cineva la Berkeley, Joe?

Joe se uită la ea. Nu descoperi nimic pe faţa ei pentru a-i da un motiv să-i pună o asemenea întrebare. Pură curiozitate.

— Sunt interesat de o mulţime de oameni.

— Mă refer la fete.

— Mă uit, dar cam asta e tot.

— Îţi plac roşcatele, nu? spuse ea, amintindu-şi de o asistentă cu care se întâlnise la NLC.

— Blondele îmi plac, spuse el, şi se uită cu subînţeles la părul ei.

Ea râse, fără a-l lua în serios.

— Şi brunetele. Ai fost îndrăgostit lulea de Carole.

— Ba n-am fost. Eram… ei bine, nu mai contează cum eram.

— Ea te-a plăcut.

Gura lui se strâmbă uşor.

— Îi plăceau o mulţime de băieţi.

Dynah se încruntă la remarca lui şi îl privi în ochi.

— Nu-ţi face griji, spuse el, înţelegându-i mesajul. Nu am alunecat în acel păcat specific, nu că n-am avut probleme cu câteva altele.

— Care altele?

El ezită.

— Invidia, spuse el, trecând repede mai departe. Şi furie. Asta e cel mai greu. Am avut câteva momente în care am visat cu ochii deschişi la ce aş fi în stare să-i fac individului care te-a violat de mi-ar cădea în mâini.

Ea-şi plecă privirea.

— Ethan simţea la fel.

Joe nu o contrazise. Ethan se răţoise şi se înfuriase îngrozitor. Din nefericire, încurcase lucrurile. Furia lui fusese îndreptată şi se revărsase peste capul lui Dynah când ea nu fusese dispusă „să se supună autorităţii” lui şi să facă avort. *Doamne*, *cum de o iau unii oameni atât de rău razna în capul lor*?

— Pe cine-ai invidiat, Joe?

Joe îşi dădu seama că ea ascultase cu atenţie tot ce spusese. Se gândi că trebuia să fie ceva mai atent de-aici înainte.

— Pe-o mulţime de oameni înainte să devin creştin. Unul singur de atunci încoace.

— Pe cine?

Se uită la ea dar nu-i răspunse.

Dynah îl privea la rândul ei, întrebătoare. Ochii săi negri erau pătrunzători, şi simţi

cum i se îmbujorează obrajii.

— Joe?

Doamne, *se gândi el*, dacă i-aş spune adevărul? Dacă aş termina odată cu nonşalanţa asta şi aş spune lucrurilor pe nume? *Cântărind posibilităţile*, *făcu o grimasă*.

— Poate că îţi voi spune într-o zi.

Haide, recunoaşte-o Joe. Eşti un laş.

Muzicienii începeau să plece.

Joe se uită la ceas.

— Aş face bine să te duc acasă. I-ai spus mamei tale că nu vei sta prea târziu, şi s-a făcut deja miezul nopţii.

În timp ce coborau scările spre garaj, Joe o luă din nou de mână. Nu-i dădu drumul decât abia când îi deschise portiera.

Ea îşi lăsă capul pe spate când ieşi din garaj şi porni la deal.

— Joe, îţi mulţumesc pentru seara asta minunată.

— Plăcerea e de partea mea.

O tăcere relaxată se lăsă între ei în timp ce Joe traversă oraşul şi se îndreptă spre sud spre Nineteenth Avenue.

— Ştii ceva, Joe? Ai devenit cel mai bun prieten al meu. Când el nu spuse nimic, Dynah se roşi, convinsă că-l stânjenise. Sper că nu te superi că ţi-o spun. Adică, nu încerc să schimb relaţia dintre noi sau ceva.

— Nu o strică, spuse el răguşit.

Niciunul din ei nu mai spuse nimic tot restul drumului până pe Ocean Avenue.

Joe trase în faţa casei ei şi opri motorul. Când se întoarse încet şi se uită la ea, inima îi bătea repede când simţi încordarea trupului ei. Ce-şi imaginase că avea să facă? Să o sărute?

— Ai fost întotdeauna aproape când am avut nevoie de tine, Joe, spuse ea fără să se uite la el.

— Pentru asta există prietenii.

Ochii i se umplură de lacrimi, şi îi sugrumară gâtul. Îşi lăsă capul pe spate, pe tetiera scaunului ei, încercând să se relaxeze.

— Nu ştiu ce-i cu mine. Emoţiile mele sunt într-o continuă furtună.

El îi mângâie obrazul cu încheietura degetelor.

— Am povestit despre toate în seara asta – în afară de copil.

— Mă gândeam că o să vorbeşti despre ea când vei fi pregătită.

Ea zâmbi, iar ochii i se luminară.

— Ea?

— Sau el.

— Ea, murmură ea, plecându-şi privirea spre trupul ei. Mâinile i se mişcară cu tandreţe peste pântec. O fetiţă, spuse ea cuprinsă de uimire.

— Sau un băiat.

Mâinile i se opriră din mângâierea lor blândă şi se odihniră uşor asupra copilului ei nenăscut.

Joe o observă încruntându-se uşor. Aşteptă ca ea să spună ce anume o îngrijora.

— Ce părere ai despre adopţie, Joe?

— Nu e vorba de ce cred eu. Contează ce crezi tu.

— Eu vreau să aflu părerea ta.

Joe se întrebă cum avea să fie capabilă să trăiască după ce renunţa la copilul ei. Cu două luni în urmă, îşi dorise cu disperare să nege existenţa copilului. Acum, preţuia viaţa care creştea în pântecul ei. Era evident din modul în care îşi atingea copilul, din expresia feţei atunci când vorbea de el.

— E un lucru nobil, dar la fel este şi creşterea unui copil.

Ea-l privi, copleşită.

— Nu-mi dau seama cum aş putea… Adică, nu am cum să mă întreţin, iar cu copilul va fi şi mai dificil. Nici măcar nu ştiu de unde să încep. Oriunde privesc, mă simt sfâşiată, spuse ea cu buzele tremurătoare. Nu există nicio cale de ieşire de aici fără durere, nu? îşi ţuguie buzele. În afară de aspectul fizic, îmi simt inima sfâşiată în piept.

Iar el simţea durerea alături de ea.

— Domnul are un plan pentru tine, şi nu este un plan de nimicire.

— Ştiu asta, teoretic, Joe, dar uneori nu îmi dau seama unde voi ajunge cu toate astea. În Mendocino m-am simţit atât de aproape de Domnul. Expiră încet. În ziua aceea când m-ai găsit, îl căutasem pe Domnul, şi El mi-a deschis din nou uşa. Am simţit aşa o pace. Am ştiut că totul va fi bine, că acest copil este al Lui. Şi apoi am venit acasă…

— Chiar atât de rele sunt lucrurile?

Ea ezită, gândindu-se la întrebarea lui.

— Nu chiar aşa cum au fost, cred. Poate că mama şi tata prelucrează în sfârşit anumite lucruri pe care ar fi trebuit să le abordeze în urmă cu ani de zile, dar aleseseră

să le îngroape. Nu ştiu. Nu mai e vorba numai de ei, Joe. Ci de mine. Eu sunt cea care nu par să reuşesc să hotărăsc ceva. Ea-şi închise ochii pentru o clipă. Şi mai e atât de puţin timp.

Joe i-ar fi putut spune exact data când se aştepta să-l nască. Ştia cât de puţin timp îi rămăsese să ia o decizie.

— Ştiu că cel mai bine ar fi să renunţ la copil, Joe, dar nu ştiu dacă pot să fac asta.

— Atunci nu o face.

Ea-l privi, cu lacrimi în ochi.

— Cum aş putea, Joe? Cum pot eu creşte copilul acesta? Nu mă pot baza veşnic pe părinţii mei, să depind de ei pentru sprijin financiar emoţional. Trebuie să-mi găsesc o slujbă. Trebuie să mă descurc de una singură. Şi dacă aleg asta, va trebui să găsesc pe cineva să aibă grijă de copil. Nu-i pot cere mamei mele să renunţe la viaţa ei şi să-mi crească copilul. Iar tata… Era atât de pornit să fac avort, că nu mi-l pot închipui să aplaude ideea de a păstra copilul.

— Pe el l-ai întrebat ce părere are?

Ea privi în altă parte.

— Nu, dar şi-a exprimat părerea demult.

El îi simţi suferinţa şi confuzia.

— Nu doar femeile se răzgândesc, Dynah. Nu s-o fi răzgândit oare şi el?

— Totul se schimbă atât de repede. Poate că s-a schimbat şi el. Nu ştiu. Eu… o…

Îşi simţi copilul mişcându-se vehement în abdomenul ei.

— Ce este?

O undă de panică se urni în Joe la privirea pe care i-o văzu pe faţă. O apucau durerile?

— Nimic, spuse ea şi zâmbi.

Se întinse şi îi luă mâna, apoi i-o puse pe abdomenul ei. El simţi mişcarea.

— O, Doamne, spuse el cuprins de uimire, cu mâna deschisă. Te doare?

— Deloc. Îi acoperi mâna cu amândouă mâinile ei în timp ce copilul o lovea şi se întindea. Râzând încetişor, se lăsă şi mai tare pe spate când simţi presiunea în coaste. Spaţiul devine tot mai strâmt.

Joe se aplecă mai aproape de ea. Oare ceea ce tocmai simţea în palma sa era un picioruş minuscul sau era doar imaginaţia lui exagerată? Inima îi bătea cu putere. Îşi mişcă mâna cu grijă, uimit de ceea ce se întâmpla. Mai aproape de atât nu putea fi de

miracolul care se petrecea în interiorul lui Dynah.

— Mă întreb dacă ştii cât de norocoasă eşti, spuse el fară să se gândească la circumstanţele care aduseseră acest copil în fiinţă. Dar amintirea îi reveni suficient de repede, şi se uită la ea, îngrozit de lipsa lui de sensibilitate.

Dar ea îi împărtăşi uimirea.

— E un miracol, nu-i aşa?

Uitându-se în ochii ei radioşi, Joe aproape cedă şi făcu ceea ce-şi dorise să facă încă din clipa când dăduse cu ochii de Dynah Carey. Dar se trezi la timp, şi se retrase încet.

— Ar trebui să te conduc până înăuntru.

O conduse până la uşa de la intrare. Luându-i cheia, descuie uşa şi i-o deschise înainte.

— Te sun peste câteva zile.

Se întoarse şi coborî primele două trepte.

— Joe?

Când se întoarse la chemarea ei, inima lui Dynah se strânse văzând expresia feţei lui. Mintea îi era deja altundeva.

O, Doamne, ce s-ar fi ales din mine de nu l-ai fi trimis pe omul acesta să mă scape de la nimicire? Nu o dată, dar de nenumărate ori.

Ieşi până pe prima treaptă. Îşi puse mâna pe umărul lui, se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc.

Ea băgă de seamă că-l luase prin surprindere. O privi la rândul lui, cu ochii fixându-i o clipă pe-ai ei. Iar ea rămase mirată de tristeţea ce apăru în ochii lui chiar înainte să-i întoarcă spatele.

Cumva, reuşise să-l rănească profund, şi nu ştia nici cum, nici de ce.



Evie auzi uşa de la intrare deschizându-se şi ştiu că Dynah ajunsese acasă. *Doamne*, *acum i-acum*. *Dă-mi cuvintele Tale*. *Nu mă lăsa să-i dau vestea într-un mod care să-i producă* şi *mai multă durere*. Zâmbi când Dynah intră în sufragerie. Observă

expresia ei tulburată.

— Totul e în regulă?

— Nu ştiu. Dynah îşi luă de pe umăr geanta micuţă şi o puse pe măsuţa laterală în timp ce se aşeza. Cred că l-am rănit pe Joe.

— Cum aşa?

— Nu sunt sigură. Se uită înspre televizor. Trebuie să fie ceva bun să te ţină trează atât de târziu, bunico.

— Nu i-am dat prea mare atenţie. Evie apăsă o tastă a telecomenzii şi ecranul televizorului se întunecă. Doar să-mi treacă vremea. Te aşteptam. Am vrut să stau de vorbă cu tine.

— Are vreo legătură cu ceva din ce aţi discutat tu şi mama mai devreme?

— Da.

— Şi tati?

— Am vorbit şi cu tatăl tău mai înainte. Vedea că Dynah îşi făcea deja griji, şi îi părea rău pentru ea. Dar nu avea cum să-i dea vestea cea proastă într-un mod facil. Sunt bolnavă de cancer, drăguţă. Văzu şocul pe faţa lui Dynah iar culoarea din obraji i se scurse. Iar ochii i se umplură de lacrimi. *Of Doamne*. Acum, te rog să nu începi să plângi, sau mă apuc şi eu. Am plâns destul cu mama ta.

— Ce fel de cancer?

— Cancer de sân, dar s-a împrăştiat.

— O, bunico, spuse Dynah cu voce gâtuită. Cât de rău e?

Evie se uită la nepoata ei, ezitând să intre în detaliu în acest moment. Cancerul era suficient de avansat încât să ştie ce urma să se întâmple. Medicul spusese şase luni, poate un an. Sau mai mult, cu voia lui Dumnezeu.

Dynah se ridică în picioare şi veni lângă ea. Se lăsă jos pe covor, şi-şi odihni capul în poala bunicii ei.

— De ce trebuie să fie viaţa atât de nedreaptă?

Evie o mângâie pe păr.

— M-am întrebat şi eu asta de câteva ori. De ce a trebuit să fii tocmai tu în parc în noaptea aceea? De ce trebuie să am eu cancer? Şi răspunsul e mereu acelaşi. De ce nu?

— Mă bucur că vei fi cu noi.

— Vineri plec acasă.

Dynah îşi ridică fruntea.

— Dar cum poţi pleca?

— Am o maşină. Ştiu să conduc.

— Trebuie să faci chimioterapie, sau radioterapie, ceva, nu-i aşa?

— Dacă aş avea treizeci de ani şi aş avea copii de crescut, aş lupta cu tot ce sunt. Dar eu am şaptezeci şi opt de ani, drăguţă. Am obosit şi am tabieturile mele. Vreau să fiu la mine acasă, nu printre străini într-un spital oarecare.

— Nu se poate să te dai bătută, bunico.

— Nu mă dau bătută. Iau medicamente. Urmez indicaţiile medicului. Chimioterapia nu este o opţiune. Nu are niciun rost. De ce ar vrea o bătrână ca mine să bolească săptămâni întregi în strădania de a-mi prelungi viaţa cu un an, poate doi?

— Dar va fi mai rău dacă nu faci asta.

— Oricum va fi mai rău, scumpo. Evie o atinse cu tandreţe pe obraz. Aşa se întâmplă cu tot omul muritor. Nu pot trăi veşnic, ştii doar. Zâmbi, împăcată. Sau cel puţin nu aici.

Dynah îşi repuse capul în poala bunicii ei şi începu să plângă.

— Vei fi atât de departe de noi.

Ochii lui Evie se umplură de lacrimi fierbinţi.

— De asta vreau să fii cu mine. Voi avea nevoie de cineva care să mă ajute în lunile care urmează şi de cineva care să aibă grijă de mine pe drum, în timp ce boală îşi va urma cursul firesc. Şi mi-ar plăcea să fiu cu cineva pe care-l iubesc şi care mă iubeşte la rândul său.

— Îmi ceri să privesc cum mori?

— Nu, te rog să vii să locuieşti cu mine. Consider lunile ce-mi stau înainte foarte preţioase. Intenţionez să le savurez din plin şi să fac tot ce pot mai bun din ele. Mâna i se odihnea pe creştetul nepoatei ei. Domnul are întotdeauna mâna Lui asupra noastră, Dynah, din clipa în care am fost concepuţi şi chiar înainte de asta. Cred că mâna Lui este în toate câte se întâmplă chiar acum.

O bătu uşor pe umăr pe Dynah.

— Uită-te la mine, drăguţă. Când o privi, Evie îi şterse lacrimile de pe obrajii nepoatei ei. Ştiu că ai o mulţime de lucruri asupra cărora poţi să decizi în următoarele câteva săptămâni, şi că ai de luat decizii grele. Hannah îi spusese deja că îşi făcuseră programare la o agenţie de adopţii. Nu-şi putea imagina cât de greu avea să fie. Când toate astea vor fi trecut, va trebui să pleci undeva. Va trebui să fii activă ca să nu te

gândeşti în fiecare minut la ce s-a întâmplat, îi cuprinse tandru obrazul în căuşul palmei ei. Vreau să ştii că în Oregon te aşteaptă căminul meu. Va trebui să lucrezi ca să te menţii ocupată. Vei avea timp să te vindeci şi să hotărăşti ce vrei să faci din viaţa ta. Şi vei avea un venit şi vei fi independentă atunci când vei hotărî. Te voi plăti ca pe o asistentă care ar veni să locuiască cu mine.

Dynah scutură din cap.

— Nu pot să primesc niciun ban, bunico.

— O, ba da, vei primi. E una din condiţiile pe care le pun pe lângă oferta mea. Nu te certa cu bătrânii din familia ta, Dynah. Dumnezeu e bun. El Se îngrijeşte de cei care-L iubesc. Iar tu îl iubeşti încă de când umbli şi poţi vorbi. Îi mângâie şuviţele delicate şi mătăsoase din părul ei blond şi i le îndepărtă de la tâmplă cu o mână tremurătoare. Lasă-L pe El să Se îngrijească de Tine.

La câteva săptămâni după plecarea bunicii ei acasă, Dynah porni într-o plimbare lungă pe Ocean Avenue. Trebuia să iasă din casă, departe de tensiunea dintre părinţii ei. Nu îşi adresau cuvinte aspre, dar nici vreun cuvânt tandru nu le ajunse pe buze. Se strecurau unul pe lângă celălalt cu precauţie, ca şi când o scurtă atingere ar fi pornit bătălia finală şi i-ar fi distrus pe amândoi.

O, Doamne, de ce se retrag oamenii în citadelele lor? De ce îţi folosesc tunurile de la distanţă în loc să se aşeze la o masă a păcii şi să-şi rostească adevărul unul altuia cu privire la ceea ce au în inima lor? Se iubesc unul pe celălalt şi se rănesc cu fiecare respiraţie.

În dimineaţa asta era răcoare, o ceaţă uşoară rostogolindu-se înapoi în timp ce soarele reuşea să pătrundă prin ea. Vremea din San Francisco se îmbunătăţise în ultimii câţiva ani. Încălzirea globală.

În timp ce cobora pe drum, Dynah se gândi la copil, cântărind alternativele în timp ce încerca să-şi testeze sentimentele. Toţi presupuneau că urma să dea copilul spre adopţie. Era adevărat, discutase cu un avocat a cărui specializare erau adopţiile. Vera Adams păruse sensibilă la situaţia ei. În cursul unei săptămâni, avusese câteva familii care tocmai completau formularele pentru a adopta un copil. Dynah primise deja câteva scrisori şi un album cu fotografii de familie ale celor doi, fiecare făcând tot ce putea mai bine pentru a o asigura de căminul bun pe care aveau să i-l asigure copilului ei.

Copilul se mişcă în interiorul ei. Cu inima îndurerată, îşi duse mâna la locul acela, simţind cum o podidesc lacrimile. N-ar fi trebuit să conteze chiar aşa de mult, nu-i aşa?

Copilul acesta îi fusese dat cu forţa, împotriva voii ei. De ce să fie atunci atât de reticentă?

O, Doamne, până când mai trebuie să mă războiesc cu gândurile mele şi în fiecare zi să-mi fie inima grea?

Simţea mirosul sărat al mării şi îşi dădu seama cât de departe ajunsese. Probabil că mama ei îşi făcea griji deja.

Pe drum înapoi, Dynah se gândi la Joe. Îşi dorea să fi putut vorbi din nou cu el. Avea întotdeauna o prezenţă de spirit atât de reconfortantă, dar nu o mai sunase de şase zile. Se săturase oare de ea sau era pur şi simplu ocupat? Se întrebă ce făcea chiar în acel moment. Conducea un nou studiu biblic lângă bufetul studenţilor? Lucra? Cursurile se încheiaseră, aşa că probabil avea acum mai mult timp la dispoziţie. Poate că îşi căuta o slujbă cu normă întreagă.

Tânjind după tovărăşia lui, aproape îl sunase cu o seară înainte, dar în ultima clipă se răzgândise. Joe era drăguţ şi sensibil. De asemenea se dovedise a fi un prieten credincios. Trebui să-şi amintească faptul că existau nişte limite în ce privea ceea ce putea pretinde cineva în numele prieteniei. Joe avea o viaţă a lui, şi ea abuzase de el suficient de mult timp până acum.

Dynah simţi o senzaţie ciudată în abdomen. Se opri, alarmată. Era ceva diferit de falsul travaliu pe care-l experimentase în urmă cu două săptămâni. Strânsoarea se intensifică până când gemu de durere.

Asta este! O, *Doamne*, *asta este*! *E devreme*! *Nu sunt pregătită*! Şi mai avea mai bine de un kilometru de mers până acasă.

Linişteşte-te! Pentru Dumnezeu. Chiar îşi imagina că copilul avea să i se prăvălească pe trotuar? Puţin probabil. Chicoti, amintindu-şi câteva dintre remarcile pline de umor pe care le făcuse instructorul de la cursul de Lamaze.

Gâfâi uşor în timp ce continua să meargă la pas relaxat. După o clipă, expiră prelung. Ciudat că se putea simţi atât de calmă dintrodată. Toată aşteptarea se sfârşise. Pregătită sau nu, avea să nască! După alte zece minute, începu o nouă contracţie. Dynah se opri de această dată, prefăcându-se interesată în grădina unuia dintre vecini. Respirând mai repede, se uită la ceas.

Ca nişte crampe menstruale, aşa spusese mama ei. Nu prea era aşa.

De ce, Doamne iartă-mă, se dusese atât de departe?

După alte patru contracţii ajunse acasă. Era încinsă şi toată transpirată.

— Mamă!

Niciun răspuns.

— Mami!

Găsi un bilet pe tejgheaua din bucătărie. Gâfâind greu în timpul unei noi contracţii, Dynah o ridică cu o mână tremurătoare şi o citi. Am plecat la cumpărături. Mă întorc peste două ore. Cu drag, mama.

Dynah formă un număr şi ceru cu Dr. Wyatt.

— E în sala de operaţii în dimineaţa aceasta, Dynah, îi spuse asistenta. Nu mă aştept să se întoarcă până la ora două.

— A început travaliul, spuse Dynah, uitându-se la ceasul de la bucătărie când începu o nouă contracţie. Contracţiile vin la şapte minute distanţă.

— Voi anunţa spitalul că eşti pe drum.

Pe drum? Cum putea ajunge acolo? Trebuia să ia un taxi. Bani. O, Doamne. Nu avea niciun ban. Formă numărul lui Joe, dar puse receptorul în furcă atunci când acesta ţârâi a treia oară. De ce trebuia să apeleze la Joe de fiecare dată când era într-o criză? Ce avea să-i spună? Joe, lasă totul baltă şi vino să mă duci la spital? Era la distanţă de un ceas de ei, şi avea viaţa lui. Era timpul să-şi vadă de viaţa ei.

Gemu şi începu să umble de colo-colo nervoasă. Trebuia să facă un duş. Trebuia să-şi facă bagajul. Trebuia să se linişească!

În timp ce-şi clătea părul sub apă caldă, telefonul portabil sună pe dulăpiorul de lângă chiuvetă. Se opri când termină să se clătească. Opri apa, deschise uşa din sticlă şi se întinse după un prosop mare de plajă cu un model colorat cu peşti tropicali. Prosoapele de baie obişnuite nu mai erau suficient de mari pentru ea.

Telefonul sună din nou. Apăsă o tastă şi răspunse.

— Alo?

— M-ai sunat ceva mai devreme?

Joe. O, mulţumesc, Iisuse. Mulţumesc. Mulţumesc!

— Da.

— Laşi să sune de trei ori şi după aceea închizi? Ce-i nou?

— Am vrut să vorbesc cu tine, dar după aceea m-am gândit mai bine.

— Te-ai gândit mai bine?

— Hai, nu fi supărat. M-am gândit mai bine să nu mai tot alerg la tine cu orice mărunţiş ce se întâmplă.

— M-ai auzit pe mine să mă plâng?

— Nu, dar… Oftă.

— De ce nu ai ridicat acum un minut?

— Eram udă.

O, Doamne, iarăşi începea.

— Udă?

— În duş, spuse ea cu greu.

Urmă o pauză.

— Ce mărunţiş se întâmplă acolo?

Ea râse.

— O, nimic important. Contracţia deveni mai puternică, mai violentă.

— Gâfâi?

— Stai un minut, Joe. Îşi lipi palma de receptor şi se concentră la respirat. *O*, *Doamne*, *o*, *Doamne*, *o*, *Doamne*…

— Dynah! îl auzi murmurând un cuvânt scurt, necuviincios, şi urmă o bufnitură.

Ea mergea de colo-colo prin baie, pufăind. După o vreme, reuşi să expire cum se cade şi ridică receptorul.

— Iartă-mă, Joe.

— Au început durerile, nu? Ce faci acasă?

— Linişteşte-te, Joe. Chicoti. Nu se putea abţine. Începu să râdă la imaginea absurdă a ei mărşăluind încoace şi încolo prin baie învelită într-un prosop de plajă plin de peştişori.

— Termină cu râsul şi du-te la spital!

— Imediat ce se întoarce mama de la cumpărături.

— Cumpărături? Dar de ce s-a dus la cumpărături?

— Cred că aveam nevoie de ceva zarzavaturi. Râse din nou. Parcă nu se putea opri din râs. Poate că mama ei era pe undeva pe afară cumpărând scutece şi pantofiori de bebeluşi. Probabil. Şi nici nu exista un moment mai bun.

— Nu ştie, nu-i aşa?

Chicoti din nou.

— Nu.

El mormăi un nou cuvânt scurt, succint, şi închise telefonul.

— Joe? rămase privind receptorul şi apoi formă numărul lui repede, ştiind că dacă

nu o făcea, el avea să iasă imediat pe uşă. Doamne! Unu… Doi… Trei… Patru… Răspunde! Răspunde!

— Rezistă. Am şi plecat!

— Nu sunt bebeluş, Joe!

— Nu, tocmai naşti unul! Trânti receptorul în furcă.

Apoi nu mai răspunse la apelul ei. Frustrată, Dynah ţinu telefonul portabil în ambele mâini şi-l scutură, mormăind pe sub mustăţi. Se îmbrăcă şi îşi făcu bagajele şi îşi duse geanta de voiaj la parter.

Intrarea din spate de la garaj se deschise, iar mama ei intră în casă cu braţele pline de cumpărături.

Hannah zâmbi.

— Bună, dragă. Ai avut o plimbare frumoasă? Observă geanta de voiaj şi se opri. Uitându-se apoi la faţa lui Dynah, tot trupul i se înfioră. O! Intră repede în bucătărie, şi-şi aruncă pungile pe tejghea. Mai am două sacoşe de adus şi pornim, spuse ea ieşind la maşină. De când a început? strigă ea peste umăr.

— De patru ore.

— Patru ore? O, Doamne! La câte minute vin?

— La cinci.

— Doamne… Doamne… Doamne… Doamne… Hannah trecu în viteză pe lângă ea şi aruncă alte două sacoşe pe tejghea. Un cofraj de ouă căzu pe jos. O, drăcie!

— Trebuie să pun biletul ăsta pe uşa din faţă pentru Joe, spuse Dynah. E deja pe drum încoace. Doar dacă nu l-or fi oprit să-i dea amendă.

— Pe taică-tu l-ai sunat?

Dynah se roşi. Adevărul era că nici măcar nu se gândise să-l sune pe tatăl ei.

— Îl sun chiar acum.

— Lasă. Îl sun eu mai târziu. Hannah luă cartonul ud cu ouă sparte şi-l aruncă în chiuvetă. Stai. Dă-mi mie biletul pentru Joe. Tu du-te şi urcă-te în maşină.

Dynah se uită la mama ei fugind dintr-o parte în cealaltă, evident tot mai agitată cu fiecare minut. Întotdeauna era irascibilă când era într-o situaţie de stres.

— Poate că ar fi mai bine să conduc eu.

— Foarte nostim. Nici măcar nu mai încapi după volan.

Personalul de la spital era pregătit cu un scaun cu rotile şi cu toate hârtiile administrative. În timp ce era condusă pe coridorul antiseptic, asistenta care o însoţea îi

punea întrebări şi notă totul într-o fişă fixată într-un clip-bord. Dacă a mâncat şi a băut lichide recent? Când au început durerile? Dacă avusese sângerări? Dacă intrase în contact cu boli infecţioase? Progresia şi caracterul contracţiilor?

De îndată ce ajunse într-un salon, se dezbrăcă şi luă o pijama de spital, i se verificară funcţiile vitale, la fel şi ochii, urechile, nasul, gâtul, ganglionii şi sânii.

— Lucrurile merg bine înainte, spuse asistenta uitându-se la ceas când începu o nouă contracţie.

Dr. Wyatt intră în salon zâmbind.

— Ziua Z, spuse el, venind lângă patul ei. Văzu pe faţa lui Dynah că era în mijlocul unei contracţii. Se uită la asistentă.

— La patru minute distanţă. Durează câte un minut. Tipic.

El încuviinţă din cap. În timp ce Dynah se relaxă, el se aplecă şi îşi puse stetoscopul pe abdomenul ei, ascultând cu atenţie.

— Inima copilului bate bine şi cu putere, spuse el cu un zâmbet. Hannah veni mai aproape, stând de strajă de cealaltă parte a patului în timp ce el îi palpa fundul uterin pentru a identifica prezentaţia fetală. Capul copilului era angajat în poziţie perfectă pentru o naştere normală. Dădu asistentei instrucţiuni pentru a porni o perfuzie.

— Te descurci excelent, Dynah. La următoarea contracţie, voi face o examinare pelvină să evaluăm dilatarea cervicală şi starea colului, încearcă să te relaxezi. Bine?

Să se relaxeze? Glumea?

Când termină examinarea, Jim îşi scoase mănuşile din plastic şi îi zâmbi.

— Suntem la jumătatea drumului.

Hannah păru evident uşurată.

Jim mai rămase puţin, discutând cu Dynah între contracţii, în timp ce o evalua cu atenţie. Îi păsa de acest copil cu o intensitate pe care nu o mai simţise de când i se născuseră propriii copii. În ultimele luni, de când venise Dynah la casa lui din Mill Valley, îşi petrecuse fiecare minut perfecţionându-şi manevrele obstetricale şi discutând cu alţi colegi cărora le trimisese paciente însărcinate în trecut.

În urmă cu două săptămâni, la sugestia Cynthiei, îşi petrecuse o zi la un centru de naşteri. Atmosfera relaxată de acolo era într-un contrast izbitor cu atmosfera încărcată de aici din spital. Unul din lucrurile pe care le observase era asigurarea constantă şi prezenţa încurajatoare a moaşei. Acum intenţiona să joace tocmai acest rol pentru Dynah.

— Încearcă să te odihneşti cât poţi mai mult, spuse el, bătând-o uşor pe braţ.

Privi în cealaltă parte a patului, şi îi zâmbi lui Hannah.

— Eşti pe punctul să devii bunică.

Hannah îi zâmbi la rândul ei, cu toate că se simţea orice altceva numai bucuroasă nu. În alte circumstanţe, ar fi tresăltat de bucurie, dar cum ar fi putut să se bucure acum, când copilul acesta era rezultatul unui act de violenţă care fusese comis asupra fiicei ei? Îndepărtă şuviţele de păr de pe faţa lui Dynah.

— Vrei puţină apă, dragă?

— Sunt bine, mamă. Serios.

Bine. Ce cuvânt inofensiv. Îi vedea nesiguranţa. Dynah nu ştia ce să facă. Sosise ziua cea mare, şi nu luase nicio decizie. Ar fi vrut să o reasigure şi să-i spună că nici nu trebuia să-şi vadă copilul dacă nu dorea. Se putea asigura că o asistentă ducea copilul departe. Avocatul se putea îngriji apoi ca acesta să fie încredinţat unor părinţi afectuoşi.

Totul se putea rezolva atât de uşor. Şi atunci de ce avea durerea aceasta sfâşietoare în interior? De ce apăsarea asta în piept?

Îşi aminti ziua când o născuse pe Dynah. O, ce bucurie simţise. De nedescris. O năpădiră lacrimile şi înghiţi convulsiv. Ce avea să creadă Dynah dacă începea acum să plângă?

O, Doamne, ajută-mă să trec prin asta. Dă-mi putere să o pot şi eu întări pe ea.

Dar toate măruntaiele tremurau înăuntrul ei ca budinca. Cât de ciudat că vocea îi suna atât de calm în urechi când totul în interiorul ei urla, nu alta.

— Respiră, scumpo. Aşa, scumpo. Te descurci excelent. Respira odată cu fiica ei când veni o nouă contracţie, mai puternică şi mai rapidă decât ultima. Rezistă până la capăt.

Ceas după ceas trecu în timp ce Dynah avea dureri la răstimpuri egale, apoi tot mai apropiate între ele.

— De-acum nu mai e mult, spuse Jim în timp ce-şi dădu jos mănuşile din plastic şi le aruncă la gunoi.

Dynah gemu.

— L-ai sunat pe tati?

— O să-l sun de îndată ce…

— Sună-l acum.

— Nu vreau să te las singură.

— Acum, mamă.

Hannah înţelese că Dynah nu avea să se relaxeze până când nu avea să-l fi sunat. Ieşi pe coridor şi la camera asistentelor întrebă de un telefon de la care să poată suna. Cu receptorul în mână, îi formă numărul şi îi transmise secretarei sale mesajul. Aceasta întrebă dacă totul era în regulă, iar Hannah îi răspunse repede că da.

— Ai dat de el? întrebă Dynah când se întoarse în salon.

— Ştie.

Dynah se uită la ea, iar Hannah se sili să zâmbească. Văzu suferinţa ce apăru în privirile lui Dynah şi îi fu ruşine că era pricina acesteia. Cât de multă durere avea să o coste încăpăţânarea ei? Dar nu mai era timp acum de căinţă. Zăbrelele metalice ale patului fuseseră ridicate şi fixate în timp ce patul fu mutat din salonul de travaliu în sala de naşteri.

— O să vină, Dynah. Dacă era sinceră, ştia că Doug ar fi fost aici de ceasuri întregi deja, dacă i-ar fi spus că fiica lui intrase în travaliu. Poate că nu-i păsa de copil, dar o iubea pe Dynah mai mult decât însăşi viaţa lui.

Dynah pufăi uşor, respiraţii rapide în timp ce contracţia se intensifică şi ajunse apoi la maxim. Acum începea să geamă, nişte sunete deloc eroice sau adecvate unei *lady*. O podidiră lacrimile şi se simţi cuprinsă de panică în momentul când patul ei ajunse în sala puternic luminată. Nu o văzu pe mama ei şi ceru să fie lăsată la ea.

— Se îmbracă în haine sterile, spuse Jim. Încearcă să te relaxezi.

— Nu cred că pot să fac asta…

De parcă ar fi avut de ales.

— Te descurci minunat.

Hannah auzi teama din vocea fiicei ei şi îşi îmbrăcă în grabă halatul.

— Sunt aici, dragă.

— Opt centimetri, spuse Jim. În curând, Dynah, în curând…

Nu destul de curând, vru să spună Dynah chiar când veni o nouă contracţie. Îşi plimbă mâinile uşor peste abdomenul mult destins, încercând să se relaxeze, încercând să respire, încercând să rămână curajoasă. Inima îi bătea cu putere.

— Nu împinge, Dynah, spuse Jim.

Ce uşor îi era lui să vorbească! Dar trupul ei n-o mai asculta.

Toţi purtau măşti şi halate de unică folosinţă, chiar şi mama ei. Oamenii vorbeau, iar ea nu ştia şi nici nu-i mai păsa dacă vorbeau cu ea sau între ei. În fundal se auzea

muzică, discret. Voia să le ceară să pună ceva mai tare şi mai ritmat, dar nu avea suficient aer, pentru că o contracţie o apucă imediat după precedenta. O, *Doamne*, *o*, *Doamne*, *o*, *Doamne*...

EU SUNT DOMNUL, DUMNEZEUL TĂU, CARE TE ŢINE DE MÂNA TA CEA DREAPTĂ. NU TE TEME. EU TE VOI AJUTA. EU AM ÎNGĂDUIT ASTA PENTRU CA OAMENII SĂ VADĂ ŞI SĂ CUNOASCĂ, SĂ CUGETE ŞI SĂ ÎNŢELEAGĂ CĂ MÂNA DOMNULUI L-A ÎNTOCMIT, CĂ SFANTUL LUI ISRAEL A CREAT ACEST COPIL.

— Asta e, dragă. Respiră. Aminteşte-ţi tot ce ştii.

EU SUNT CEL CE SUNT, PREAIUBITO. EU SUNT CEL CE TE VA SPRIJINI. EU TE-AM CREAT ŞI EU TE VOI PURTA.

— E aproape timpul, Dynah.

Două asistente o acoperiră cu câmpuri sterile şi o badijonară cu antiseptic.

— Faceţi lumină ceva mai mică, ceru Jim.

CREATORUL TĂU ESTE SOŢUL TĂU, DOMNUL ATOTPUTERNIC ESTE NUMELE LUI, CEL SFÂNT ESTE RĂSCUMPĂRĂTORUL TĂU, DUMNEZEUL ÎNTREGULUI PĂMÂNT.

— Totul merge excelent, dragă.

Dynah îşi ridică privirea şi văzu teama din ochii mamei ei. EU VOI PREFACE ÎNTUNERICUL ÎN LUMINA ÎNAINTEA LOR ŞI TOATE DRUMURILE PIETROASE SE VOR FACE NETEDE. TOATE ACESTEA LE VOI FACE EU, PREAIUBITO. NU TE VOI PĂRĂSI. EU SUNT CEL CARE ÎNDEPĂRTEAZĂ FĂRĂDELEGEA TA ŞI CARE NU-ŞI MAI ADUCE AMINTE DE PĂCATUL TĂU.

Dynah transpira şi tremura din toţi rărunchii. Gemând, se lăsă în jos, cu mâinile făcute pumni.

— Jim!

— E în regulă. Suntem pregătiţi, spuse el, iar masa se înclină uşor.

Dynah se uită la Jim şi văzu după ochii lui că zâmbea în timp ce-i spuse că acum era în regulă şi putea împinge. Nu avea nevoie să i se spună. Aşteptase clipa aceasta de luni de zile.

— O, Doamne... Îşi strânse mâinile şi mai mult.

— Aşa, scumpo, spuse Hannah. Se va termina curând...

Dynah se auzi gemând şi nu se putea opri.

— Capul e angajat, spuse Jim. Nu strânge din dinţi, Dynah. Respiră. Aşa. Acum mai blând. Lasă trupul tău să acţioneze de la sine. Nu împinge. Uşor, uşor.

— Respiră, îi spuse mama ei.

Una din asistente o atinse pe picior.

— Te descurci excelent.

De ce nu tăceau odată toţi oamenii ăştia? Nu avea nevoie să îi spună nimeni când să împingă şi când nu, să respire sau nu. Nu ar mai fi putut opri ce se întâmpla acum nici dacă i-ar fi atârnat viaţa de asta. O forţă dincolo de puterile ei era acum în control. Dumnezeu îi aducea copilul pe lume cu un botez de apă şi sânge. Trupul îi tremura copleşit de acest act plin de uimire. Simţi un inel de foc şi urlă de durere.

— Tocmai ţi s-a rupt apa, Dynah. Respiră acum, spuse Jim ferm.

— Aşa, scumpo.

— Uşor acum. Respiră. Apare capul.

Imediat după ce capul ieşi, Jim curăţi gura micuţului. Dynah auzi scâncetul uşor şi se întinse instinctiv în jos să-şi atingă copilul.

Lacrimile îi ardeau fierbinţi când apucă să vadă ceva din copilul ei. O, *Dumnezeule*…

Jim îşi puse mâna peste mâinile ei.

— Acum voi roti copilul uşor, vin umerii. Împinge uşor. Aşa. Uşor…

Ea expiră şi simţi copilul alunecând afară, într-o mişcare de alunecare umedă.

CÂND VEI TRECE PRIN APE, VOI FI CU TINE…

Jim râse fericit când ţinu copilul scâncind în mâinile lui. Desăvârşit în toate privinţele. Se simţi cuprins de euforie. Nu se mai simţise atât de bine de ani de zile. Înecat parcă, nu îi dădu drumul copilului când asistenta se întinse după acesta. Ştia că era contrar protocolului, dar ţinu fetiţa mai aproape de sine şi savură această clipă.

O, Doamne, iartă-mă. Pe cât de mulţi am ajutat să fie sacrificaţi pe altare de teamă şi egoism? Fiii şi fiicele unei generaţii întregi.

Şi chiar când inima lui striga chinuită, un sentiment al iertării şi răscumpărării îl inundă în timp ce întunericul fugi dinaintea Cuvântului lui Dumnezeu.

TE-AM FĂCUT O CREAŢIE NOUĂ ÎN ISUS CRISTOS.

eşti născut din nou prin puterea şi dragostea sângelui meu ţi-am aşezat picioarele pe stânca

MÂNTUIRII MELE CA SĂ POŢI STA ÎN PICIOARE. ŞI VEI STA. ŞI VEI STA.

— Domnule doctor? făcu asistenta. Este totul în regulă?

— Mai mult decât în regulă, spuse el răguşit. Dynah, iată-ţi fiica, spuse Jim cu greu

şi puse copilul pe abdomenul lui Dynah.

— Ohhh… spuse Dynah, cu gâtul sugrumat de tandreţe când atinse palma copilului şi degetele micuţe se agăţară de degetul ei mic.

— O iau eu, spuse asistentă, conştientă de circumstanţe.

— Încă nu, spuse Jim şi se uită la Hannah. Vrei să faci tu onorurile? îi făcu un semn altei asistente să-i dea foarfeca în timp ce el fixa pensele.

Hannah luă foarfeca fără nicio vorbă şi tăie cordonul ombilical. Mâna îi tremura când i-o dădu înapoi asistentei şi îşi întoarse toată atenţia la fiica ei care-şi ţinea copilul strâns lipit de pieptul ei.

Dynah începu să plângă. Sentimentele îi erau atât de învălmăşite, şi nu ştia de ce. Îşi strânse copilul mai aproape, tulburată de scâncetele copilului şi de membrele care-i tremurau. Fiica ei îşi întoarse capul şi începu să îşi frece uşor nasul de ea, şi când găsi ceea ce căuta, un sentiment pătrunzător de surpriză şi legătură o năpădi pe Dynah.

Hannah văzu şi înţelese. Copilul ei devenea femeie chiar acolo, sub ochii ei. Se întâmplase în doar câteva secunde. O schimbare rapidă, subtilă în conduita ei. O tandreţe care reuşi să şteargă toate umbrele durerii şi toate ceasurile de travaliu. Dynah îi zâmbi fiicei ei şi îi vorbi încetişor.

— Bună, micuţo. Bine-ai venit pe lume.

Hannah se uită abia atunci la copilă mai cu atenţie, măsurând-o cu grijă din priviri.

O, Doamne, la ce mă aşteptam de fapt? Ca din cauza circumstanţelor în care a fost concepută s-ar putea să fie un soi de monstru? E frumoasă. Atât de perfectă.

În ultimele trei săptămâni ea şi Dynah discutaseră de câteva ori cu doamna de la serviciul de adopţii. Erau câteva familii care aşteptau acest copil, familii care îi promiteau un viitor sigur. N-ar fi trebuit s-o lase pe Dynah să o atingă. Nici chiar ea n-ar fi trebuit să se uite la copilă.

Aceasta este nepoţica mea, *gândi Hannah*, sângele şi carnea mea.

Încă o contracţie scoase placenta la iveală. Jim o examină cu atenţie, pentru a se asigura că era intactă, în timp ce o asistentă se îngrijea de Dynah. O alta îi luă copilul.

— Mamă? spuse Dynah cu vocea răguşită.

Hannah se uită la asistentă şi îi văzu expresia. Era un avertisment evident: Nu îngreunaţi şi mai mult lucrurile.

Cu degete tremurătoare, Hannah îi îndepărtă şuviţele umede de păr de pe fruntea lui Dynah.

— O vor spăla şi o vor duce la un incubator

Dynah o putea auzi pe fetiţa ei ţipând. O, *Doamne*, *chiar trebuie să renunţ la ea atât de curând*? Se simţi cuprinsă de panică şi se strădui să şi-o înăbuşe.

— E în regulă, scumpo. Au grijă de ea, spuse Hannah cu voce sugrumată, fără a se putea uita şi să vadă că într-adevăr aveau grijă de cea mică.

Spălată şi învelită într-o pătură caldă şi uşoară, Dynah fu scoasă cu patul pe coridor.

— Te-ai descurcat minunat, scumpo, spuse Hannah, conducând-o până în sala de supraveghere. Nu putea spune mai mult de atât. Privi peste umăr, şi văzu copilul înfăşat într-un coşuleţ din plastic transparent dus spre secţia de nou-născuţi. Inima îi stătu în loc. Nepoţica ei.

— Odihneşte-te aici. Mă întorc să văd ce faci peste câteva minute, spuse asistentă, lăsându-le într-un salon tăcut, antiseptic de supraveghere.

Când uşa se închise după asistentă, Dynah începu să plângă, suspine adânci, sfâşietoare de uşurare amestecată cu suferinţă.

— O, mamă. Tu ai văzut-o? Ai văzut-o cât era de perfectă?

— Da, scumpo. Am văzut.

Iar inima îi era sfâşiată.

11

Hannah se aplecă înainte şi o sărută pe fata ei somnoroasă.

– Mă duc acasă să dorm puţin, scumpo. Mă întorc maine. Dynah dormea deja, epuizată după ceasurile de travaliu. Hannah rămase încă câteva clipe lângă patul ei, privind la şuviţele blonde de păr care i se cârlionţau pe tâmplele fiicei ei. Părea atât de tşnără şi de neatinsă de tragediile vieţii.

Cum de este cu putinţă că mi-ai dăruit o asemenea fiică, Doamne? Sunt atât de nevrednică. E curajoasă şi sinceră, şi a rămas fermă pe poziţie. Doamne iartă-mă. Am

încercat să o conving să-mi calce pe urme. Îmi amintesc toţi anii aceia de pustietate şi de izolare de Tine, şi cu toate acestea, Tu m-ai răscumpărat. M-ai scos din groapă. Şi mi-ai dăruit acest copil al ispăşirii. Eram ca şi Rahela din vechime, plângându-mi copilul, refuzând să fiu mângâiată pentru copilul meu care nu mai era. Iar apoi m-am întors către Tine, şi Tu mi-ai spus: Încetează-ţi bocetele. Şterge-ţi lacrimile din ochi. Tristeţea ce ai arătat-o îşi va primi răsplata. Este o nădejde pentru tine în viitor.” Iar acum mi-ai arătat-o, Tată. Îţi mulţumesc Ţie, Iisuse. Dynah Te-a urmat pe Tine, şi nu pe mine.

Luă mâna inertă a lui Dynah şi îi studie degetele subţiri şi unghiile îngrijite, amintindu-şi cum se agăţase nepoţica ei de unul din ele şi se ţinuse strâns de ea înainte să-i fie luată. Şi-şi simţi gâtul sugrumat.

O, Doamne, Doamne, indiferent care va fi voia Ta, o voi accepta. Indiferent. Numai spune-mi care este aceea. *Te rog*.

Cu toate că era trecut de ora unsprezece, luminile de pe coridorul din faţa salonului lui Dynah erau toate aprinse. O asistentă trecu prin dreptul ei şi îi zâmbi. Alte două asistente din sala lor de lucru discutau în dreptul unei fişe. Hannah ezită, stând în intersecţia a două coridoare.

O ultimă oară, Doamne. Vreau să o văd o ultimă oară…

Nu se aşteptase să-l găsească pe Doug la geamul secţiei de nou-născuţi, dar iată-l că era acolo, privind înăuntru, cu o mână lipită de geam. Simţindu-se privit de cineva, îşi întoarse capul şi o văzu. Îşi lăsă mâna jos, şi făcu un pas înapoi.

Când Hannah veni mai aproape, văzu că o asistentă îi aduse fetiţa la geam ca să o poată vedea mai bine. Îşi ridică privirea la el, apoi înapoi la nepoţica ei care era dusă înapoi în pătuţul ei din plastic transparent. Se temea să se uite din nou la Doug, temându-se de ceea ar fi putut vedea în ochii lui, temându-se că el i-ar fi putut citi chinul în ochii ei.

— Dynah? spuse el răguşit.

— Doarme.

— Cum e?

— Bine. Înghiţi cu greu şi expiră încet, recăpătându-şi controlul emoţiilor. Când ai ajuns aici?

— Puţin după ora cinci.

Ea-şi închise ochii, ruşinată. Ajunsese înainte să se nască copilul şi aşteptase ceasuri întregi să audă o veste de la ea. Ea îl exclusese deliberat, pedepsindu-l pentru

rănile din trecut. Îşi muşcă buza, aşteptând acuzaţiile şi răbufnirea lui. El tăcea, încordat. Ea îşi aminti că el o acuzase de faptul că vedea doar partea goală a paharului, şi ştia că avusese dreptate. Ea îşi construise toată viaţa pe obiceiul acela şi atrăsese durere în viaţa ei şi a altora prin acest egocentrism continuu.

— Cum s-a descurcat? întrebă el încetişor, fără să se uite la ea, cu ochii în continuare aţintiţi la copil.

— Minunat.

— Nu mă mir.

Aşteptă ca el să o întrebe de ce nu-l sunase înainte să plece de acasă la spital. Dar el nu întrebă. De fapt nu o întrebă nimic. Nu o acuză de nimic. Nu o dojeni. Ea-l exclusese de la al doilea cel mai important eveniment din viaţa lor, naşterea nepoatei lor, iar el nu spunea nimic despre durerea pe care cu siguranţă o simţea.

— Joe mi-a ţinut companie, spuse el. O să se întoarcă mâine să o vadă.

Joe. Mereu credinciosul Joe.

— Asta e drăguţ.

Rămaseră în tăcere, amândoi răniţi, privind prin sticlă la bebeluşul din pătuţul 7 cu numele *Carey* imprimat clar pe tăbliţă cu litere negre.

— Îmi amintesc de ziua când s-a născut fiica noastră de parcă ar fi fost ieri, spuse Doug în cele din urmă. Seamănă leit cu Dynah.

Hannah îi auzi lacrimile din voce şi înţelese perfect. Dar oare ei nu-i fusese frică? Nu se aşteptase şi ea la ce era mai rău? Ciudat că nu-i trecuse niciodată prin minte că în ciuda tuturor piedicilor, Dumnezeu era Cel care adusese acest copil în fiinţă. Dumnezeu o creease. Cum ar fi putut fi altfel decât minunată?

Cântaţi, ceruri, pentru că Domnul a făcut această minunată lucrare.

Şi ştia la fel de bine ce aştepta Dumnezeu din partea ei. Nu era cu nimic mai puţin decât ceea ce-şi dorea ea însăşi pentru sine. Restaurare.

Şi atunci capitulă. Simplu. Complet. Şi când o făcu, toată încordarea i se spulberă cu un oftat prelung. Putea respira din nou, şi inspiră aerul proaspăt al dulcelui har al lui Dumnezeu. Toţi anii aceştia se luptase şi se chinuise să obţină pacea prin metodele ei, şi acum o primea ca pe un dar fără plată, drept recompensă pentru supunerea ei.

Plină până la refuz cu dragoste, Hannah îşi strecură mâna în mâna lui Doug şi îşi strecură degetele printre ale ei.

— Haide să mergem acasă.

Degetele lui le cuprinseră mai ferm pe ale ei, spunându-i mai multe decât ar fi putut rosti cuvintele vreodată.



Dynah se trezi simţindu-se goală şi singură. Celălalt pat era neocupat, pacienta fusese externată puţin înainte să ajungă Dynah.

— Eşti norocoasă că ai salonul doar pentru tine, îi spusese asistenta când aduse cina lui Dynah pe o tavă. O să poţi dormi.

Se uită la ceasul de pe perete, văzu că era ora două şi jumătate dimineaţă. Vedea lumina strecurându-se din coridor prin fanta de sub uşă. Cineva vorbea pe hol.

Trebuia să meargă la baie. În loc să sune după o asistentă, împinse păturile la o parte şi îşi coborî picioarele pe lateralul patului. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să leşine pe podea şi să îi facă pe toţi să vină în fugă la ea.

În loc să se întoarcă după aceea în pat, îşi îmbrăcă halatul pe care i-l pregătise mama ei şi se aşeză în scaunul de lângă geam. Expiră prelung, eliberându-se de durerea din inimă.

— Ava, Tată, cu siguranţă că suferinţa aceasta a fost spre binele meu. Tu m-ai ţinut în dragostea Ta şi nu am fost nimicită. Ochii o înţepau plini de lacrimi. Facă-se voia Ta.

EU ÎI VOI CONDUCE PE ORBI PE CĂI PE CARE NU LE-AU CUNOSCUT, PE CĂRĂRI STRĂINE EU ÎI VOI călăuzi.

Lacrimile se rostogoleau pe obrajii ei şi îi pătară pijamaua albă. ŞI UN COPIL ÎI VA CONDUCE…

— Doamne, spuse ea în şoaptă, ea s-a născut. E minunată. Tot ce am făcut, Tu ai făcut pentru mine. Acum ce să fac mai departe?

Şi Dumnezeu îi spuse.

Iar Dynah nu stătu pe gânduri.

Tremurând, se întoarse în pat şi apăsă butonul. O clipă mai târziu uşa se deschise şi intră o asistentă.

— Îmi puteţi aduce, vă rog, copilul meu?

Asistenta ezită.

— În condiţiile date, ar fi mai bine să nu mai ţineţi copilul în braţe.

— Condiţiile s-au schimbat. O păstrez.

Asistenta era informată de dificultăţile legate de acest copil precum şi de circumstanţele în care fusese conceput.

— Ar fi mai bine dacă aţi discuta cu cineva despre asta.

Dynah zâmbi, radioasă.

— Am discutat deja.



Evie primi două telefoane în dimineaţa zilei de 25 septembrie. Primul era de la Hannah care o informă că Dynah născuse o fetiţă. Mama şi copilul erau amândouă sănătoase tun. Al doilea veni de la Dynah. Iar conversaţia fu scurtă.

— Bunico, voi păstra copilul.

— Slavă Domnului, spuse Evie, simţind cum povară a zeci de ani se spulberă şi un nou drum se întindea înainte. Când să vă aştept?

Dynah se uită la fiica ei care sugea şi fu cuprinsă de uimire de cât de desăvârşită era. Capul şi trupul, mâinile şi picioarele, mânuţele şi picioruşele erau toate puse laolaltă o capodoperă. Guriţa se opri din supt când adormi, sătulă şi mulţumită. Dynah zâmbi, apăsându-şi uşor sânul cu degetul mic pentru a-i opri suptul.

Dynah se acoperi, şi o ridică pe fetiţa ei pe umăr şi o mângâie uşor pe spate. Fetiţa era o moliciune caldă lipită de inima ei. Adora mireasma copilei, senzaţia pielii ei imaculate şi mătăsoase, sunetele abia perceptibile pe care le scotea. O întinse pe fetiţă între coapsele ei, Dynah desfăcu păturica şi studie din nou trupul ei desăvârşit. Era fascinată de ea.

O, Doamne, Tu ai plăsmuit toate organele interne ale copilului; Tu ai ţesut-o în pântecul meu. Îţi mulţumesc, pentru că este făcută într-un chip atât de minunat. O, Tată, cât de minunate sunt cuvintele Tale, sufletul meu o ştie atât de bine. Făptura ei n-a fost niciodată ascunsă ochilor Tăi. Tu ai văzut-o ţărână diformă şi i-ai scris numele în Cartea Vieţii. Tu ştiai chiar şi numărul zilelor hotărâte pentru ea înainte să fi fost vreuna din ele. E frumoasă la fel cum Tu eşti frumos, desăvârşită în toate privinţele.

ÎMI VOI TURNA DUHUL MEU ŞI BINECUVÂNTĂRILE MELE PESTE COPIII VOŞTRI. EI VOR CREŞTE CA O IARBĂ BINE UDATĂ, CA ŞI SALCIILE PE MALUL UNEI APE. ŞI DINTRE EI

VOR STRIGA CU BUCURIE, „EU SUNT A DOMNULUI.”

Dynah, se apleca şi săruta tălpile fiicei ei, şi simţi degetele minuscule strângându-se sub buzele ei.

— Bună, copilă.

Inima lui Dynah tresăltă când auzi vocea lui Joe. Ridicându-şi capul, îl văzu rezemându-se relaxat de pragul uşii, privind-o. Inima îi alergă în întâmpinare când îl văzu zâmbind. Îi răspunse la zâmbet.

— Am reuşit să ajung la spital la timp.

— M-am gândit la asta când am găsit biletul lipit de uşa de la intrare, spuse el, intrând în salon şi deschizând draperia mai mult.

— Îmi pare rău, Joe.

— De ce? Că n-ai rămas să mă aştepţi? Aş fi fost în stare să te strâng de gât dacă m-ai fi aşteptat.

— Mama a spus că ai fost aici tot timpul.

— În sala de aşteptare, împreună cu câţiva tătici nervoşi.

— Inclusiv al meu.

— V-aţi întâlnit?

— Azi dimineaţă. Aseară s-a oprit pe la nou-născuţi s-o vadă, spuse uitându-se în jos la fiica ei. Îşi ridică privirea la Joe din nou şi zâmbi. A plecat acasă împreună cu mama. Acum râdea de-a binelea. Mama a uitat că ea a venit cu maşina ei.

Ochii lui Joe licăriră.

— Presupun că lucrurile sunt promiţătoare.

— Poţi spune şi aşa. Au venit de dimineaţă împreună. Îşi ridică fruntea într-un mod tachinator. Şi ai avut dreptate, Joe.

— Cu privire la ce?

Ea zâmbi.

— Că e fetiţă.

El înconjură patul, zâmbind privind-o de sus pe micuţă.

— Şi încă o frumuseţe de fetiţă, exact ca mama ei. Îmi dai voie?

— Sigur, spuse ea, privindu-l.

Joe ridică bebeluşul cu grijă, cuibărind-o cu grijă în braţele lui. Umblă prin salon, privind-o fascinat.

— Bună, prinţeso, îi spuse încetişor, iar micuţa se trezi, ridicându-şi privirea la el.

Joe se opri la picioarele patului şi se uită la Dynah. Te-ai descurcat binişor.

Dynah se roşi şi-şi plecă fruntea. Îi simţi privirea măsurând-o în voie. Îşi dorea să fi apucat să se pieptene şi să-şi împletească părul, şi să se machieze puţin. Probabil că arăta înfiorător în cămaşa de noapte de la spital, cu părul tot răvăşit.

Lui Joe însă i se părea mai frumoasă ca oricând. Îşi drese glasul.

— Ce nume vrei să-i pui?

— Deborah, spuse ea, Deborah Anne Carey. Deborah pentru judecătoarea care condusese poporul ei în război, şi Anne pentru prorociţa care cunoscuse Cuvântul Domnului.

— Bine ai venit pe lume, Deborah Anne Carey, spuse Joe, mângâindu-i obrazul neted cu încheieturile degetelor. Nu atinsese niciodată ceva atât de fin, nici nu ţinuse în braţe ceva atât de neprihănit şi desăvârşit. Îi atinse palma şi îi simţi degeţelele apucându-l de deget, înghiţi greu, copleşit de adâncimea îndurării lui Dumnezeu.

— Ne mutăm în Oregon peste câteva săptămâni.

Joe îşi ridică privirea.

— Poftim?

Se simţea de parcă Dynah l-ar fi lovit drept în plex.

Aşa, pur şi simplu. Doamne? Azi e aici, şi mâine nu mai e?

— Eu şi Deborah. Ne mutăm în Oregon, spuse ea din nou. Joe nu părea încântat. Ea-i explică de starea bunicii ei şi de oferta ei precum şi de chiotele de bun-venit pe care le scosese bunica de dimineaţă.

— *Asta e super*, *spuse Joe sec*. Oregon, hm? OK, Doamne. Dacă aşa vrei Tu. Oregon să fie atunci. Întotdeauna mi-am dorit să ajung şi în nord-vest. *Am auzit că e un loc minunat de locuit acolo*.

— Poate vii să ne vizitezi într-o zi, spuse Dynah. Se simţea precum unul din israeliţii care rătăciseră patruzeci de ani în pustie. Tocmai păşea în apele Iordanului. Oare avea să despartă Dumnezeu apele şi să o lase să ajungă în Ţara Promisă?

Joe se uită drept la ea, cu ochii săi negri şi curaţi.

— Să-mi dai adresa.

Ea clipi. Şi dacă asta nu era o confirmare suficientă… ACESTA ESTE BĂRBATUL PE CARE L-AM ALES PENTRU TINE, PREAIUBITO.

În timp ce îl privea pe Joe în ochi, inima ei sângera. *O*, *Doamne*, *Doamne*. *Sunt atât de nevrednică*.

Când Joe îşi îndreptă atenţia la copilul ei, Dynah îl privi, iar inima i se înmuie şi se încălzi. Fiecare îndoială şi ezitare i se spulberă, şi simţi minunea dragostei lui Dumnezeu faţă de ea. *O*, *Iisuse*, *Te iubesc*. *Te iubesc atât de mult*.

— O, Joe… spuse ea încetişor, văzându-l parcă pentru prima oară cu adevărat. Întotdeauna fusese acolo, chiar lângă ea, exact acolo unde-l pusese Domnul.

Joe îşi ridică fruntea şi se uită la ea, neînţelegând ce vedea în ochii ei. Aşteptase atât de mult încât nu reuşi să îi recunoască mesajul.

— Îmi pare rău, spuse el. N-am vrut s-o monopolizez. Îi aduse copilul în cealaltă parte a patului şi o puse cu grijă pe coapsele lui Dynah.

— Joe… Îi cuprinse obrazul în palmă, şi îi întoarse faţa spre ea. Scumpul meu Joe… Se aplecă şi-l sărută drept pe gură.

Joe îşi ţinu suflarea şi se desprinse de ea, privind-o atent în ochi. Când o văzu zâmbind, parcă i se deschiseseră cerurile.

— O, spuse el, iar cuvântul acela părea începutul unui psalm. Îşi strecură cu grijă degetele prin părul ei, şi se lăsă copleşit de uimire. Era şi timpul.

Ea râse încetişor.

Te căsătoreşti cu mine?

Gura lui se arcui uşor, iar ochii îi străluceau.

— Credeam că nu mai întrebi niciodată.

Aplecându-se din nou spre ea, Joe o sărută aşa cum visase să o facă încă din clipa când o văzuse păşind în sala de sport de la NLC.

Epilog

Tânără fată şedea în sala de aşteptare ticsită a clinicii, cu inima bunuindu-I in piept iar stomacul atat de încordat incat îi era greaţa. O fata şedea plângând incetişor în timp ce o femeie mai în vârstă, cu ochii mijiţi şi cu buzele subţiri şedea alături de ea. O femeie de aproape patruzeci de ani cu picioarele lungi încrucişate citea revista *Fdstune*. O altă fată, adolescentă, cu o pereche de blugi negri uzaţi Levis si un tricou alb pe gât şedea aplecată înainte, cu genunchii şi vârfurile pantofilor lipite, langă o prietenă de-a ei îmbrăcată într-o fustă scurtă şi neagră şi un sveter roşu strâmt.

Nimeni nu vornea nimic. Nimeni nu privea pe nimeni. Se uitau toate în jos, la mâinile lor sau în vreo revistă sau departe, în zare.

Tânăra fată îşi închise ochii strâns, rugându-se să aibă putere. EU SUNT AICI, PREAIUBITO, EU SUNT DOMNUL DUMNEZEUL TĂU, CARE TE IUBEŞTE.

Uşa se deschise, şi o femeie îmbrăcată în alb se opri privindu-şi clip-bordul.

— Numărul nouă.

În sala de aşteptare se eliberă un loc.

Tânăra se aplecă înainte pe scaunul ei. O, Doamne, o, Doamne, mi-e atât de frică. Vreau să mă duc acasă.

IEŞI DIN MIJLOCUL LOR ŞI DESPARTE-TE DE EI, IAR EU TE VOI CĂLĂUZI PE CALEA VEŞNICIEI.

Tremurând, se ridică în picioare.

Prietenul ei o apucă de încheietura mâinii.

— Unde pleci? spuse el pe un ton încordat, în şoaptă.

Ea se aplecă spre el şi îi spuse în şoaptă:

— Nu vreau să fac asta.

El o trase înapoi pe scaun lângă el.

— Tu crezi că eu vreau?

— Atunci haide să plecăm.

— Şi ce să facem? El se aplecă mai aproape de ea, vorbind să-l audă doar ea. Uite, nici pentru mine nu-i uşor. Nu face totul şi mai greu. Am discutat de o sută de ori despre asta. Nu avem ce altceva să facem.

Ea încercă să nu plângă. Cu plânsul n-ar fi reuşit decât să-l supere şi mai rău. Nu voia să-l facă să se mânie pe ea.

— Nu cred că pot face asta.

— Ai spus că părinţii tăi or să te dezmoştenească.

CHIAR DACĂ TE VOR PĂRĂSI TATĂL ŞI MAMA TA, EU NU TE VOI PĂRĂSI NICIODATĂ.

— Şi cum rămâne cu şcoala?

— Trebuie să mai existe şi o altă soluţie.

— Ce altă soluţie?

Ea-şi ridică privirea la el implorator.

— Ne-am putea căsători.

— Da, sigur, spuse el *sotto voce*. Şi să trăim din ce? Din dragoste?

— Aş lucra…

— Mai dă-mi pace. La localul acela de *fast-foodi* Şi să iei salariul minim? Şi ce se întâmplă după ce se naşte copilul? Şi eu să-mi iau rămas bun de la viitorul meu. Vreau să mă duc la facultate. Sau ai uitat?

Ochii o ardeau de lacrimi când îi auzi tonul. Fusese atât de drăguţ şi de tandru după ce făcuseră sex. După prima oară, asta era tot ce-şi mai dorea. Iar acum că rămăsese însărcinată, mai tot timpul era furios pe ea. Uitase să-şi ia pilula în ziua aceea, şi el nu îşi luase niciodată niciun fel de măsuri de precauţie.

— Mi-e frică, spuse ea cu o voce abia auzită şi tremurată. ÎNCREDE-TE ÎN MINE. EU SUNT STÂNCA ŞI TURNUL tău de scăpare, eu sunt mântuitorul tău,

PREAIUBITO. ALEARGĂ LA MINE, PENTRU CA EU SUNT SCUTUL ŞI TRÂMBIŢA MÂNTUIRII TALE. CHEAMĂ-MĂ ŞI TE VOI SCĂPA DE VRĂJMAŞII TĂI, IAR FUNIILE MORŢII NU TE VOR ÎMPRESURA…

— Şi mie mi-e frică, spuse el, luând-o prin surprindere.

— Vreau să plec.

El o apucă de mână şi o ţinu strâns. Îi simţea sudoarea din palme.

— Am auzit că nu e atât de rău, spuse el mohorât. CAUTĂ-MĂ, PREAIUBITO, ŞI EU ÎŢI VOI RĂSPUNDE.

TE VOI ELIBERA. VOI FI LOCUL TĂU DE SCĂPARE. EU TE VOI OCROTI ŞI TE VOI ÎNCONJURA CU CÂNTĂRI DE ELIBERARE.

— Se spune că nu durează decât câteva minute. Până mâine, totul va fi de domeniul trecutului.

Ea se uită la prietenul ei şi înţelese cât de neconfortabil se simţea. Nu voia să mai vorbească despre asta. Voia doar să termine odată cu asta şi să plece de aici.

O, Doamne, nu vreau să-l pierd.

EU SUNT DOMNUL, DUMNEZEUL TĂU ŞI NU ESTE ALT DUMNEZEU ÎN AFARĂ DE

MINE. Inima ei tresări când uşa se deschise din nou. ALEARGĂ LA MINE ÎN CEASUL NECAZULUI ŞI EU TE VOI...

Fu chemat numărul ei.

IUBI CU O IUBIRE VEŞNICĂ.

Ea ezită.

— Du-te, spuse prietenul ei, privind-o implorator.

NU-ŢI ASCUNDE FAŢA DE MINE, PREAIUBITO. EU TE IUBESC CU O IUBIRE VEŞNICĂ. EU MĂ VOI ÎNGRIJI DE TINE. ASCULTĂ VOCEA MEA.

Numărul ei fu chemat din nou. Îi venea să sară şi să fugă ţipând din sală.

CHEAMĂ-MĂ ŞI TE VOI SCOATE DIN ACEASTĂ GROAPĂ A DISPERĂRII ŞI ÎŢI VOI PUNE PICIOARELE PE STÂNCĂ. EU TE VOI OCROTI. MĂ VOI ÎNGRIJI DE TINE. O, COPILUL MEU PREAIUBIT, EŞTI ATÂT DE PREŢIOASĂ PENTRU MINE, ATÂT DE PREŢIOASĂ ÎNCÂT MI-AM DAT VIAŢA PENTRU TINE ŞI AM ÎNVIAT CA TU SĂ POŢI TRĂI PRIN MINE. AI ÎNCREDERE ÎN MINE, PREAIUBITA MEA, AI ÎNCREDERE ÎN MINE.

Băiatul o luă de mână şi se ridică în picioare. Cu inima bubuindu-i în piept, se ridică şi ea odată cu el.

El nu o conduse afară din clinică. Ci o dădu pe mâinile femeii din prag care ţinea clip-bordul în mână. Femeia îi zâmbi şi îi spuse că totul avea să fie în regulă. Dându-i drumul, băiatul făcu un pas înapoi şi îi întoarse spatele. Când fata porni înainte, privi în urmă şi ştiu că era singură. Când uşa se închise, moartea o împresură.

Iar în tăcerea şi separarea ce urmă se auzea plânsul unicului Fiu al lui Dumnezeu, Fiul Ispăşirii.

Preaiubito,

Dacă această povestire ţi-a deschis răni vechi, te rog nu uita că Iisus te aşteaptă cu braţele deschise pentru a te primi şi a te mângâia ca pe copilul Său. Nu există nimic, absolut nimic, ce Domnul să nu poată ierta – şi uită. El promite că pe cât de departe este răsăritul de apus, atât de departe ţi-a alungat fărădelegile de la tine, murit pentru tine şi a înviat pentru ca tu să poţi avea o viaţă nouă în El. Tot ce ai tu de făcut este să-L primeşti pe El. Dragostea Lui nu poate fi dobândită, ci este primită ca un dar fără plată.

Aceasta este rugaciunea mea pentru tine: să-L cunoşti şi să-L accepţi pe Iisus Cristos ca Mântuitor şi Domn şi să înveţi cine eşti în El.

În Cristos, tu eşti copilul Lui. Creşti în El. Eşti iertată. În Cristos, eşti o făptură nouă, însuşi Templul Duhului Sfânt. Eşti eliberat de forţele întunericului. Eşti răscumpărată, binecuvântată, sfântă şi sfinţită. Chiar şi acum, Dumnezeu îl ţine în braţe pe copilul tău. Iar în Cristos, veţi putea fi reuniţi în dragoste.

Eşti biruitoare şi eliberată de păcat şi moarte. Eşti mai mult decât biruitoare. Eşti puternică în Domnul, şi poţi rezista în faţa oricărei furtuni prin El.

Eşti pecetluită cu Duhul Sfânt promis. Eşti acceptat. Eşti întreagă în El. Eşti răstignită împreună cu El, eliberată de condamnare, şi împăcată cu Dumnezeul cel Atotputernic şi reunită cu copiii tăi. Prin Iisus, eşti calificată să fii împreună moştenitoare cu El. Eşti împreună cetăţeană cu sfinţii şi cu cei din casa lui Dumnezeu. Eşti zidită pe fundamentul apostolilor şi prorocilor, iar Iisus Cristos este piatra din capul unghiului, Marele tău Preot, Mirele tău.

Eşti născută din Dumnezeu, iar cel rău nu te mai poate atinge.

Eşti acoperită de binecuvântări.

Eşti chemată de Dumnezeu.

Eşti aleasă!

Eşti un ambasador al lui Cristos, un sol al Veştii Bune. Eşti vindecată prin rănile suferite de Iisus şi eşti transformată după chipul şi asemănarea Lui.

Eşti iubită.

Eşti una în Cristos.

Ai viaţă veşnică.

Poţi face totul în Cristos Iisus.

Harul şi îndurarea Lui întrec orice-aş putea spune în cuvinte. Biblia este plină de dragostea Lui pentru tine, şi de promisiunile Lui. Te rog, îngăduie-ţi să experimentezi dragostea şi iertarea aceasta, să trăieşti în ele, să trăieşti umblând cu El. Renunţă la tine, şi strigă către Domnul, şi El te va auzi şi îţi va răspunde. El ştie totul despre tine. El ştie tot ce-ai făcut, unde ai fost, ce ai spus, cum te-ai simţit şi te iubeşte cu o iubire veşnică.

Cel Sfânt, Iisus Cristos, Dumnezeul Atotputernic, îşi întinde chiar acum mâna către tine. Tot ce ai tu de făcut este să-ţi deschizi uşa inimii tale şi să-L pofteşti înăuntru.

Aşa să fie.

Francine Rivers.



Dragă cititorule

Tocmai ai terminat de citit romanul profund emoţionant controversat *Copilul ispăşirii* de Francine Rivers. Autoarea şi-a exprimat evident dorinţa ca toţi cei care au fost atinşi de actul avortului să găsească pace şi restaurare. De asemenea doreşte ca fiecare cititor să caute în Cuvântul lui Dumnezeu răspunsuri pentru orice decizie dificilă cu care s-ar putea confrunta vreodată. Următorul ghid de studiu este menit să vă crească apetitul pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru a discerne care este planul Lui pentru viaţa ta.

Dynah a fost chemată de Dumnezeu „să iasă din mijlocul” mulţimii, a celor educaţi, a liderilor spirituali, a familiei şi prietenilor ei pentru a alege voia lui Dumnezeu pentru sine şi pentru copilul ei nenăscut. În mod similar, Dumnezeu ne cheamă pe fiecare dintre noi să „ieşim din mijlocul” credinţelor populare şi a comportamentului societăţii noastre, să trăim viaţa pe care o doreşte El pentru noi. Să exprimăm prin acţiunile noastre ceea ce spunem că credem, să trăim o viaţă de integritate şi ascultare faţă de El.

Fie ca Dumnezeu să vă ajute să descoperiţi că trebuie „să ieşiţi din mijlocul” mulţimii pentru a putea sta cu El. Vă doresc să descoperiţi că pacea pe care o oferă El se va revărsa în jurul tuturor celor din jurul vostru pe măsură ce umblaţi împreună cu El.

Peggy Lynch



Tu mi-ai creat toate părţile interioare ale trupului meu şi m-ai ţesut în pântecele mamei mele. Îţi sunt mulţumitoare pentru că m-ai făcut o făptură aşa de minunată şi de complexă! Lucrarea mâinilor Tale este minunată – ce bine vede sufletul meu lucrul acesta. M-ai privit în timp ce eram făcută într-un loc tainic, când eram ţesut în

întunecimea pântecului. Mă vedeai înainte să mă nasc. Fiecare zi a vieţii mele era scrisă în cartea Ta. Fiecare clipă a fost lămurită înainte să fi fost vreo zi din viaţa mea. Cât de preţioase sunt gândurile Tale despre mine, o, Dumnezeule. Ele nu pot fi numărate! (Psalmul 139:13-17 – adaptare după varianta folosită în original)

Ce putem învăţa din acest pasaj despre creaţia unei noi vieţi? Cine este implicat în aceasta şi în ce măsură? Ce gândeşte Dumnezeu despre fiecare viaţă nouă? Despre viaţa ta?

Cu care personaj din povestire te identifici cel mai bine? De ce?

Frica de oameni este o cursă periculoasă, dar cel ce se încrede în Domnul este în siguranţă. (*Proverbe 29*:*25 – adaptare după varianta folosită în original*)

Analizaţi-le pe Hannah şi pe Evie în lumina acestui verset. Ce anume le-a motivat deciziile? În ce mod au fost prinse în cursă?

În ce mod şi-a luat Dynah deciziile în mod diferit? De cine s-a temut? Cum a fost Dumnezeu un loc al siguranţei pentru ea?

Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi veţi împlini astfel Legea lui Cristos. Dacă te crezi prea însemnat pentru a ajuta pe cineva, te înşeli singur. Nu eşti atât de însemnat. (*Gălăteni 6*:*2-3 – adaptare după versiunea folosită în original*)

Comparaţi-l pe Ethan cu Joe. Cum au fost afectate deciziile şi capacitatea lui Ethan de a fi îndurător de modul în care şi-a perceput viitorul? Cum au afectat-o acestea pe Dynah?

Cum au fost afectate deciziile şi capacitatea lui Joe de a asculta de trecutul său? Ce rol a jucat el în viaţa lui Dynah? Ce rol a jucat Dynah în viaţa lui?

Comparaţi-l pe Dr. Wyatt şi pe decanul Abernathy în lumina pasajului din Galateni 6:2-3. Ce a descoperit Dr. Wyatt despre sine? Ce aţi descoperit cu privire la decan? Care dintre ei s-a supus în cele din urmă legii lui Cristos?



Dragi fraţi şi surori, chiar dacă un credincios este doborât de vreun păcat, voi, care sunteţi duhovniceşti, să-l ajutaţi cu toată blândeţea şi smerenia să se întoarcă la calea cea bună. Şi aveţi grijă să nu cădeţi în aceeaşi ispită şi voi. Purtaţi-vă sarcinile unii altora,

şi veţi împlini astfel Legea lui Cristos. (*Galateni 6*:*1-2 – adaptare după versiunea folosită în original*)

Analizaţi căsătoria lui Doug cu Hannah. Ce lipsea? Cum au contribuit fiecare la problemele lor?

Cum a reuşit Dynah să scoată la iveală problemele din căsnicia părinţilor ei? Cum au reuşit deciziile ei în cele din urmă să aducă vindecare în familia ei?



De aceea, ieşiţi din mijlocul celor necredincioşi, şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul. Nu vă atingeţi de lucrurile lor necurate, şi Eu vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, si voi îmi veţi fii si fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” (*2 Corinteni 6*:*17-18 – adaptare după versiunea folosită în original*)

Ce trebuie să faceţi pentru „a ieşi din mijlocul lor” (al cui?) şi de ce? Care sunt limitele sau limitările pe care trebuie să le puneţi? Ce relaţii trebuie să evaluaţi?

Care sunt zonele încărcate de suferinţă din viaţa ta pe care ai reuşit să le identifici cu ajutorul acestei povestiri? Ce intenţionezi să faci în această privinţă?

Ce lucru care vă frământă v-ar putea răpi sentimentul de siguranţă şi pacea lui Dumnezeu?

Iisus a spus, * Veniţi la Mine toţi cei trudiţi fi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11:28)

Ascultă de El, preaiubito!

Pentru seria completă, în limba română, a romanelor scrise de FRANCINE RIVERS vizitează www.scriptum.ro



/jntr-un moment terifiant, îngrozitor, viaţa perfectă a lui Dynah Carey (*J* este zdruncinată de un viol, viitorul său strălucit este irevocabil marcatseo sarcină nedorită, iar familia ei este profund afectată.

X redinţa aparent solidă a lui Dynah este serios răscolită în momentul –” când este

pusă în faţa celor mai controversate decizii ale vieţii sale: să accepte sau să pună capăt vieţii înfiripate în pântecele ei.



Este un roman emoţionant şi controversat ce ne provoacă să înţelegem şi să preţuim sanctitatea vieţii, care este darul lui Dumnezeu. Va fi cu siguranţă o încurajare pentru toţi aceia care, într-un fel sau altul, s-au confruntat cu decizia de a lua parte la un avort sau care cred că avortul este o opţiune, de vreme ce este legal. Subiectul cărţii prezintă un exemplu de reabilitare pe care o poate aduce iertarea lui Dumnezeu, un Dumnezeu care chiar dacă îngăduie să trecem prin foc, nu ne lasă să fim mistuiţi, ci ne purifică şi ne restaurează.

Irancine Rivers şi-a început carieră literară la Universitatea din Nevada, Reno. A publicat peste douăzeci de romane inspiraţionale, de dragoste şi istorice – toate bestselleruri – care au câştigat sau au fost nominalizate la importante premii în domeniu. Datorită succesului dobândit, a câştigat deopotrivă admiraţia scriitorilor şi loialitatea cititorilor.

Tipărite în peste douăzeci de limbi, romanele sale au devenit bestselleruri în multe din ţările unde au fost traduse.

Este căsătorită cu Rick Rivers, au trei copii şi locuiesc în California de Nord, Statele Unite.

* *

Hannah şedea în sufrageria întunecată, în timp ce fiica ei dormea la etaj. Până acum Dynah dormise douăsprezece ore încheiate; ea, pe de altă parte, se răsucise şi se zvârcolise toată noaptea.

Când avusese nouăsprezece ani crezuse că plânsese cât pentru o viaţă întreagă. Acum îşi dădu seama că habar nu avuse ce însemna durerea. Nu ştiuse cât de profundă putea fi sau cât de mult putea dura, şi că existau implicaţii la care nu se gândise niciodată.

Uneori când citea în Biblie, îi invidia pe israeliţi. Ei se puteau îmbrăca în sac şi cenuşă. Puteau plânge şi suspina. Se puteau prosterna înaintea Domnului Dumnezeu.

O, se prosternase de atâtea ori în anii care îi urmaseră acelui an fatidic. Chiar

zăcuse întinsă cât era de lungă pe podea în biserica prezbiteriană unde fusese crescută, implorând iertarea lui Dumnezeu, implorându-L să-i mai dea un copil care să-l înlocuiască pe cel pe care-l jertfise. Aşa o vedea acum: o jertfă a fricii. O jertfă care să-i